
SUSAN DENNARD
"Favorilerinizden olacak bu kitap için kitaplığınızda yer açın."
Sarah J. Maas
DOĞRULUK CADISI
Sisters Planet

Üç büyük imparatorluğun hüküm sürdüğü bir kıtada cadılık yeteneğine doğuştan sahip olanlar, bunun kendilerini diğerlerinden farklı kıldığını gayet iyi bilirler. Ancak bu topraklarda büyüler kadar sorunlar da çeşitli ve fazladır.

Doğruyu yalandan ayırt edebilen nadir bir güce sahip Safiya; lonca efendilerinden imparatorlara, hükümdarlık hayalleri kuran eski savaş kahramanı komutanlardan paralı askerlik yapan Kan Cadıları'na kadar pek çok düşmandan kendini korumak ve gizlenmek zorundadır. İnsanların duygularını ve bağlarını görebilme yeteneğine sahip Iseult ise, kavmini terk etmiş olmasından dolayı bir hedef haline gelmiştir.

Safiya ve Iseult, boyun eğmek zorunda oldukları yazgıya göre değil, kendi tercihleriyle çizdikleri bir yolda hayatlarını yaşamak istemektedir. Fakat yaklaşmakta olan savaşın gölgesi, iki cadının özgür yaşama hayallerinin üzerine kara bir bulut gibi çöker.

₺89
ISBN 978-605-186-014-5

NOVELLA
DİNAMİK

Novella Dinamik: 14
Doğruluk Cadısı
Susan Dennard

Copyright© Susan Dennard, 2015
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla NOVELLA DİNAMİK'e aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Genel Yayın Yönetmeni: Şahin Güç
Çeviren: Murat Karlıdağ
Editör: Duygu Pınar
Redaksiyon: Işıl Kocaoğlan
Son Okuma: Zerrin Özalp Öztarhan
Kapak Uygulama: Alla Özabat
Kapak Görseli: Scott Grimando
Sayfa Tasarım: Elif Yavuz

Özgün Adı: Truthwitch
1. Baskı: Haziran 2016
ISBN: 978-605-186-014-5
Sertifika No:12330
Baskı: Baskı Cilt
Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No8
Davutpaşa-Topkapı / İstanbul
Tel: (0 212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

Harita© Susan Dennard, 2015. İllüstrasyon: Maxim Plasse

Kullanım izni alınmıştır. Tüm hakkı saklıdır.

MARTI YAYIN DAĞITIM SAN. TİC. LTD. ŞTİ. markasıdır.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 / Faks: 0 212 483 27 38
www. martiyayinlari.com **www. novellayayiniari.com**

DOĞRULUK CADISI

SUSAN DENNARD

Çeviren: Murat Karlıdağ

CADILAR DİYARI
Atayları'nı 18. Yüzyılda
Bilmem Neliyle
LUSQUE
SVODEN
UYUYAN DİYARLAR
BALSO
ESKİ ARITVANYA
CUMHURİYETİ
CARTORA İSPARATORLUĞU
MARSTOK
İMPARATORLUĞU
PORTOLLA
KRİT
BAŞKENT
KÜL
DİNGİR

BAĞKARDEŞİM SARAH'YA

I

*

Her şey korkunç bir şekilde sarpa sardı.

Safiya fon Hasstrel'in soygun için yaptığı alelacele planlar gerektiği gibi gelişmemişti.

Öncelikle Safi ve Iseult'un asıl bekledikleri şey parlak altınlarla dolu, siyah bir araba değildi. Daha da kötüsü bu lanetli arabaya, gözleri gün ışığıyla kamaşan sekiz sıra şehir muhafızının eşlik etmesiydi.

İkincisi, Iseult'un ve Safi'nin gidebilecekleri hiçbir yer yoktu. Üzerinde durdukları kalker taşı çıkıntıdan Veñaza'ya uzanan tek güzergâh, alt taraftaki toprak yoldu. Bu gri kaya parçasının yola uzanması gibi, yol da sonsuz büyüklükteymiş gibi görünen turkuvaz denize uzanıyordu. Sert dalgalarla ve onlardan daha da sert rüzgârla dövülmüş yetmiş metrelik bir tepeydi.

Üçüncüsü ve asıl can yakıcı olanı da muhafızların, kızların kurdukları tuzağın ve gömdükleri patlayıcıların üzerinden geçtiği sırada meydana gelmesi ve işte o zaman muhafızlar tepenin her yerini didik didik arayacak olmasıydı.

Safi, dürbününü hızla indirip, "Cehennem kapıları aşkına,

Iz, her sırada dört muhafız var. Sekiz kere dört..." dedi. *On beş, on altı, on yedi...* Yüzünü buruşturdu.

Iseult sakin bir şekilde, "Otuz iki," dedi.

"Silahlı, otuz iki arbalet taşıyan, otuz iki lanet muhafız."

Iseult, kahverengi pelerininin başlığını geri atıp başını sallamakla yetindi. Güneş yüzünde parladı. Safi'yle tamamen farklıydılar. Safi'nin saçları buğday sarısıyken onunkiler gece karasıydı. Safi beyaz tenliyken o esmerdi. Safi'nin gözleri mavi, onunkilerse elaydı.

Iseult dürbünü Safi'den alırken ela gözlerini kaldırıp, "Sana söylemiştim demekten nefret ediyorum," dedi.

"Öyleyse söyleme."

"Ancak," dedi Iseult, "Geçen gece sana söyledikleri bir yalandan ibaretti. Basit bir kart oyunuyla *hiç mi hiç* ilgilenmiyordu." Iseult, eldivenli parmaklarının ikisiyle yolu işaret edip, "Bu sabah kuzeydeki anayoldan kenti terk etmediğine eminim," dedi. Üçüncü parmağını da kaldırdı. "Ve bence adı Caden bile değil," dedi.

Caden. Bu doğruysa Safi, o yakışıklı dolandırıcıyı bulduğu zaman, o güzel yüzündeki her bir kemiği tek tek kıracaktı.

Safi bir ah çekerek başını taşa vurdu. Parasını ona kaptırmıştı. *Hem de hepsini.*

Bir gece önce, hem kendisinin hem de Iseult'un tüm birikimini ortaya koymuştu. *Doğruluk Cadısı'nı kandıramazsın,* sözünü haklı çıkarırcasına hiç de kaybediyormuş gibi görünmüyordu.

Ayrıca Veñaza şehrindeki kart oyununda tek turda kazandıkları en yüksek bahis, kendilerine ait bir ev satın almalarına da

yetiyordu. Iseult çatı katından, Safi de kokuşmuş lonca misafirhanelerinden kurtulacaktı.

Ne var ki, Kader Kraliçesi'nin yazdığı gibi Iseult, oyunda Safi'ye katılamadı. Oyunun düzenlendiği zengin mekânına girmesi doğası gereği yasaktı. Safi, Bağkardeşi yanında olmayınca *hata yapmaya* açık hale gelmişti.

Özellikle de iltifatlarla onun Doğruluk Cadılığı'nı etkileyen, çenesi kuvvetli ve havalı kişilerin yaptığı tarzda hatalar. Aslında kazandıklarını kasadan tahsil ederken, Safi'nin koluna girip onu sıcak bir geceye taşıdığında, eğilip düşüncesizce onu yanağından öptüğünde yakışıklı dolandırıcının onu kandırdığını hiç hissetmemişti.

Topuklarını kalker taşa vurup, "*Bir daha asla kumar oynamayacağım,*" diye yemin etti. "Ve a*sla flört etmeyeceğim.*"

Iseult, "Tabanları yağlayacaksak bunu muhafızlar tuzaklarımıza yaklaşmadan önce yapmalıyız," diyerek Safi'nin düşüncelerini böldü.

Safi yaklaşan muhafızlara dürbünüyle bakan kardeşine dönüp, "Gerçekten mi?" dedi. Rüzgâr, Iseult'un örgülerinden ayrılmış bir tutam saçını havalandırdı. Uzakta bir martı iğrenç ciyaklama sesiyle bağırdı.

Safi martılardan nefret ederdi, her zaman başına pisliyorlardı.

Iseult, "Muhafızların sayıları artıyor," diye mırıldandı. Dalgalar sanki kelimelerini boğuyordu. Fakat sonra daha sesli bir şekilde, "Kuzeyden yirmi tane daha geliyor," dedi.

Bir an için Safi'nin nefesi kesildi. Arabayı koruyan otuz iki muhafızla bir şekilde baş edebilseler bile, diğer yirmi muhafız onları kaçmaya fırsat bulamadan enselerlerdi.

Safi'nin ciğerleri öç alma düşüncesiyle birlikte havayla doldu. Ardından bildiği bütün beddualar dilinden döküldü.

"İki seçeneğimiz var," diyerek araya girdi Iseult. "Ya teslim olacağız..."

Safi onu, "Büyükannemin kokmuş cesedi üstüne yemin ederim ki olmaz," diye tersledi.

"...ya da tuzak patlamadan önce muhafızlara ulaşmaya çalışacağız. Sonra yapmamız gereken, bütün gücümüzle yolumuzu açmak."

Safi, Iseult'a baktı. Her zamanki gibi Bağkardeşi'nin yüzünde donuk bir ifade vardı. Stresini belli eden tek yeri seğiren burnuydu.

Iseult, başlığını tekrar takıp yüzünü kapattığında, "Harekete geçtiğimizde her zamanki planı uygulayacağız. Şimdi acele et," dedi.

Safi zaten acele edeceğinden bunun söylenmesine gerek olmadığını düşündü ama Iseult bir kez daha postu deldirmelerinin önüne geçtiği için dilini tuttu.

Ayrıca, *sana söylemiştim,* sözünü bir daha duyarsa Bağkardeşi'ni bir kaşık suda boğabilirdi.

Iseult'un ayakları çakıllı yolla buluştuğunda Safi çevik bir hareketle onun yanına indi ve çizmelerinin etrafı tozla kaplanınca aklına parlak bir fikir geldi.

"Bekle, Iz." Telaşlı bir şekilde pelerinini salladı. Sonra çabuk hareketlerle başlığı kesti. "Etekli ve başörtülü köylü kılığında daha az tehditkâr görünürüz," dedi.

Iseult gözlerini kıstı ve kendini yola attı. "O zaman yüzümüz

ortaya çıkar. Yüzüne olabildiğince çok çamur sür." Iseult yüzünü tamamen çamur rengini alana kadar ovuşturarken, Safi başlığını kesti. Kılıç kınını da altına saklamaya dikkat ederek pelerini beline doladı. Sonra da Iseult gibi yanaklarına çamur sürdü.

Kızlar bir dakikadan daha az bir zamanda hazırlanmışlardı. Safi, Iseult'u çabucak gözden geçirdi. Kamuflajı *harikaydı.* Bağkardeşi banyoya ihtiyacı olan bir köylüden farksızdı.

Hemen arkasında Iseult olduğu halde, Safi nefesini tutarak kireçtaşı çıkıntının köşesini döndü. Hızını kesmeden tekrar nefes aldı. Muhafızlar, toprağın altına gömülü patlayıcılardan otuz adım ötedeydiler.

Safi öndeki bıyıklı muhafıza etkileyici bir şekilde el salladı. Adam elini kaldırınca diğerleri aniden durdu. Muhafızlar arbaletlerini kızlara çevirdiler.

Safi fark etmemiş gibi yaparak, tuzağın yerini işaretledikleri çakıltaşı yığınına geldiğinde hafif bir sıçramayla oradan geçti. Onun hemen ardındaki Iseult da aynı belli belirsiz sıçramaları yaptı.

Muhafızların başı olduğu anlaşılan bıyıklı adam kendi arbaletini doğrultarak, "Durun!" dedi.

Safi ayaklarını toprağa sürterek söylenileni yaptı. Safi, *"Onga,"* dedi. Bu, Aritvanya dilinde , *evet,* anlamına geliyordu. Köylü gibi görünüyorlarsa *göçmen* köylüler gibi davranabilirlerdi.

Liderleri, önce Safi'ye sonra da Iseult'a bakarak, "Dalmotti dilini biliyor musunuz?" diye sordu.

Iseult, Safi'nin yanında durdu. "Biz bilmek. Biraz." Bu, Safi'nin Iseult'un ağzından daha önce duyduğu en kötü Aritvan-

ya aksanı denemesiydi.

Safi ellerini kaldırdı. "Başımız dertte mi? Biz Veñaza şehrine gidiyoruz," dedi.

Iseult yapmacık bir öksürük nöbetine tutuldu. Safi onu bu yüzden oracıkta boğabilirdi. Bu zamana kadar dikkat dağıtmayı üstlenen hep Safi, yankesiciliği yapan da her zaman Iz olmuştu. Bağkardeşi *berbat* bir tiyatrocuydu.

Bağkardeşi hiç de inandırıcı olmayan bir öksürük denemesini tekrarlamadan önce, "Bir şehir doktoru arıyoruz," diye atladı Safi. "Kardeşim vebaya tutuldu. Annemiz de aynı hastalıktan ölmüştü. Gördüğünüz gibi son günlerde öksürüğü daha da kötüleşti. Ağzından kan gelmeye başladı."

"Veba mı?"

"Evet," diye başını salladı Safi. "Kız kardeşim çok hasta."

Iseult böğürerek bir kez daha öksürdü ama bu kez daha inandırıcıydı. Safi'yi cidden korkuttu. "Ah, ah canım kardeşim. Gale. Bırak da ablacığın sana yardım etsin."

Muhafız, adamlarına dönerek komut verdi: "Herkes yerine. Yürüyüş düzeni al!"

Muhafızların sert adımlarından çakıltaşları çatırdıyordu. Kızlar yüzlerini buruşturup muhafızların arasından güçlükle ilerlediler. Görünen o ki kimse vebaya yakalanmak istemiyordu.

Safi, siyah arabanın kapısı aniden açılınca çarpmasın diye Iseult'u geri çekti. Gövdesi kırmızı kumaşla sarılı, çok yaşlı bir adam çıktı. Kırışıklıkları rüzgârda sallanıyordu.

Yotiluzzi adındaki bu yaşlı adam Altın Loncası'nın başıydı. Safi onu dün gece gittiği mekânda uzaktan görmüştü.

Yaşlı lonca efendisi, Safi'yi tanımadı. Öylesine bir bakışın ardından sesini yükselterek, "Aeduan! Bu yabancı pislikleri benden uzak tut!" diye bağırdı.

Beyazlar içinde biri, arabanın arka tekerleklerinin olduğu yerden sessizce meydana çıktı. Pelerini dalgalandı ve başlığı yüzünü gölgeledi. Göğsünde ya da belinde çapraz duran bıçak kayışını ve belindeki kılıcı gizlemeye gerek bile görmemişti.

O çocukluğundan beri can almak için yetiştirilmiş paralı bir asker olan Carawen keşişiydi.

Safi yanı başında iki büklüm olmuş kardeşini tutan ellerini gevşetti. Aklı başından gitmiş, adeta olduğu yerde taş kesilmişti. Muhafızların kızların tuzaklarına ulaşmaları an meselesiydi ve bu onların hazırlık duruşuydu: *Başlat. Bitir.*

"Aritvanyalılar," dedi keşiş. Sesi kabaydı ama sebebi yaşı değil, az konuşmasıydı. Safi'ye doğru bir adım attı. "Hangi köydensiniz?"

Safi bu korkuyla baş etmek zorundaydı. Doğruluk Cadılığı rahatının birden kaçmasıyla ortaya çıkıyordu. Derisinin ensesine doğru kazındığını hissetti.

Safi'nin sihrini açığa çıkaran keşişin sözleri değil, varlığıydı. Gençti ama onda *rahatsız edici* bir şeyler vardı. Çok acımasız ve güvenilmeyecek kadar tehlikeli görünüyordu.

Keşiş başlığını indirdi, solgun yüzü ve kahverengi saçları açığa çıktı. Sonra Safi'nin başının yakınında havayı kokladı ve gözbebeklerinin etrafında kızıl bir girdap oluştu.

Safi'nin içine bir taş oturdu.

Kan Cadısı.

Bu keşiş, azgın bir Kan Cadısı'ydı. Bir kişinin kan kokusunu alıp cadılığını sezebilen ve kıtalar ötesinde dahi onu izleyebilen bir yaratık.

Safi ve Iseult'un kokularını takibe alırsa, onlar derin, *dipsiz*...

Bom bom bom!

Patlayıcılar infilak etti. Muhafızlar tuzağa yakalanmıştı.

Safi de keşişin yaptığı gibi hemen harekete geçti. Keşiş kılıcını kınından çıkarırken, Safi de bıçağını çekti ve kılıcın kenarından tutup fırlattı.

Keşiş kendini toparlayıp derin bir nefes alırken Safi geriye doğru sendeleyip Iseult'a çarptı. Iseult dizlerinin üzerine çömelince onun arkasına doğru yuvarlandı.

Başlat. Bitir. Kızların savaşma ve hayatta kalma şekli buydu.

Arkalarındaki ardı arkası kesilmeyen patlamalara eşlik eden çığlıklar ve at kişnemeleriyle kendine gelen Safi, bıçağını yeniden aldı.

Keşiş, Safi göğsüne doğru bir hamle yapınca geriye, arabanın tekerleğinin üzerine sıçradı. Safi onun bir anlık dalgınlığa düşeceğini beklerken keşiş çoktan saldırıya geçmişti.

Keşiş, Safi'nin karşılaştığı en iyi dövüşçü olabilirdi.

Ancak Safi ve Iseult daha iyiydiler.

Iseult keşişe doğru dönerken, Safi de üzerine çullandı. Dönen çelığin bulanıklığındaki hançerleri keşişin kollarını, göğsünü ve bağırsaklarını kesip bir kasırga gibi geçti.

Safi'nin gözlerinin önünde olan şey gerçek olamazdı. Ke-

şişin vücudundaki her kesik anında iyileşiyordu. Bu kişinin, Safi'nin en karanlık kâbuslarından fırlayıp gelmiş üç kat daha lanetli bir Kan Cadısı olduğuna şüphe yoktu. Yapabileceği tek şey bıçağı keşişin göğsüne fırlatmaktı. O da öyle yaptı.

Bıçak keşişin göğüskafesine girip kalbine saplandı. Öne doğru tökezledi ve kırmızı gözleri Safi'ye kilitlendi. Dudakları büzülürken hırıltıyla bıçağı kalbinden çıkardı. Yaradan kan fışkırıyordu ve tekrar iyileşmeye başladı.

Artık Safi'nin başka bir vuruş için zamanı kalmamıştı. Muhafızların sayıları artıyor, lonca efendisi atların çılgınca dörtnala koşarak sürdüğü arabasından bas bas bağırıyordu.

Iseult, Safi'nin önüne fırladı. Tırmıklar havada uçuyor, gelen okları havada tutuyordu. Bir dakikadan da az bir zamanda araba muhafızların görüş alanını kapattı. Kızları sadece Kan Cadısı görebiliyordu. Ancak İyileşme Büyüsü'nden dolayı çok bitkindi. Bıçaklarını alacak hali yoktu.

Güldü. Sanki Safi'nin bilmediği bir şeyleri biliyormuş gibi gülüyordu. Sanki Safi'nin payına düşeni ona *ödettirecekmiş* gibiydi.

Iseult, "Hadi!" diyerek Safi'nin kolundan tutup tepeye doğru koşmak için onu çekti.

En azından bu kısım planlarının bir parçasıydı. Bunu o kadar çok talim etmişlerdi ki, gözleri kapalıyken bile yapabilirlerdi.

Arbaletlerden çıkan ilk oklar arkalarında kalan yola isabet ettiğinde, yolun deniz tarafındaki yüksek bir kayaya çıkmışlardı bile.

Bıçaklarını kınlarına soktular. Bir sıçramada ikisi de kayanın

üzerine çıktılar. Kaya diğer tarafta gümbürdeyen, beyaz köpüklü dalgaların içine iniyordu.

Toprağa iyice çakılmış bir kazığa bağlı iki halat vardı. Bu kaçış için güç ve hızdan daha fazlası gerekliydi şimdi. Safi, halatlardan birini kapıp sanki kancaya takar gibi ipi ayağına doladı ve baş seviyesindeki bir düğümü yakaladı.

Ardından fırladı.

2

*

Safi, yetmiş metre uzunluğundaki tepeden beyaz dalgalara doğru fırladığında, kulakları ve burnu havayla doldu. İpin sonuna gelemeden elleri kayınca da deniz kabuklularıyla dolu tepeye uçtu.

Bu, dişleriyle dilini ısırmasına sebep olan bir vuruştu. Tüm bedenini bir sızlama sardı. Kalker kollarını, yüzünü, bacaklarını kesti. Iseult yanındaki kayalara çarpmak üzereyken Safi ellerini uzattı.

Safi homurdanarak, "Yan," dedi. Halatın sihrini tetikleyen kelime her ne kadar okyanus dalgalarının sesinde kaybolsa da emir hedefine ulaştı ve halat göz açıp kapayıncaya kadar beyaz bir parıltıyla tutuştu.

Parçalandı. Rüzgârda uçuşan küllerin bir kısmı kızların başlarına ve omuzlarına geldi.

Iseult kendini kayaya yaslayıp, *"Oklar!"* diye bağırdı. Vızır vızır geçen okların bazıları kayaya çarpıp geri sekerken, bazıları havada kayboldu.

Bir tanesi Safi'nin eteğine saplandı. Safi parmak uçlarını çatlakların arasına sokup tutunacak yerleri kavradı ve yana yattı. Kasları zorlanıyor ve titriyordu. Sonunda ok yağmurunun sona ermesini yara almadan bekleyebilecekleri bir çıkıntı buldular.

Kayalar ıslak, deniz kabukluları rahatsız ediciydi ve tuzlu su kızların ayaklarına çarpıyor, damlalar yüzlerine sıçrıyordu. Sonunda ok atışları kesildi.

Safi, kulak tırmalayan bir sesle Iseult'a, "Geliyorlar mı?" diye sordu.

Iseult başını salladı. "Hâlâ ordalar. Yaylarındaki iplerin gerginliğini hissedebiliyorum."

Safi tuzdan dolayı gözlerini kırpıştırarak, "Yüzmek zorunda kalacağız, değil mi?" diye sordu. Yüzünü omzuna sürdü ama işe yaramadı. "Fenere kadar gidebilir miyiz dersin?" Kızların ikisi de iyi yüzücüydüler ama bir yunusu bile devirecek kadar güçlü dalgalara karşı yüzmek için kuvvetli olmak yeterli değildi.

"Başka seçeneğimiz yok," dedi Iseult. Safi'ye kendini her zaman daha güçlü hissettiren sert bakışıyla baktı. "Eteklerimizi sol tarafa doğru atalım. Muhafızlar o tarafa doğru ateş ederken biz de suya dalarız."

Safi yüzünü ekşiterek kabul etti. İkisi de eteklerini çıkardıklarında Iseult, "Hazır mısın?" dedi.

Safi, "Hazırım," diye cevap verdi. Eteklerini sığındıkları kaya çıkıntısının altından fırlatıp suya daldılar.

Iseult det Midenzi, denizde ıslanmış, canını yakan tuniğin-

den, çizmelerinden, pantolonundan ve iç çamaşırlarından sıyrıldığında, kayalıkların ve deniz kabuklularının neden olduğu kesikleri iyice açığa çıktı.

Bu eski harap deniz feneri, saklanmak için uygun bir yerdi ve gelgit duruncaya kadar da başka bir yere kaçmak imkânsızdı. Dışardaki su seviyesi Iseult'un göğsünün üstündeydi ve bu derinlik, Kan Cadısı'nı takipten caydırabilirdi.

Deniz fenerinin içi, Iseult'un kaldığı Mathew'nun kafesinin üstündeki çatı katı odasından daha geniş değildi. Yosun tutmuş pencerelerin arasından gün ışığı süzülüyordu ve rüzgâr, kemerli kapıdan içeri deniz kumlarını sürüklüyordu.

Safi sırılsıklam olmuş ceketini çıkarırken, "Üzgünüm," dedi. Ardından gömleğini de çıkarıp pencere kenarına astı. Bronz teni çillerinin arasından soluk görünüyordu.

"Özür dilemene gerek yok." Iseult, parçalanmış giysilerini topladı. "Sana kart oyunlarından ilk bahseden bendim. "

"Doğru," diye cevap verdi Safi. Bir yandan da çizmeleri hâlâ ayağında olduğu halde pantolonunu çıkarmak için tek ayaküstünde hopluyordu. Bunu her zaman yapardı. Iseult on sekiz yaşındaki birinin düzgün bir şekilde soyunma konusunda bu kadar sabırsız olmasına anlam veremiyordu. Safi, "Ama daha iyi bir oda isteyen de *bendim*. İki hafta önce bu yeri almış olsaydık," diye ekledi.

Iseult, "Oda arkadaşlarımız da fareler olurdu," diyerek onun sözünü kesti. "Farklı bir yer istemekte haklıydın. Pahalıya mal olur ama buna değecektir."

"*Pahalı* anahtar kelime." Gürültülü homurdanmanın ve verilen mücadelenin ardından Safi nihayet pantolonunu çıkarabildi.

"Şimdi hiçbir yer bizim değil, Iz. Bahse girerim, Veñaza'daki her muhafız bizi arıyordur. Kan Cadısı'nı söylemeye gerek bile yok." Çizmelerine baktı. Sonra çılgınca bir hareketle sağ ayağındaki çizmeyi sıyırdı.

Kan. Cadı. Kan. Cadı. Kelimeler Iseult'un kalbinde atıyor, kanına karışıyordu.

Iseult daha önce hiç Kan Cadısı görmemişti ya da sihirle Hükümsüz'e bağlı birine rastlamamıştı. Hükümsüz Cadılar korku masallarında vardı ve *gerçek* değillerdi. Lonca efendilerini korumaz ve kılıçlarıyla bağırsak deşmezlerdi.

Pantolonların suyunu sıkıp onları pencere kenarına astıktan sonra, Iseult deniz fenerinin arka tarafındaki deri çantayı karıştırmaya başladı. O ve Safi soygun öncesinde en kötü senaryonun gerçekleşmesi *ihtimaline* karşı her zaman acil araç gereçleri hazır ederlerdi.

Daha önce çok fazla soygun gerçekleştirdiklerinden değildi ama arada sırada bunu hak eden birkaç ayaktakımı çıkıyordu.

Tıpkı lonca efendisi Alix'in ipek sevkiyatını mahvedip suçu Safi'nin üzerine yıkmaya çalışan şu iki çırak gibi.

Ya da Mathew yokken dükkânına girip onun gümüş çatal bıçak takımını çalan haydutlar gibi.

Safi'nin parasını kaybettiği kart oyunu kavgayla sonuçlandığında, dört ayrı durum vardı. Çalıntı malların iadesini ima etmek zorunda kalmaları bir yana, adil bir yargılama da yapılması gerekiyordu.

Bugünkü çatışmada ilk kez ilkyardım çantasına ihtiyaç duydular.

Birkaç kıyafet ve bir su matarasından sonra Iseult iki paçavrayla bir tüp lanolin buldu. Sonra ayrılmış silahlarını alıp yorgunluktan bitap bir halde Safi'nin yanına ilerledi. "Bıçaklarımızı temizleyip plan yapalım. Bir şekilde şehre girmeliyiz."

Safi bıçağı değil de kılıcı almadan önce, diğer çizmesini da çekip çıkardı. İki kız bağdaş kurup yere oturdular. Iseult, tanıdık makine yağı kokusuna gömülüp hançerini dikkatlice temizlemeye başladı.

"Kan Cadısı'nın Bağları nasıldı?" diye sessizce sordu Safi.

"Fark etmedim," diye mırıldandı Iseult. "Her şey çok hızlı oldu." Mathew'nun Kalpbağı Habim'in hediye ettiği güzel Marstok bıçağını paslanmasın diye iyice temizledi.

Taş döküntülerin arasını bir sessizlik kapladı. Tek ses, bıçağın üzerinde sürten bezin gıcırtısı ve Jadansi dalgalarının ölümsüz çırpınışıydı.

Iseult bıçağını temizlerken soğukkanlı göründüğünü biliyordu ama Safi'nin yüzüne korkunun gölgesinin düştüğünden de emindi.

Gerçi Iseult bir Bağ Cadısı'ydı; yani ne kendi ne de diğer Bağ Cadılarının Bağlarını görebilirdi.

Dokuz yaşında cadılığı ortaya çıktığında Iseult, kalbinin tuzla buz olduğunu hissetmişi. Hiçbiri kendine ait olmayan milyonlarca Bağ'ın ağırlığı altında eziliyordu. Baktığı her yerde kurulan ve kırılan Bağları görüyordu, kendininki hariç.

Bu yüzden her Nomatsi Bağ Cadısı'nın yaptığı gibi Iseult da bedeni yandığı zaman onu serin tutabilmeyi, parmakları titrediğinde durdurabilmeyi, herhangi birini yoldan çıkarabilecek

duyguları görmezden gelebilmeyi öğrenmişti.

Safi, Iseult'un düşüncelerini dağıtarak, "Bence, Kan Cadısı benim bir Doğruluk Cadısı olduğumu biliyor," dedi.

"Nasıl anladın?" dedi Iseult ovmayı durdurarak. Sesi elindeki bıçak kadar sabitti.

Titreyerek, "Bana gülüşünden" dedi. "Tıpkı hikâyedeki gibi benim büyü kokumu aldı. Beni avlayabilir."

"Bizi şimdi de takip ediyor olabilir." Iseult'un sırtından gelen bir soğukluk omuzlarını titretti. Bıçağındaki tüm kiri temizledi.

Normalde temizlik işi onun sakinleşmesine iyi gelirdi. Düşüncelerinin yavaşlayıp yüzeye çıkmasına yardım ederdi. Safi bir düşüncenin ilk ateşiyken o doğal bir terbiyeciydi.

Başlat, bitir.

Iseult'un aklına hiçbir fikir gelmiyordu. O ve Safi, şehir muhafızlarından birkaç hafta saklanabilirlerdi ama Kan Cadısı'ndan saklanamazlardı.

Özellikle de Kan Cadısı, Safi'nin ne olduğunu anlarsa, onu en yüksek teklifi verene satabilirdi.

Birisi Safi'nin tam karşısında durduğunda, Safi onun yalan mı yoksa doğru mu söylediğini anlayabilir, hayal ile gerçeği birbirinden ayırabilirdi. Ayrıca Iseult, Mathew'la olan derslerinden öğrendiği kadarıyla, bilinen son Doğruluk Cadısı yüz yıl önce yaşamıştı ve Cartorra kraliçesiyle müttefik olmak suçundan başı kesilmişti.

Safi'nin olağanüstü güçleri bilinseydi politik amaçlar için kullanılabilir ya da siyasi bir tehdit olarak görülüp yok edilebilirdi.

Onun güçleri ender ve değerliydi. Bu yüzden Safi güçlerini tüm hayatı boyunca bir sır gibi sakladı. Iseult gibi o da tescil edilmemiş bir cadıydı. Sağ elinin tersinde onun bir büyücü olduğunu belirten hiçbir işaret yoktu. Ancak bir gün birisi onun ne olduğunu anlayacak ve o gün geldiğinde askerler İpek Loncası efendisinin misafir odasını basıp Safi'yi zincire vuracaklardı.

Sonunda kızların bıçakları yeniden temizlenip kınına konuldu. Safi keskin bakışlarıyla Iseult'a baktı.

Iseult, "Çıkarken yanına al," dedi.

"Dalmotti İmparatorluğu'na elveda deyip şehirden kaçmak zorunda kalabiliriz, Iz."

Iseult suratını asmamaya çalışarak tuzlu dudaklarını birbirine sürdü. Hissetmemeye çalıştı.

Veñaza şehrini terk etmek... Iseult bunu yapamazdı. Dalmotti İmparatorluğu'nun başkenti onun *memleketiydi.* Kuzey Rıhtım Mahallesi insanları da onun soluk Nomatsi teniyle ve koca gözleriyle uğraşmayı bırakmıştı.

Üstelik burada bir düzen kurması altı buçuk yılını almıştı.

Iseult sessizce, "Şimdi," dedi, "Şehre görünmeden nasıl gireceğimizi düşünelim ve ayrıca dua edelim de Kan Cadısı senin kanının kokusunu almasın." *Ya da sihrinin.*

Safi yorgun ve küskün bir şekilde süzülen güneş ışığına sığındı. Cildi kızarıyor, saçları parlıyordu. "Kime dua etmeliyim?"

Iseult konuyu değiştirmekten memnun, burnunu ovuşturdu. "Carawen keşişi bizi neredeyse öldürüyordu. Şifa Pınarları'nın adına dua etmeye ne dersin?"

Safi hafifçe ürperdi. "*Bu vatandaş* da Şifa Pınarları'na dua

ediyorsa istemem. Nubrevna Tanrısı'na ne dersin? Adı neydi?"

"Noden."

"İşte o." Safi, ellerini göğsünde birleştirerek tavana baktı. "Noden, Nubrevna dalgalarının tanrısı..."

"Bence *o bütün* dalgaların ve her şeyin Tanrısı, Safi."

Safi gözlerini devirdi. "Bütün dalgaların ve de her şeyin tanrısı. Bizi kimsenin takip etmediğine dikkat eder misin? Özellikle de o şeyi bizden uzakta tut. Veñaza şehrinin muhafızlarını da uzak tutarsan iyi olur."

Iseult, "Bugüne kadar duyduğum en kötü dua," dedi.

"Sansarlar işesin üstüne, Iz. Henüz bitirmedim." Safi burnundan yavaşça nefes alıp duasına yeniden başladı. "Lütfen o ve Habim, yolculuklarından dönmeden paramızı bana geri getir. Sana şükürler olsun, kutlu Noden." Sonra aceleyle ekledi. "Şu yakışıklı dolandırıcı hak ettiğini bulsun, lütfen."

Iseult bu son isteğe kahkahalarla güldü. Dışarıda, bir dalga ani ve sert bir şekilde kayalıklara ve deniz fenerine çarpınca sular Iseult'un yüzüne kadar sıçradı. Iseult sinirlenmişti, yüzünü silerken suyun soğuk değil, ılık olduğunu hissetti.

Alnındaki damlacıkları temizlerken, "Lütfen, Noden, bizi buradan canlı çıkar," diye fısıldadı.

3

*

Iseult'un yaşadığı Mathew'nun kafesine ulaşmak Safi'nin sandığından daha da zordu. O ve Iseult tükenmişlerdi. Aç ve tepeden tırnağa yara bere içeresindeydiler, adım atacak halleri yoktu. Sıcak banyo ve yiyecek bir şeyler iyi olurdu.

Banyo ve yemek hayalinin şimdilik biraz beklemesi gerekiyordu. Kızlar, Kuzey Rıhtım Bölgesi'ne doğru yol aldıklarında muhafızlar Veñaza'nın *her yanına* dağılmışlardı. Şafak sökmek üzereydi. Gecenin yarısını deniz fenerinden başkente yürümekle, diğer yarısını da bahçe duvarlarından atlayıp sokak aralarından sıvışmakla geçirmişlerdi.

Her beyaz ışık, sallanan çamaşır ya da yelken veya perde kıpırtısı Safi'nin yüreğini ağzına getirdi. Neyse ki, Kan Cadısı değildi. Gün doğarken Mathew'nun kafesi göründü. İskeleye çıkan dar bir sokaktaydı.

GERÇEK MARSTOK KAHVESİ
VEÑAZA ŞEHRİNİN EN İYİSİ

Aslında gerçek Marstok kahvesi değildi. Mathew, Marstok Cumhuriyeti'nden değildi. Habim'in hep söylediği gibi yavan bir tadı vardı.

Mathew'nun kafesi aslında şehirdeki en iyi kafe de değildi. Mathew bile Güney İskele Bölgesi'ndeki pis çukurlarda *daha* iyi kafeler olduğunu kabul ederdi. Ancak başkentin kuzey kenarlarına insanlar kahve için değil, iş için gelirdi.

Bunlar, Mathew gibi Söz Cadıları'nın üzerinde uzmanlaştığı dedikodular, sırlar, soygun veya dolandırıcılık planları gibi işlerdi. Kafeyi Cadı Toprakları'nın göbeğinde işletiyordu. Dolayısıyla *bütün* haberler ilk önce ona geliyordu.

Mathew'nun Söz Cadılığı sayesinde tüm dilleri konuşabilmesi, Safi'nin onu öğretmen olarak seçmesi için en önemli nedendi.

Daha da önemlisi, Mathew'nun Kalpbağı olan Habim bugüne kadar hem muhafız hem de sürekli memnuniyetsiz bir öğretmen olarak, Safi'nin amcası için çalışmıştı. Safi güneye gittiğinde, bu durum Mathew'da sadece Habim'in bıraktığı yerden devam etmesi gerektiği duygusu uyandırmıştı.

Habim aslında Safi'yi eğitmekten bütünüyle vazgeçmiş değildi. Veñaza'daki Kalpbağı'nı sık sık ziyaret etti ve sonra ekstra hız çalışmaları ve eski savaş stratejileriyle Safi'nin hayatını acınası bir hale soktu.

Korkunç renkteki lağım suyu birikintisinin üstünden atlayıp kafeye ilk gelen Safi oldu. Çatal bıçak hırsızlığı olayından sonra kapıya konulan kilidin ritmini tutmaya başladı. Habim efsunlu bir kapı kilidinin maliyeti konusunda Mathew'ya yakınmıştı ama Safi'nin gördüğü kadarıyla masrafa değmişti. Veñaza'da suç oranı

yüksekti. Bu durumun ilk nedeni bir liman kenti olması, ikinci nedeni de zengin lonca efendilerinin piestra'ya* paraya aç serserilere cazip gelmesiydi.

Sokak başında bekleyen bekçi gibi sayısı belirsiz muhafızlara maaş ödeyenler de haliyle aynı seçilmiş lonca efendileriydi. Uzaklara, Kuzey Rıhtım Mahallesi'ndeki rıhtıma demirlemiş gemilere baktı.

Iseult, Safi'yi arkadan dürterek, "Daha hızlı. Muhafız dönüyor," dedi.

Kapı ardına kadar açıldığında, Iseult itince Safi neredeyse karanlık dükkânın içine düşecekti.

Iseult'a çıkıştı. "Ne yapıyorsun? Adamlar zaten burada olduğumuzu biliyor."

"Tabii ki." Iseult kapıyı kapattı ve kilitledi. "Ancak karşıdan, kilitli bir kafeye girmeye çalışan iki köylü gibi görünüyoruz."

Iseult ilerleyip, "Otur," diye fısıldadığında Safi gönülsüz bir dille, "Doğru tespit," dedi.

Bir anda yanan efsunlu yirmi altı lamba yerdeki, duvarlardaki ve tavandaki Marstok tarzını tüm parlaklığıyla açığa çıkardı. Sallanan haddinden fazla desen Safi'ye biraz abartılı gelmişti ama Batılılar aynı kahve konusunda olduğu gibi, bir Marstok dükkânının nasıl görünmesi gerektiğini gayet iyi biliyorlardı.

Iseult rahat nefes alabilecekleri bir yer bulabilme umuduyla, hızla arka köşedeki döner merdivene doğru koştu. Safi de onu takip etti. Yukarı doğru çıktıkça, önce Mathew ve Habim'in yaşadıkları yere, sonra da Iseult'un "evim" dediği, tavanı eğimli çatı

* *Para birimi. (e.n.)*

katına geldiler. Daracık odayı iki karyola ve bir elbise dolabı kaplıyordu.

Iseult altı buçuk yıl burada yaşamış, çalışmış ve okumuştu. Kavmini terk ettikten sonra, bir Nomatsi'yi kabul eden tek işveren Mathew olmuştu.

O günden beri Iseult başka hiçbir yere gitmemişti.

Kendime ait bir yer.

Safi, Bağkardeşi'nden aynı şeyi yüzlerce hatta binlerce kez duymuş olmalıydı. Belki Safi de Iseult gibi tek bir odada annesiyle aynı yatağı paylaşarak büyümüş olsaydı kendisi için daha geniş, daha özel, daha *kişisel* bir yer isteyebilirdi.

Ancak Safi, Iseult'un tüm planlarını altüst etmişti. Paylaştıkları para bitmişti ve Veñaza şehir muhafızları her yerde Safi'yi ve Iseult'u arıyorlardı. Tam anlamıyla olabilecek en kötü senaryoydu ve hiçbir ilkyardım çantası ya da deniz feneri onları bu işten sıyıramazdı.

Safi mide bulantısıyla sendeleyerek daracık odanın karşısındaki camı açtı. Balık kokan sıcak hava aynı sakinleştiriciliğiyle içeri doğru esti. Doğudan yükselen güneşle Veñaza evlerinin toprak damları alev gibi parlıyordu.

Safi güzel ve huzur verici bu manzarayı severdi. Orhin Dağları'nın ve soğuk yıkıntıların ortasında büyüyüp Eron amcasının kafasına estikçe doğu koğuşunda kilitli tuttuğu Safi'nin Hasstrel Kalesi'ndeki hayatı, kırık camlardan içeri giren karlar, dondurucu rüzgârlar, rutubet ve küfle doluydu. Gözleri, baktığı her yerde pençelerinden "Aşk ve Korku" sloganının aktığı ejderhayı andıran acayip, Hasstrel Dağı yarasalı oymalara, resimlere ve goblen panolara takılırdı.

Oysa Veñaza şehri öyle değildi. Köprüleri ve kanalları güneşle yıkanan bu şehir, pişmiş balık kokularıyla bir harikaydı. Mathew'nun dükkânı da her zaman aydınlık ve kalabalıktı. İskeleler tatlı sert küfürler eden denizcilerle doluydu.

Burada Safi samimiyeti ve kabul görüp kabullenildiğini hissediyordu.

Safi hafifçe öksürüp boğazını temizledi. Pencere mandalındaki eli kayarken zeytuni yeşil sabahlığını giymiş olan Iseult'a bakmak için döndü.

Iseult başını dolabın içine daldırarak, "Yedek sabahlığımı giyebilirsin," dedi.

Safi canını yakan sıyrık ve morluklarını açıkta bırakmak için tuzdan sertleşmiş elbisenin yenlerini kıvırdı. Tüm yaraları açıktaydı.

Iseult, "Şanslısın. Hâlâ..." gardırobundan iki ceket çıkardı, "bunları atmamışım," dedi.

Safi dudak büktü. Ceketler klasik lonca çıraklarının giydiklerindendi ve bu, kızların ilk soygunlarından kalmaydı.

"Onları depoda bağlı bıraktığımızda ceketlerinden daha fazlasını almalıydık."

"Evet, tabii. İpek sevkiyatını mahvedip suçu sana atan biri daha olursa, söz veriyorum ceketlerinden daha fazlasını alacağız, Saf." Iseult, Safi'ye havada yakaladığı siyah yünü fırlattı.

Kıyafetlerini aceleyle sıyırırken Iseult, karyolasının kenarına oturdu. "Diyorum ki, şu Kan Cadısı gerçekten bizim peşimizdeyse belki de İpek Loncası efendisi seni koruyabilir. Ne de olsa teknik olarak senin koruyucun ve sen onun misafirhanesinde kalıyorsun," dedi.

Safi'nin yüzü gerildi. "Bir kaçağı barındıracağını hiç sanmıyorum. Lonca efendisi Alix'i zor duruma sokmak doğru olmaz. Ayrıca bana her zaman iyi davrandı. Sorun çıkararak karşılık vermek istemem."

Iseult ifadesini değiştirmeden, "Pekâlâ. Diğer planım Cehennem Ozanları. Ateşkes zirvesi için Veñaza'dalar değil mi? Cartorra İmparatorluğu'nu korumak için? Belki de onların yardımına başvurmalısın. Ne de olsa amcan onlardan biriydi. Dalmotti muhafızlarının bir Cehennem Ozanı'na karşı çıkma aptallığını göstereceklerinden şüpheliyim," dedi.

Safi'nin ürkek hali sadece bu düşünceyle duruldu. "Eron amca, onursuz ve kovulmuş bir Cehennem Ozanı. Tüm Cehennem Ozanları ondan nefret ediyor. İmparator Henrick'in nefreti daha da fazla." Karnı hoplaya hoplaya, duvarlarda yankılanan aşağılayıcı bir kahkaha attı. "Daha da kötüsü, İmparator, adımı onun pis dalkavuklarından birine devretmek için sebep arıyor. Lonca efendisini soymanın bunun için yeterli bir sebep olduğuna eminim."

Amcası, Safi'nin çocukluğunun büyük bir kısmında, en azından ayık olduğu zamanlarda, ona sanki bir askermiş gibi davranmış ve onu öyle eğitmişti. Ancak Safi on iki yaşına geldiğinde İmparator Henrick, Safi'nin eğitim için Cartorra'nın başkentine gelmesi gerektiğine karar verdi. Safi, amcasının arkasında ufak tefek haliyle sessizce beklerken İmparator Henrick, "*Bu kız çocuğu çiftçileri yönetip, harmanı organize etmekten ne anlar? Safiya'nın ev geçindirmede ya da vergi ödemede ne deneyimi var?*" diye bağırıp tepiniyordu.

Aslında İmparator Henrick'in asıl ilgilendiği şey, yüksek Cartorra vergilerinin ödenmesi sorunuydu. Asalet bürümüş, yüzüklerle kaplı parmaklarıyla, Safi'nin de tuzağa düşüp düşmediğini anlamak istemişti.

Fakat Eron amca onun sadık bir *domna*'yı* daha yakalama teşebbüsünü boşa çıkarmış ve Safi'yi diğer tüm soylu gençlerle birlikte Praga'ya eğitim almaya göndermek yerine, güneye, yani lonca efendilerinin ve Veñaza'daki öğretmenlerin yanına postalamıştı.

Amcası için ilk ve *son* kez şükran dolu duygular hissettiği andı.

Iseult omuzları düşük ve bitkin bir ses tonuyla, "Bu durumda şehirden ayrılmak zorunda kalacağız," dedi. "Ortalık durulunca kadar bir yerlerde saklanabiliriz."

Safi dudaklarını ısırdı. Iseult, "Bir yerlerde saklanırız," diyordu ama söylemesi kolaydı. Iseult'un Nomatsi soyundan geldiğinin anlaşılması, nereye giderse gitsin onu hedef haline getirecekti.

Bir keresinde kızlar bir arkadaşlarını ziyaret için Veñaza'dan ayrılmaya çalıştıklarında zar zor eve dönebilmişlerdi.

Tavernada Iseult'a saldırmaya kalkan üç adam da evlerine rahat dönememişlerdi. En azından sağlam kalça kemikleriyle.

Safi, elbise dolabına bir tekme attı ve kulpu sanki yakışıklı dolandırıcının burnuymuş gibi sıkarak tutup açtı. O pislik herifi tekrar görürse yanık vücudundaki her kemiği kıracaktı.

"En iyisi Güney İskelesi Bölgesi'ne gitmek," diye devam etti Iseult. "Dalmotti ticaret gemileri orada demir atmış bekliyor.

* *(Lat.domina'dan) Kadın, hanımefendi, leydi. (e.n)*

Çalışma karşılığında onlardan birine binebiliriz. Lonca Efendisi Alix'ten almak gereken herhangi bir şey var mı?"

Safi başını hayır dercesine sallayınca, Iseult, "İyi öyleyse. Habim'e ve Mathew'ya her şeyi açıklayan bir mektup bırakırız. Pekâlâ, sanırım, gidiyoruz..." dedi.

Safi dore bir elbiseyi çıkarınca öylece kalakaldı. Kelimeler boğazında düğümlendi, midesi bulandı.

Safi'nin on milyon ahşap düğmeyi iliklediği, Iseult'un da soluk gri renkte bir eşarbı başına bağladığı sırada kapı yumruklandı.

"Veñaza Şehir Muhafızları! Açın kapıyı! İçeride olduğunuzu biliyoruz!"

Iseult derin bir iç çekti.

Safi son düğmeyi de iliklerken, "Biliyorum. Bana söylemiştin," dedi.

"Farkında olduğun sürece."

"Sanki unutmama izin vereceksin de."

Iseult'un dudakları bir gülüşle kıpırdadı ancak sahte bir teşebbüstü ve Safi'nin bunu görmek için Doğruluk Cadılığı yeteneğine ihtiyacı yoktu.

Kızlar çırak ceketlerini giydiklerinde, muhafızlar tekrar seslendiler. "Açın! Bu dükkândan çıkabileceğiniz tek bir yol var."

"Doğru değil," dedi Safi.

"Zor kullanmaktan çekinmeyeceğiz!"

"*Biz de.*" Safi, Bağkardeşi'nin de işaretiyle Iseult'un yatağına doğru kaydı. Sonra ikisi birlikte karyolayı ahşap ayaklarını yerde gıcırdatarak kapıya doğru sürüklediler. Böylece işe yarayacağını düşündükleri bir barikat oluşturdular. İlk defa bu şekilde kaçıyorlardı.

Her zaman böğürerek bağıran Mathew ve Habim olmasına rağmen, bu kez muhafızlar bağırıyordu.

Dakikalar sonra Safi ve Iseult nefes nefese cama çıktılar, giriş kapısının evi sarsan, pencereleri yerinden titreten açılışını dinlediler.

Safi sürünerek çatıya tırmandı. Önce tüm parasını kaybetmiş, şimdi de Mathew'nun dükkânının harap olmasına sebep olmuştu. Belki de öğretmenlerinin iş için kasaba dışında olmaları iyi bir şeydi. En azından Mathew ya da Habim'le yakın zamanda karşılaşmayacaktı.

Iseult, Safi'nin yanından tutundu. Acil durum çantası, içine tıka basa doldurulmuş malzemeler yüzünden patlayacak gibi şişmişti. Iseult'un silahları, eteğinin altında baldırına bağladığı kına tutturulmuştu ama Safi, bıçağını sadece çizmesine koyabilmişti. Kılıcı, *güzel* kıvrımlı çelik kılıcı, geride kalmıştı.

Kardeşinin parlayan gözlerinin ardında yatan bir plan olduğundan emin bir şekilde, "Nereye?" diye sordu.

"Lonca efendisi Alix'e gidiyormuş gibi iç mahallelere doğru yöneleceğiz. Sonra güneye döneriz."

"Çatılardan mı?"

"Gidebildiğimiz kadar. Sen önden gidersin."

Safi batıya, Veñaza'nın kalbinin derinliklerine doğru kaçmaya başlamadan önce başıyla tamam anlamını gelen kısa bir hareket yaptı ve Mathew'nun çatısının kenarına vardığında bir sonraki kiremit kıvrımına sıçradı.

Çıkardığı sesten güvercinler havalandı. Sonra Iseult da yanına zıpladı.

Safi durmadan hareket ediyor, adeta çatıdan çatıya uçuyordu. Iseult da tam ardındaydı.

Iseult, arnavutkaldırımı sokağa girdiğinde, Safi iki adım önündeydi. Kızlar kahvehaneden iç mahallelere doğru yön değiştirdiler. Muhafızları atlatmak için kanallardan, köprün altlarından geçtiler. Neyse ki, sabah trafiği başlamıştı; meyve yüküyle dolu arabalar, eşekler, keçiler, pek çok ırktan ve milletten insanlar sokakları dolduruyordu. Sahipleri kadar çeşitli renklerdeki Bağları havada salınıyordu.

Safi, Iseult'un geriden gelmesine izin vererek bir kereste arabasının önüne atladı. Bir dilencinin etrafından dolaşıp büyü gücünün günahlarından bahseden bir grup Sofu'nun yanından ve mutsuz bir koyun sürüsünün arasından geçtikten sonra kızlar tamamen tıkanmış trafiğin içine daldılar. İleride tıkanıklığın verdiği rahatsızlıkla kırmızıya dönmüş Bağlar görünüyordu.

Iseult kendi Bağlarının da böyle kırmızı olduğunu hayal etti. Güney Rıhtım Bölgesi'ne o kadar yakındılar ki, Iseult ileride denize açılmış beyaz yelkenlileri görebiliyordu.

Ancak içinde bir huzursuzluk hissetti. Adını koymak istemediği ve hakiki bir Bağ Cadısı'nın da açığa çıkmasına izin vermeyeceği duygular göğsünü titretti. Annesinin yıllar önce ona öğrettiği gibi, kendi kendine, "*Sakinleş,*" dedi. "*El ve ayak parmaklarının ucunda yavaşça yürü.*"

Sonra sanki insanlar sıkışıklığın nedenini bir bir anlamış gibi Bağları maviye döndü ve renk, bir yılanın göletin karşı tarafına geçmesi gibi hareketlenerek kızların yakınındaki yaşlı bir

kadının ciyaklamasına kadar geri geri hareket etti. "Abluka mı? Ama en taze yengeçleri kaçıracağım."

Iseult'un karnına buz gibi bir ağrı saplanırken Safi'nin Bağları da gri korkuyla parladı.

"Cehennem Kapıları adına," diye tısladı. "Yine ne oldu, Iz?"

"Daha sıcak sanırım." Iseult ağırlığını homurtuyla değiştirerek çantasından kalın ve gri, kocaman bir kitap çıkardı. "Kitapları taşırsak çalışkan iki çırak gibi görünürüz. *Dalmotti Otonomisinin Tarih Özeti*'ni alabilirsin."

Safi, "*Kıçımın* özeti," diye mırıldandı ama yine de koca kitabı kabul etti. Iseult, *Carawen Manastırı'nın Resimli Rehberi* isimli mavi bir kitabı çekip çıkardı.

Kaşlarını kaldırıp kavga etmeye hevesli bir şekilde, "Ah evet, şimdi bunları neden aldığını anlıyorum," diyen Safi, sözlerini, "Bunlar sadece saklanmak için değil. En sevdiğin kitabı geride bırakmak istemedin," diyerek sürdürdü.

Iseult umarsızca burnunu çekti. "Eee? Bu taşımak istemediğin anlamına mı geliyor?" dedi.

Safi çenesini kaldırarak, "Hayır, hayır taşırım," dedi. "Sadece muhafızlarla karşılaştığımızda tüm aksiyonu bana bırakacağına söz ver."

Iseult, "Aksiyonunu uzakta yap, Saf," diyerek kendi kendine güldü ve onun şalını çekiştirdi. Terden yapış yapış olmuştu ve yüzüyle cildini gölgeliyordu. Sonra eldivenlerini bileğine kadar çekti. Tüm dikkatler Safi'nin *üzerinde* olacaktı.

Mathew her zaman, "*Sağ elinle birine istediğini verirken sol elinle onun cüzdanını aşır*," derdi. Safi her daim dikkat dağıtan

sağ eli oynardı ve bunda gayet de *iyiydi*. Cüzdanın kesilmeye hazır olup olmadığını belirtmek için pusuda beklerdi.

Iseult sinirden köpürmesine neden olan bir bekleyişin içine girerken kitabının kalın kabını gıcırdattı. O, küçük bir kız çocuğuyken bir keşişin kendisine yardım ettiği günden beri, biraz –Safi'nin dediği gibi– *takıntılıydı*. Carawen'lerin Iseult'u büyüleyen özelliği sadece minnettarlık değil, duru giysileri ve parlak panzehir taşı küpeleriydi. Ölümü göze alarak aldıkları eğitimleri ve kutsal yeminleriydi.

Carawen manastırında yaşam oldukça sadeydi ve bir o kadar da kapsayıcıydı. Soyu ne olursa olsun herhangi biri katılıp kabul edilirdi ve saygı görürdü.

Bu Iseult'un güçbela hayal edebildiği bir duyguydu ama bunu ne zaman düşünse kalbi yerinden çıkacak gibi atardı.

Bronz bir piestranın parladığı kitabın otuz yedinci sayfası açıldı. Kaldığı sayfayı kaybetmemek için onu oraya iliştirmişti. Piestranın üzerindeki kanatlanmış kartal sanki ona gülüyormuş gibi görünüyordu.

Yeni hayatımızın ilk piestrası, diye düşündü Iseult. Sonra gözleri süslü Dalmotti elyazması üzerinde titredi. Tanımlamalar ve farklı Carawen keşişlerinden örnekler sıralanmıştı. İlki de *Paralı Asker Keşiş* çizimiydi ve onun bütün bıçak ve kılıç örneklerini ve mağrur duruşunu gösteriyordu.

Kan Cadısı'na benziyordu.

Kan. Cadı. Kan. Cadı.

Onun kırmızı gözlerinin ve ayrık dişlerinin hayali bile Iseult'un içini ürpertiyordu.

Hayal kırıklığı. Onun gibi bir canavarın, manastır grubuna kabul edilmesi her bakımdan çok yanlıştı.

Iseult herhangi bir açıklama bulabilmek için örneklerin altındaki bölüme baktı. Ancak okuduğu tek şey, *Cahr Perisi adına dış ülkelerde savaşmak için eğitildi,* cümlesiydi.

Iseult'un ağzından *Cahr Perisi* adı çıkarken göğsü sıkıştı. Çocukken bir Cahr Perisi'ymiş gibi yaparak zamanını geçirir, ağaçlara tırmanırdı. Ne de olsa, en karanlık kötülükleri dahi temizleyebilecek Şifa Pınarları'nda doğmuş iki cadıdan *biriydi.*

Ancak pınarları besleyen pek çok kaynak yüzyıllardır ölüydü. Neredeyse beş yüz yıldır yeni bir Cahr Perisi doğmamıştı ve Iseult'un hayalleri de köydeki çocuk çeteleriyle son bulmuştu. Hangi ağaca çıksa aileleri tarafından öğretilen nefretleri ve bedduaları onun suratına haykırırlardı. "*Bağtaşı yapamayan bir Bağ Cadısı buraya ait değildir!*"

Iseult kalın bir ağaç dalına sıkıca tutunup annesinin onu bulması için *dua ettiği* o dakikalarda bile Cahr Perisi'nin tatlı bir masaldan başka bir şey olmadığını biliyordu.

Yutkundu. Iseult bu anıların düşüncesiyle ağırlaşmıştı. Bugün yeterince kötüydü. Üstüne eski üzüntüleri eklemeye gerek yoktu. Ayrıca gardiyanların onları bulmasına ramak kalmıştı ve Habim'in eski dersi zihninin ardından ona fısıldıyordu.

Rakibini tart. Mıntıkanı analiz et. Fırsatın varken savaş sahanı seç.

"Tek sıra!" diyerek bağırdı muhafız. "Onları gördüğünüz yerde silahlarınızı doğrultun!"

Iseult küf kokulu havada *paatt* diye kitabı kapattı. *On mu-*

hafiz saydı. *Arkalarında, arabalarıyla kalabalığın önünü kesecek şekilde yolun karşısına doğru yayıldılar. Arbaletler. Palalar.* Bu küçük sorgulama iyi gitmezse, kızların gidebileceği başka bir yol yoktu.

"Pekâlâ," dedi Safi mırıldanarak. "Sıra sende. Yüzünü gizle."

Iseult denildiği gibi yaptı ve ilk muşmula suratlı muhafıza doğru azametle yürüyen Safi'nin arkasındaki yerini aldı.

"Bu da ne demek oluyor?" Safi'nin sözleri trafiğin gürültüsünde yankılandı. "Buğday Loncası efendisiyle olan toplantımıza geç kalıyoruz. Huyunu biliyorsun."

Muhafızlar sıkılmış ve kızgın bakışlara takıldılar ama Bağları yoğun ilgiyle parladı. "İsimleriniz."

"Safiya ve bu da yazıcı hanımım Iseult."

Muhafızın yüzündeki ifade her ne kadar etkilenmemiş gibi görünse de Bağları ilgiyle yanıyordu. Biraz uzaktaki başka bir muhafıza yaklaşmasını işaret etti. Iseult ise Safi'yi uyarmamak için dilini ısırdı.

Safi dev gibi bir adam olan ikinci muhafıza bağırarak, "Bu beklemenin nedeni ne? *Öğrenmek istiyorum,*" dedi.

"İki tane kız arıyoruz. Otoyoldaki hırsızlıkla ilgili. Üzerinizde silah yoktur umarım."

"Silah taşıyacak bir kıza mı benziyorum?"

"Öyleyse sizi aramamdan rahatsız olmazsınız."

Safi güvenle. Bağlarındaki korkulardan hiçbiri yüzüne yansıtmadan ilerledi. Sadece çenesini biraz kaldırdı. "Ben kesinlikle rahatsız olurum. Şahsıma dokunursanız hepinizi kovdurmak için elimden geleni yaparım. Hepinizi!" diyerek kitabıyla ilk muhafızı itekledi.

"Yarın bu saatlerde sokaklarda olacaksınız ve lonca efendisinin çırağına bulaşmamış olmayı dileyeceksiniz."

Safi daha tehditlerini bitirmemişti ki o anda bir martı yapış yapış pisliğini omzuna atarak başının üzerinden uçup gitti.

Bağları şaşkınlıkla turkuvaz rengi parladı. "Hayır," derken gözleri yerinden çıkacaktı sanki.

Muhafızların gözleri de pörtledi. Bağlar şimdi uçuk pembe renginde parlıyordu.

Muhafızlar onu parmaklarıyla gösterip kahkahalarla gülmeye başladılar. Iseult bile eldivenli eliyle ağzını kapattı. *Gülme. Gülme.*

Tekrar gülmeye başladı. Safi'nin Bağları öfkenin kırmızılığıyla parladı. "Neden *ben*?" diyerek Iseult'a söylendi. Sonra da muhafızlara dönüp, "Binlerce omuz içerisinde martılar her zaman gelip *benim* üstüme pisliyor," dedi.

Muhafızlar şimdi iki kişi olmuşlardı. İkincisi elini hafifçe kaldırarak, "Gidin... Hadi, gidin," dedi. Gözlerinden yaş gelecek kadar gülmeye devam etmeleri üzerine Safi yanlarından geçerken hırladı: "Neden zamanınızı daha faydalı şeyler yaparak geçirmiyorsunuz? Zor durumdaki kızlara gülmek yerine gidin *suçlularla savaşın* ya da başka şeyler yapın."

Sonra kontrol noktasından geçti ve en yakın ticaret gemisine ulaşmak için adımlarını sıklaştırdı. Iseult hemen arkasındaydı, yol boyunca kıkırdıyordu.

4

*

Merik Nihar'ın parmakları tereyağı bıçağını sardı. Meşe ağacından yapılmış yemek masasının karşısındaki Cartorra *domna*'nın tüylü çenesinden tavuğun yağları damlıyordu.

Merik'in bakışlarını hissetmiş olmalıydı ki *domna* bej bir peçete aldı ve kırışık dudaklarıyla buruşuk çenesini sildi.

Merik buradaki diğer diplomatlardan nefret ettiği gibi ondan da nefret ediyordu. Yıllarını ailesinin en bilinen huyuyla başa çıkmak için harcamış olabilirdi ama şu an geldiği noktada bir arpa boyu bile yol alamamış olduğu açıktı. Bir tutam tuz, bu koca okyanusu kabartmaya yeter de artardı bile.

Uzun yemek odasında en az on farklı lisan uğulduyordu. Büyük Savaş'ın ve Yirmi Yıllık Ateşkes'in tartışılacağı Kıtalararası Ateşkes Zirvesi yarın başlayacaktı. Cadı Toprakları'ndan Veñaza şehrine yüzlerce diplomat gelmişti.

Dalmotti üç krallığın belki de en küçüğüydü ama ticarette en güçlü olanıydı. Ayrıca doğudaki Marstok İmparatorluğu ile batıdaki Cartorra İmparatorluğu arasında tarafsız olması onu

uluslararası görüşmeler için harika bir yer haline getiriyordu.

Merik, memleketi Nubrevna'yı temsil ediyordu. Aslında yeni bir iş imkânıyla karşılaşmak veya eski lonca bağlantılarını yeniden kurmak için üç hafta önceden gelmişti; ancak bu seyahat tam anlamıyla zaman kaybı olmuştu.

Merik'in gözleri, yaşlı soylu kadından arkasındaki büyük cama kaydı. *Doge*'nin* sarayının bahçesindeki yasemin kokuları ve yeşilimsi ışıltı odayı kaplıyordu. Dalmotti Konseyi'nin seçilmiş başkanı olan *Doge*'nin ailesi yoktu. Ailelerin, loncalara olan bağlılığı bozduğu söylendiğinden beri hiçbir lonca efendisi aile kurmamıştı. Yani, Merik'in gemilerinden on iki tanesini alacak kadar büyük böyle bir bahçeye ihtiyacı yoktu.

Merik'in yanında oturan kızıl saçlı İpek Loncası efendisi, "Cam duvarlara hayransın galiba?" diye sordu. "Toprak Cadılarımızın başarısıdır. Yekpare olduğunu biliyor muydun?"

"Gayet başarılı," dedi Merik ama ses tonu tam tersini söylüyordu. "Merak ediyorum, lonca efendisi Alix, Toprak Cadılarımız için daha faydalı bir iş düşündünüz mü hiç?"

Lonca efendisi hafifçe öksürdü. "Cadılarımız çok özel varlıklardır. Bir Toprak Cadısı'nın ille de toprakta mı çalışması lazım?"

"Fakat sadece toprakta çalışan bir Toprak Cadısı ile toprakta çalışmayı ya da toprağı cama dönüştürmeyi *tercih eden* bir Toprak Cadısı arasında bir fark vardır." Merik sandalyesine yaslandı. "Kendinize bir bakın, Lonca Efendisi Alix. Sanırım siz bir Toprak Cadısı'sınız. Muhtemelen sihriniz *sadece* ipekböceklerine değil,

---

** Venedik İtalyancasında "dük". Cumhuriyetin en üst düzey yöneticisi ve ülke egemenliğinin simgesi. (e.n.)*

tüm hayvanlara ulaşabiliyor."

"Ah ama ben tamamıyla bir Toprak Cadısı değilim." Alix, bileğini cadılık mührü olan Yeryüzü halkası ve onun sanatta uzmanlaştığını belirten kesikli çizgileri gösterecek şekilde döndürdü. "Ben bir terziyim. Benim sihrim, kumaşlardaki ruhu canlandırmakta yatar."

Merik, "Şüphesiz," diye cevap verdi. İpek Loncası efendisi, Merik'in dikkat çektiği noktayı ispatlamıştı ama farkında değildi. Sihirli bir yeteneği modayla ya da *tek bir* kumaş parçasıyla israf etmeye ne gerek vardı? Merik'in terzisi şu an üzerinde olan takımını dikip iyi bir iş çıkarmıştı ama bunun için herhangi bir sihre gerek yoktu.

Krem rengi gömleğin üzerine uzun, gümüş grisi frak bir ceket giymişti. Olması gerektiğinden daha fazla düğmesi olmasına rağmen, Merik takımı beğeniyordu. Siyah çizmeleriyle kemeri sadelikten uzaktı. Merik gemisine döndüğünde palasını ve tabancalarını takardı.

Merik'in memnuniyetsizliğini açıkça hisseden lonca efendisi Alix, diğer tarafındaki soylu bayana döndü. "İmparator Henrick'in nişanlısına neden leydim diyorsunuz?"

Merik kaşlarını daha da çattı. Bu davette bu tarz konuların konuşulması yakışıksız kaçar ve dedikoduya girerdi. Kuzeydeki karmaşık ve vahşi bir yer olan eski Aritvanya Cumhuriyeti'nde yağmacı çeteleri birleştirip kendini "kral" ilan eden bir adam vardı ama diplomatlar bu konuyla ilgilenmiş miydi?

Pek sayılmaz.

Cehennem Ozanları Tugayı'nın, cadıları hizmete zorladığı-

na dair söylentiler vardı ama bu *dom*'lar ve *domna*'lardan biri bile bunu bir tehlike işareti olarak görmüyordu. Merik bir kez daha düşününce askere alınacak olanların, *onların* oğulları veya kızları olmayacağını hatırladı.

Merik sinirli bakışlarını tabağına yöneltti. Güzelce sıyırmıştı. Kemikleri dahi süpürüp bitirmişti. Kemik suyu çorbanın hem yapımı kolaydı hem de denizcileri günlerce besleyebiliyordu. Yemekteki diğer misafirlerden birkaçı Merik'in, tabağındaki kemikleri toplamak için bej ipeği kullandığını fark ettiler.

Üstüne, Merik yakınında oturanlara etrafı bezelyelerle dolu dokunulmamış tavuk kemiklerinden alıp alamayacağını sordu. Denizciler balık tutamayacağı için ya da karaya ne zaman çıkacakları belli olmadığından yemek israf etmezlerdi.

Vatanlarındaki kıtlığın da etkisi vardı.

Merik'in sol tarafındaki şişman, soylu adam, "Amiral?" dedi. "Kral Serafin'in sağlığı nasıl? Hastalığının son evresinde olduğunu duydum."

"Öyleyse yanlış duydunuz," diye cevap verdi Merik. Sesi Nihar ailesinin sinirini bilen biri için tehlikeli bir şekilde soğuktu. "Babam iyileşiyor. Teşekkürler... İsminiz neydi?"

Adamın çenesi titredi. "Dom Philip fon Grieg." Sahte bir gülücük takındı. "Grieg, Cartorra İmparatorluğu'ndaki en büyük arazilerden biridir. Biliyorsunuz, değil mi? Sanırım bir *Nubrevna*'lının Cartorra coğrafyasına ihtiyacı yoktur."

Merik buna güldü. Grieg arazilerinin nerede olduğunu biliyordu ama domun, Cartorra'lıların özelliklerini bilmediğini sanmasını istedi.

"Üç oğlum Cehennem Ozanları Tugayı'nda," diye devam etti *dom*. Kalın ve sosis gibi parmakları şarap kadehine uzandı. "İmparator onların her birine yakın gelecekte kendilerine ait bir toprak sözü verdi."

"Demeyin." Merik yüzündeki ifadeyi kayıtsız tutmaya çalıştı ama kafasının içinde kızgınlıktan kükrüyordu. Cehennem Ozanları Taburu... Gaddar savaşçılardan oluşan bu elit grup, doğal kâfir ve cadıları "temizlemek" amacıyla kurulmuştu. Merik'in Cartorra'lılardan nefret etmesinin nedenlerinden biri de buydu.

Ne de olsa Merik de Cadı Toprakları'ndaki herkes gibi doğal bir cadıydı.

Dom fon Grieg kadehini yudumlarken pahalı Dalmotti şarabı dudaklarının kenarlarından aktı. Bu hem israftı hem de iğrençti. Merik'in öfkesi büyüdü... büyüdü... *büyüdü.*

Merik için bardağı taşıracak son damla gelmişti. Kendini kabaran selin önüne bıraktı.

Keskin, hışırtılı bir iç çekişle odadaki bütün havayı kendine çekti. Sonra da *öfkeyle püskürttü.*

Rüzgâr *doma* çarptı. Adamın kadehi eğildi, şarap yüzüne saçına ve kıyafetlerine, hatta pencerenin camına bile sıçrayıp üzerinde kırmızı lekeler oluşturdu.

Ortalığı bir sessizlik kapladı. Merik bir an için ne yapması gerektiğini düşündü. Özür söz konusu olamazdı, tehdit ise çok yapmacık kaçardı. Merik'in gözü Lonca efendisi Alix'in yarım kalmış tabağına takıldı. Düşünmeden ayağa kalktı ve kendisine aval aval bakan soylu suratlara, kapılarda ve insanların dibinde bekleyen hizmetlilere fırtına gibi bir bakış attı.

Lonca efendisinin kucağından peçeteyi aldı. "Bunu yemeyeceksiniz, değil mi?" diye sordu. Cevap beklemeye bile tenezzül etmeden, "İyi, iyi. Çünkü mürettebatım bu yemeğe hayır demeyecektir," diye mırıldandı ve kemikleri, bezelyeleri hatta haşlanmış lahana parçalarını bile toplamaya başladı. İpek mendili sıkıca bağladıktan sonra kendi tabağındaki kemiklerle birlikte ceketinin cebine koydu.

Gözlerini kırpıştırarak bakan Dalmotti *Doge*'sine dönerek, "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim, Lordum," dedi.

Nubrevna prensi ve Nubrevna donanmasının amirali Merik Nihar, alaycı bir selamla *Doge*'nin yemek masasından, yemek odasından ve nihayetinde sarayından ayrıldı.

Yürürken de plan yaptı.

Merik, Güney Rıhtım Bölgesi'nin en güney noktasına vardığında, uzaktan çan sesleri geliyordu; saat üç olmuş, gelgit dinmişti. Günün sıcaklığı sokak taşlarına acınası bir ısı bırakarak çekiliyordu.

Ne olduğunu sadece Noden'in bildiği bir göletten atlamaya çalışırken Merik'in çizmesinin kenarı suya battı. Siyahlaşmış ve bayatlamış balık gibi kokan su etrafa sıçradı. Merik en yakın dükkânın camına yumruk atmamak için kendini zor tuttu. Lonca Efendileri'nin şaklabanın biri olmasında şehrin suçu yoktu. Yirmi Yıllık Ateşkes'ten bu yana, on dokuz yıl, dört aydır Cadı Toprakları'ndaki tüm savaşlar durmuştu. Cartorra, Marstok ve Dalmotti imparatorlukları, Merik'in memleketini başarılı bir şekilde diplomasiyle ezmişlerdi. Ticaret kervanlarının sayısı her yıl azalıyor,

Nubrevna ihracatçısı biraz daha az müşteri buluyordu.

Nubrevna acı çeken tek küçük millet değildi. Büyük Savaş sözüm ona yüzyıllar önce, Beş Şifa Pınarı sahipliği üzerindeki ihtilafla başlamıştı. O zamanlar Şifa Pınarları kendi yöneticilerini kendileri seçerlerdi. Bunun, On İki Paladin'le bir ilgisi vardı. Merik, on iki şövalyenin veya cansız baharın, kralı nasıl seçtiklerine hiçbir zaman anlam verememişti.

Hepsi hayal ürünüydü. Yüzyıllar sonra Büyük Savaş'ın karmaşasından üç imparatorluk doğdu. Her bir imparatorluğun istediği aynıydı: daha daha çok cadılık, daha çok ürün, daha çok liman.

Böylece bir avuç dolusu zayıf ve kızgın milletin karşısına üç büyük imparatorluk dikildi. Bu küçük ve kızgın milletler zamanla üstünlük elde etmeye başladı. Ne de olsa savaşlar maliyetliydi ve bu maliyet imparatorlukları bile bitirebilirdi.

Cartorra İmparatoru *barış* ilan etmişti. *Yirmi yıllık barış ve sonrasında yeniden müzakere.* Kulağa mükemmel geliyordu.

Fazla mükemmel.

Merik'in annesi gibi Yirmi Yıl Ateşkesi'ne isimlerini yazdıranlar, kralın "*barış*" derken aslında "*dur*" demek istediğini; "*yeniden müzakere*" derken de "*bizim ordularımız marşlarını söylemeye devam ederken diğer milletlerin altımızda ezildiklerinden emin olmak*" demek istediğini anlamadı.

Şimdi Merik, Dalmotti ordusunun batı tarafından inmesini izlerken Marstok Ateş Cadıları doğuda toplanıyor ve üç imparatorluk donanması anavatanının iskelesine doğru yelken açıyordu. Merik ve tüm Nubrevna boğuluyor, Noden'in balık asalakları, suyla dolmuş ciğerlerinden başka bir şey kalmayıncaya kadar gü-

neşin batışını izleyerek dalgaların arasında kayboluyorlardı.

Ancak Nubrevna'lıların beli henüz kırılmamıştı.

Merik'in bir toplantısı daha vardı: Altın Loncası'yla. Merik bir iş kapısı açabilirse diğer loncaların da ardından geleceğini hissediyordu.

Merik savaş gemisine vardığında, Nubrevna gemilerinin kendine özgü ve keskin, gagaya benzer pruvasıyla üç direkli firkateynini, alçak gelgitte sakince beklerken buldu. Yelkenlileri sıkıca sarılmıştı ve siyah zemin ortasında mavi renkli bir zambağın ışıldadığı Nubrevna bayrağı, ikindi rüzgârında aheste aheste dalgalanıyordu.

Jana'ya binmek için iskele köprüsünden geçerken Merik'in sinirli hali, yerini heyecana ve üstüne başına çekidüzen verme ihtiyacına bıraktı.

Bu Merik'in babasının gemisiydi ve adamların yarısı Kral Serafin'in mürettebatıydı. Üç aydan beri Merik'in hizmetinde olmalarına rağmen, onu etraflarında görmekten pek hazzetmiyorlardı.

Uzun boylu ve gri saçlı biri ana güverteden atlayarak Merik'e doğru geldi. Bir şeylerle uğraşan denizcileri geçti, uzun bacaklarıyla bir sandığın üzerinden atladı ve sonra prensin önünde sert bir baş selamı verdi. Bu, Merik'in Bağkardeşi Kullen Ikray yani Jana'daki ikinci kaptandı.

"Erken döndün," dedi Kullen. Başını kaldıran Kullen'in solgun yanaklarındaki kırmızı lekeler ve nefesindeki hafif değişiklik Merik'in dikkatini çekti. Nefes darlığıyla ilgili bir sorunu olabilirdi.

Merik sesini alçak tutmaya çalışarak, "Hasta mısın?" diye sordu.

Kullen duymazlıktan gelerek konuyu değiştirmeye çalıştı.

Merik'in Bağkardeşi ilk bakışta denizdeki yaşama hiç de uygun görünmüyordu. Aşağıdaki kamaralara rahat bir şekilde sığamayacak kadar uzun boyluydu, beyaz cildi çabucak yanıyordu, kılıç oyunlarına da hiç düşkün değildi, kalın kaşlarıysa saygın bir denizci için çok fazla şeyi dışavuruyordu.

Fakat, Noden aşkına, Kullen rüzgârı kontrol edemezse...

Merik'in aksine, Kullen'in doğal güçlere özgü sihri sadece hava durumuna has değildi. O, insanın ciğerlerini kontrol edebilen, sıcaklığın ve fırtınaların üzerinde hâkimiyet kurabilen gerçek bir Hava Cadısı'ydı, hatta bir keresinde büyük bir kasırgayı bile durdurabilmişti. Merik gibi cadıların sayısı çoktu ve rüzgâr üzerindeki hâkimiyetlerine göre derecelendirilirlerdi. Merik'in bildiği kadarıyla tüm hava koşulları üzerinde kontrol sahibi olan ve yaşayan tek kişi Kullen'di.

Ancak Merik'in en fazla saygı duyduğu şey, Kullen'in sihri değil, keskin zekâsı ve dinginliğiydi.

Kullen her zamanki korkunç gülümsemesiyle ortamı ısıtıp, "Yemek nasıldı?" diye sordu. Gülme konusunda *hiç yetenekli* sayılmazdı.

Merik, "Zaman kaybıydı," diye cevap verdi. Güvertede yürürken çizmelerinin topukları yerde takırdıyordu. Merik, yanlarından geçtiği sırada işlerini bırakan denizcilerin her birini selamladı.

Sonra cebindeki bir şeyi hatırladı. Mendili çıkarıp Kullen'e uzattı.

Birkaç nefeslik bir sessizlik oldu. Sonra Kullen, "Artıklar mı?" dedi.

"Özellikle topladım," diye mırıldandı Merik. "Ama kıymeti yok. Lovats'tan bir haber var mı?"

"Evet, ama..." Elini kaldıran Kullen bir şey daha eklemek istedi. "Kralın sağlığıyla ilgili yapılabilecek bir şey yok. Duyduğuma göre hâlâ yatalak."

Merik hüsrana uğradı. Haftalardır babasının sağlığıyla ilgili başka bir şey duymamıştı. "Peki, ya halam? Doktordan döndü mü?"

"Evet."

En azından bununla tatmin olup, "İyi," diyerek başını salladı Merik. "Evrane Hala'yı benim kamarama gönderin. Altın Locası hakkında ona soracaklarım var." Adımlarını yavaşlattı. "Ne oldu? Sen sadece bir şeyler ters gittiğinde bana böyle bakarsın."

Kullen, "Evet," dedi ve ensesini kaşırken gözü kıç güvertedeki devasa rüzgâr davuluna takıldı. Merik'in adını hiçbir zaman hatırlayamadığı yeni bir denizci, davulun iki tokmağını temizliyordu. Sihirli tokmaklar, top patlaması gibi şiddetli rüzgârlar yapmak içindi. Standart olanlar ise haberleşmek ve şarkı bestelemekte kullanılıyordu.

"Bunu özel konuşmalıyız," dedi Kullen. "Kız kardeşinle ilgili. Ona gelen bir *şey* var."

Merik boğuluyormuş gibi nefes aldı, omuzları kalktı. Serafin'in, Merik'i Ateşkes Zirvesi'nde Nubrevna elçisi ilan etmesi aynı zamanda Kraliyet Donanması'nın amirali olması anlamına geliyordu. Vivia kontrolü ele geçirmek için binlerce değişik yol denemişti.

Merik yere sabitlenmiş yatağa kendini atmak için paldır küldür kamaraya girdiğinde adımları beyaz tavanın kirişlerinde yankılandı.

Bu arada Kullen, planları ve kitapları koymak için kullandıkları odanın ortasındaki uzun masaya doğru yürüdü. Masa da Merik'in yatağı gibi yere sabitlenmişti ve çevresindeki beş altı santimlik çıkıntısı kötü havalarda kâğıtların etrafa dağılmasını önlüyordu.

Güneş ışığı pencerelerden içeri giriyor, Kral Serafin'in kılıç koleksiyonundan yansıyor, arkadaki duvara çarpıyordu. Bu duvar, Merik'in uykusunda kazara dokunup parmak izlerini bırakabildiği harika bir yerdi.

O an için gemi Merik'e ait görünüyordu ama Merik bunun böyle devam edeceği yönünde boş bir hayale de kapılmıyordu. Savaş zamanlarında Kraliçe karayı, Kral da denizi yönetirdi. Bu yüzden Jana, Merik'in babasının gemisiydi, Kraliçe öldükten sonra bu ismi almıştı ve iyileştiği zaman da yeniden Serafin'in olacaktı.

Tabii iyileşirse... İyileşmek zorundaydı. Yoksa Kraliyet, Vivia'ya geçecekti ve bu Merik'in başa çıkmak şöyle dursun, hayal etmek bile istemediği bir şeydi. Vivia karayı ya da denizi yönetmek isteyen bir insan değildi. İstediği daha fazlasıydı. Bunu gizlemeye de çalışmıyordu.

Merik gemideki tek kişisel eşyası olan duvara bağlı sandığın yanında dizlerinin üzerine çöktü. Temiz bir gömlekle fırtına mavisi amiral üniformasını çabucak buldu. Üzerindeki takım elbiseden mümkün olduğunca çabuk kurtulmak istiyordu. Bir erkeğin egosunu söndüren bu yakalardan kimseye hayır gelmezdi.

Kullen, Dalmotti İmparatorluğu'nu bölen, okyanusun kolu olan Jadansi Denizi haritasını açtı. "Vivia için gelen şey bu," dedi.

Tıpkı dışardaki Dalmotti loncalarının gemilerine benzeyen minyatür bir gemiyi haritanın üzerine koydu. Minyatür gemi haritanın üzerinde kayıp Veñaza'ya doğru kaydı. "Belli ki bu Gökyüzü'yle büyülenmiş bir şey ve özdeş gemisi nereye yelken açarsa oraya gidecek," dedi. Kullen'in bakışları Merik'in gözlerini yakaladı. "Onu getiren serseriye göre, özdeş gemi Buğday Loncası'na aitmiş."

Merik, düğmelerle uğraşmayı bırakıp gömleğini başından hızlıca çekerek, "Vivia neden bir ticaret gemisiyle ilgilensin ki?" diye sordu. Gömleğini sandığa fırlatıp ellerini masanın üstüne koydu. Soluk renkli cadılık mührü yamuk bir elmas şeklini aldı. "Bizden ne yapmamızı bekliyor?"

"Tilkiler," dedi Kullen. Odanın havası bir anda buz gibi oldu.

"Tilkiler," diye mırıldandı Merik. Anlamını düşünmediği bu kelime kafatasının içinde turlamaya başladı. Sonra birden yerini buldu. "Bu ondan duyduğum en aptal şey. Zaten hayatı boyunca yeterince saçma laf etti. Hermin'e Vivia'nın Ses Cadısı'yla irtibata geçmesini söyle. Bir sonraki çanda onunla konuşmak istiyorum."

"Evet." Kullen'in çizmeleri takırdayarak uzaklaşırken Merik, eline gelen ilk gömleği çekti. Kamaranın kapısı açıldığında hemen üstüne geçirdi, ardından kapı kapandı.

Bu ses Merik'in dişlerini gıcırdatmasına sebep oldu ama kontrolünü kaybetmemeye çalıştı.

Vivia'dan beklenen bir davranıştı, neden Merik buna kızıp şaşırıyordu ki?

Bir zamanlar Tilkiler, Nubrevna'nın korsanlarıydı. Küçük kalyonlarla saldırı taktikleri izlerlerdi. Bu gemiler Jana'dan daha

alçak, iki direkli ve kürekliydi. Bu özellikleriyle kum birikintilerinden ve ada takımlarının arasından kolaylıkla geçebiliyor ve daha büyük teknelere pusu kuruyorlardı.

Ne var ki, mavi zambağın etrafına dolanmış kıvrak bir tilki arması yani Tilki bandırası yüzyıllardır yelkenlilerde dalgalanmıyordu. Nubrevna, kendi donanmasını kurduğundan beri onlara ihtiyaç duymamıştı.

Merik ayakta durup kız kardeşine söyleyeceklerini düşünürken camlardan birinde bir parıltı oluştu. Su seviyesinin biraz yükselmesi ve yan taraftaki bir ticaret gemisinin sallantısı dışında olağanüstü bir şey yoktu.

Fakat... deniz yükselmiyordu.

Merik cama fırladı. Burası Veñaza'ydı. Bataklıklar şehri. Olağanüstü bir gelgit yaratacak tek şey vardı: deprem.

Veya sihir.

Bir cadının, dalgaları iskeleye vurmasının da bir tek sebebi olabilirdi.

Parçalanma.

Merik kapıya koştu ve ayakları ana güverteye çarparken, "Kullen!" diye kükredi.

Dalgalar yükseldi, Jana yan yatmaya başladı.

İki gemi kuzeyde, hantal bir denizci, arnavutkaldırımlı sokaktan bir ticaret gemisinin borda iskelesine doğru yalpalayarak düştü. Boynunu ve kollarını çizdirdi. Bu mesafeden bile Merik, adamın cildindeki kabarcıkları görebiliyordu. Yakında sihri kırılma noktasına ulaşacaktı ve en yakındaki insan hayatıyla kendine ziyafet çekecekti.

Parçalayan Cadı tarafından yönlendirilen dalgalar daha da yükselerek iyice sertleşti. Birkaç kişi adamı görüp korkmuştu ama çoğunluk dalgaları fark etmedi ve çığlıkları duymadı. Hiçbir şeyin farkında değillerdi ve korunmasızlardı.

Bu yüzden Merik, aklına gelen tek şeyi yaptı. Bir kez daha Kullen'i çağırdı ve onu havaya kaldırıp uzaklara götürecek sihriyle birleşti.

Merik, dakikalar sonra, bir hava akımıyla birlikte uçmaya başladı.

*

Safi, omzundaki martı pisliği, ikindi vaktinin boğucu sıcağı ve iskeledeki altı gemiden *hiçbirinin* yeni bir işçiye, özellikle de Lonca çırağı giysisi giymiş olanlara, ihtiyacı olmaması yüzünden sinirden patlamak üzereydi.

Iseult koşarak gelip iskelenin sonundaki güruha katıldı. Safi, Iseult'un çamurlu suyun içindeki bir şeyleri dikkatle incelerken şalı ve eldivenleriyle rahat edemediğini bu mesafeden bile anladı.

Safi de kaşlarını kaldırarak bakışlarını tuzlu dalgalara çevirdi. Havada tüylerini diken diken eden, sırtından aşağı ürperti yayan bir enerji vardı.

Sonra da Doğruluk Cadılığı patladı. Bilinen yanlışlığı haber veren, boynunu sarıp sarmalamaya çalışan bir hisli. Büyük, muazzam bir *yanlışlık* vardı.

Birisinin sihri parçalanıyordu.

Safi sihrinin kabarıp bölüneceğini daha önce bir kez hissetmişti. Büyü gücü olan biri bunun gelişini hissedebilirdi. Dünya-

nın sihirsel düzeninin dışına çıkabileceğini hissedebilirdi. Elbette, şu iskeleden akıp giden insanlar gibi sihir yetisinden *yoksun olsaydı* çoktan ölmüş olabilirdi.

Gök gürlemesi gibi bir haykırış Safi'nin kulaklarını çınlattı. *Iseult.* Kalabalığın arasından, diğer insanlara, *"Kenara çekilin!"* diye bağırarak geliyordu. Safi ileri doğru daldı, çenesini göğsüne doğru bastırıp yuvarlandı. Bedeni tahtanın üzerinde takla atarken çizmesinin içindeki hançeri çekti. Bu, bir kılıca karşı kendini savunma aracıydı ama hâlâ keskindi.

Gerekirse bir adamın midesini deşebilirdi.

Yuvarlanma hızı Safi'yi tekrar ayaklarının üzerine kaldırınca, bıçağını indirip hızlı bir hareketle eteklerini kesti. Sonra bir kez daha kaçabilmek için bacaklarını esnetti. Bıçağı hâlâ elindeydi.

Dalgalar daha da kabardı. Enerji patlamaları, Safi'nin ciltdini sanki aynı anda binlerce yalan söylenmiş gibi yakıyordu.

Parçalanmış adamın sihrinin suyla bir ilgisi olmalıydı çünkü ticaret gemileri dalgalarla birlikte yükseliyor, yükseliyor, yükseliyor, gıcırdıyor, gıcırdıyor, sonra da rıhtıma çarpıyordu.

Safi taş iskeleye vardı. Bir nefeste olan biteni anladı; Bölünmüş bir Gelgit Cadısı iltihaplı sihrinin yağında dalgalanıyor, göğsündeki kesikten zift gibi kara kan boşalıyordu.

Iseult sadece birkaç adım ötede duruyordu; onun da eteği parçalanmıştı. *İşte benim dostum,* diye düşündü Safi.

Sol tarafta denenmemiş kırık yarasa kanadının bütün zarafetiyle uçan bir Hava Cadısı vardı. Havaya onu taşımasını emrederken ellerini havaya kaldırdı.

Safi'nin aklında iki şey vardı: *Bu Nubrevna'lı Rüzgâr Cadısı*

ne tür bir mahluktu? Gömlek iliklemeyi kesinlikle öğrenmeliydi.

Sonra gömleksiz adam onun yoluna çıktı.

Safi elinden geldiğince tiz bir çığlık attı ama bıçağını savurup onun üstüne atlamadan önce adamın şaşkın bakışlarıyla karşılaştı. Birlikte toprağa düştüklerinde genç adam, "Geri dur! Ben bununla ilgilenirim!" diye bağırarak onu itti.

Safi onu görmezden geldi. Genç adam tam bir aptal gibi davranıyordu. Nubrevna'lıdan sıyrılıp kurtulması ve hançerini geri alması, normalde olması gerekenden daha fazla zaman aldı.

Gelgit Cadısı'na doğru eğildi. Iseult yaklaştığında, bir çelik girdabı gözüne yöneldi ama etkisi olmadı. Gelgit Cadısı yolundan çekilmedi. Iseult'un hançerleri cadının karnını deşip daha fazla siyah kan sıçrattı.

Kararmış iç organları da dışarı çıktı.

Sonra sular sokaklara taştı. Kayalara çarpan gemilerin tahtaları kulakları sağır eden bir sesle çatırdadı. İkinci, ardından üçüncü dalga geldi.

Nubrevna'lı, Safi'nin arkasından, *"Kullen!"* diye seslendi. *"Suyu geri çek."*

Safi'nin bedenine çullanan sihir patlamasıyla hava, yükselen dalgalara doğru aktı.

Büyülü rüzgâr suya çarptı; dalgalar geri çekildi.

Ancak parçalanan Gelgit Cadısı buna pek aldırış etmedi. Kararmış gözleri Safi'nin üstüne kilitlenmişti. Kanla lekelenmiş elleri pençe halini aldı ve ona doğru fırtına gibi uçtu.

Safi yerinden fırlayıp uçan tekme attı. Topuğu cadının kaburgasına geldi. Iseult da döner tekme atmak için eğilip ileri fırladı.

Havadayken çizmesiyle çenesine vurduğunda adam dengesini kaybedip diğer tarafa savruldu.

Arnavutkaldırımlarına düştü. Cildindeki tüm siyah kabarcıklar patladı ve kanı yerlere sıçradı.

Hâlâ hayattaydı ve bilinci de yerindeydi. Bir fırtınanın hırıltısını andıran iniltiler eşliğinde ayağa kalkmaya çalıştı.

İşte o anda Nubrevna'lı yeniden ortaya çıkıp Bölünmüş'e yaklaştı. Panik yüzünden Safi'nin boğazı yanmaya başlamıştı. "Ne *yapıyorsun*?" dedi.

Nubrevna'lı, "Bunu halledeceğimi söylemiştim," diye yanıtladı. Sonra kollarını geri çekti ve Safi'nin ciğerlerini kavuran bir güç patlamasıyla, birleştirdiği ellerini bölünmüş denizcinin gözlerine vurdu. Adamın beyninde hava patlaması oldu. Siyahlaşan gözleri geriye döndü.

Gelgit Cadısı sokağa devrildi. Ölmüştü.

Eteğini sıyıran Iseult hilal şeklindeki hançerini baldırında gizlediği kınına yerleştirdi. Yakınındaki Dalmotti'ler iki parmaklarını korkuyla gözlerinin üstünde gezdirdiler. Bu kötülüğü savmak için yapılan bir işaretti ve tanrılarından ruhlarını korumalarını istiyorlardı. Bazıları cansız yatan Bölünmüş'ü işaret ederken çoğu sanki ruhlarını o istemiş gibi ellerini Iseult'a yöneltti.

Bugün Iseult'un tek istediği, başına üşüşen ayaktakımından dayak yememekti.

Bu yüzden ölmüş Gelgit Cadısı'na doğru dönüp başörtüsünü düzeltti, Ay Ana'ya da dövüş sırasında örtüsünün yerinden çıkma-

sını engellediği için teşekkür etti.

Ayrıca başka kimse parçalanmadığı için de tanrıçaya teşekkür etti. Sihirdeki böylesine güçlü bir patlama, diğer cadıları kolayca dönüşü olmayan bir uçurumun kenarına sürükleyebilirdi.

Parçalanmaya neyin sebep olduğunu kimse bilmemesine rağmen Iseult, Cadı Toprakları'nda bulunan Beş Şifa Pınarı'ndaki yozlaşmayla ilgili birkaç teori okumuştu. Her bir Pınar beş elementten biriyle bağlantılıydı: Gökyüzü, Toprak, Su, Rüzgâr ve Ateş. İnsanlar şu Kan Cadısı gibi Hükümsüz Cadılar'dan ve Hükümsüz bir elementten bahsetmelerine rağmen, Hükümsüz Pınar'ın varlığına dair hiçbir kayıt yoktu.

Belki de eskiden bir Hükümsüz Cadı *vardı* ama unutulalı uzun zaman olmuştu. Onu besleyen pınarlar kurumuştu. Yıl boyunca tomurcuklanan ağaçlar kavrulmuş kütüklere dönmüştü. Aynı hayat yoksunluğu Toprak, Rüzgâr ve Su Pınarlarının da başına gelmişti ve bir gün bunlar da tarihe karışacaktı.

Pınarların kaderinde ne vardı bilinmez ama bilimadamları, parçalayan cadılığın sadece Toprak, Rüzgâr ya da Su ile ilgili cadılarla bağlantılı olmasının bir rastlantı olmadığını düşünüyorlardı. Carawen keşişlerine inanmak gerekirse, ölü Pınarları ya da Parçalanmışları sadece Cahr Perisi'nin dönüşü kurtarabilirdi.

Her neyse, bu da zaten çok yakında olabilecek bir şey değil, diye düşündü Iseult. Ne Cahr Perisi dönecek ne de bu nefret dolu bakışlar sona erecekti.

Iseult saçlarının tamamen kapalı, yüzünün örtülü ve solgun cildini kapatan kol yenlerinin düzgün olduğundan emin olunca, Bağkardeşi Safi'yi bulmak için kalabalığın içinde onun Bağlarını aradı.

Ancak gözleri ve sihri başka şeyler buldu. Bunlar daha önce hiç görmediği Bağlardı. Hemen yanında, cesedin üzerinde duruyorlardı.

Gözlerini, ölmüş bedenin üzerine dikti. Kararmış kan... Belki de arnavutkaldırımına kulağından bir şeyler sızmıştı. Vücudundaki kabarcıklar patlamış, yağlı damlalar Iseult'un kesilmiş eteğine ve terli korsajına bulaşmıştı.

Adam şüphe götürmez bir şekilde ölü olmasına rağmen, göğsünün üzerindeki üç tane Bağ fır dönüyor, kurtçuklar gibi kıvranıp içe doğru kıvrılıyorlardı. Kısa bağlar. *Çözen* Bağlar.

Bu mümkün değildi. Iseult'un annesi, ölülerin Bağlarının olmadığını hep söylerdi. Iseult küçükken katıldığı Nomatsi yakma törenlerinde cesetlerin üzerinde hiç Bağ görmemişti.

Iseult bön bön bakıp durdukça kalabalık daha da yaklaştı. Etraf meraklılarla dolmuştu. Iseult toplananların bağlarını görebilmek için gözlerini kısmak zorunda kaldı.

Sonra kızıl renkli bir Bağ huysuz bir ışıkla yanında parladı ve bir hırıltı duyuldu. "Sen de kimsin be? Bunu biz kontrol altına aldık."

"Kontrol altına aldınız mı?" dedi bozuk aksanlı bir erkek sesi, "Az önce sizin hayatınızı kurtardım."

Safi ağlamaklı bir sesle, "*Sen* Parçalanmışlardan mısın?" dedi. Iseult kelime seçimin zayıflığı yüzünden irkildi ama aslında Safi üzüntüsünü açığa vuruyordu. Korkusunu. Patlamak üzere olan Bağlarını. Kötü, çok kötü bir şey olduğunda hep böyle davranırdı. Bacaklarının onu götürebildiği yere kadar koşar, duygularından kaçar ya da onları kendine boyun eğdirirdi.

Iseult, Bağkardeşi'nin yanına geldiğinde, Safi gömleği iliklenmemiş genç adamı yakalamak üzereydi.

"Nubrevna'lılar bu şekilde mi giyinir?" diye sordu. Gömleğin diğer tarafını çekiştirip, "Bunlar, *bunların* içine girer," dedi.

Kıpırdamadan duran Nubrevna'lının yüzü de Bağları gibi kızardı, dudaklarını sımsıkı kapattı.

"Düğmelerin nasıl ilikleneceğini biliyorum." Safi'nin ellerini ittirdi. "Omzunda kuş pisliği olan bir kızdan akıl alacak değilim."

Ah, hayır, diye düşündü Iseult, onu uyarmak için ağzını açtı ama...

Parmaklar, Iseult'un kollarında kenetlendi. Ellerini kaldırıp ona vuramadan, onu tutan kişi, Iseult'un bileğini kavrayıp sırtına doğru kıvırdı.

Çamurumsu kırmızı renkte bir Bağ, Iseult'un gözlerinin önünde titredi. Bu, Safi'nin yıllardır peşini bırakmayan sinir nöbetlerini anlatan ve Habim'in geldiğini gösteren rahatsızlık hissinin gölgesiydi.

Marstok'lu adam, Iseult'un bileğini sırtına daha da bastırıp onu itti. "Yürü, Iseult. Şuradaki kedilerin olduğu ara sokağa."

Ruhsuz bir ses tonuyla, "Gitmeme izin verebilirsin," dedi. Habim'i sadece gözucuyla görebiliyordu. Hasstrel ailesinin gri ve mavi üniformasını giymişti.

"Hükümsüz Cadı mı? *Bana Hükümsüz Cadı mı dedin?* Nubrevna lisanıyla konuşuyorum, seni ahmak!" Safi'nin öfkeden deliye dönmüş bir şekilde yükselen çığlıklarının hepsi Nubrevna dilindeydi ama kalabalıkta boğulup gitti.

Iseult, Safi'nin Bağlarının her şeyin üzerine yansıyacak kadar parlak olmasından *hiç hoşlanmazdı.* Iseult'un gözlerinde alazlanır ve kalbine işlerdi.

Ancak Habim, Iseult'u *Eridysi'nin Ağıdı*'nı okuyan tek bacaklı bir dilencinin yanından geçirirken yavaşlamadı. Köhne bir tavernayla ondan daha da köhne bir ikinci el eşya dükkânının arasındaki dar bir alana geldiler. Çizmeleriyle bir su birikintisine bastı. Kedi idrarının pis kokusu genizlerini yaktı.

Bileğini kurtarıp yüzünü öğretmenine dönmeye çalıştı. Bu kibar Habim'e uygun bir davranış değildi. Aslında son derece acımasız bir adamdı. Habim, Eron fon Hasstrel adına kolluk kuvveti olarak yirmi yıl hizmet etmiş olmasına rağmen, dikkatli ve yumuşak konuşurdu. Soğukkanlı ve kendini kontrol edebilen biriydi.

En azından normaldi.

"Ne yapıyorsun?" diyerek Iseult'un üzerine yürüdü. "Silahlarını bu şekilde nasıl çıkarabilirsin? Lanet olsun, Iseult. Kaçman gerekirdi."

Iseult, "Şu parçalanan Gelgit Cadısı..." diye söze başlayınca, Habim daha da yaklaştı. Uzun boylu bir adam değildi. Üç yıldan beri Iseult'la aynı boydaydılar.

Kısık gözleri öfkeyle dönüyor, Bağları da kızgınlığın rengiyle parlıyordu. "Parçalanmışlar, şehir muhafızlarının problemi ve şehir muhafızları da artık *senin* problemin. Yol eşkıyalığı da ne demek oluyor, Iseult?"

Soluğu kesildi. "Nasıl öğrendin?"

"Her yer abluka altında. Mathew ve ben, şehre girerken bir tanesiyle karşılaştık. Biri kılıçlı, öbürü hançerli iki kızı aradıkla-

rını öğrendik. Kaç kişinin hançerle savaşabileceğini sanıyorsun, Iseult?" dedi. Habim kınını göstererek, "Bunlar aşikâr ve bir Nomatsi olarak bu ülkede resmi bir korunma imkânın yok. Seni toplum içinde silah taşımaktan idam edebilirler." Habim topuklarının üzerinde dönüp ileriye doğru üç adım attı. Sonra üç adım geri geldi. "*Düşün, Iseult. Düşün*," dedi.

Iseult dudaklarını sıktı. "*Sakinleş. El ve ayak parmaklarının ucunda yavaşça yürü.*" dedi.

Veñaza muhafızlarının yaklaşmakta olduğunu duyuran davulun sinsi sesini duydu. Kanun gereği tüm bölünmüş cesetlere yaptıkları gibi Gelgit Cadısı'nın da başını uçuracaklardı.

"Be-beni azarlaman bitti mi?" Kekemeliği tutmuştu, zor konuşuyordu. "Çünkü Safi'ye ulaşmam lazım. Bu şehri te-terk etmemiz gerekiyor."

Habim öyle bir iç çekti ki, burun delikleri titredi. Iseult onun duygularını bir kenara bırakışını izledi. Yüzündeki çizgiler yumuşadıkça Bağları da sakinleşti. "Safi'nin yanına dönemezsin. Aslında bu sokağı geldiğin yönden de terk edemezsin. Lonca Efendisi Yotiluzzi'nin emrinde bir Kan Cadısı var. Bu yaratığın ne acıması ne de korkusu olur." Habim başını salladı ve gri korku rengi, Bağlarına dolaştı.

Iseult'un boğazını sıkan tek şey bu oldu. Oysa Habim hiç korkmazdı.

Kan. Cadı. Kan. Cadı.

Habim, "Safi'nin amcası kasabada," dedi, "Ateşkes Anlaşması için. Bu yüzden..."

"Dom fon Hasstrel *burada mı?*" dedi Safi. Şaşkınlıktan ağzı

bir karış açıldı. Habim binlerce şey söylemiş ama hiçbiri onu bu kadar şaşırtmamıştı. Savaş gazisi Eron'la geçmişte iki kez karşılaşmıştı. Onun sulu ayyaşlıkları, Safi'nin tüm hikâyelerini ve şikâyetlerini çeşitlendirmişti.

"Bütün Cartorra soyluları burada olmak zorundalar." Habim tekrar üç adım geri gitti. Sol. Sağ. "Henrick'in yapacağı önemli bir duyuru var ve her zaman yaptığı gibi bu zirveyi sahne olarak kullanacak."

Iseult dinlemiyordu. "Bütün soylular Safi'yi de kapsıyor mu?"

Habim'in ifadesi yumuşadı. Bağları kibar, barışçıl bir sakinliğe döndü. "Bu Safi'yi de kapsar. Yani onu Yotiluzzi'nin Kan Cadısı'ndan koruyacak amcasıyla birlikte bir sürü *dom* ve *domna* var. Ne yazık ki sen..."

Habim'in, sözlerinin devamını getirmesine gerek yoktu. Safi'nin onu koruyan bir adı olmasına karşın, Iseult'un onu lanetleyen bir mirası vardı.

Iseult, ellerini kaldırıp çenesini ve şakaklarını ovuşturdu ama kalabalığın uğultusu boğuk bir sese, muhafız davullarının gümbürtüsü bir tıslamaya dönüşürken parmakları sanki uzaktan dokunuyormuş gibi göründü.

Sonunda, "Öyleyse ne yapabilirim?" diye sordu. "Gemiye binmeye param yetmez, yetse bile gidecek hiçbir yerim yok."

Habim eliyle sokağın sonunu gösterdi. "Birkaç blok ötede Geyikdikeni Kanalı adında bir han var. Bir at ve bir oda kiraladım. Gece orada kalacaksın. Yarın gün batarken Geyikdikeni Kanalı'nın kuzeydeki kardeş hanına doğru yola çıkabilirsin. Mathew ile ben seni bekleyeceğiz. Bu arada da Kan Cadısı'yla uğraşacağız."

"Neden sadece bir gece? Bir gecede ne olabilir ki?"

Habim bir süre *sanki* Iseult'un Bağlarını okuyabiliyormuş gibi dikkatle baktı. *Sanki* gerçek ya da yalan bir şeyler arıyormuş gibiydi. "Safi bir *domna* olarak doğdu. Bunu unutmamalısın, Iseult. Tüm eğitimi tek bir şey içindi. Bu gece Ateşkes Zirvesi'nde olması gerekiyor. Henrick açıkça onun da bulunmasını istedi çünkü bunu reddedemedi, bu da demek oluyor ki onun yoluna çıkamazsın."

"*Onun yoluna çıkamazsın,*" sözüyle Iseult'un nefesi ciğerlerine ağır geldi. Safi biriktirdikleri her şeyi kaybetmiş olabilirdi, Kan Cadısı peşlerine düşmüş olabilirdi ama Iseult her şeyin düzeleceğine hâlâ inanıyordu. Tezgâhtaki bu düğüm bir şekilde çözülecek ve hayat birkaç hafta içinde normale dönecekti.

Ancak bu... Bu sanki her şeyin sonu gibiydi. Safi bir *domna* olmak zorunda kalacaktı ve onun bu hayatında Iseult'un yeri yoktu.

Iseult göğsündeki duyguyu belli belirsiz tanımlamaya çalıştı. *Sevdiğini yitirmek.* Sevdiğini yitirmenin duygusu böyle bir şeydi demek ki.

"Bunu sana daha önce söylemiştim," dedi Habim kısık bir sesle. Genel bir sorgulama yapan bir asker gibi bakışlarını bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Sana defalarca söyledim, Iseult ama sen beni hiç dinlemedin. Hiç inanmadın. Mathew ve ben, senin Safi'yle olan arkadaşlığını neden destekledik? Neden seni onun yanında eğitmeye karar verdik?"

Iseult sıkıntıyla verdiği nefesle birlikte düşüncelerinin de utancın da yavaş yavaş yok olup gitmesini istedi. "Çünkü Safi'yi kendi Bağ-Ailesi'nden başkası koruyamaz," diye ezberinden tekrar etti.

"Bağ-Ailesi kopmaz zincirlerle bağlıdır ve sen bunu herkesten daha iyi bilirsin. Altı yıl önce Safi'nin hayatını kurtardığında ikiniz Bağkardeşi olarak birbirinize bağlandınız. Şimdiye kadar Safi için ölebilirdin ve aynısını o da senin için yapabilirdi. Bu yüzden bunu onun için yapmak zorundasın, Iseult. Gece boyunca saklan. Bırak Mathew ve ben, Kan Cadısı'nın hakkından gelelim, yarın da Safi'nin yanına dönelim."

Iseult bir süre sustu. Sonra usulca başını sallayıp kabul etti. Annesinin ona her zaman dediği gibi, *hayalperest bir aptal olmayı bırak,* diye düşünerek kendi kendini azarladı. Elbette bu her şeyin sonu olmamalıydı ve Iseult doğru yolu bulabilmek için zekice hareket etmeliydi.

Habim, "Hançerlerini bana ver, yarın sana onları geri vereceğim," diye emretti.

"Onlar benim tek silahım."

"Evet ama sen bir Nomatsi'sin. Bir yol kontrolüne rastlarsan... Bunu riske atamayız."

Iseult sert bir şekilde burnunu sildi ve pek değerli hançerlerini çıkarmadan önce, "Pekâlâ," diye mırıldandı. Çocukça bir ruh hali içinde onları Habim'e teslim etti. Sokağın derinlerine doğru ilerledikçe Habim'in Bağları kederin mavisine bürünüyordu. Gölgelerin içinden parafinli bez bir çantayla sert, siyah bir battaniye çıkardı.

"Bu bir semender lifi," dedi ve Safi'nin başıyla omuzlarına onu serdikten sonra basit bir iğneyle iliştirdi. "Bunu giydiğin sürece Kan Cadısı senin kokunu alamaz. Yarın akşam buluşuncaya kadar bunu çıkarma."

Iseult başını salladı. Kumaşın sertliği hareketlerini kısıtlıyordu. Ay Ana onu korusun, hava da çok sıcaktı.

Habim de ceplerini karıştırdı ve bir avuç dolusu bozuk para çıkardı. "Bunlar atın ve odanın masraflarını karşılar."

Iseult, *piestra*'ları kabul ettikten sonra harap haldeki bir kapıya yöneldi. Doğrayan bıçakların, kaynayan çaydanlıkların sesi tahtalarda yankılanıyordu ama Iseult'un eli paslanmış kapı tokmağında asılı kaldı.

Ters giden bir şeyler vardı.

Safi'ye veda etmeden ya da *en azından* bir telafi planı bile yapmadan ayrılmak Bağkardeşliği'ne sığar mıydı?

Iseult kelimelerini sakin tutmaya devam ederek, "Safi'ye bir mesaj iletebilir misin?" diye sordu. "Kaçmak zorunda kaldığım için üzgün olduğumu söyle. Bir de en sevdiğim kitabımı kaybetmezse iyi olur," dedi. Iseult kaşlarını kaldırıp aklına bir şey daha gelmiş gibi yaptı. "Beni senin gönderdiğini öğrendiğinde eminim senin boynunu kesmek isteyecektir. Ona bunu yapmamasını söyle," dedi.

"Söylerim," dedi Habim. Sesi ve Bağları vakurdu. "Şimdi acele et. Şu Kan Cadısı çoktan yola çıkmıştır."

Iseult, bir askerin generalini selamlaması gibi başını eğdikten sonra kapıyı açtı, sonra da kalabalık ve duman altı mutfağa girdi.

§

*

§

Sinsi davulların sesleri yaklaştıkça kendini kapana kısılmış gibi hisseden Safi'nin gerginliği daha da arttı. Şu lanet olası Nubrevna'lı (gömleğinin düğmelerini hâlâ iliklememişti) gemisine atlarken Safi'nin onun peşine düşmemesinin tek nedeni, hayatında şimdiye kadar gördüğü en uzun boylu ve en soluk renkli adamın yanında yürümesiydi. Üstelik Iseult'u da gözden kaybetmişti.

Çılgına dönmüş bir şekilde Bağkardeşi'ni arama girişimi ayak sesleri ve yaklaşan muhafız davullarıyla birlikte yarıda kaldı. Rıhtımdaki kalabalık sessizliğe gömüldü.

Kesilme sesi, boğuk bir patırtı; ardından da sıçrayan bir şeyler.

Uzun bir süre, güvercinlerin, meltemin ve sakin dalgaların seslerinden başka bir şey duyulmadı.

O anda dişli bir bıçak gibi sessizliği bölen boğuk bir hıçkırık sesi yükseldi ve Safi'nin kulaklarında çınlayarak göğüskafesini sarstıktan sonra, arka fonda boşluğu dolduran cılız bir melodi ha-

lini aldı. Muhtemelen ölen adamı tanıyan biriydi.

Bir el, Safi'nin koluna dokundu. Habim'di. "Bu taraftan, Safi," dedi. "Şurada bir araba..."

"Iseult'u bulmam gerekiyor," dedi kımıldamadan. Gözünü bir an bile kırpmadı.

"Güvenli bir yere gitti." Habim'in yüz ifadesi ciddiydi ama bu olağanüstü bir şey değildi. "Bana güven," diye ekledi. Safi'nin sihri, onun bu sözlerinin doğru olduğunu fısıldadı. Göğsüne ılık bir his yerleşti.

Bir gemi direği kadar dik bir şekilde, Habim'i ne olduğu belirsiz, kapalı arabaya kadar takip etti. İçine girip oturduğunda Habim kapıyı kapattı ve pencerelerdeki ağır, kalın perdeleri çekti. Sonra da kısaca Mathew ve kendisinin kızları silahlarından nasıl tanıdıklarını, Mathew'nun harabeye dönmüş dükkânını nasıl bulduklarını anlattı.

Safi dinledikçe utancından kızarıyordu. Mathew onun için sadece öğretmen değildi. Onun ailesiydi ve Safi'nin yaptığı hatalar yüzünden evi mahvolmuştu.

Ancak Habim, Iseult'u tek başına ve *korunmasız* halde bir hana gönderdiğini söyleyince öğleden sonra yaşadığı tüm korkular, beynini çatlatan bir öfkenin içinde kayboldu. Safi hemen kapıya uzandı.

Kapının kolunu çevirmeye fırsat bulamadan Habim onu boğazından yakaladı. "O kapıyı açarsan Kan Cadısı kokunu alır. Kapıyı kapalı tutarsan keşiş izini süremez. Bu perde semender kumaşından yapılma, Iseult da aynı liflerden yapılma bir pelerin giyiyor."

Safi donup kaldı. Havasızlıktan görüşü değişmişti; Habim'in yaralı sağ eli bulanıklaştı. Iseult'un savaşmadan çekip gidebileceğine inanamıyordu. Safi olmadan çekip gitmesi imkânsızdı.

Safi'nin sihrinin, göğüskafesinden ona bunun doğru olduğunu söylemesi bile bir anlam ifade etmedi.

Bu yüzden başını sallayıp kabul edince Habim onu bıraktı ve Safi de koltuğa oturmaya çalıştı. Habim, öğretmenlerinin arasında en uyumlu olduğu kişiydi. Bir çan sesi dünyanın geri kalanından daha hızlı çınlayarak Habim'i Safi'nin düşüncesizliğiyle alelacele yalnız bıraktı.

"Bu soygunu senin tezgâhladığını biliyorum, Safi," dedi. Habim'in yumuşak sesi nasıl oluyorsa artık arabanın her yanını doldurmuştu. "Sadece sen bu kadar umursamaz olabilirdin ve Iseult da her zaman yaptığı gibi seni takip etti."

Safi bu inkâr edilemez gerçeğe karşı bir şey söyleyemezdi. Kart oyunu Iseult'un fikri olabilirdi ama ondan sonraki her kötü karar Safi'nin başının altından çıkmıştı.

Habim, "Bu hata," diyerek devam etti, "Yirmi yıllık planı altüst etti, belki de tamamen mahvetti. Şimdi, burada Eron'la birlikte durumu kurtarmak için elimizden geleni yapacağız."

Safi öylece kalakaldı. "Eron amca *burada mı*?"

Habim büyük konuşma için tüm Cartorra soylularını davet eden Henrick'le ilgili bir şeyler anlatırken Safi, Habim'i yakalamak için kendini zorladı. Geriye dayanıp rahatlamaya çalıştı. Safi'nin, Iseult'un yaptığı gibi derinlemesine düşünmeye ihtiyacı vardı. Mıntıkasını ve rakiplerini analiz etmeliydi.

Ancak analiz etmek ve strateji geliştirmek onun alanı de-

ğildi. Ne zaman gününü planlamaya kalkışsa her işi farklı tarafa gidiyor ve bir araya gelip birleşmeleri daha da zor bir hal alıyordu. Düşünebildiği tek şey *Eron amcanın burada* olmasıydı. Onu iki yıldan beri Veñaza'da görmemişti; bir daha görmeyi de hiç ummuyordu. Eron hakkında şöyle bir düşündüğünde ilk aklına gelen, Veñaza'da kendine kurduğu hayat ile Hasstrel'de kendisini bekleyen o bambaşka hayat arasındaki farktı.

Safi'nin Iseult'a acil ihtiyacı vardı. Safi düşünceleri toplamak ve sakinleşmek konusunda Iseult'a *güvenirdi.* Safi'nin iyi yaptığı şeyler yalnızca hareket etmek, koşmak ve savaşmaktı. Parmakları kapıya uzanmaya can atıyordu. Elini ağrıtan bir yavaşlıkla kapının mandalına uzanırken ayak parmakları beklenti içinde kıvrıldı.

"Ona dokunma. Ne yapacaksın, Safi? Kaçacak mısın?"

Sakin bir dille, "Iseult'u bulacağım," dedi. Parmakları hâlâ havadaydı. "Buradan kaçacağız."

"Bu Kan Cadısı'nın seni bulmasından başka bir işe yaramaz," diye sert bir karşılık verdi Habim. "Amcanın yanında güvende olursun."

"Çünkü benim ailemi gayet iyi korudu." Kelimeler, Safi'nin ağzından istemsizce fırlamıştı. Safi, Habim'den ivedi bir misilleme beklerken, bulduğu tek şey sessizlik oldu.

Sonra soğuk bir ses tonuyla, "Cehennem Ozanları ailelerini korur, doğru ama imparator en önce gelmelidir. On sekiz yıl evvel de imparator öncelikliydi."

"Bu yüzden de İmparator Henrick onu onursuz bir şekilde ordudan attı, değil mi? Eron amcaya olan *minnettarlığı* yüzünden

mi benim naibim olup bakıcılığımı üstlenmek gibi gurur kırıcı bir görev verdi?"

Habim cevap vermedi. Yüz ifadesi bile değişmedi. Bu Safi'nin amcasının geçmişiyle Habim'i etkileyemediği ilk sefer değildi ve bu soğuk sessizlikle de ilk defa karşılaşmıyordu.

Habim sonunda perdenin kenarından dışarıya bakarak, "Eve gidiyorsun. Lonca efendisi Alix'in yanına," dedi. "Aslında en başında onun yanına gitmen gerekirdi. Seni Kan Cadısı'ndan koruyabilir."

Safi nihayet parmaklarını kapı mandalından çekip dik bir şekilde oturdu. "Bunu nereden bilebilirdim ki?" dedi. "Sorunumu Alix'in kapısına götürmemekle doğru bir şey yaptığımı sanıyordum."

"Ne kadar da ince düşüncelisin? Bir dahaki sefere senin güvenliğinden sorumlu adamlara güvenmeyi de dene olur mu?"

"Iseult da beni güvende tutar," dedi Safi. "Ancak farkındaysan onu gönderdin."

Habim, Safi'nin attığı yemi bir kez daha görmezden geldi. Kaşlarının altından onu izledi. "Iseult'tan bahsetmişken... boğazımı kesmemeni rica etti. Bu şekilde ayrıldığı için özür diledi ve kitabını kaybetmemeni tembihledi," dedi.

"Iseult... Özür mü diledi?" Bu Iseult'un tarzı değildi. Safi'nin hatası olduğu aşikârsa böyle bir şeyi öldürseler yapmazdı.

Bunun altında gizli bir mesaj olmalıydı.

Kızların yıllardır oynadığı bir oyundu. Mathew öğretmişti. *Bir şey söyle ama başka bir anlama gelsin.* Mathew'nun sıkıcı tarih derslerinin çok eğlenceli geçmesini sağlıyordu.

Fakat şimdi hiç eğlenceli değildi.

Habim'in boğazını kesme, yani bekle diyordu. Habim'in dediğini yap. Güzel. Safi şimdilik itaat edebilirdi. Fakat kitap... Mesajın bu kısmını çıkaramadı.

"Iseult ve bana ait olan şeyler," dedi Safi yavaşça, "limanda bir çanta içindeydiler."

Habim kafası tavana çarpmadan önceki perdenin ardından sinsi bir bakış daha atarak, "Çoktan aldım. Şoförün elindeler," dedi.

At arabası durdu. Habim ses tonunu değiştirmeden, "Beladan uzak dur, lütfen," diye emretti. Kapıdan kayarak indi ve akşam kalabalığının karmaşasında gözden kayboldu.

Safi sanki yeterince sıkmadığını düşünerek ellerini iyice yumruk yapıp kentin içine karıştı. Atların toynakları, at arabalarının tekerlekleri ve topuk sesleri, dişlerinin gıcırtısını bastırıyordu. Alix'in evi sütunlarla, güller ve yaseminlerle çevrili bir konaktı. Diğer tüm Dalmotti lonca efendileri gibi o da şehrin en zengin köşesi olan Doğu Kanal Mahallesi'nde yaşıyordu.

Safi'nin bu evde bir yatak odası vardı. Genç ve sarışın Alix, ona karşı her zaman kibardı. Ancak bu lüks ve labirent gibi malikâne hiçbir zaman Iseult'un çatı katındaki gibi bir yuva hissi vermiyordu.

Kızların *düzenleyecekleri* yeni odalarına hiç benzemiyordu.

Safi uzunca bir süre demir kapının önünde durup kaçmayı düşündü. Tabanları yağlamaya can atıyordu ama Kan Cadısı'yla karşılaşma tehlikesini bertaraf etmeden Iseult'u bulamayacağını da biliyordu.

Her şey berbat gidiyordu ve hepsi Safi'nin hatasıydı. Safi,

yakışıklı dolandırıcıya aldanmış sonra da soygun fikrini ortaya atmıştı.

Bu hep böyleydi. Safi bir şeylere başlar ve birileri de arkasını toplardı. Bu birisi de altı yıldan beri Iseult olmuştu ama bu daha ne kadar böyle sürecekti? Bir gün o da herkes gibi onu bırakmak zorunda kalacaktı. Safi o günün bugün olmamasını isteyerek umutsuzca dua etti.

Öyle olsaydı Iseult, Habim'le mesaj göndermez ve kitabı bulmamı istemezdi, diye düşündü. Safi, Iseult'un şifreli mesajını ancak kendisine söylendiği gibi Alix'in evine girerek çözebilecekti.

Uyluklarından ayrılan eklemlerine aldırmadan kapıya doğru yürüdü ve zili çaldı.

İpek Loncası efendisinin evindeki tütsü kâselerine ve çiçeklere rağmen, yakındaki kanaldan gelen kokular Safi'nin burnunu tıkıyordu. Bundan kaçış yoktu. Safi ikinci kattaki odasının gök mavisi kiliminde ayaklarının üzerine yükseldi ve pencereden baktı. Kalbi hızla çarpıyordu.

Az kullanılmış sayvanlı karyolanın üzerinde hoş ipek gece elbiseleri seriliydi. Bu lonca efendisi Alix'in Safi için hazırladığı elbiselerde ustalığını gösterdiği ilk sefer değildi. Üstelik bunlar bir öncekilerden daha hoştu.

Arkasında ayak sesi duydu. *Mathew.* Bu uzun adımları tanıyordu ve öğretmenine döndüğünde onun ince ve çilli yüzünün derin kırışıklıklarını gizlediğini fark etti. Öğle sonrasının ışığı, kızıl saçlarını parlatıyordu.

Mathew ve Habim hem görünüşte hem de karakterde birbirlerinden pek de farklı değillerdi ama Safi her zaman Mathew'yu daha çok beğeniyordu. Bunun sebebi galiba Mathew'nun onu Habim'in umursadığından daha fazla umursamaydı. Safi ve o, kafa dengiydiler. Düşünmekten çok hareket etmeye, kaş çatmaktan çok gülmeye meyilliydiler.

Söz Büyüsü gücü olmasa dahi, Mathew usta bir suçlu ve kusursuz bir dolandırıcıydı. Habim, Safi'ye bedenini bir silah olarak kullanmayı öğretmişti ama ona aklını ve kelimeleri kullanmayı öğreten Mathew'ydu. Safi'nin onun dolandırıcılık becerilerini öğrenmesi konusunda neden ısrar ettiğini anlayamadıysa da vazgeçmesinden korktuğu için bunu sormaya çekinmişti.

Habim gibi Mathew da gri ve mavi bir üniforma giymişti ama Habim'in *aksine* Mathew, Safi'nin amcasına çalışan bir hizmetli değildi.

Mathew tanıdık bir çantayı yatağa koyarken, "Eşyaların," dedi. Safi de Iseult'un kitaplarını görmek için çantaya bakmasına rağmen, almak için bir harekette bulunmadı.

Oradaydılar. Kitaplardan birinin mavi köşesi çantanın ağzından çıkmıştı.

"Dükkânım mahvoldu," diyen Mathew sırık gibi boyuyla Safi'ye daha da yaklaşarak kitapla onun arasına girdi. Safi şimdi onun yeşil gözlerinden başka bir şey göremiyordu. "Kırık bir kapı ve camlar. Seni bir lonca efendisini gasp etmeye iten şey neydi?"

Safi dudaklarını yaladı. "Bir kazaydı. Yanlış hedef tuzağımıza yakalandı."

"Yaa!" Mathew'nun omuzları gevşedi. Sonrasında birden

yanına yaklaştı ve altı yıl boyunca yaptığı gibi Safi'nin çenesini tuttu. Başını bir sağa bir sola döndürüp kesik, çizik ya da onu ağlatabilecek herhangi bir şeyin izini aradı. Fakat yaralanmamıştı ve gözyaşları çok *ama çok* uzaktaydı.

Mathew ellerini indirip geriye doğru bir adım attı. "Yaralanmadığına sevindim."

Bu tek cümle, Safi'nin rahat bir nefes alıp onun boynuna sarılmasına yetti. Sefil Hasstrel yarasasının işlendiği gömlek yakasına doğru, "Özür dilerim. Dükkânın konusunda çok üzgünüm," diye mırıldandı.

"Hayatta ve güvendesin ya, önemli olan bu."

Mathew, "Amcanın bu akşam sana ihtiyacı var," diyerek sözlerine devam etti. Yatağa doğru yürüdü ve yorganın üzerindeki ipek bir elbiseyi hızla çekti. Elbisenin fıstık yeşili rengi güneşte parıldadı.

Safi, kıyafete baktığında ne kadar güzel olduğunu ve tam onun tarzı olduğunu fark etti. "Bana mı yoksa benim cadılığıma mı ihtiyacı var?"

Mathew, "*Sana* ihtiyacı var," dedi. "Ateşkes Anlaşması Zirvesi'ni başlatmak adına bu akşam bir parti düzenleniyor. Henrick, senin katılmanı özellikle istedi."

Safi'nin boğazı düğümlendi. "Ama neden? Henüz tam bir *domna* olmaya ya da Hasstrel topraklarını yönetmeye hazır değilim..."

"O yüzden değil," diye sözünü kesti Mathew. Dikkatini yeniden elindeki elbiseye verdi. İlgisizce başını sallayıp kıyafeti yeniden yatağa koydu. "Bu yüzden ihtiyaç duyulmuyorsun."

Doğru.

"İşin aslı şu ki, Henrick'in seni neden istediğini bilmiyoruz ama Eron buna karşı çıkamadı."

Sihir, Safi'nin cildinde titredi. *Yanlış.* Sessizce ve öldürücü bir şekilde, "Bana yalan söyleme," dedi.

Mathew cevap vermek yerine eline bir başka kıyafet aldı. Bu daha kalındı ve rengi tozpembeydi. Safi dişlerini sıkarak, "Bağkardeşimi *nedenini* bile söylemeden gönderemezsin Mathew," dedi.

Mathew birkaç nefeslik süre boyunca Safi'nin Kalpbağı kadar dirayetli, keskin bakışlarına maruz kaldı. Sonra tavrını gevşetti ve ağzından bir özür çıktı. Elbiseyi yığının üzerine attı. "Büyük işler dönüyor, Safi. Amcanın ve de diğerlerinin yirmi yıldır sürdürdüğü çabalar. Ateşkes sekiz ay içinde sona erecek ve Büyük Savaş yeniden başlayacak. Bunun olmasına izin veremeyiz," dedi.

Bu Safi'nin beklediği şey *değildi.* "Sen ve amcam, Büyük Savaşı nasıl etkileyebilirsiniz ki?" diye sordu.

Mathew, "Yakında anlayacaksın," diye cevapladı. "Şimdi temizlen ve gece için bu kıyafeti giy." En ufak bir güç kırıntısı dahi Mathew'nun kelimelerini sarıyordu. Beyaz giysiyi uzatırken elinin tersindeki cadılık mührü, yuvarlak bir Gökyüzü simgesi ve Söz Cadısı'nın baş harfi S, neredeyse alev alacakmış gibi parladı.

Safi'nin burun delikleri büyüdü. Zar gibi ince elbiseyi kaptığında, kumaş deniz köpüğünden yapılmış gibi parmaklarından kaydı. "Sihirlerini bende harcama," dedi. Safi'nin içindeki Doğruluk Cadılığı, Mathew'nun ikna edilebilirliğini tamamen sona erdirmişti.

Mathew, "Hımm," diye karşılık vermekle yetindi. Sanki onun tahmin ettiğinden daha çok şey biliyormuş gibiydi. Sonra kibarca kapıya doğru dönerek, "Birazdan banyo için bir hizmetçi sana yardım etmeye gelecek. Kulakların arkasını ve tırnak arlarını unutma," dedi.

Safi, Mathew'nun arkasından başparmağını ısırdı, karşı koymak faydasızdı. Arabadan kalma öfkesi adeta, bölünmüş adamın kanındaki siyah yağ gibi bedeninden fışkırıyordu.

Safi elbiseyi yatağa fırlatırken gözleri Carawen kitabının köşesine takıldı. Yaptığı hatayı telafi edecekti. Iseult'un mesajını anladığında; Safi amcası, Kan Cadısı, şehir muhafızları arasından rakiplerini seçecek ve mıntıkasını, Veñaza ile Ateşkes Zirvesi Balosu'nu değerlendirecekti.

Safi bu sorunu halledecekti.

1

*

Iseult, Habim'in söylediği gibi rıhtımın arkasındaki sokağa daldı. Gelişigüzel bağladığı başlığının altında iki büklüm olup atların, arabaların, tüccarların, lonca uşaklarının ve akla gelebilecek her şekil ve güçteki Bağların arasından ilerledikten sonra Geyikdikeni Kanalı'nı işaret eden tabelayı gördü.

Iseult burayı hemen hatırladı; Safi'nin birkaç ay önce taro oynadığı ve geçen gecenin aksine oyunu kazandığı yerdi.

Tabelanın altında, gözleri Veñaza yolunun lekeli renklerine hiç benzemeyen, beyaz bir parıltıya takıldı.

Bir Carawen keşişiydi. Üstelik hiç Bağ'ı yoktu.

Iseult'un içi buz kesti. Kendinden uzakta, caddenin aşağı kısmındaki keşişi neredeyse taş kesilmiş bir halde izledi. Keşişin av peşinde olduğu açıktı. Birkaç adımda bir duruyor, sanki havayı kokluyormuş gibi başlığının arkasını eğiyordu.

Iseult'un donup kalmasına neden olan şey, keşişin Bağlarının olmamasıydı. Kan Cadısı'nın bağlarını dünkü kavganın şid-

detinde fark edemediğini sanmıştı ama hayır, gerçekten de Bağları yoktu.

Bu imkânsızdı.

Herkesin bir bağı olurdu. Bu çok açık bir gerçekti.

Halıcının biri Iseult'a yaklaşıp, "Kilim ister misiniz?" diye sordu. Ağır nefesi ve ter lekeli giysisiyle, "Halılarım Azmir halısıdır ama iyi bir fiyata sana veririm," dedi.

Iseult elini sertçe kaldırarak, "Geri bas yoksa kulaklarını kesip sıçanlara atarım," dedi.

Normalde bu tehdit Iseult'un işine yarardı. Kuzey Rıhtım Bölgesi'nde Nomatsi teninden dolayı hor görüldüğünde işe yarıyordu. Safi de yanında durup dişlerini gösterince korkunç görünürlerdi.

Bugün Iseult bunların hiçbirine sahip değildi ve keşişi gördüğü ilk andan itibaren, tepki verip zaman geçirmeden kaçan Safi'den farklı olarak Iseult mıntıkasını değerlendirmeye çok fazla zaman harcamıştı.

Halıcı iki nefeslik bir sürede yaklaşıp başlığının altından gözlerini kısarak baktı.

Bağları gri korku ve siyah nefretle parladı. "Lanet olası, Matsi," diye hırlarken parmaklarını gözlerinin önünde gezdirdi. Sonra bir hamle yapıp Iseult'u başlığından yakaladı ve sesini daha da yükselterek, "Git buradan, pis Matsi! *Defol!*" diye bağırdı.

Iseult'un ikinci bir azara tahammülü yoktu. Safi'nin en başında yaptığını yapıp oradan uzaklaşacaktı.

Denedi ama herkes ona bakmak için durmuştu. Nereye dönse yüzüne, cildine, saçlarına takılan gözlerle karşılaşıyor, gri kor-

ku ve çelik kadar soğuk şiddet Bağları yüzünden irkiliyordu.

Kargaşa, Carawen'in dikkatini çekti. Durdu. Kalabalıktan yükselen seslere doğru döndü.

Doğrudan Iseult'a baktı.

Zaman durmuştu. Kalabalık, seslerin ve Bağların örtüsüne bulanıp geri çekildi. Sonsuzluk kadar uzun gelen bir kalp atışı kadar sürede, Iseult genç keşişin gözlerini gördü. Bugüne kadar gördüğü en açık maviyle kırmızı birbirine karışmıştı. Buzun içinde kanın erimesine benziyordu. Kalpbağı'nın mavi renkli anlayış Bağlarıyla birleşmesi gibiydi. Iseult bir an için soygun sırasında bu kusursuz mavi renge nasıl dikkat etmediğini düşündü.

Bütün bu düşünceler aklından hızlıca geçerken herkesin korktuğu gibi bu keşişin ona *gerçekten* zarar vereceğinden endişelendi.

Keşiş dudaklarını şapırdattı, dişlerini gıcırdattı ve yarılmış dünyaya sessizlik çöktü. Zaman normal hızına geri dönüp ilerledi.

Sonunda Iseult hızla gri bir atı kendine siper edip kaçmaya davrandı ve hayvanın kıçına *epeyce sert* bir şaplak indirdi. At şaha kalktı. Atın sırtındaki genç kadın çığlık attı. Bu çığlıkla ve atın kişnemesiyle beraber insanlar yoldan çekildi.

Telaşın turuncu rengine bürünen Bağlar, Iseult'un etrafında parlıyordu ama bunu pek önemsemedi. Hızla koşarak oradan uzaklaştı. En yakın kanalın üstünde bir köprü vardı. Kanalı geçebilirse Kan Cadısı'ndan kurtulabilirdi.

Ayakları çamura bulandı, dilencilerin üzerinden atladı, arabaların etrafından dolandı ama köprüye giden yolun yarısına geldiğinde geriye baktı ve *bakmaz olaydım*, diye düşündü. Kan Ca-

dısı son sürat peşindeydi. Iseult'u yavaşlatmaya çalışan insanlar şimdi onun yolundan çekiliyorlardı.

"*Tövbe et!*" tabelası taşıyan bir Sofu'ya, "Çekil!" diye bağırdı, adam çekilmeyince de ona bir omuz attı.

O ve tabelası yel değirmeni gibi döndü ama hızı kesilmiş olmasına ve dört kişi tarafından taşınan bir çöp varilinin altına girmek zorunda kalmasına rağmen, yine de bu Iseult'un işine yaradı. Köprüye çıkmak için sola gidecekmiş gibi bir görüntü oluşturmuştu. Sofu'nun, "*Kanalın karşısına geçiyor,*" diye böğürdüğünü duydu.

Planladığı gibi sol taraftan gitmek yerine topuklarının üstünde sağa döndü ve kalabalığın içine karıştı. Keşişin, Sofu'yu dinlemesini umarak oradan ayrıldı. Semender lifleri arasından onun kan kokusunu almaması için umutsuzca dua etti.

Başlığını başına geçirip hızlı adımlarla yürüdü. İleride bir kavşak daha vardı; doğu yönünden gelen yoğun bir kalabalık batıdaki ikinci köprüye doğru ağır ağır ilerliyordu. Aralarından geçip dümdüz ilerlemek zorunda kalacaktı.

Ya da bunu yapmayacaktı. Bir oduncunun arabasının arkasına geçip bir peynircinin tezgâhının etrafından dolanır dolanmaz havaya zıpladı.

Iseult kollarını iki yana açtı ve insanlarla dolu sokaklar kadar yoğun, vıcık vıcık çamurlu, yeşil suyla dolu kanala doğru sendeledi.

Ardından, uzun, düz burunlu tekne altında hareket etmeye başladı ve kısa bir süre sonra altındaki manzaranın farkına vardı. *Balık ağlarıyla kaplı, dar tezgâh. Şaşkınlıktan ağzı açık onu bakan bir balıkçı.*

Iseult düşmemek için verdiği mücadeleyi bıraktı.

Hava hızını kesti. İri delikli, beyaz renkli ağlar hızla yaklaştı. Dizlerinin üstünde tekneye düştüğünde, elleriyle kendini tuttu.

Bir şeyler avucunun içini kesti. Toparlanıp ayağa kalkarken bunun paslı bir çivi olduğunu fark etti. Tekne hızla yan yattı. Balıkçı kükredi ama Iseult çoktan geçmekte olan üzeri gösterişli, kırmızı bir tenteyle kaplı diğer tekneye doğru zıplamıştı.

Iseult, "Dikkat edin!" diye bağırıp yukarı doğru hamle yaparak küpeşteye tutundu. Gözleri fal taşı gibi açılmış yolcular geri çekilirken, kendini yukarı çekti. Küpeştenin vardavelasına kan bulaştı. Alev gibi yanan bu sırığın Kan Cadısı'nın onu takip etmesini kolaylaştırmamasını biraz da umutsuzca diledi.

Dört sıçramada tekneyi boydan boya hızlıca geçti. Zaten güvertedekilerin de onun hemen çekip gitmesini en az kendisi kadar istedikleri belliydi. Küpeşteden zıpladı, bu sefer günlük kolyozları kıyıya taşıyan bir başka kayığa düştü.

Havaya sıçradı. Ayağı ezildi ve vıcık vıcık gözle dolu gümüş rengi pulların üstüne uzanıverdi. Balıkçı ona öfkeyle bağırdı; şaşırmaktan ziyade sinirlenmişti. Iseult toparlanıp ayağa kalktı ve balıkçının siyah sakalının, üzerine doğru geldiğini gördü.

Balıkçılarla dolu alçak bir merdivenin yanından geçerlerken dirseğiyle bir balıkçının karnını dürtüp itekledi.

Rasgele bir şekilde zıplayan Iseult taş döşeli merdivenlere tutundu. Balıkçılar ona yardım etmek yerine ürpererek geri çekildiler. Hatta içlerinden biri, Bağları korku dolu gri bir renge bürünmüş halde, oltasının sırığıyla ona vurdu.

Iseult sırığı yakalayınca adamın Bağları alevlendi ve sırığı

hızla geri çekmeye çalışmak yerine Iseult'u havaya kaldırmaya başladı. Iseult merdivenlere tırmanmaya uğraşırken, *teşekkür ederim*, diye düşündü. Geriye dönüp baktığında taşların üzerine sızmış kanları gördü. Avucunun içinden hissettiği belli belirsiz acıya göre fazla kan çıkıyordu.

Caddeye ulaştı. Trafik hızla akıyordu. Bir strateji geliştirmeye çalıştı. Bütün planları suya düşmüştü ama biraz nefes alıp düşünebilirdi. Palas pandıras kaçıyordu, işte bu yüzden böyle durumlarda liderliği Safi yapıyordu. Strateji geliştirmeye zaman bulamadığında Iseult hep köşe bucak kaçıyordu.

Oysa şimdi kanayan elini pelerinin altına gizleyip kanal boyunda saklanırken ihtiyaç duyduğu o süreyi yakalamıştı.

Geniş bir yol, diye düşündü. *Burası kent merkezinden gelen anacadde, muhtemelen kanal boyunca uzanıyordur. Trafik iki yönlü, bir adam eyerlenmiş doru bir kısrağı çekiyor. Kısrağın üzerinde ter izi yok. Kısrağı çalarsam kentin dışına kaçar ve kovmimle birlikte gece boyunca saklanabilirim.*

Her ne kadar hayatının büyük bölümünde uzak durduğu evine dönmek Iseult için en iyi çözüm olmasa da Midenzi köyü daha onu görür görmez kovmayacaklarından emin olduğu tek yerdi.

Kan Cadısı onu görmüş veya kokusunu almışsa peşinden gelemeyeceğini bildiği *yegâne* yer orasıydı. Köyün çevresindeki araziler, Midenzi olmayanların bulamayacağı tuzaklarla doluydu.

İki ayağı bir pabuca giren Iseult, pelerinini çıkarıp adamın kafasına geçirdi ve yassılaşmış kulaklarının yola çıkmaya hazır olduğuna dair olumlu bir işaret olduğunu umduğu kısrağın eyerine tırmandı.

Semender pelerinin altında tepinen adama, "Özür dilerim. Atını geri getireceğim!" diye seslendikten sonra atı topuklayıp adamı arkasında bıraktı.

Kısrak tırısa kalkıp kalabalığın içine daldığında Iseult kanala göz gezdirdi ve Kan Cadısı'nın onu izlediğini gördü. Teknelerin arasındaki mesafe artık açılmıştı, Iseult gibi kanalı geçemezdi.

Fakat yapmacık bir gülümsemeyle el sallayabildi. Sağ elinin parmakları ve sonra da avucunun içi göründü.

Iseult, elinin kanadığını bilen Kan Cadısı'nın kendisini takip edebileceğini ima ettiğini anladı. Takip edecekti ve muhtemelen yol boyunca bu dehşet verici kokuyu soluya soluya peşinden gelecekti.

Iseult bakışlarını çevirerek dikkatini önüne vermeye çalıştı. Kısrağın sırtına eğilip hızlanmaya çalışırken bir yandan da Ay Ana'ya, Noden'e ya da şu an onu izleyen hangi tanrıysa ona kendisini bu şehirden canlı çıkarması için dua ediyordu.

Merik, Jadansi Denizi'nin üzerinde duran minyatür Dalmotti gemisine bakıyordu. Minyatür ticaret gemisinin Veñaza limanlarından esen rüzgârla yol aldığı anlaşılıyordu, içinden bu lanetli haritayı camdan dışarı fırlatmak geçti.

Jana'nın Ses Cadısı Hermin masanın başında oturuyordu. Hiçbir surette yaygın olmamakla beraber Ses Cadıları, Gökyüzü Cadıları'nın en bilinenleriydi ve çok uzaktaki Ses Cadılarını bulup onlarla rahatça iletişim kurabildikleri için Vivia da dahil, Nubrevna Kraliyet Donanması'na ait her gemide, Hermin'in bağlantı kurabileceği bir Ses Cadısı vardı.

Hermin'in gözleri pembeleşmişti. Bu, onun Ses Cadısı Bağlarına daldığı anlamına geliyordu ve buruşuk yüzünde öğle güneşinin yansımaları dolaşıyordu. Uzak sesler, el arabalarının tıkırtıları, atların toynaklarından gelen sesler açık camdan içeri giriyordu.

Merik, camları kapatması gerektiğini biliyordu ama rüzgâr esmediği zaman oda çok sıcak oluyordu. Ayrıca fenerlerdeki mumların dumanı leş gibi kokuyor, etrafa Veñaza'daki kanallardan bile daha pis bir koku yayıyordu.

Merik, kokulu hayvan yağı kullanıp tasarruf yapmayı, kokusuz Ateş Cadısı fenerlerine yığınla para dökmeye tercih etmişti. Elbette bu konu da Vivia'yla çok fazla tartıştıkları bir meseleydi.

Pek çok meseleden biriydi.

"Anladığını sanmıyorum, *Merry*." Hermin kendi pürüzlü sesiyle konuşmasına rağmen, üslubu Vivia gibi ağır ve vurguluydu. "Tilkiler adamlarımızı çok korkutuyor. Bu sancağı göndere çekmek Büyük Savaş yeniden başladığı zaman bize büyük bir avantaj sağlayacaktır."

"Yalnız," diye itiraz etti Merik. "buraya barış görüşmeleri için geldik. Ayrıca bir zamanlar Tilki sancaklarının gözdağı verme açısından işe yaradığına katılsam da o günler, yüzyıllarca öncesinde kaldı. Bu, imparatorlar bizim ordularımızı yenecek donanmalara sahip olmadan önceydi."

Zenginden çalıp fakire vermek dışarıdan bakınca çok cesurca duruyordu. Eski denizci Tilkilerin hikâyeleri halk arasında hâlâ popülerdi ama Merik zenginden de olsa hırsızlığın hırsızlık olduğunu, şiddeti önleme sözü vermenin şiddetten bizzat uzak durmaktan kolay olduğunu gayet iyi biliyordu.

"Bir toplantım daha var," diye ısrar etti Merik. "Altın Loncası'yla."

"Tıpkı ötekiler gibi başarısızlıkla sonuçlanacak olan bir toplantı daha. İnsanların karınlarını doyurmak istediğini düşünürdüm, Merik."

Merik'in göğsünde kıvılcımlar çaktı. "Sakın!" diye kükredi, "Sakın benim Nubrevna'lıları doyurmak için duyduğum isteği sorgulama."

"İstediğini iddia ediyorsun ama ben sana hem onların doymasını sağlayacak hem de imparatorlara hadlerini bildirecek bir seçenek sunduğumda bunu değerlendirmiyorsun."

"Önerdiğin şey korsanlık," dedi Merik. O sırada Vivia gibi konuşan Ses Cadısı'nın yüzüne bakamadı.

"Şansları eşitlemeyi öneriyorum. Ayrıca sana şunu da hatırlatayım, Merik, senin aksine ben daha önce zirve toplantılarına katıldım. İmparatorların bizi topuklarının altında nasıl ezdiklerini gözlerimle gördüm. Bu Gökyüzü büyülü minyatür, savaşa karşılık vermek anlamına geliyor. Sen bana şu ticaret gemisinin Nubrevna kıyılarına ne zaman varacağını söyle yeter, geri kalan pis işleri ben hallederim."

Öldürme işini, demek istiyorsun. Merik, Vivia'ya bağırmamak için kendini zor tuttu. Bir faydası olmazdı. Aralarında iki Ses Cadısı ve yüzlerce kilometrelik mesafe varken hiç olmazdı.

Omzunu silkti. Bir daha silkti. "Baba bu konuda ne diyor?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Tam da Vivia'nın vereceği bir cevaptı. "Baba ölüm döşeğinde, sen gittiğinden beri durumu aynı. Seni nasıl do-

nanmanın amirali olarak ilan ettiğini hiçbir zaman anlamayacağım... Ama işimize yarıyormuş gibi duruyor. Zira ortada bir fırsat var, Merik."

"Kendi imparatorluğunu kurma hayallerine uyacak bir fırsat, değil mi?"

Bir süre ikisi de sustu. "Adalet yerini bulmalı, *küçük kardeşim*." Bunlar tam da Vivia'ya yakışan cümlelerdi. "Yoksa imparatorların kavmimize neler yaptığını unuttun mu? Büyük Savaş onlar için sona erdi, bizim için değil. Öcümüzü almaya korsanlıkla başlayabiliriz."

Bu sözler Merik'in göğsüne bir mızrak gibi saplandı. Yumruklarını sıktı. Vivia'nın yerinde olsaydı bu fırtınanın dinmesine izin verirdi ama kız kardeşinin damarlarından hâlâ aynı öfke ve kin akıyordu.

Merik çocukken, babası Merik'in de kız kardeşi gibi güçlü bir cadı olduğunu düşünüyor, Merik'in hiddetinde çok büyük güçlerin saklı olduğuna inanıyordu. Yedi yaşına geldiği zaman Kral Serafin, Merik'i zorla Büyücülük Sınavı'na sokmuştu.

Testten sonra Merik'in hiddetinin o kadar da güçlü olmadığı ortaya çıktı. Merik ucu ucuna cadılık mührü alabilecek kadar güçlü addedilmiş ve Kral Serafin duyduğu tiksintiyi Sınav Komisyonu'nun önünde belli etmemek için çok büyük çaba sarf etmişti.

Aynı günün sabahı Merik, elinin üzerinde yanan gümüş dövmeyle kraliyet sarayına dönerken, babasının duyduğu derin tiksintiye şahit olmanın verdiği büyük, katlanılmaz acıyla yüzleşti. Zayıf bir prensin ailede bir önemi olmadığını anladı. Merik, güneybatıda bulunan hanedan topraklarında, Nihar'da yaşayan halasının yanına gidecekti.

Hermin hala, Vivia'nın ses tonuyla konuşmaya devam etti: "Baba öldüğü zaman kimin kral olacağını unutuyorsun. Şimdi liderlik ediyor olabilirsin ama bu amirallik geçici. Su uykusu Baba'yı çağırdığı zaman kraliçe ve amiral ben olacağım."

"Olacağını biliyorum," dedi Merik kibarca. Öfkesi yerini korkuya bırakıyordu.

Kraliçe Vivia. Amiral Vivia. Nubrevna'lıları koyunlar gibi ölüme gönderen Vivia. Çiftçiler ve askerler, tüccarlar ve madenciler, çobanlar ve fırıncılar, Cartorra kılıçlarıyla ya da Marstok alevleriyle öldürüleceklerdi. Vivia da olanları seyredecekti.

Merik'in önerdiği tek çözüm, yani ticareti yeniden inşa etmek ve Vivia'ya, Nubrevna'lıları barışçıl yöntemlerle de doyurmanın mümkün olacağını göstermek başarısızlığa uğramıştı.

Daha da kötüsü, Vivia'ya korsanlık konusunda destek vermese de kız kardeşinin başka bir yol bulacağını biliyor olmasıydı. Bir şekilde Tilki sancağını dalgalandıracak ve bir şekilde bütün topraklarını Noden'in Cehennemi'ne mahkûm edecekti.

Merik bu kâbustan kurtulabilmek için bir çözüm daha geliştirmeye çalışırken oda kapısı çaldı.

Geminin kızı ve Kullen'in Kalpbağı Ryber başını uzattı. "Amiral? Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama acil bir durum var. Burada sizi görmek isteyen bir adam var. Adı fon..." Esmer yüzünü ekşitti, "... *Hasstrel*, evet buydu. Cartorra'dan. Sizinle ticaret anlaşması yapıp yapamayacağını görüşmek istiyor."

Merik'in şaşkınlıktan ağzı bir karış açıldı. Ticaret... Hem de Cartorra'yla. İmkânsız gibiydi ama Ryber'in cesur yüz ifadesi değişmemişti.

Bizzat Noden, Merik'in inancını sürdürmesini istiyordu ve Merik ne zaman ihtiyaç duysa yardımına koşuyordu.

Merik böyle bir hediyeyi reddedemezdi. Hermin'e döndü. "Vivia," diye bağırdı. "Sana yardım edeceğim ama bir şartla."

"Dinliyorum."

"Nubrevna için bir ticaret anlaşması imzalamayı başarabilirsem korsanlığı bırakacaksın. Hemen."

Bir sessizlik oldu. Sonra yavaşça, "Belki, Merik. Bir şekilde bir ticaret inşa edersen, Tilki bayrağını indirmeyi düşünebilirim. Şimdi söyle: Dalmotti minyatürü şu an tam olarak nerede?"

Merik haritaya baktığı zaman kendini gülümsemekten alıkoyamadı. Minyatür gemi, Veñaza Koyu'nu terk etmek üzereydi.

"Daha yelken açmamış," dedi ve içinde umutla yükselen bir şeyler hissetti. "Fakat yelken açar açmaz sana bildireceğim. Hermin." Elini Ses Cadısı'nın omzuna koyunca yaşlı denizci geri çekildi. "Konuşmayı şimdi kesebilirsiniz. Ryber?" Merik, ağzı kulaklarında kapıya baktı. "Fon Hasstrel denen şu adamı içeri getirin bakalım."

Safi, yıkandıktan sonra kahverengi saçlı hizmetçinin peşine takılıp Mathew'nun hediye ettiği gümüş beyazı kıyafetinin giydirileceği odasına gitti. Hizmetçi, Safi'nin saçlarına bukleler yaptı. Kıvrılan saçları bir aşağı bir yukarı akordeon gibi salınıyor, güneş vurdukça parıldıyordu.

Böyle süslenip püslenmek garipti; Safi bunu yedi yıldır yapmıyordu. Eron amca, Hasstrel Malikânesi'nde bir elin parmaklarını

geçmeyecek kadar hizmetçi tutuyordu, bu yüzden de hizmetçilerin Safi'ye yardımı yalnızca yıllık Praga seyahatlerinde oluyordu.

Eron amca gözden düşmüş, rütbeleri sökülmüş bir Cehennem Ozanı'ydı, sebebini de ancak tanrılar bilirdi. Sonra, geçici olarak, Safi işi üstlenecek seviyeye gelinceye kadar *dom* olmaya karar vermişti. Ayrıca Henrick talep ettiği sürece vergisini de ödüyordu. Safi ile Eron her yıl başkente gidip vergilerini veriyor, krala bağlılık yeminlerini edip dönüyorlardı.

Her yıl... *Berbat* bir şeydi.

Öteki kızların amcası hakkında konuştuğu ve kendisinin eski kıyafetleriyle dalga geçtiği çağlarda Safi her zaman erkeklerden bile daha uzun boylu ve daha güçlü olmuştu.

Yine de bu yolculukları berbat eden şey, utanç duyması değildi. Korkuydu.

Cehennem Ozanları korkusu. Safi'yi kâfir olarak görmelerinden *Doğruluk Cadısı* olduğunu anlamalarından korkuyordu. Aslında onu her seferinde kanatları altına alıp koruyan Prens Leopold ya da kendi tabiriyle Poldi olmasaydı çoktan Cehennem Ozanları tarafından yakalanmış olurdu. Mühürlenmemiş kâfirleri açığa çıkarmak Cehennem Ozanları Tugayı'nın göreviydi.

Tehlikeli ya da işbirliğine yanaşmayan kâfirlerin boynunu vurma yetkileri vardı.

Yatağın yanındaki dar aynada kendini süzerken, *Polly de muhtemelen bu gece orada olur*, diye düşündü. Gittikçe büyüyen imparatorluk kütüphanesinde, beraber keşfe çıkmayalı sekiz yıl olmuştu. Uzun, solgun kirpiklerinin ve kıvırcık sarı saçlarının yirmi bir yaşındaki genç adama ne hissettireceğini merak ediyordu.

Safi kesinlikle çok farklı görünüyor, kıyafeti de bu farklılığı pekiştiriyordu. Elbisenin daracık korsesi bileklerini ve karın kaslarını açığa çıkarıyordu. Elbisenin üstüne tam oturan uzun kolları, ellerini açıkta bırakıyor, dar korse biçimli hatlarını ortaya seriyor ve dökümlü eteği de bacaklarına kadınsı bir hava veriyordu. Saçından sarkan kurdeleler çenesinin çukurunu daha belirgin kılıyordu. Gözlerinin parlaklığını da.

Lonca efendisi Alix ve ekibi, bu sefer kendilerini gerçekten ön plana çıkarmışlardı.

Hizmetçi yanından ayrıldıktan sonra Safi, çantasına uzanıp içinden Iseult'un *Carawen* kitabını aldı. Sonra da akşam güneşinin altında yanıyormuş gibi görünen kanalın sularına bakan pencerenin kenarına oturdu.

Kitabın mavi kapağının üzerinde pembe çizgiler vardı. Safi kitabın kapağını gıcırdatarak açtığında kitap, "Sayfa otuz yediyi aç," diye fısıldadı. Söylenen sayfayı araladığında Iseult'un okuduğu son sayfanın bu olduğunu gösteren bronz bir aslan figürü gördü.

Yazılara hızlıca göz attı. Carawen keşişlerinin ayrılıklarıyla ilgili şeyler yazıyordu.

O sırada kapı şiddetle açıldı. Amcası odaya girerken Safi son anda kitabı çantaya geri koydu.

Dom Eron Hasstrel tıpkı Safi gibi uzun boylu, kaslı ve iri kemikli biriydi. Fakat Safi'nin aksine saçları yavaş yavaş ağarıyordu ve kan çanağına dönmüş gözlerinin altı her zaman şişkindi. Bir zamanlar askerdi, şimdiyse ayyaşın biri olup çıkmıştı.

Birkaç adım uzakta durup kafasını ovaladı. "On İkiler adına!" Sözcükleri uzatarak konuşuyordu. "Neden bu kadar solgun-

sun? Hükümsüzlere maruz kalmış gibisin." Çenesini tuttuğunda duruşundaki değişim Safi'nin gözünden kaçmadı. "Bu geceki balo için heyecanlı olmalısın."

"Senin gibi," diye cevap verdi Safi. "Yoksa yemekten önce neden bu kadar sarhoş olasın?"

Eron gülümsedi. "İşte benim yeğenim," dedi. Pencereye doğru yürüdü, dışarı baktı ve her zaman taktığı altın kolyesiyle oynamaya başladı.

Safi dudağını ısırıyordu. Göğüs dekoltesi olan bir kıyafet giydiği zaman Eron amcasının yanında bulunmasından daima nefret ederdi. Damarlarında Hasstrel kanı aksa da ikisi farklı insanlardı.

Eron sarhoş olduğu zaman, ki olduğu zamanlar olmadığından çoktu, Safi'nin büyü gücü hiçbir şeyi anlamıyordu. Ne doğruyu ne de yalanı, ayırt edebiliyordu; şarap sanki karşısındaki insanın kişiliğinin bütün izlerini siliyordu.

Aralarında her zaman sessiz bir duvar olmuştu ve her zaman da olacaktı.

Omuzlarının üstünden amcasına baktı. "Burada benim işim ne, amca? Mathew, Büyük Savaş'a katılmayı planladığını söyledi. Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?"

Eron yüksek sesle kahkaha attı. "Demek Mathew, baklayı ağzından çıkarmış, öyle mi?"

"Büyü gücümü mü kullanmak istiyorsun?" diye devam etti Safi. "Bunun için mi buradayım? Cehennem Ozanı onurunu açıklayacağın bir çeşit ayyaşlık gösterisi mi?"

"Hayır," diye sözünü kesti. "Bu bir ayyaşlık gösterisi değil, Safiya. Bambaşka bir şey." Ellerini cama dayadığında, parmaklarının üzerindeki eski yanıklar ve yaralar ortaya çıktı.

Safi bu yaralardan nefret ediyordu. Küçükken bu beyaz kabarcıkları milyonlarca kez seyretmek zorunda kalmıştı. Amcası şarap kadehini tutarken ya da bir fahişenin karnını okşarken. Safi'nin amcasına ve geçmişe dair hatırladığı tek şey bu yaralardı. Onları ne zaman görse, kendi geleceğinin de *böyle* olacağından korkuyordu. Bunu asla ama asla kabul edemezdi.

Eron onurunu istiyordu.

Safi ise özgürlüğünü.

Kendi amcası ve donmuş Hasstrel toprakları için. Cehennem Ozanları korkusundan kurtulmak için. Kendi büyü gücü ve bütün Cartorra İmparatorluğu için.

Eron amca, "Savaşın ne olduğuna dair hiçbir fikrin yok," diye devam etti. Sesi boğuk çıkıyordu, yaralarını düşünüyor gibiydi. "Köyleri yerle bir eden ordular, gemileri batıran filolar, tek bir düşünceyle insanı yakan cadılar... Sevdiğin her şey elinden alınıyorve katlediliyor. Fakat söylediklerimi yapmazsan her şeyi çok yakında en ince ayrıntısına kadar öğreneceksin. Bu geceden sonra, sonsuza kadar terk edebilirsin beni."

Odayı bir sessizlik kaplarken Safi'nin ağzı açıldı. "Dur bir dakika. Ayrılabilir miyim?"

"Evet." Neredeyse üzgün bir ifadeyle gülümsedi, elini tekrar kolyesine attı. Tekrar konuştuğu zaman, Safi'nin içinde gerçeğin ilk kıvılcımları ve ılık bir mutluluk oluştu.

"İçen ve dans eden *domna* rolünü oynadıktan sonra," diye tekrar konuşmaya başladı Eron. "Ve tüm imparatorlar seni o halde gördükten sonra... İşte o zaman gitmekte tamamen özgür olacaksın."

Gitmekte özgür olmak. Bu sözler kalbinde muhteşem bir senfoninin son notaları gibi patladı.

Safi geriye doğru yaslandı. Bu aklının alabileceğinden, büyü gücünün algılayabileceğinden çok daha büyük bir şeydi. Eron'un söyledikleri Safiya'nın içinde gerçeklikle yanıp titreşiyordu.

Sonunda, söyleyeceği yanlış bir şeyin Eron amcasını bu fikirden vazgeçirebileceği korkusuyla, "Neden?" diye konuşmaya başladı. "Neden gitmeme izin veriyorsun ki? Hasstrel topraklarının *domna*'sı olmam bekleniyor."

"Öyle değil." Ellerinden birini kafasının üzerine uzatıp camdan dışarı eğildi. Her şeyiyle inanılmaz anlayışlı görünüyordu. Kolyesini de çıkarmış, elinde tutuyordu. "Yakında görevlerin falan pek bir önemi kalmayacak, Safiya. Ve şunu itiraf edelim, ikimiz de senin topraklara hiçbir zaman liderlik etmeyeceğini biliyoruz. Sen liderlik için yaratılmamışsın."

"Peki, *sen*?" diye sordu Safi kızgın bir dille. "Planın madem buydu. O zaman neden bana bu kadar eğitim aldırdın? Sadece..."

"Benim planım değildi," diye sözünü keserek omzunu silkti. "Ufukta savaş belirince her şey değişti. Ayrıca eğitim aldığın için pişman mısın?" Kafası yana düştü. "Altın Loncası efendisiyle karşılaşman bütün planlarımı altüst etti ama durumu kurtarmayı başardım. Şimdi yapman gereken tek şey, bir gece boyunca ciddiyetsiz bir *domna* olarak davranmak. Sonrasında yapman gereken hiçbir şey olmayacak. Sonsuza kadar," dedi.

Safi bir kahkaha patlattı. "Hepsi bu mu? Benden istediğin tek şey bu mu? Hayatın boyunca benden beklediğin şey? Kusura bakma ama sana inanmıyorum."

Eron tekrar umursamazca omzunu silkti. "Bana inanmak zorunda değilsin, büyü gücün ne diyor?"

Büyü gücü kaburga kemiklerinin arkasından ılık bir mırıltıyla bunun doğru olduğunu söylüyordu. Fakat Safiya, anlatılanlara inanamıyordu. Hayatı boyunca istediği her şey bir anda eline geçmişti. Bu, gerçek olamayacak kadar *uzak* bir düşünceydi.

Eron tek kaşını kaldırdı. Safi'nin bu büyük şaşkınlığı kendisini bayağı eğlendiriyor gibiydi. "Çanlar gece yarısını çaldığında, Safiya, Kan Cadısı artık sorun olmaktan çıkacak. Ondan sonra ne istersen yapabilir ve keyif aldığın şekilde yaşamayı sürdürebilirsin. Ancak..." susup gözlerini kıstı. Sarhoşluğu gözlerinde kayboldu "İstesen, Safiya, dünyayı eline alıp şekillendirebilirdin. Eğitimleri bunun için aldın. Maalesef..." Yaralı ellerini açtı ve kolyesini çekti. "Girişken değilsin."

"Girişken değilsem," diye cevap verdi Safi. Kelimeler ağzından kendiliğinden dökülüyordu, "beni bu şekilde yetiştirdiğindendir."

Eron gülümseyerek, "Çok doğru." dedi. Yüzünde pişmanlık ifadesi vardı. "Fakat benden nefret etme, Safiya. Beni sev..." Elleri tekrar açıldı. "Beni korkut. Sonuçta Hasstrel ailesinin yöntemi bu. Şimdi hazırlıklarını tamamla. Sonraki çanla beraber ayrılıyoruz."

Safi'nin bir şey söylemesine fırsat vermeden arkasından geçip kapıdan çıktı. Onun odadan çıkışını, canlı adımlarla yürüyüşünü ve geniş sırtını seyretti.

Safi *bunaltıcı* birkaç saniye boyunca adaletsizliğe dair düşüncelere daldı. Hırslı olmamak? Girişken olmamak? Asaletin

güç arzusuyla ölçüldüğü ve Cehennem Ozanları'nın korkulu rüya olduğu dönmüş bir kalede yaşamak söz konusu olunca söylediklerinde çok haklıydı ama konu Iseult'un yaşamı olunca, doğruluğunu yitiriyordu.

Safi, Carawen kitabını tekrar çıkarıp açtı. Günbatımının ışığında gül gibi yanan bir *piestra*'nın ışıltısı gözüne çarptı. Bu sayfa özellikle önemliydi ve sebebini birazdan anlayacaktı.

Parmaklarını rütbeler ve keşişlerin isimleri arasında gezdirdi. *Ücretli Keşiş, Öğretmen Keşiş, Gardiyan Keşiş, Zanaatkâr Keşiş*... Parmakları *Şifacı Keşiş* üzerinde durdu. Iseult, kavminden kaçtığı zaman onu bulan keşiş buydu. Iseult, Kuzey Veñaza'daki yol ayrımında yönünü kaybetmiş ve Şifacı Keşişlerden biri kendisini bulup yolu göstermişti.

O yol ayrımı, kızların şimdi kaldıkları deniz fenerinin yanındaydı. Iseult muhtemelen Veñaza'yı terk edip her zaman saklandıkları o yere gitmeyi planlıyordu.

Kitabı elinden düşürdü. Kafasını arkaya attı. Henüz oraya gidemezdi; önce bu geceyi atlatması gerekiyordu. Kuyruğunu şu Kan Cadısı'ndan kurtarıp amcasının güvenliğini sağlamalıydı. Ondan sonra hiç arkasına bakmadan kuzeye gidip Bağkardeşi'ni bulabilirdi.

Nefes alış verişleri hızlandı, başı daha da aşağı düşerken vücudu aynanın yanına kaydı. Eron sorumluluk sahibi bir *domna* istiyordu, değil mi? Safi bunu yapabilirdi. Çocukluğu boyunca Cartorra'lı asilzadeler kendisini sürekli amcasının peşinden aceleyle koşturan sessiz, utangaç bir kız olarak görmüşlerdi.

Fakat Safi artık o kız değildi. Cehennem Ozanları artık ül-

kede etkili değildi. Göğsünü kabarttı, kıyafetinin omzunu açığa çıkarması hoşuna gitti. Elbisesinin uzun kollarının ellerini açıkta bırakması da hoşuna gitti. Korsesi onu bir asker gibi gösteriyordu.

Safi her zaman elleriyle gurur duymuştu; *dom*'ların ve *domna*'ların sürekli ellerine hayretle bakmaları kendisini her zaman eğlendirmişti. Dans ettiği zaman kumtaşı kadar sert olan parmaklarının asaletinden her zaman gurur duymuştu.

Bir geceliğine Cartorra'nın *domna*'sı olabilirdi. Kendisini Iseult'a geri götürecek ve Kan Cadısı'ndan uzaklaştıracaksa gerçekten *azgın* bir imparatoriçe olabilirdi.

Bu geceden sonra Safiya fon Hasstrel özgür olacaktı.

*

Iseult doru kısrağının siyah yelesine baktı. Bir eliyle dizginleri tutuyor, ötekiyle de umutsuzca yarasının kanamasını durdurmaya çalışıyordu.

Batan güneşin turuncu ışıkları yanındaki kanalın sularından yansıyordu. Veñaza'nın silueti ve havanın sıcaklığı kaybolmaya yüz tutmuştu. Kısa süre sonra bu nemli bataklıktan çıkmış, Nomatsi topraklarının vahşi ormanlarına girmiş olacaktı. Sivrisinekler kanını emecek, atsinekleri bayram edeceklerdi.

Doğuda bulunan kontrol noktasına doğru akan yoğun trafik sayesinde başkentten hiç görünmeden ayrılabilmiş, yollar boşaldıktan sonra da yeni bir küheylana atlayıp dörtnala uzaklaşmıştı.

Parmağından akan kan hâlâ kesilmediği için eteğinden bir parça koparıp parmağını sardı. Kan, pansumanı aştıkça üstünü tekrar sarıyordu. Her seferinde daha sıkı bağlayıp elini daha yukarıda tutuyordu.

Kendi kendine defalarca, *"Sadece bir gece,"* dedi. Dörtnala

giden atı dizginleyip eşkin koşturmaya başladı. Sonunda şehre iki adım kala, at terden sırılsıklam olduğundan biraz yavaşladı. *Bir gece, bir gece.*

Iseult'un kalp atışları, eski deniz fenerini işaret ederken Safi'yi bir şekilde tehlikeye atmadığını ona umutsuzca hatırlatıyordu. Anlık kararlar onun tarzı değildi, bunu Habim de söylemişti. Gelişigüzeldi. İki ayağı bir pabuca giriyordu.

Sonunda bir gürgen koruluğuna vardığında kısrağı yavaşlatıp indi. Kalçasının üst tarafları yanıyor, beli feryat ediyordu. Haftalardır at sürmemişti, bu kadar hızlı sürmeyeli aylar olmuştu. Dişlerinin hâlâ takırdadığını hissediyordu. Belki bu takırtı, alıçların arasında gizlenen ağustosböceklerinin sesiydi.

Çimenlerin arasında takip ettiği yol anlamsız gelse de Iseult bunun ne olduğunu iyi biliyordu: Bir Nomatsi yoluydu.

Nomatsi izlerini kaçırmamak için çok yavaş hareket ediyordu. *Kazara* dikilmiş gibi görünen bir çubuk gördü. Bu, yolun az ötesinde bir ayı tuzağı olduğu anlamına geliyordu. Yolun sol tarafında duran "yabani" bir gündüzsefası öbeği, yolun ileride çatallanacağının işaretiydi. Doğuya giden yol bir Zehir Cadısı'na. batıya giden ise köye varıyor demekti.

Bu yolu takip etmek Iseult'un Kan Cadısı'ndan kaçmasını sağlayabilirdi. Birkaç saat sonra da köyün kalın duvarları arasına girdiği zaman Safi'yi gönül rahatlığıyla beklemeye başlayabilirdi.

Dalmotti İmparatoru, Nomatsi'lere, kafileleri şehirlerden en az otuz kilometre uzakta olduğu sürece istedikleri gibi davranma izni verse de onları "hayvan" olarak tanımlamıyorlardı. Yasal dokunulmazlıkları hiç yoktu ama uğraşmak zorunda oldukları Dal-

motti nefreti pek boldu. O yüzden de Midenzi'lerin yabancılara kibar davranmadığını söylemek çok yetersiz kalıyordu. Nomatsi kavimlerinden sadece biri göçebe yaşamayı bırakıp yerleşik hayata geçtiği için Midenzi'ler de meydanı boş bulup buraya kurulmuşlardı.

Duvarlar kalın, okçular keskin gözlüydü. Kan Cadısı bir şekilde buralara gelirse göğsüne aynı anda doğrulan yüzlerce ok görecekti.

Fakat Midenzi'ler yabancıları dışarıda tutmak için uğraştıkları kadar, kendi insanlarını içerde tutmak için de çabalıyordu. Yerleşim yerini terk eden kişi *öteki* olarak lekeleniyordu ve bu *leke* bir Nomatsi'nin asla istemeyeceği bir şeydi. Iseult'un bile.

Duvarları çevreleyen ve gecenin karanlığında gökyüzüne uzanan meşe ağaçları göründüğü zaman durdu. Koşmak için son şansıydı. Köşeyi dönüp kurtulabilir ve kavmini bir daha asla görmeyebilirdi ama peşinde bir Kan Cadısı'yla bu hayat kısa sürebilirdi.

Ay, Iseult'un doğusundan yükseliyor, etrafını aydınlatıyordu. Saç örgüsünü başörtüsünün altına geçirdi. Nomatsi kadınlarının saç örgüleri enselerine kadardı, Iseult'un örgüsüyse sırtının ortasına geliyordu. Onu gizlemesi gerekiyordu.

"Adını söyle," diye seslendi Nomatsi dilini gırtlaktan konuşan biri. Iseult'un solundaki ağaçların arasında duran okçuların Bağları öfkeyle ışıldıyordu.

Yarasına bağladığı kumaşların çok açıkta olmadığını umarak ellerini havaya kaldırdı. "Iseult," diye bağırdı. "Iseult det Midenzi."

Birkaç yaprak düştü, birkaç dal kırıldı. Nöbetçiler kararlarını vermek üzere toplanırken parlayan Bağlarının sayısı arttı. Kısrağı kafasını sallarken Iseult'un kalbi akciğerlerinde atıyor, kalbinin sesi kulaklarında yankılanıyordu. Bir masaja ihtiyacı vardı.

Derken bir ses karanlık gökyüzünü yarıp yıldızları aştı.

İki papağan uçtu.

Sonra Iseult'un tanıdığı bir ses ikinci kere bağırdı ve Iseult yere yığıldığını hissetti. Bir dağın zirvesinden düşüyor, yere yaklaştıkça karnını yitiriyormuş gibiydi.

Sakinleş, diye kendi kendine söylendi. *El ve ayak parmaklarının ucunda yavaşça yürü.*

Fakat bir türlü sakinleşemiyordu. Kulaklarındaki o muhteşem uğultuyla bunu yapması imkânsızdı. Sonra ayak sesleri duydu, derken ağaçların arasından bir Bağ Cadısı'nın karaltısı belirdi.

"Iseult", diye bağıran annesinin, kendisine benzeyen yüzünden yaşlar akıyordu. Bunlar sahte gözyaşlarıydı; Bağ Cadıları ağlamazdı. Gretchya ise gerçek bir Bağ Cadısıydı.

Iseult, annesinin ne kadar küçük göründüğünü o an fark etti. Boyu burnuna kadar geliyordu. Annesi kendisine büyük bir özlemle sarılmadan önce dua etmeye başladı. Kan Cadısı'nın uzaklarda olmasını diliyordu.

Midenzi köyüne ay ışığı altında yürümenin tahmininden hem daha kolay hem de daha zor olduğunu hissetti.

Daha kolaydı çünkü kavmini en son ziyarete geldiği günden bu yana ağaçlar ve arazi pek az değişmiş olmasına rağmen, ha-

tırladığından daha küçük görünüyordu. Köyü çevreleyen duvarın rengi yavaş yavaş griye dönüyordu, üstelik gözüne o kadar da aşılmaz görünmüyordu. Sadece... uzunlardı. Nomatsi tuzakları ve ağaçlardaki okçular olmasa bu duvar Kan Cadısı için çocuk oyuncağı olurdu.

Üzerlerinde durdukları çamur gibi kahverengi, yuvarlak evler minyatür gibi duruyorlardı. Daracık kapıları ve kapalı pencereleriyle oyuncak evlere benziyorlardı.

On beş hektarlık köyün üzerinde gönülsüz yükselen meşe ağaçları bile hatırladığından daha cılız görünüyorlardı. Eskiden yaptığı gibi içlerinde saklanabileceği kadar geniş ve güçlü değillerdi.

Köyüne yürümesini tahmin ettiğinden *daha zor* kılan şey, halkının arasında yürümek, daha doğrusu onların Bağlarını görmekti. Annesini eve doğru takip ettiği sırada kavminin ortasından geçerken panjurlar açılmış, meraklı yüzler pencerelere doluşmuştu. Bağları inanılmaz kasvetliydi.

Iseult her kapı açıldığında ya da her köşeyi döndüğünde korkuyordu. Fakat kendisini dikkatle inceleyen, ay ışığıyla aydınlanan yüzleri tanımadığını fark etti.

Bir anlam veremedi. Kavmine yeni insanlar mı katılmıştı? Neredeyse görünmez oluncaya dek kaybolan Bağları mı vardı?

Sonunda annesinin yuvarlak evine vardığı zaman orayı da her şey gibi küçük buldu. İçinde hâlâ aynı turuncu halılar ve aynı geniş döşeme tahtaları olmasına rağmen, Iseult'a çok küçük geldi.

Bir zamanlar beline gelen çalışma masası, şimdi tıpkı odanın doğu penceresinin yanında bulunan yemek masası gibi dizlerine

kadar bile gelmiyordu. Fırının arkasında bodrum katına giden bir ambar ağzı vardı. O kadar küçük görünüyordu ki Iseult aşağı inebileceğinden şüphe etti.

Daha önce sırf ziyaret amaçlı iki kere geldiği kiler, Mathew'nun açık havadaki çatı katına kıyasla çok korkunç ve kasvetli görünüyordu. Kendisine ait bir yatağı olmadan önce annesiyle beraber üzerinde uyudukları kanepe bozulmuştu. Elbette bu kaçınılmazdı.

"Gel." Gretchya, Iseult'u bileğinden tutup, her Bağ Cadısı'nın evinde âdet olduğu üzere fırının yanında duran alçak taburelere oturttu. Iseult, annesinin parmaklarından kurtulma isteğini bastırmak zorunda kaldı. Dokunuşları, Iseult'un hatırladığından daha da soğuktu.

Annesi, Iseult'un elindeki yaraya yaptığı pansumanı fark etmemişti. Belki de fark etmiş ama umursamamıştı. Iseult annesinin duygularını göremiyordu çünkü Bağ Cadıları, diğer Bağ Cadıları'mn Bağlarını göremiyorlardı. Ayrıca Gretchya, duygularını gizleme konusunda Iseult'tan çok, çok daha iyiydi.

Fenerin titrek ışığı altında Iseult en azından annesinin bu son üç yılda pek değişmediğini gördü. Elbette biraz zayıflamış ve dudaklarının etrafındaki kırışıklıkların sayısı artmıştı ama değişen sadece bunlardı.

Sonunda annesi Iseult'un bileğini bırakıp şöminenin önüne çektiği bir tabureye oturdu. "Ben yemeği koyarken sen otur. Bugün keçi etimiz var, umarım hâlâ seviyorsundur. *Pasaklı!* Gel! *Pasaklı!*"

Iseult'un nefesi kesildi. Pasaklı. Eski köpeği.

Önce merdivenlerden patır patır yankılanan ayak sesleri geldi, sonra da köpek göründü. Yaşlanmıştı.

Iseult tabureden kayarak dizlerinin üstüne çöktüğünde vücuduna mutluluk verici bir sıcaklık yayıldı. Ellerini açtı, yaşlı av köpeği kendisine doğru koştu, kuyruğunu sallayıp burnunu Iseult'un saçlarının arasına soktu.

Pasaklı, diye aklından geçirdi Iseult, ismini sesli söylemekten çekindi. Bu ani duygu patlamasından dolayı kekeleyeceğinden korkuyordu. Safi burada olsaydı, Iseult'un ne hissettiğini çabucak anlardı.

Köpeğin uzun kulaklarına asıldı. Gövdesi maydanoz gibi görünen beneklerle kaplanmıştı. "*Borgsha* mı yiyorsun yoksa?" dedi. Tekrar tabureye oturdu. Hâlâ köpeğin yüzüne bakıyordu ve gözlerindeki pusu görmemeye çalışıyordu.

Melodik bir ses duydu. "Aaa. Eve dönmüşsün."

Parmakları, Pasaklı'nın boynunda kalakaldı. Alma ön kapıdan kendisine doğru yürüdü. Gretchya gibi Alma da göğsüne düzgünce oturan, kollarıysa bol gelen geleneksel siyah Bağ Cadısı elbisesini giyiyordu. "Ay Ana korusun beni, Iseult!" Yeşil gözleri şaşkınlıktan titriyordu. "Gretchya'ya benzemişsin."

Iseult cevap vermedi. Boğazı düğümlenmişti, sebebini bilmiyordu. *Öfkedir*, diye düşündü. Gretchya'ya benzemek istemezdi. Iseult gibi gerçek bir Bağ Cadısı bunu hiç istemezdi. Bir de Iseult, Pasaklı'nın kuyruğunu sallamasından nefret ediyordu. Alma'nın dizlerine koşmuştu şimdi.

Alma taburelerden birine otururken, "Büyüyüp bir kadın olmuşsun," diye devam etti.

Iseult kafasını salladıktan sonra bir an için Bağ Cadısı'na bakıp gözlerini çevirdi. Alma da büyümüştü. Güzel bir kadın olmuştu. Çenesine kadar uzanan kömür karası saçları sık ve canlıydı. Mükemmeldi. Beli ince, kalçaları yuvarlak, bütün vücudu kadınsıydı. Kusursuzdu.

Alma her zaman olduğu gibi kusursuz bir Bağ Cadısı'ydı. Kusursuz Nomatsi kadını. Fakat elleri nasır tutmuştu.

Iseult, Alma'nın avucunu çevirdi. "Kılıç eğitimi almışsın," dedi.

Alma kafasını yavaşça sallayan Gretchya'ya kaçamak bir bakış attı. "Palayla," diye onayladı Iseult'u. "Birkaç yıldır palayla antrenman yapıyorum."

Alma'nın bileğini bıraktı. Alma tabii ki dövüşmeyi öğrenmişti. Bu konuda da kusursuz olmalıydı. Iseult'un daha iyi yapabileceği hiçbir şey olamazdı; sanki Ay Ana, Iseult'un öğrenmeye çalıştığı her şeyi çabucak Alma'ya da öğretiyordu.

Iseult'un Bağtaşları yapabilecek ya da duygularını gizleyebilecek bir Bağ Cadısı olmadığı ortaya çıktığı zaman, Alma sıra dışı bir cadı olmaktan öteye gidip Midenzi topraklarının stajyer Bağ Cadısı olma başarısı göstermişti. Gretchya, kavmi koruyamayacak kadar yaşlandığı zaman görevi Alma devralacaktı.

Nomatsi kafilelerinde Bağ-Ailelerini birleştirmek Bağ Cadıları'nın işiydi. Evlilikleri ve arkadaşlıkları ayarlamak, insanların yaşamlarındaki belirsizlikleri çözmek hep onların işiydi. Bir gün, tıpkı Gretchya'nın yaptığı gibi Alma da güçlerini Midenzi'lere önderlik etmek için kullanacaktı.

"Elin!" diye bağırdı Alma, "Yaralanmışsın!"

"İyiyim," diye yalan söyledi Iseult. Elini eteğinin içine gizlemeye çalıştı. "Kanaması durdu."

"Yine de temizle," diye cevap verdi Gretchya anlaşılmaz bir ses tonuyla.

Iseult'un burun delikleri açıldı. Karşısında, Bağlarını göremediği iki kadın vardı. Tam eve dönüşü, Kan Cadısı'nın kendisini takip etmesi ve Alma'nın kusursuzluğu üzerine düşünmek için birkaç dakika rica edecekken, kapıdan siyah saçlı bir adamın kafası göründü. "Evine hoş geldin, Iseult."

Iseult omurgasında örümcekler yürüyormuş gibi hissetti. Alma'nın parmakları, Pasaklı'mn boynunda donakaldı, Gretchya'nın da rengi attı.

"Corlant," diye konuşmaya başladı ama adam, elinin bir hareketiyle sözünü kesip uzun gövdesini içeri soktu.

Corlant det Midenzi son gördüğünden beri neredeyse hiç değişmemişti. Saçları biraz dökülmüş, hafif ağarmıştı ama gözlerinin etrafındaki kırışıklar hâlâ Iseult'un hatırladığı kadar derindi.

Yukarı kalkık kaşlarıyla ve Iseult'un yüzüne bakarken seğiren gözleriyle çok şaşırmış gibi görünüyordu. Iseult'a yaklaştı, Gretchya durdurmak için hiçbir hamle yapmadı. Aksine Alma, Iseult'un yanına yaklaşıp, "Ayağa kalk!" dedi.

Iseult böyle bir şeyin neden gerekli olduğuna anlam veremese de kalktı. Kavminin lideri Gretchya'ydı, Iseult'un çocukluğu boyunca sürekli çıngar çıkaran şu sivri dilli Sofu değildi. Oturan kişi Corlant olmalıydı.

Önünde durdu. Bağları, merak yeşiliyle ve bronz şüpheyle ışıldıyordu. "Beni hatırladın mı?"

"Tabii ki." Ellerini eteğinin içine saklayıp adamın bakışlarına karşılık vermeye çalıştı. Kavminin geri kalanının aksine bu adam, hatıralarında olduğu kadar uzundu ve hâlâ koyu kahverengi cüppesini giyiyordu. Boynunda da aynı altın kolyesi vardı.

Sofu papaz gibi görünmek için başarısız bir girişimdi. Iseult gerçek Sofuların arasında yeterince *gerçek* papaz görmüştü, o yüzden Corlant'ın başarısız bir taklit olduğunu gayet iyi anlıyordu..

Fakat Alma ile Gretchya'nın Corlant'ı farklı gösterme çabaları hâlâ değişmemişti. Adam, Iseult'u incelerken arkasından aynı endişeli gözlerle bakıyorlardı.

Gözleri hâlâ Iseult'un üzerinde dolanıyordu. Bu yüzden Iseult'un kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. "Üzerinde dışarının lekesi var, Iseult. Neden geri döndün?"

"Bu sefer kalmayı düşünüyor," diye araya girdi Gretchya. "Benim vârisim olacak tekrardan."

"Onu bekliyordun demek?" diye sordu Carlant. Bağları düşmanca parıldamaya başlamıştı. "Daha önce bundan hiç bahsetmedin, Gretchya."

"Kesin bir şey yoktu," diye araya girdi Alma. "Gretchya'nın zorunda kalmadıkça kavminin havasını değiştirmekten nefret ettiğini bilirsin."

Adam, Alma'ya dönerken bir hırıltı çıkardı. Bağları daha koyu bir şüpheyle ve şehvetli bir eflatun rengiyle ışıldamaya başladı. Sonra gözlerini Gretchya'ya çevirdi. Bu sefer şehveti dışarı taştı.

Iseult'un midesi bulandı. Arkasında bıraktığı ortam bu değildi. Corlant çocukluğu boyunca her zaman bir baş belası, cadı

günahlarının ve tehlikelerinin yürüyen hali olmuştu. Her zaman Ay Ana'ya olan gerçek inancın büyüleri inkâr etmekle, kökünü kurutmakla başlayacağını iddia ederdi. Kökünü kurutmakla.

Ne var ki Iseult, kavminin geri kalanıyla beraber bu adamı da umursamıyordu. Evet, Corlant sürekli evlerinin etrafında dolanmış, Gretchya'nın ilgisi için sürekli yalvarmıştı. Kendisiyle evlenmesini bile istemişti; oysa Gretchya evlenemezdi. Nomatsi kavminde sadece Kalpbağı olanların evlenmelerine izin verilirdi ve Bağ Cadıları'nın Kalpbağı yoktu.

Gretchya, ilk zamanlarda Corlant'ı sürekli reddediyordu. Sonra kuralları, yani Nomatsi kavminin yasalarını ve Ay Ana'nın kanunlarını bahane etmeye başlamıştı. Iseult, kavmini terk ettikten sonra da Corlant'ı evden uzak tutmak için parayla iki adam tutmuştu.

Son geldiğindeyse Corlant'ın gittiğini söylemişler, Iseult da buna sevinmişti. Fakat mesele umduğu gibi çıkmadı, aslında çok şey değişmişti. Bir şekilde Corlant bu eve girebilmişti.

"Kavme Iseult'un geldiğini bildirdim," diye konuşmaya başladı yüksek sesle. Kafası neredeyse tavana değiyordu. "Kutlamalar en kısa zamanda başlasın."

"Çok kibarsın," diye cevap verdi Gretchya ama çene kaslarındaki kasılma Iseult'un gözlerinden kaçmadı.

Gretchya korkuyordu. Hem de çok korkuyordu.

"Iseult'un gelişine o kadar şaşırdım ki," diye devam etti, "kutlamaları neredeyse tamamen unutmuşum. Üzerini değiş..."

"Hayır!" diye bağırdı Corlant. Düşmanca bakan gözleri ve aynı şekilde parıldayan Bağlarıyla Iseult'a döndü. "Bırakalım da kavim kendisini olduğu gibi, dışarıyla lekelenmiş haliyle gör-

sün." Elbisesinin kolunu tuttu, Iseult kafasını çevirdi.

Alma'nın ya da annesinin içinden geçenleri okuyamıyordu ama Corlant'ı okuyabiliyordu. Her şeyi kontrolü altına almak istiyordu. Iseult'un kendisine teslim olmasını istiyordu, o yüzden de önünde hiç alışık olmadığı şekilde diz çöken Iseult homurdandı. Rahatsızlığı midesinden yukarı çıkarken ellerini karnına götürdü.

Berbat bir durumdaydı ve çaresizce, *keşke Safi burada olsaydı,* diye *bir kez daha* düşündü. Safi bu işi hiç sıkıntı yaşamadan halledebilirdi.

Alma, Iseult'un iniltisindeki tuhaflığı fark etmiş olsa da hiçbir şey demedi. Aksine Iseult'a yaklaşıp, "Hasta mısın?" diye sordu.

"Regl döneminde," diye cevap verdi. Corlant'ın gözlerine baktı. Bağlarının değiştiğini görünce biraz rahatladı. "Biraz daha sargıya ihtiyacım var."

"Ah, canım. Elimde ahududu yaprağı ruhu var." diye cevap verdi Alma da acıyarak.

Gretchya da, "Şu elindeki sargıları yakıp kıyafetlerini çıkarmamız lazım," diye konuşmaya katıldı ve geriye doğru giden Corlant'a baktı. "Kapıyı arkandan kapatırsın, Papaz Corlant, en kısa zamanda kutlamalara başlarız. Kavme Iseult'un geri döndüğünü bildirdiğin için tekrardan teşekkürler."

Corlant'ın kaşları kalktı ama hiç itiraz etmeden dışarı çıkıp kapıyı kapattı. Asma kilidi *olmayan* ve bir zamanlar demir olan yerleri şimdi tahtayla değiştirilmiş bir kapıydı.

Alma, Iseult'a, "İyi düşündün," diye fısıldadı. Sesinde mutluluktan eser yoktu. "Regl döneminde değilsin gerçekten, değil mi?"

Iseult kafasını salladı, Gretchya da pazularını sıktı. "Alma,

Iseult'a elbiselerinden birini giydir ve elini tedavi etmesi için şifacı Toprak Cadısı merhemi bul. Iseult, başörtünü çıkar. Saçını düzeltmeliyiz."

Iseult, "Neler oluyor?" diye sordu. Midesine oturan yumruğa rağmen, sesinin normal çıkmasına dikkat ediyordu. "Corlant'ın bizimle ne işi var? Ayrıca neden ona Papaz Corlant diyorsunuz?"

"Şişşt," diye cevap verdi Alma. "Kimse duymasın." Sonra ambar kapısına doğru seğirtip döşeme tahtalarından aşağı indi.

Gretchya, Iseult'u masasına çekiştirdi. "Her şey değişti. Kavmi artık Corlant yönetiyor. Büyü gücünü..."

"Büyü gücü mü?" diye şaşkınlıkla sordu Iseult. "O bir Sofu."

"Aslına bakarsan tam olarak öyle değil." Masasına döndü, rengârenk taşlar ve bağtaşları arasında kim bilir ne arıyordu. "Kuklacı'ya dair söylentiler yayıldığından ve parçalanmalar daha sık gerçekleşmeye başladığından beri, Corlant kavim üzerindeki etkisini gittikçe artırdı. Onların korkularını besliyor, besledikten sonra da alevlendiriyor."

Iseult büyük bir şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Kuklacı ne?"

Annesi cevap vermedi. Sonunda aradığı şeyi bulmuştu: makas. Eline aldı. "Saçını kesmemiz lazım. Yabancıların saçlarına benziyor; hatta Corlant'ın tabiriyle Kuklacı'nınkilere. Ay Ana'ya şükürler olsun ki kafanı adamdan saklayacak kadar akıllı davrandın, iyi ki saçlarını görmedi." Iseult'a oturmasını söyledi. "Kavmi zararsız olduğuna inandırmamız lazım. Ötekilerden olmadığına." Göz göze geldiler, araya bir sessizlik girdi.

Sonra Iseult, umurunda olmadığını belirtmek için kafasını salladı. Saçı tekrar uzardı. Bir önemi yoktu. Veñaza'daki hayatı

sona ermişti, geçmişi bir kenara bırakması gerekiyordu.

Oturdu ve saçlarından ilk tutam yere düştü. Artık geri dönüşü yoktu.

"Corlant, Sofu gibi davranmaya çalışsa da," diye devam etti Gretchya. Iseult'un dinleyerek büyüdüğü her zamanki düz sesiyle konuşuyordu. "O aynı zamanda bir *Hükümsüz* Cadı. Bir Lanet Cadısı. Böyle olduğunu senin son ziyaretinden hemen sonra anladım. Adam yanımdayken dünyadaki Bağların donuklaştığını fark ettim. Muhtemelen sen de fark etmişsindir, değil mi?"

Iseult onaylamak için kafasını salladı. Boynu buz tutmuş gibiydi. Kavimdeki bütün donuk Bağları Corlant yapmıştı. Iseult böyle bir şeyin mümkün olduğunu bile bilmiyordu.

Gretchya, "Öyle olduğunu ve gücünün de benim gücümü sömürdüğünü fark ettiğim zaman, bunu kendisine karşı kullanabileceğimi düşündüm. Kavme onun gerçekte ne olduğunu söylemekle tehdit ettim... Kendisi de karşılık olarak güçlerimi elimden almakla tehdit etti."

"Böylece idam ipini kendi ellerimle boynuma dolamış oldum, Iseult. Bu konuşmadan sonra Corlant benden ne zaman bir şey istese yapmazsam güçlerimi elimden almakla tehdit etti."

Gretchya sanki Corlant'ın talepleri basit ve normal bir şeymiş gibi sakin bir dille konuşuyordu ama Iseult olayı anlamıştı. Corlant'ın, ağaçların arasında gizlenerek camdan Gretchya'yı takip ettiği günleri hatırlıyordu. Pembe pembe ışıldayan Bağlarının Iseult'a daha küçük yaşta "şehvet"in ne olduğunu öğrettiği günleri...

Tanrıça kendisini korusun, acaba kavmi terk etmemiş olsaydı başına neler gelirdi? Annesinin boynuna kendi elleriyle geçir-

diği idam ipine ne kadar da yaklaşmıştı.

Iseult altı buçuk yıldır bilerek ve isteyerek beslediği nefrete rağmen, şimdi kemiklerine bıçak saplanıyormuş gibi hissediyordu. *Suçluluk,* diye düzeltti zihni. *Annen için de acıma duygusu.*

Corlant'ın bir Lanet Cadısı olduğunu düşünmek... Iseult'un Bağları görebilmesi kadar rahat bir şekilde insan öldürebileceğini düşünmek... Hükümsüzlüğe bağlı güçlerden ve gerçek olduğu açığa çıkan mitlerden biri de buydu.

Iseult nefesini bıraktı ve Gretchya'nın hızlı makas hareketlerine karşı kafasını dik tuttu. "Ne-ne," diye söze başladı ve sesindeki titreme yüzünden dehşete düştü. Annesini ona yönelttiği kızgınlığı hissedebiliyor, kaçınılmaz azarını açık seçik içinde hissedebiliyordu. *Diline hâkim ol. Zihnine hâkim ol. Bir Bağ Cadısı kekelemez.* "Kuklacı da neyin nesi?" diye nihayet tek seferde sözcükleri boğazından attı.

"Genç bir Bağ Cadısı." diye cevap verdi saçını daha hızlı kesmeye başlayan annesi. Saçları yere kum gibi dökülüyordu. "Buralara uğrayan her Nomatsi kavmi başka bir hikâye anlatıyor ama hikâyeler genel hatlarıyla aynı. Bağtaşları yapamıyormuş, duygularını kontrol edemiyormuş ve kavmini terk etmiş."

Iseult hafifçe öksürdü. Kuklacı ona tanıdık gelmişti.

"Bağlarla aramızdaki Gökyüzü ilişkimizin aksine," diye devam etti Gretchya, "kızın gücü Hükümsüz'den geliyormuş. Parçalanmışları kontrol edebildiğini söylüyorlar. Onlardan oluşan büyük bir orduyu komuta ettiğini ve daha da ilginci ölüleri hayata döndürebildiğini söylüyorlar."

Omuzlarında bir soğukluk hissetti. "Nasıl?"

Gretchya yumuşak bir sesle, "Parçalanmış Bağları," diye cevapladı. "Parçalanmışların Bağlarını kontrol edebildiğini iddia ediyormuş. Onları istediği gibi şekillendirdiğini, hatta öldüklerinde bile onları kontrol ettiğini söylemiş."

Iseult, "Parçalanmışların üç siyah Bağı," diye fısıldarken makasın tıkırtıları kesildi. Aynı anda Alma odaya girdi. Bir elinde siyah bir kıyafet, öteki elinde de beyaz sargı bezleri vardı. Ocağın yanına koşup demir kapıyı açtı.

Gretchya, Iseult'un yüzüne baktı. "Parçalanmış Bağlarını biliyor musun?"

"Onları gördüm."

Gretchya'nın gözleri açıldı, yüzündeki kan çekildi. "Bunu hiç kimseye söylememelisin, Iseult. Hiç kimseye. Alma ile ben hepsinin yalan olduğunu düşünüyorduk. Kuklacı ile Corlant'm insanları korkutmak için geliştirdikleri bir yöntem olduğunu sanıyorduk."

Iseult'un ağzı kurudu. "Siz bu Bağları göremiyor musunuz?"

"Hayır ama daha önce Parçalanmış birini gördük."

"Be-ben Bağtaşı yapamıyorum," diye kekeleyerek konuştu. "O ha-halde bu Parçalanmış Bağları nasıl görebiliyorum?"

Gretchya sustu, sonra da makası eline alıp tekrar saçları kesmeye başladı. Birkaç dakika sonra sobadan duman çıkmaya başladı. Alma masaya dönüp Iseult'a geleneksel siyah Bağ Cadısı kıyafetini uzattı. Siyah, bütün Bağların bir araya geldiği zaman açığa çıkan renkti ve yaka boyunca, elbisenin kollarına ve eteğin ucuna kadar uzanan üç renk çizgisi vardı: Birbirine bağlayan Bağlar için kızılımsı mor bir çizgi. İnşa eden Bağlar için adaçayı

yeşili bir çizgi. Bozan Bağlar için de gri, kesik bir çizgi.

"Ne kadar kalmayı düşünüyorsun?" diye sordu Alma kısık bir sesle.

Iseult, "Sadece bir gece," diye cevap verdi. Kan Cadısı'nı aklına getirmemeye gayret ediyordu. Kavminin içindeyken endişelenmesi gereken yeterince şey vardı zaten.

Çalışma masasının üzerinden kesilmemiş kırmızı bir taş aldı. *Bir yakut*, diye geçirdi aklından. Etrafında ustaca işlenmiş günbatımı pembesi bir desen vardı.

Birkaç taş ötede bu taşın ikizi vardı. Ayrıca masanın arkasındaki ve panzehir taşlarının arasındaki safirler de gözünden kaçmamıştı.

Bu kadar değerli taşlar, ancak bir Bağ Cadısı'nın evinde ortalıkta korumasız durabilirdi. Bağ Cadıları kendi taşlarını tanır, takip edebilirdi ve hiçbir Nomatsi, bir Bağ Cadısı'ndan taş çalacak kadar aptal değildi.

"Elindeki Bağtaşı'nı beğendin mi?" diye sordu Alma. Masanın karşısından uzandı. Ellerini uyluklarına uzatmıştı.

Oysa bir keresinde Gretchya, Alma'ya şöyle demişti: *Ellerini hareket ettirme. Bir Bağ Cadısı asla eğilip bükülmez.*

"O taşı Alma yaptı," dedi Gretchya.

Elbette sen yaptın. Iseult hayatı boyunca bir kere olsun işe yarayacak bir Bağtaşı yapamamıştı, oysa Alma'nın karşı konulmaz güzellikteki eseri şimdi karşısında duruyordu.

Alma, "Ben yaptım," dedi ama sesi sanki soru sorar gibi çıkmıştı. *Ben mi yaptım?*

Iseult, Alma'ya sert bir bakış attı. "Neden benim için bir

Bağtaşı yapasın ki?" Alnının kırıştığını, dudaklarının büküldüğünü hissetti. Yüzünde tiksinti verici bir ifade vardı. Bu, bir Bağ Cadısı'na da hiç yakışmıyordu ve böyle yaptığı için hemen pişman oldu.

Alma geri çekildi, sonra çabucak yüz ifadesini değiştirip öteki pembe çizgili taşı eline aldı. "Bu bir," diye konuşmaya başladı, sonra ne diyeceğini bilemez halde Gretchya'ya baktı.

"Bu bir hediye." diye tamamladı Gretchya. "Utanma, Iseult sana kaş çatıyor çünkü kafası karışık ve duygularını gizleyemiyor."

Iseult'un yüzüne bir sıcaklık yayıldı. Kızgınlıktan kaynaklanan bir sıcaklıktı. Ya da utançtan. "Peki, nasıl yaptın?" diye sordu. "Ben bir Bağ Cadısı'yım, Bağlarımı göremezsin, o yüzden de onları bir taşa işleyemezsin."

"Annen," dedi Alma.

"Nasıl yapılacağını ben gösterdim," diye tekrar araya girdi Gretchya. Makası masanın üzerine bırakıp sobanın yanına gitti. "Elbiseler birazdan hazır olur, Corlant da neredeyse gelir. Acele edin."

Iseult dudaklarını ısırdı. Annesinin cevabı pek tatmin edici olmamıştı.

Gretchya ateşi körüklerken, "Şükretmelisin," diye konuşmaya devam etti. "Elindeki yakutlar Safiya tehlikeye düştüğü zaman parıldayacaklar, tabii sen tehlikede olduğunda da. Birbirinizi bulmanıza yardım edecekler. Böyle bir hediyeyi hafife almamak lazım."

Hediyeyi hafife almıyordu ama Alma'ya şükran borçlu olduğunu da düşünmüyordu. Asla. Alma bunu suçluluk psikolojisiyle yapmıştı. Her şeyden öte, Iseult'un Bağ Çırağı olma imkânını

elinden alıp Gretchya'nın vârisi olmuştu.

Gretchya, Iseult'a, "Giyin," diye emretti. "Acele et. Alma yerdeki saçları süpürünceye kadar hazır ol. Corlant'ı ve kavmi, düşüncelerinin değiştiğine ve kavme bir Bağ Cadısı olarak dönmek istediğine ikna etmeliyiz."

Annesine aynı anda iki tane çırağı olamayacağını ve kavminin Iseult'un büyü gücünün kapasitesini gayet iyi bildiğini hatırlatmak için ağzını açtı ama sonra susmaya karar verdi. Alma tam bir Bağ Cadısı'nın davranması gerektiği gibi davranıyor, bütün emirlere itaat ediyordu. Bağ Cadıları tartışmazlardı, mantık nereye götürürse oraya giderlerdi.

İşte o mantık, Iseult'u buralara getirmişti. Yaralarını ve korkularını umursamadan tam da kendisine öğretildiği gibi mantığın peşinden koşturacaktı. Safi'yi de yanına alarak, Veñaza'da yaptığı gibi.

§

*

Safi asla ama asla, hatta milyonlarca kez ölüp dirilse bile *domna* rolünden bu kadar kolay sıyrılabileceğini düşünemezdi. Etrafındaki insanların birbirine karışarak yükselen vücut ısılarının ve ürpermesine neden olan bitmez bilmez yalanlarının arasında böyle bir şeyi aklma dahi gelmezdi. Ancak kendi yaşıtları erişkinliğe adım atarken ebeveynleri artık yaşlanmaya yüz tutmuşlardı.

Elindeki bordo şarap, avizelerin ışıltısı ve bunların yanı sıra Jadansi'nin bataklık kıyısına bakan salondaki bu parlak kocaman camekân varken eğlenmemesi için hiçbir sebep yoktu.

Aslında bunlar Iseult'la yaptığı görkemli hilelerden farksız değildi. Amcası belirsiz bir şeyin peşinden koşarken, Safi de onun sağ koluymuş gibi yapıyordu. Eron amcanın tek istediği buysa Safi bunu seve seve yapardı. Hele ki yanında Prens Leopold fon Cartorra varken.

Hâlâ ciddiye alınamayacak kadar sempatik olmasına karşın,

Prens Leopold örnek bir adam olarak gösteriliyordu. Salondaki bütün erkek ve kadınlardan çok daha güzeldi. Kıvrımları gösterişli bir çilek gibi, teni allaşan yanaklarıyla saf ve temizdi. Safi'nin anılarında yer edinmiş uzun, sarı kirpikleri deniz yeşili gözlerini gölgeliyordu.

Bütün bu fiziksel değişimlerine rağmen, hâlâ Safi'nin çocukluk hatıralarındaki sivri dilli ve şakacı çocuktu.

Şarap kadehini yudumlarken bukleleri öyle savrulmuştu ki onu gören birkaç *domna* iç geçirerek kendisine bakmışlardı.

Ağır ağır konuşarak, "Biliyor musun," dedi. "Takım elbisemin mavi kadife ayrıntısı istediğim koyulukta değil. Özellikle imparatorluk safiri olsun istemiştim." Sesi tok bir bariton tınısı gibiydi, kelimelerini dengelemek için susuşları da bir orkestranın eslerini andırıyordu. " Yine de ben bu renge donuk lacivert demeyi tercih ediyorum. Sen ne dersin?"

Safi küçümseyen bir tavırla, "Değişmediğini gördüğüme sevindim, Polly. Bütün şakacılığınla ve her zamanki şıklığınla hâlâ çok çekicisin," dedi.

Polly sözüne bozuldu, eskiden olduğu gibi bu gece de ona böyle seslenmeyi sürdürüyordu. Aslında Safi bunu, onun hiç hoşlanmadığını bilmesine rağmen yapıyordu.

"Tabii ki değişmedim," dedi hafifçe omzunu silkerek. "Yüzüm sahip olduğum tek şey, senin ise Cartorra'dan şu âna dek eline geçen tek şey çok çalışmak oldu." Cadılık mührü olmayan elini ona uzatarak, "Ama *sen,* Safiya," diyerek duraksadı. "Sen çok değiştin. Yanılıyor muyum? Çarpıcı bir giriş yaptın."

Safi yüzünü yana çevirdi. Yanakları kızardı ama bu kızarıklık utançtan değil, sinirdendi.

Eron amca baloya gitmeden önce şarap testisini bitirmek istemişti. Bu yüzden bir saat geç kalmışlardı. Alacakaranlık yerini çoktan ay ışığına bırakmıştı. Safi, bunun sebebini ancak *Doge* Sarayı'na vardığında anladı: Eski Cehennem Ozanları görevlerinin başındaydılar.

Dört zırhlı şövalye, servi dallarının rüzgâra fısıldadığı, kurbağaların ise ahenk içinde şarkı söylediği *Doge*'nin bahçesinde nöbetteydiler. İki Cehennem Ozanı saray girişini kolluyordu. Diğer altısı da İmparator Henrick'in arkasında taş gibi hareketsiz bekliyordu.

Safi ne zaman eli baltalı iri şövalyeleri görse yumruklarını sertçe sıkıyor, yüreği ağzına geliyordu. Buna rağmen, her seferinde başı dik duruyordu.

Cehennem Ozanları'nın hiçbiri Safi ve amcasını fark etmemişti. Aslında biri, yavaş adımlarla yürürken onlara bakar gibi olmuştu. Taktığı çelik miğferin altından gördüğü kadarıyla, onlara bakan Cehennem Ozanı, Eron amcayla aynı birlikte yer alamayacak kadar gençti.

Aslında bu genç Cehennem Ozanı'nın cesur bakışları Safi'ye yönelikti. Belki de Eron amcayı görmemişti bile. Çünkü Safi, bu gece dudak uçuklatan güzellikteydi.

Safi ve Eron amca salona vardıklarında, Bütün dom ve *domna*'lar, uzun süredir orada bulunuyorlardı. Ancak İmparator ve Prens Leopold son *dom* gelinceye kadar salona giriş yapmadılar.

Polly, Safi'nin ona doğru geldiğini görünce, onu Cehennem Ozanları'ndan koruyormuş gibi yaparak hemen amcasının tahtına doğru yöneldi ve kendinden emin bir tavırla, hızlıca tahtın

önünde eğildi. Bu haliyle tıpkı çocukluğundaki gibi görünüyordu. Safi kibarca tahtın önünde eğildikten sonra Henrick, elini uzunca bir süre havada tuttu, Polly de buna dayanamayıp hemen aralarına girdi. Yerdeki Tanrılar şahit ki Safi, Cartorra İmparatoru'nun önünde saygıyla eğilirken İmparator'un ne kadar sevimsiz olduğunu, hatta terli ellerini unutmuştu.

Dedikoducuların diline düşmeyeceğini bilse Leopold bizzat kendisi gidip Safi'ye baloda partneri olmasını teklif ederdi. Çenesi düşük *domna*'ya neredeyse gülecekti. Çocukken Leopold ve onun nasıl komplolar kurduklarını sanki unutmuşlardı.

Prens, Safi'yi şarap servisi yapan uşağa doğru götürdükten sonra ona kadehi uzattı, daha sonra da kendisi için bir tane aldı. Şaraplarını aldıktan sonra yemek masasına doğru gittiler.

Ziyafet!

Üç imparatorluğun şahane yemekleriyle donatılmış masalar, pencerenin yanında sıralanmıştı. Safi, balonun sonuna kadar bütün bu lezzetleri tatmayı umuyordu.

Leopold çikolata kabarcıklarının göründüğü, geniş gümüş kâseyi göstererek, "Çikolata yanardağı!" dedi. "Ateş Cadıları'nın Cartorra'ya girişlerinin yasaklanmasının bir dezavantajı da bu sanırım. Böyle güzelliklerden mahrum kaldık." Bej saten elbiseli uşağa eliyle işaret etti. Uşak hızlıca çikolatayı karıştırdı ve bir kâse dolusu taze çileğin üstüne boşalttı.

Safi'nin gözleri kamaşmıştı, gözlerini kâseden kaçırırken, Leopold kâseyi çabucak kaptı. Gülümseyerek, "*İzin verirsen* servisini ben yapayım, Safiya, uzun yıllar ayrı kaldık" dedi.

"Ben de iki öğündür bekliyorum," diyerek kızgınca karşılık

verdi Safi. "Şimdi onu bana geri ver, Polly, yoksa seni elimdeki çatalla hadım ederim."

Şimdi de Leopold'un gözleri kamaşmıştı. "On İkiler adına, bana ne söylediğinin farkında mısın?" diyerek elindeki çilek kâsesini bıraktı. Safi ise ısırdığı ilk çileğin keyfini sürmeye başlamıştı bile.

Ağız dolusu çikolatayla, "Bunlar çok lezzetli," dedi. "Bunlar bana şeydeki çilekleri hatırlattı..." Sustu, bir an göğsü kabardı. Aslında, evdeki çilekleri hatırlattı, demek istemişti. *Evdeki!* Hasstrel'in etrafındaki dağlarda ve vadilerdeki bahçelerde dolaştığını hissetti, belki de bu hisler çileklerin yarattığı bir nevi büyüydü.

Leopold, Safi'nin ani sessizliğini fark etmemiş görünüyordu. Gözleri renkli diplomatlara kaymıştı. *Domna*'lar siyah, gösterişli etekleri, binlerce zenginin giydiği yüksek boyunlu korsajlarıyla, maddiyatın tonunu bir şekilde tutturmuşlardı. *Dom*'lar ise siyah yelekleri ve sadece bacaklarını yumru yumru göstermeye yarayan kadife, kabarık kısa pantolonlarıyla oldukça gülünç görünüyordu.

Aslında Leopold, salondakiler arasında şort ve taytıyla çekiciliğini koruyabilen tek adamdı. Fakat bunun farkında olmadığı kasılarak yürümesinden anlaşılıyordu. Tayt güçlü bacakları ve sağlam kaslarını ortaya çıkarmıştı. Üzerindeki kadifenin rengi, gözlerini daha da belirgin kılmıştı.

Elbisesinin diğerlerine oranla çok daha güzel olduğunu fark eden Safi'nin özgüveni biraz daha artmıştı. Safi'nin elbisesinden daha güzel bir elbise giyen tek kişi vardı o da Marstok İmparatoriçesi Vaness'ti. Beyaz elbisesinin şeritleri, bronz teninde binlerce

labirentli yolu andırıyordu. Koyu renk saçları, elbisenin sağ omzundaki cesur detayına doğru sarkıyordu. Cadılık mührüne iliştirilmiş altın zımbalar vardı. Bu çivilerin kare şeklinde olanı Dünya'yı, dikey çizgi şeklinde olanı ise Demir'i sembolize ediyordu. Bileziği andıran zincirlerle bileklerini süslemişti. Bu zincirlerin, Vaness'in, halkının hizmetkârı olduğunu anlattığı söylenirdi. Tacını takmamıştı ama Safi onun bu şekilde daha sade ve zarif göründüğünü düşünüyordu.

Safi, Vaness'i uzaktan gördüğü halde, elbisesindeki omuz detayını hemen fark edip beğenmişti. Daha iyi bir konumda olan ya da anlamlı şeyler yapması beklenen bir kişinin sadeliğinin dışavurumuydu.

Polly, aklını okuyormuşçasına, "İmparatoriçenin elbisesi oldukça cesur, değil mi? Bütün erkeklerin salyaları akıyordur şimdi," dedi.

"Seninki de akmıyor mu?" diye gözlerini kısarak sordu Safi.

"Tabii ki hayır," diye cevap verdi Polly.

Polly'nin samimiyetsizliği Safi'yi ürpertti ama pek üstünde durmadı. Leopold, Vaness'in omuzlarına duyduğu ilgiyi saklamaya çalışıyorsa da bu Safi'yi ilgilendirmezdi.

"İmparatoriçeyle tanışmak ister misin?" diye sordu Leopold.

Safi, "Gerçekten mi?" diye heyecanla karşılık verdi.

"Elbette."

"Çok sevinirim."

Leopold kalabalığın içine dalarken Safi geri kalan çilekleri hızlıca ağzına attı ve yumuşak ezgilerle ortama daha ayrı bir hava

katan küçük orkestranın yer aldığı sahneye doğru ilerleyen Leopold'un peşinden gitti.

Safi ve Leopold her yaştan ve milletten meraklı soyluların arasından geçerken herkesin aklında tek bir parlak soru vardı ve nedense Safi kendini tuhaf hissetmişti. Düşüncelerini okuduğu gibi ne mırıldandıklarını anlayamıyordu ama düşündükleri her neyse keskin bir doğruluk ışığına dönüşmüş ve Safi'nin ensesinden boğazına doğru alevlenmişti. Etrafındaki insanların neler konuştuğunu *her dakika* daha çok merak ediyordu.

Leopold, İmparatoriçe'nin elbisesine benzeyen kıvrımlı elbiseleriyle tam birer *domna* gibi görünen rengârenk giysili kadın kalabalığına doğru yaklaştı. Kadınların hemen yan tarafında şık beyefendiler duruyordu. Safi onların düz siyah saçlarına ve kabarık derilerine bakarak içinden, *Nubrevna'lı adamlar*, diye geçirdi. Paltoları dizlerine kadar uzanıyordu, çoğu koyu mavi giymişti. Aralarından gri giyimli bir adam, Safi'nin yolunu kapatıyordu.

"Affedersiniz," diye mırıldandı Safi kendine yol açmaya çalışarak.

Fakat adam arkasına bakmadan Safi'nin yolunu tamamen kapattı.

Safi bir an duraksadı. Bu, iskeledeki Nubrevna'lıydı. Üstünü başını temizlemişti ve mum ışığında pırıl pırıl görünüyordu.

Aşırı derecede ahenkli bir tonla Nubrevna dilinde, "Burada ne işiniz var?" diye sordu.

Adam onu gördüğüne hiç şaşırmamış gibi Safi'ye doğru dönerek, "Ben de tam size aynı soruyu sormak üzereydim," diye yanıt verdi.

"Ben Cartorra *domna*'sıyım."

"Nedense buna pek şaşırmadım."

Safi yavaşça, "Anlıyorum," dedi. "Düğmelerinizi nasıl ilikleyeceğinizi öğrenmişsiniz. Hayatınızı değiştirecek bir ustalık olduğuna şüphem yok."

Adam şaşkın bir ifadeyle güldü ve başını eğdi. "Görünüşe göre siz de omuzlarınızdaki kuş pisliğinden kurtulmuşsunuz."

Safi burnundan solumaya başlamıştı. "İzninizle, Prens Leopold fon Cartorra beni bekliyor ve eminim ki prensinizin de size ihtiyacı vardır," dedi. Arsız ve açık açık konuşuyordu, söylediklerinin bilincindeydi.

Sonuç genç adam için beklenmedik olmuştu ama buna rağmen *gülümsüyordu*. Gerçek ve güzel bir gülümseme bu odadaki her şeyi uzaklaştırmıştı. Safi birkaç saniye içinde adamın düzensiz kalp ritimlerini hissederken, koyu gözlerini nasıl kıstığını, alnının pürüzsüzlüğünü ve çenesini hafif kaldırınca boynundaki kasların nasıl belirginleştiğini gördü.

"Burası dışında gidecek hiçbir yerim yok" dedi sakince. Safi'yi yeterince şaşırtmamış gibi bir de önünde hafifçe eğilerek, "Bana sizinle dans etme şerefini verir misiniz?" diye sordu.

Safi'nin tüyleri ürperdi. Bir *domna* gibi davranması gerektiğini o anlık unuttu. O kibirli havasını kaybetti. Hissettiklerinin Nubrevna lisanında bile ifadesi çok güçtü.

Çocukluğundaki yetişkin *dom* ve *domna*'lar gibi hatta Eron amcanın bir zamanlar yaptığı gibi, bu adam da onunla alay ediyor olabilirdi. Adam onu utandırmıştı. Hemen, "Fakat müzik yok," diyerek adamın yanından uzaklaşmaya yeltendi. Ancak adam par-

mak uçlarıyla Safi'nin kolundan tutarak, "Müzik birazdan başlar," dedi. Daha sonra da Kullen'e seslendi.

İskelede gördüğü koca adam hemen yanlarında belirdi.

"Orkestraya bizim için dört adım dans müziği çalmalarını söyler misin, Kullen?" dedi. Nubrevna'lı, gözlerini Safi'nin üzerinden ayırmıyordu ve yüzünde belli belirsiz haylaz bir gülümseme vardı. "Nubrevna'nın dört adım dansını bilmiyorsanız, *domna*, sizin için daha farklı bir şey seçebilirim."

Safi kurnaz bir sükûnete büründü. Elbette dört adım dansını biliyordu ama bu adamın amacı onu bu dansla sahnede küçük düşürmekse Safi buna izin vermeyecek ve onu şaşırtacaktı.

"Bu dansı biliyorum," diye mırıldandı. "Hadi, ilk adımı atın."

"Aslında," dedi tok bir sesle, "ilk adımı ben atmam, *domna*. İnsanlar benim için ilk adımı atarlar." Elinin tek işaretiyle, bütün Nubrevna'lılar ortadan kayboldu.

Safi'nin kulağı, yakınındaki seyircilerin konuşmalarına takıldı.

Bir tanesi, "Prens Merik'in kiminle dans ettiğini görüyor musunuz?" diye sordu.

Diğeri de, "Prens Merik Nihar, fon Hasstrel kızıyla dans ediyor," diye karşılık verdi.

"Prens Merik bu mu?"

Prens Merik adı girdap gibi dönmeye, bütün zemini silip süpürüp Safi'nin kulağına çarpmaya başladı.

Cehennem kapıları adına, adamın kendini beğenmiş olmasına şaşmamak gerek. O, Nubrevna'nın azgın prensiydi.

* * *

Dans başlamıştı. Çok sürmeden Merik, partnerine birkaç figür öğretmeye çalışırken kendisinin hata yaptığını fark etti.

Bu kıza biraz edep adap öğretmeye ve göğsündeki dinmek bilmeyen öfkeyi yatıştırmaya kalkışmıştı. Sonuçta onun bir sokak kızı gibi değil, *domna* olgunluğuyla davranması gerekirdi fakat Merik bu şekilde sadece kendini küçük düşürüyordu.

Sivri dilli bu *domna*, beklediğinden çok daha iyi dans ediyordu. Sadece sevgililer arasında yapılan ya da sportif bir yetenek kabul edilen Nubrevna dansını bilmekle kalmıyor, bir Nubrevna'lıdan bile güzel dans ediyordu. Merik'in topuğunu ve başparmağını her üç adımda bir sertçe yere vurduğu ayak figürünü, kız hiç sektirmeden doğru şekilde tekrar ediyordu. Merik'in bileğini tutarak yaptığı çift dönüşlerden sonra tekrar eski pozisyonunu almayı başarabiliyordu.

Nubrevna dört adım dansının ilk çeyreğiydi bu. Vücutları birbirine daha da yaklaştığı anda, Merik terlemiş ve nefesi kesilmişti.

Merik bu dans teklifini yaparken biraz duraksasaydı muhtemelen yaklaşmakta olan bu aşağılanmayı fark ederdi. Kızın nasıl dövüştüğünü görmüş, kendisinden daha büyük ve güçlü bir adama karşı dövüşürken sahip olduğu kurnazlıktan ve hızdan etkilenmişti.

Müzik durdu. Merik'in dört adım dansı bitmişti. Şimdi de orkestra kemanın yumuşak tınısına geçiş yapmıştı. Merik, mercan tahtındaki Noden'e sessiz bir yakarışla ileri atıldı. Buna *Hükümran Deniz'in Yürüyüşü* adı veriliyordu. Bir kolunu kaldırarak eli açık bekledi.

Genç *domna* ileri yürüyerek Merik'e göz kırptı. İçe doğru iki adım attı ve Merik'e yaklaşmadan hafif bir dönüş yaparak kolunu onun gibi kaldırdı. *Vefasız Nehir Valsi* başlamıştı.

Diğer ellerini birbirlerine vurup avuç içlerini birleştirdiler. Figürlerini değiştirirken Safi'nin de göğsünün kendisininki gibi kabardığım hissetmesi Merik'in tek tesellisiydi.

Merik sağ eliyle kızın sağ elini kavradı ve az önce Safi'nin Merik'in göğsüne doğru dönerek yattığı yönde kibarca döndü. Merik'in parmakları Safi'nin karnına doğru kaydı. Safi'nin sol eli hemen harekete geçti ve Merik'in elini tuttu.

Daha sonra dansın zor kısmı başladı. Ayaklar ileri geri sıçrıyor ya da sekerek yön değiştiriyordu. Kalçalarını kıvırırken, ayak hareketleri fırtınalı bir denizdeki gemi gibi karşılık veriyordu.

Merik'in parmakları tıpkı yağmura karşın denize açılan yelkenli bir gemi gibi partnerinin kollarına, oradan kaburgalarına ve beline doğru süzüldü.

İkisi de terleyinceye kadar müziğin ritminde ara vermeden dansa devam ettiler ve nihayet üçüncü bölüme girdiler.

Merik, partnerini bir kez daha kendisine doğru döndürdü. Göğüsleri birbirine çarptı ve çarptı. Pınarlar aşkına, kız gerçekten uzun boyluydu. Safi'nin gözlerinin, tam anlamıyla Merik'in gözleriyle buluştuğu, nefesi nefesine heyecanla değdiği âna kadar onun *ne kadar* uzun boylu olduğunu fark etmemişti.

Müzik bir kez daha canlandığında, kızın ayağı adamınkine doğru büküldü ve genç adam *domna*'yla ilgili her şeyi, kim olduğunu, ne olduğunu ve neden onunla dans ettiğini tamamen unuttu.

Sebebi, fırtına sonrası gökyüzünü andıran gözleriydi.

Ne yaptığını fark etmeden, Rüzgâr Büyüsü hayata dönmüştü. Tam bu sırada gücünün daha ıssız köşesinde bir şeyler canlanmıştı. Ciğerlerinin her kabarışında dışarıya meltem rüzgârları gönderiyordu. Bu hafif esintiler Safi'nin saçlarını savuruyor ve baştan çıkarıcı elbisesine çarpıyordu.

Safi bunlara hiçbir tepki göstermedi. Onun gözleri de Merik'ten hiç ayrılmıyordu. Gözlerinde karşı konulamaz bir çekicilik vardı. Dansın dalgalarının çok ötesinde, Merik'in gönderdiği bir meydan okuma vardı.

Merik onu sırtından kendisine doğru çekerken denizin ırmağa karşı gelgit oluşturması gibi, vücudunun geriye doğru her sıçrayışı sert çarpışmaları sürüklüyordu. Her sıçrayış ve çarpışmada, kadın yüksek topuklarıyla süslü birer figür ekliyordu. Merik'in daha önce hiç görmediği diğer bir meydan okuma hızla yükseldi, yükseldi, boyunu aştı... Rüzgâr, hızlıca büyüyen bir fırtına gibi ikisinin etrafında gürledi. Şehvetle dans eden bu çift fırtınaya yön veriyordu.

Kız yüzünü hiç yana çevirmiyor, Merik'in gözlerine bakmaktan da hiç usanmıyordu.

Son şarkının ritmi başladığında yaylı çalgıların yumuşak ezgilerinden, fırtınayı takip eden bas müziğine geçiş yapılmıştı. Merik kıza doğru giderken sert figürleri yumuşuyordu. Hem mecazi anlamda hem de gerçek anlamda.

İkisinin vücudu da alev alevdi, kalpleri göğüskafeslerini yumrukluyordu. Merik'in parmakları kızın sırtında ufak bir gezintiye çıkmış gibi, omuzlardan başlayıp kadının parmaklarına doğru yol alıyordu. Şiddetli bir yağmurun son damlalarıydı.

Müzik yavaşladı. Kız atması gereken dört yavaş adımla geri çekildi. Merik gözlerini ondan ayırmadı, Safi geri çekilirken bunu fark etti ve Rüzgâr Büyüsü duruldu. Kızın elbisesinin hışırtısı artık kesilmişti, saçları da omuzlarına dökülüyordu.

Merik de geriye doğru dört adım attı ve kollarını göğsünde birleştirdi. Müzik sona erdi.

Merik kendine geldiğinde rahatsız edici bir fikre kapıldı. Noden ve onun Balık asalaklarının denizin dibinden kendisine güldüklerini düşünüyordu.

10

*

Midenzi kavminin sakinleri teker teker Iseult'u karşılamaya geldi. Köyünü terk eden ve şimdi geri dönmek isteyen bu kızı iyice bir incelemek istiyorlardı.

Iseult'un başı tüy gibi hafifti, kırpık saçları sırtını kaşındırıyordu ama iyi bir Bağ Cadısı gibi –ki bir Bağ Cadısı olmak kaderinde vardı– sırtını kaşımadı. Ne şöminenin başındaki taburesinde kıpırdandı ne de kendisinden beklenen gülümsemenin ötesinde bir yüz ifadesi takındı.

Nomatsi'lerin Bağları korkutucu derecede solgundu. Yalnızca Corlant'ın Bağları, Iseult'un yanı başında durup kutlamayı izlerken titreşiyor ve tüm parlaklığıyla ışık saçıyordu. Hatta belki de gereğinden fazla parlaktı.

Iseult, otuzuncu ziyaretçiden sonra sanki Corlant orada değilmiş ve yırtıcı bir kuş gibi kendisini gözlemiyormuş gibi davranmaktan yorulmuştu artık. Alma'nın yüzü başından sonuna dek sakin kaldı. Ziyaretçilere gülümseyişi de samimi görünüyordu. Yorulmak bilmediği çok açıktı.

Altmışıncı ziyaretçi geldiğinde Iseult, Pasaklı'yı öyle bir okşadı ki, hayvancağızın keyfi kaçtı. Sekseninci ziyaretçiden sonra da kalkıp gitti.

Sakinleş. El ve ayak parmaklarının ucunda yavaşça yürü.

Corlant son ziyaretçi de gittiğinde, "Hepi topu yüz doksan bir kişi," diye beyanda bulundu. "Merak ediyorum da kavminin geri kalanı nerde acaba?" Corlant'ın sesinde merakın emaresi yoktu. Kapıya doğru kayar gibi ilerlerken Bağları heyecanla pembeleşti. "Tüm kavmin karşılamayı duyduğundan emin olayım." Gretchya'ya içe işleyen bir bakış attı ve toprak kayması gibi bir sesle ekledi. "Sakın. Buradan. Ayrılma."

Gretchya yanına bir tabure çekerken Iseult., "Ayrılmam tabii," dedi.

Corlant gitti ve Gretchya ânında yeniden ayağa kalktı. Alma bodruma açılan kapağa doğru atılırken o da Iseult'u tuttuğu gibi ayağa kaldırdı.

"Acele etmeliyiz," diye fısıldadı Gretchya. "Corlant, Alma'yla birlikte neler planladığımızı biliyor. Bizi durdurmaya çalışacak."

Iseult, "Planlamak mı?" diye sordu ama tam o sırada Iseult'un saçlarındaki kırpıklar gibi keskin bir kırbaç şaklaması duyuldu. Patlamaya hazır bir sarmal içinde, üç cadıyı o köye bağlayan ne varsa fırlayıp göğüslerine çarptı.

İşleyen Bağlar kopmuştu.

Iseult bunu göremedi ama hissetti. Kalbinde onu neredeyse yere serecek ani bir sarsıntı yankılanmıştı.

Alma, Iseult'u kapıya kadar sürükledi. "Koş," diye tısladı. "Geçide *koş*!"

Alma'nın panik içindeki yeşil gözlerindeki bir şey Iseult'un beynine işledi. Kapıya doğru hızla fırladı ama sendeliyordu. İki yana açtığı kollarıyla kendini bir yel değirmeni gibi dik tutmaya çalışıyordu.

Dışarıda taşkın bir kalabalık onu bekliyordu. Ellerinde fenerler, meşaleler ve arbaletler vardı. Karşılamayı kaçıran dört yüz Nomatsi, Bağlarını Corlant'm büyüsüyle gizlemeyi başararak sinsice toplanmışlardı.

Aralarında Corlant'ın kendisi de vardı; herkesinkinden daha uzun boyu ve açlıkla mosmor kıvrılan Bağlarıyla kalabalığın içine bir yılan gibi sızan Corlant.

İnsanlar, Corlant'ın yolundan çekildiler. Yüzleri kötü niyetli gülüşlerle gölgelendi. Iseult'a tanıdık gelen yüzler, çocukluğundan gelen, dizlerini titreten ve bağrını oyan nefret dolu yüzler...

Iseult arkasına dönüp şöyle bir baktı ama ev boştu. İçeride yalnızca öfkeyle hırlayan Pasaklı kalmıştı.

Iseult bekledi ve Corlant, Bağlarını morartan, gözü dönmüş bakışlarla onu süzerken nefesini tuttu. Sonra başparmaklarını kararlı bir yavaşlıkla, çapraz şekilde üst üste getirip Iseult'a doğrulttu. Bu işaret şeytani ruhları kovmak için kullanılıyordu.

Neredeyse cırcırböceklerinin ve kalabalığın nefes alıp verişlerinin bastırabileceği kadar duyulması zor bir sesle, "Öteki," dedi, "Ötekini asın." Sonra yüksek sesle tekrar etti. "Ötekini, ötekini. *Asın* ötekini."

Kavim hep bir ağızdan slogana katıldı. "*Ötekini. Ötekini. Asın ötekini.*" Kelimeler nefret yaratan ve nefret saçan dillerden yayılıyordu. İnsanlar birbirlerine sokulmuşlardı. Iseult kıpırda-

madı. Kendini zorlayarak bir Bağ Büyücüsü'nün mantığına bürünmeye çalıştı. Bu durumun bir çözümü vardı, olmak zorundaydı. Fakat bunu bir türlü göremiyordu. Yanında Safi olmadan göremezdi de. Durup plan yapacak vakit olmadan göremezdi.

İnsanlar Iseult'un başına üşüştüler. Bağları sanki birdenbire özgür kalmış gibi capcanlı bir halde fırlayan dehşete kapılmış beyazlar ve gözünü kan bürümüş morlardan oluşan binlerce gölge Iseult'un üstüne çullandı. Sonra eller üzerine kapandı. Parmaklar kavramaya ve dürtmeye başladı. Bir yandan saçları çekiştirirlerken öbür yandan kafası patırtıyla yere vuruldu. Gözlerinden yaşlar boşandı.

Ötekini, ötekini, asın ötekini.

Artık kimse kelimeleri söylemiyordu. Savaş çığlıklarını geceye haykırmakla ve Iseult'un ölümü için feryat etmekle o kadar meşgullerdi ki... Onlar sürüklerken, tekmelerken ve taciz ederken tutturdukları ritimle Bağları uğulduyordu. Kalabalık, acı verici adımlarla Iseult'un ayaklarını çekiştirip yerleşkedeki en büyük meşe ağacının olduğu yere sürüklediler.

Bu dört vuruşluk *ötekini, ötekini, asın ötekini* vuruşluk ritminin altında hızlı bir üç vuruşluk titreme vardı. *Kuklacı. Kuklacı. Kuklacı.* Zaten saldırgan olan besteye, bir de korkutucu bir bas tonu eşlik ediyordu.

Corlant, kavmi Iseult'un Kuklacı olduğuna ve şimdi bunun uğrunda ölebileceğine gerçekten de ikna etmişti.

Parlak ay ışığıyla aydınlanmış gökyüzünün altındaki meşe ağacı, sivri uçlu çizgilerden oluşan devasa bir karaltı gibi Iseult'un önünde belirdi. Kalabalıktan biri Iseult'u göğüslerinden tutmaya

çalıştı. Adamın Bağları düzensizce titriyordu. Bağları şiddet özlemiyle yanan bir kadın, tırnaklarını Iseult'un göğsüne batırdı.

Acı Iseult'un görüşünü bulandırıp lekelerken, Iseult'un kalbi, tıpkı olması gerektiği gibi taşlaştı. Nabzı yavaşladı, vücut sıcaklığı düşüverdi; o âna dair tüm görüntüler, sesler ve acı, nesnel düşünceden örülmüş bir duvarın ardında kayboldu.

Bu saldırı Corlant tarafından ateşlenmişti. Korku yoluyla. İnsanlar Parçalanmışlardan ve ne olduğu bilinmeyen Kuklacı'dan korkuyorlardı... Yani Iseult'tan.

Sağ elinle birine istediğini verirken sol elinle onun cüzdanını aşır.

"Parçalan." Bu kelime Iseult'un boğazında fokurdadı, tısladı ve tükürükler saçarak dışarı çıktı. "Parçalan," diye tekrar etti Iseult, aynı tıslamayla. Yüzünde hâlâ baştan sona boş bir ifade vardı. "Bükül ve Parçalan."

Kalabalığın nabzında atan ve Bağlarında titreyen korkunun ritmine uyarak tekrar söyledi. "Parçalan. Parçalan. Bükül ve parçalan." Iseult bu dört vuruşluk şarkıya ve üç vuruşluk baslara kendini kaptırdı.

İnsanlara istediklerini verdi.

Onlara bir Kuklacı verdi.

"Parçalan, parçalan. Bükül ve Parçalan. Kopan Bağları. Ölen Bağları." Haykırdığı sözler manasızdı. Iseult bu insanların Bağlarına dokunamıyordu ve onları kontrol edemediği de kesindi ama Nomatsi'ler bunu bilmiyordu. Bu yüzden slogana devam etti: "Parçalan, parçalan. Bükül ve Parçalan. Kopan Bağları. Ölen Bağları."

Kendine doğrulabileceği kadar yer açılıncaya kadar Iseult

daha yüksek sesle, acı acı bağırdı. Daha çok bağırabilmek için daha büyük nefesler aldı. Sonunda kana susamış Bağları, korkuyla gözleri kör eden bir beyaza bürünen Bağlarının altında yok olmaya başlayıncaya kadar haykırdı. Corlant da ortalıktan kaybolmuştu.

Ardından başka bir şey dikkatleri dağıttı: Havaya bir ateş çömleği uçtu ve Gretchya'nın sesi aniden yükseldi. "Ateşle!"

Çömlek patladı. Tutuşan çömlek parçaları ıslığa benzer sesler çıkararak düşerken, Iseult yere kapaklandı. Annesi onu terk etmemişti.

İnsanlar kaçıştılar, Iseult da kaçtı. Annesinin sesine, annesinin evine doğru koştu. Ayakları toprağı sert adımlarla ezerken, patlayan çömlekler diğer evlerin samandan yapılmış çatılarını aydınlattı ve samanlar alev aldı. Nomatsiler panikle koşuşturmaya başladılar. Iseult, Bağlarının bir kez daha iç gömleğini sardığını hissetti.

Bu her zaman böyle olmuştur; kandırıldıkları insanların kafasına bir anda dank eder. Şimdi de böyle oluyordu. İnsanlar, Kuklacılarını kaybettiklerini fark etmişlerdi ama kana olan susamışlıklarını henüz gidermemişlerdi ve iştahları daha da artmıştı.

Iseult annesinin evinin köşesine ulaştı ama Gretchya görünürde yoktu.

"Iseult!"

Sol tarafına baktı. Alma eğersiz bir kısrağın üzerinde hızla ona doğru geliyordu. Atın kahverengi sırtı ve siyah bacakları karanlıkta neredeyse görünmezdi. Alma'nın siyah cüppesi de öyle.

Alma atını dizginledi ve Iseult'u zorlukla önündeki doru atın

üstüne çıkardı. Alma'nın sırtına, kaçan Nomatsi'yi korumak üzere tahtadan yapılmış, geleneksel bir Nomatsi zırhı bağlıydı.

Alma doru atı geçide doğru dörtnala koşturdu. Halkın Bağlarının şiddeti daha da keskinleşti. Daha hızlı titreşiyordu. İnsanlar oyuna geldiklerini anlamışlardı.

Bu yüzden kızların olduğu tarafa doğru taşlar uçuşmaya başlamıştı. Corlant'ın, "Durdurun onları! *Öldürün!*" diye kükremesiyle birlikte, havayı yaylarından fırlayan oklardan çıktığı aşikâr sesler doldurdu.

Fakat Iseult ve Alma çoktan duvarların yanındaki meşe ağaçlarına varmışlardı. Taşlar ağaç gövdelerine çarptığında oklar dalları çatırdattı ve Alma'nın zırhına ulaşıp tıngırdadı.

"Annem nerede?" diye bağırdı Iseult. Geçit hızla kapanıyordu... Ve kapandı.

Hayır... Kapanmamıştı. Çatlayan geçit salınarak aralanıyordu.

Alma atını genişleyen aralığa doğru yöneltti. Doru at kızların sağ yanını açıkta bırakarak koşu yönünü hafifçe değiştirdi ve Iseult'un sağ kolunu bir şey yumrukladı.

Yumruğun gücüyle Alma'nın iki yanını sarmış kolları arasında bir o yana bir bu yana savruldu. Kendisine çarpanın ne olduğunu bilmiyordu; belki de bir taştı... Kolunda zonklayan bir acı hissetti. Başını eğdi ve dirseğinin üstündeki deriden çıkan okun ucunu görünce telaşlandı.. Okun sedir ağacından yapılma uzun sapı ve siyah beyaz horoz tüyleri, kolunun öbür yanından girmişti.

Arkasına bakınca Corlant'ı gördü. Corlant başını selam verir gibi eğdi. Ay ışığıyla aydınlanan yüzünde tatmin olmuş bir gü-

lümseme vardı. Sonra Alma'nın sesi Iseult'un kulağında çınladı. "Sıkı tutun!"

Iseult önüne döndü ve ay ışığıyla aydınlanmış çayıra doğru dörtnala ilerlerlerken sıkıca tutundu. Köylülerin bağırışları geçidin arkasında kalmıştı. Iseult bacaklarını iyice sıkmıştı, ayak parmakları tıpkı annesinin ona öğrettiği gibi yukarı bakıyordu.

Anne.

Iseult gözlerini kıstığında, üzerinde bir karaltıyla çimde sıçrayan bir at gördü. Tam arkasında daha küçük başka bir karaltı daha varmış gibiydi. Pasaklı. Gretchya, Alma'nın Iseult'u dışarı çıkaracağına güvenerek yanına Pasaklı'yı da almış ve geçidi açıp kaçmış olmalıydı.

"Corlant, Alma'yla birlikte neler planladığımızı biliyor." Gretchya böyle söylemişti... Bir plan. Iseult sebebini anlayamasa da bunun Iseult'un ölmesini isteyen Corlant'a karşı bir plan olduğu açıktı.

Iseult bir an için Corlant ya da kavim yerine Kan Cadısı'yla yüzleşmiş olmayı diledi. Yine de bu fikir çabucak kayboldu. En azından şimdi hayattaydı. *Kan Cadısı vurmaya niyetlenmiş olsaydı kesinlikle ıskalamazdı,* diye düşündü.

Gerçi Corlant da neredeyse başarıyordu. Attığı ok on santim sola gelseydi Iseult'un göğsü delinecekti. Sağa doğru üç santim kaysaydı da ölümcül bir damara denk gelebilirdi.

Iseult altında dörtnala koşan atla aya, sessizce şükranlarını sundu ve Safi'nin hâlâ oralarda bir yerlerde kendisini beklemekte olduğunu umut etti.

Bir de şu Kan Cadısı olmasaydı...

II

*

Kan Cadısı Aeduan'ın canı sıkılıyordu. Kaslarını kavgaya hazır hale getirmek ve öfkesini yatıştırmak için yapabileceği tek şey bolca bilek çevirme, parmak esnetme ve ayak bileklerini döndürme egzersiziydi.

Doge'nin saray çatısındaki bu kirişe ilk uzanışından şimdiye dek geçen zamanda dört kez çan çalmıştı. Üstelik başlığının üstündeki düğmeleri bile çoktan çözmüştü. Kirişlerdeki diğer on altı kiralık muhafız da dahil —Aeduan yuvalarının yanına uzandığından beri *kuğurmayı* bırakmayan güvercin ailesinden başka— onu gören olmadığı için Manastır'a yaklaşmayı yasaklayan Carawen anlaşmasını bu şekilde ihmal etmekten pek de endişe duymuyordu.

Öyle olsa bile, ihtiyar keşişler Cahr Perisi'ne riayet etmekten ziyade, ticari görevleriyle meşgul oluyorlardı. Neticede Cahr Perisi bir *mit* olsa da bronz *piestra*'lar sahiciydi.

Ne var ki Aeduan onlara ulaşamıyordu. Yotiluzzi, taşınmasına yardım eden o iki kız karşılığında ikramiye vereceğini söyle-

mişti ve Aeduan o ikramiyeyi istiyordu. Hem de çok. Bu yüzden Doğruluk Cadısı'nı Güney Rıhtım Bölgesi'ne kadar takip etmiş ama kokusunu kaybetmişti.

Kısa bir süre sonra kanal boyunda tamamen şans eseri şu Nomatsi kızına rastlamıştı ama kız elinden kurtulmuştu. Daha da kötüsü kız, kan kokusu taşımadığı için Aeduan onu takip edememişti.

Aeduan, yirmi yıllık ömründe daha önce hiç kan kokusunu alamadığı birine rastlamamıştı.

Hiç.

Bu beklenmedik durum onu rahatsız etmişti. Kıymetli Doğruluk Cadısı'nı kaybettiği zamanki halinden daha kuvvetli bir şekilde azıdişlerini gıcırdatmıştı. Şimdi ise o iki kızı avlamak yerine bir tavan arasında kapana kısılmış oturuyordu.

Aeduan bronzdan yapılmış ince, küçük dürbünü gözüne yaklaştırdı ve tavana açılmış gözetleme deliğinden baktı. Turuncu, yeşil ve mavi renklerin coşkulu gölgeleri pastel tonlu ipeklerin üzerine saçılıyordu. *Zaman kaybı,* diye düşündü. Diplomatlar balosunda bir şey olacağı yoktu. Aeduan'ın babasının her zaman söylediği gibi Yirmi Yıllık Ateşkes insanları tembelleştirmiş ve hırslarını köreltmişti.

Dört ayaklı Nubrevna dansının gümbürdeyen ilk adımlarının ve yere vuran topuklarının sesi Aeduan'ın kulağına gelince manzarayı değiştirmeye karar verdi. Küçük delikte kertenkele gibi sürünüp bir merdivene ulaştı. Ona telaşlı gözlerle bakan iki paralı askerin yanından geçti.

"Hükümsüz'den gelen bir ifrit," diye fısıldaştılar ama Aeduan onları duymazdan geldi. Dedikodular hoşuna gidiyordu.

Sonuçta insanların ondan korkmasının, en iyi gözlem yerine sahip olmak gibi avantajları vardı. Cartorra'lı Cehennem Ozanları, Marstok Engerekleri ve İmparatoriçe Vaness'in şahsi muhafızları bile, saray duvarlarından önce Aeduan'ın geçmesine izin veriyorlardı.

Aeduan tavanın kenarına geldiğinde yukarı doğru bir delik açıldı. Balo odasının arkasında daha fazla gözetleme alanı vardı. Son derece değersiz ve savunmaya hiç de faydası olmayan bir halat merdiven, yere doğru elli adım kadar uzanıyordu. Bu, Dalmotti'lerin (ve diğer herkesin) ne kadar gevşek davrandıklarının bir başka örneğiydi. Tavanda muhafızlara gerçekten ihtiyaç duyulacak olsa aşağı inmeleri çok uzun sürecekti.

Dört adım dansının ikinci hareketi henüz başlamıştı ki, Aeduan'ın ayakları yere değdi. Viyolalar gölgeli duvar boşluğunda şakıyor, titreşimleriyle tozları ve ahşabı titretiyorlardı. Onların üzerinde, Aeduan'ın üzüm bağı dansına benzettiği hafif topuk vuruşları yükseliyordu.

Aeduan aslında Nubrevna dört adım dansını biliyordu. Çok iyi bildiği söylenemezdi ama dahil olmaktansa, ızgara şişine geçirilmeyi tercih ederdi. Fakat hareketleri biliyordu. Manastırda geçirdiği ilk birkaç yıl boyunca hocası onu bunu öğrenmeye zorlamıştı.

Aeduan sola doğru eğilmek üzereyken burnuna tanıdık bir kan kokusu geldi. *Akrep zehriyle dantel gibi örülmüş sırlar ve sonsuz yalanlar.* Aeduan bir Marstok Engereği kanının gerçekten asitli olduğuna dair söylentilerin doğru olup olmadığını bilmiyordu ama kokularının burnunu yakması dışında bir sebep yoksa Ze-

hir Cadısı muhafızlarından kesinlikle uzak durulması gerektiğinin farkındaydı.

Bu yüzden, sol tarafa doğru yürümekten vazgeçip sağa yöneldi. Nihayet çatıdakinden küçük olsa da bir gözetleme deliği bulup gözünü deliğe dayadığı sırada üçüncü hareket başladı.

Aeduan'ın kaşları havaya kalktı.

Sadece iki dansçı vardı, topukları ve parmak uçları mermer zeminde Aeduan'ın hiç görmediği bir hızda geziniyordu, daha da etkileyici olansa bir rüzgârın etraflarında girdap oluşturmaya başlamasıydı. Dansçılardan birinin Hava Büyüsü olduğu çok açıktı.

Dansçılar dönüşlerini yaparken izleyiciler dalgalar halinde geri çekildi. Dansçıların ayakları fırtına gibi ileri doğru hareket ediyordu ama yüzlerindeki ifade hiç değişmiyordu. Gözlerini kısmış ve dikkat kesilmişlerdi. Rüzgâr müzikle eşzamanlı dönerek esmeye devam etti. Adımlarla da uyumluydu. Kızın eteğine, saçlarına dolanıyor, şaşkınlıktan ağızları açık kalan seyircileri çekiştiriyordu.

Fakat böylesine hızlı ve zarif bir şekilde dans etmek için gereken yeteneğe bir nebze hayranlık duyan Aeduan'ın burnu, dansçıları ne kadar uzun süre seyrederse o kadar fazla kaşınıyordu.

İçgüdülerinin etkisiyle en yakınındaki yüzlere bir göz gezdirip etrafı kokladı. Keskin bir kan kokusu alıyordu. Hem de çok keskin.

Koku ona sıradağları ve kayalık yamaçları, karahindibalarla bezeli çayırları ve karların altında gizlenen bir gerçeği hatırlattı.

İçini bir ürperti kapladı. Doğruluk Cadısı *buradaydı*, bu partideydi.

Dört adım dansının son notaları çınladı ve Aeduan'ın gözlerini tekrar dansçılara çevirmesine sebep oldu. Rüzgâr yavaşlıyor, çift ise dansın son duruşunu yapmak için birbirlerinden ayrılıyorlardı. Nubrevna'lı adamın önemli biri olduğu belliydi. İnsanların ona korku veya saygı dolu bakışları bunu açıkça gösteriyordu. Fakat Aeduan adamla pek ilgilenmedi; kanının kokusu tanıdık gelmiyordu.

Aslında Aeduan'ın gözüne takılan kişi kızdı, büyü gücü dikkatini çekmişti. Aeduan'ın gülümsemesi büyürken, parmaklarını kalbinin üzerindeki kayışla sarılı hançere dokundurdu. Kız hançeri onun kalbine daha dün saplamıştı.

Aeduan'ın sınırlı görüş açısı nihayet imparatorluğun kır saçlı vârisi Leopold'a takıldı. İmparatoriçe Vaness'in yanında durmuş, dansçılara doğru adımını atmadan önce insanların yolundan çekilmesini bekliyordu.

Leopold alkışlamaya devam ederken, "Harika," dedi. Ancak alkışlarının üzerinde abartılı bir katman vardı. "Dansçılar muhteşem."

Nubrevna'lı parlak ve kıpkırmızı kesilmiş yüzünü emperyal prense çevirdi. Eğilerek selam verdi. "Prens Leopold."

Leopold sadece hafif bir baş hareketiyle selama karşılık verdi. "Prens Merik. Safiya'yı bizden çalmışsınız," dedi. Sesindeki kasvet ve imalı bir ifadeyle amcasına bakan yanı başındaki diğer prensi, yani bücür Cartorran imparatorunu, görmezden gelişi dikkatlerden kaçmadı.

Safiya'nın dansın yoğunluğundan sarhoş olmuş gözleri yerini sıradan, utançtan pembeye çalan bir yüz ifadesine bıraktı. Ka-

labalığın arasında zorlukla duyulan bir sesle, "Polly," diye mırıldandı. "Özür dilerim. Kalabalığın içinde seni göremedim."

Leopold, kollarını iki yana açıp akrabasına doğru gereğinden çok daha yüksek bir sesle, "Özre gerek yok," dedi, "Hadi, bir dans daha! Bu sefer Pragan valsi yapalım." Bir kraliyet selamı verip hızla Doğruluk Cadısı'nın yanına yürüdü ve kollarını sıkıca kavradı.

Aeduan, hançerinin üzerindeki parmaklarıyla heyecanlı bir ritim tutturdu. Gece daha da ilginç bir hal almıştı. Lonca Efendisi Yotiluzzi'yi soymaya kalkan Doğruluk Cadısı şimdi bir değil, iki prensle dans ediyordu.

Aeduan isimli Kan Cadısı'nın canı artık sıkılmıyordu. Hem de hiç sıkılmıyordu.

Yapması gereken bir iş vardı.

Safi dans etmekten bıkmıştı. Sürekli dönmekten midesi bulanıyordu ve nefesi... Merik'ten beri soluklanmaya fırsat bulamamıştı.

Prens Merik.

Doğru giyinmesini bilmeyen adam, kraliyet asilzadesi olup çıkmıştı. Kendini bir Cleaved'in ayakları altına atan adam bir *prens* olmuştu. Anlamak gerçekten imkânsızdı ama Safi onu iteklediği zamanki ukala duruşunu ve korkusuzluğunu, ayrıca ısrarcı davranmaktaki hevesini açıklıyordu.

Dans sırasında Safi ve Merik arasında bir şeyler olmuştu. Rüzgâr ve müzik etraflarında dolaşırken güçlü bir şeyler meydana

gelmişti. Fırtınadan önce havadaki değişim gibiydi.

Cehennem ateşleri aşkına, Safi'nin şimdi Iseult'a ihtiyacı vardı. Yüreğindeki bu çılgınlığı içinden söküp atmasına yardım edecek Bağkardeşi'ne ihtiyacı vardı.

Salon ve yüzler, bir başka mide bulandırıcı vals eşliğinde Safi'nin başından aşağı dökülen gerçekler ve yalanlar gibi, dönerek önünden geçerken artık durması gerektiğini anladı. Hemen orayı terk etmeliydi.

Fakat danstan ve *Merik*'ten sonra Safi'nin içinde fırıl fırıl dönen şeyler gibi salondaki bir şeyler de yer değiştirmişti. Gerginlik sinsi bir yılan gibi çöreklenmiş bekliyordu.

Dans hiç durmadı. Leopold'un kollarındaki Safi salonu tam altı kez turlamıştı. *Fazladan* altı kez de imparator bizzat ona eşlik etmekten ısrar ettiği için dolaştı. Elleri sırılsıklam olmuş ve kaskatı kesilmişti. Adamın çiçekbozuğu yüzünde ter damlacıkları toplanmıştı. Safi, Leopold'un araya girmesini umut etti.

Müzik birdenbire kesilince dans da durdu.

Henrick odada sessizlik sağlanmasını istedi ve eliyle Safi'yi işaret edip kürsüde kendisine eşlik etmeye çağırdı.

Henrick'in dudaklarından ağır ve akıl almaz sözcükler döküldü. "İşte, Safiya fon Hasstrel. Nişanlım ve Cartorra'nın gelecekteki imparatoriçesi."

Safi'nin dizlerinin bağı çözüldü. Tanrılara şükürler olsun ki tam o sırada yanında bulunan Leopold'un kollarına doğru sendeledi. Bir şekilde onu dik tutmayı başardı ve sanki duyuruya en az onun kadar şaşırmış gibi davranan herkesin yapmacık alkışlarıyla çınlayan odaya doğru hızla çevirdi.

Safi bakışlarını onun yüzünden ayırmadan, "Polly," diye sertçe fısıldadı, "Polly, lütfen... söyle bana... Polly..."

Onun elini sıkıp, "Bu doğru," diye mırıldandı.

Kendini geriye çekmeye çalıştı. Kalbi neredeyse göğüskafesinden fırlayacakmış gibi tehditkâr bir hızla çarpıyordu. Leopold'a güvenmişti. Eron amcaya da öyle. Fakat bu... Bir *domna* gibi değil, bir *gelin* gibi davranıyordu.

Ancak Leopold onu bırakmayacaktı. Deniz yeşili gözleri çelik gibi sert bir hal almıştı. Çenesindeki zarif eğim beklenmedik bir kararlılıkla gerilmişti.

Safi'nin nefesi kesildi. "Bunun olacağını biliyordun. Neden bana söylemedin?" dedi.

Tek cevabı onu hiç de nazik olmayan bir biçimde amcasına, yani imparatora doğru sürüklemek oldu.

Safi'nin müstakbel eşine.

Leopold, Safi'yi öne itekleyip, "Birlikte mutlu bir ömür yaşayın!" diye bağırdı. Safi tökezleyerek Henrick'e yürüdü. Adamın terli elleri, onun ellerinin üzerine kapandı.

Adamın çarpık dişleriyle gülümsemesi ve ona dokunuşu karşısında neredeyse irkilip geriye çekiliyordu. Az kalsın kendisine söz verilen özgürlüğün bu *olmadığını* haykırıyordu. Bir imparatorla evlenmek Safi'nin hayal ettiği özgürlüğün çok uzağındaydı. Öyleyse amcasının ona anlattığı masaldaki *yalan* hangisiydi?

Safi'nin anladığı kadarıyla burasıydı. Bu, her şeyin sonu demekti.

Henrick'in ellerindeki kolu titrerken kalabalıktakilerin yüzlerine tek tek baktı. Bakışları Eron amcanın mavi gözlerini aradı.

Mathew'nun kızıl saçlarını. Azgın geyikler aşkına, bakışlarını üzerinde tutabileceği ve ona bu kadar öfkelenmekte haklı olduğunu hatırlatacak *herhangi bir kimse* bile olabilirdi. İliklerine işleyen *korkunun* normal olduğunu hissettirecek birilerine ihtiyacı vardı.

Oysa kalabalıktaki yüzlerin hiçbiri ona tanıdık gelmiyordu. Gümüş gri pelerinli Prens Merik'i bile aradı ama hem o hem de diğer Nubrevna'lılar baloyu çoktan terk etmişlerdi.

Safi takati kesilmiş dizleriyle yapayalnız kaldı. Boğazına rahatsız edici bir şey tıkanmıştı. Henrick'in pençeye benzeyen avuçları parmaklarını eziyordu.

Derken, Safi'nin gözleri çocukluğundan hayal meyal hatırladığı kırışık suratlı iriyarı bir bedene takıldı: *Domna* fon Brusk. Kısa ve öz konuşan kadının kıllı çenesi geviş getiren bir ineğinki gibi oynuyordu. Başıyla Safi'nin içini rahatlatan bir selam verdi.

Yirmi dördüncü çan çalmaya başlayıp alkışlar azaldığında *Domna* fon Brusk, gözlerini Safi'den ayırmadan ve adımlarını hiç yavaşlatmadan Safi'ye doğru yürüdü. Çan her çalışında dört adım atıyordu.

Son çan da çaldı. Sesi salonda yankılandı.

Balo salonundaki, bahçelerdeki her alev tıslayarak söndü. Parti karanlığa gömüldü.

Aeduan ışıklar söndüğünde hâlâ duvardaydı.

İmparator Henrick'in davetlilerini takip eden Doğruluk Cadısı'nı veya onun kan kokusunu gözden kaybetmeden bir gözetle-

me deliğinden diğerine sürünmüştü.

Kız, başına nelerin geleceğini gerçekten bilmiyordu. Aeduan daha önce hiçbir insanın yüzünden kanın bu kadar hızlı çekildiğini görmemiş, bir an için de olsa içi sızlamıştı.

Kızın İmparator Henrick'e doğru tökezleyerek yürüyüşünü seyrederken kollarındaki tüyler diken diken olmuş, sonra da ensesinde bir ürperti hissetmişti.

Alevler üflenip sönmeden önce düşünecek kadar zamanı olmuş; aklına *Büyü* özellikle kendi gücü *Ateş Büyüsü* gelmişti.

Aeduan'ın Kan Büyüsü, ciğerlerindeki tüm nefesiyle olanca gücüyle gürledi ve balo salonunda çığlık atan her kişiye, duvar ve tavanlardaki tüm muhafızlara kan teşhisi yaptı. Bu, farklı kokuyu kaydeden bir lanetti, bu sayede görülmeden hareket edebiliyordu.

Ayrıca başka kim görülmeden hareket ediyorsa onu da izleyebiliyordu.

Biri bu karartmayı tezgâhlamıştı ve Aeduan, bunun Safiya'yla bir ilgisi olduğunu hemen anladı, çünkü kokusu kayboluyordu.

Yanmış bedenlerin ve savaş alanının buruk kokusuyla ikinci bir kişi; dağların doruklarını ve intikamı koklamış *üçüncü* bir kişi gibiydi...

Lambalar tüyleri diken diken eden ikinci büyünün etkisiyle havayı yeniden aydınlatırken, Aeduan en yakın çıkışa doğru yürümeye başladı.

Rahatlamış mırıltılar ve görüntüler, duvardan ve sarı ışık gözetleme deliklerinden içeri süzüldü.

Aeduan en yakın deliğe doğru fırladı ve gözlerini, yaptığı Kan Büyüsü'nün kızın bulunduğunu söylediği yere dikti.

Orada kimse yoktu. Yer bomboştu. Kız orada duruyordu. Nedense Henrick'in yanından ayrılmamıştı. Aeduan onun kokusuna odaklandı. Bu, Safiya isimli kızın kokusu değildi, çok daha yaşlı birine aitti.

Gökyüzü Cadısı diye düşündü. Ardından *Cazibe Cadısı* olduğunu anladı.

Aeduan görebildiği ve koklayabildiği herkesi inceledi ama güçlü bir büyü yapan birilerine dair hiçbir ize rastlamadı. Gerçi Aeduan'ın Cazibe Cadısı'nın odada olduğuna ve insanların gördüklerini ustalıkla idare ettiğine dair hiçbir kuşkusu yoktu.

Ayrıca Aeduan binanın içinde ve muhtemelen bütün Cadı Toprakları'nda ne olup bittiğini anlayan tek kişi olduğunu da biliyordu. Onu düşünmeye iten küstahlığı değil, basit bir gerçekti.

Bu gerçek ona iyi para ödenmesinin de nedeniydi ve muhtemelen bu akşamdan sonra Lonca Efendisi Yotiluzzi'den daha büyük servet sahibi patronlar tarafından yine ödüllendirilebileceği anlamına geliyordu. Bu kız Doğruluk Cadısı'ydı *ve* Cartorra imparatorunun müstakbel eşiydi. Birileri, onu kimin yakaladığını öğrenmek isteyecek ve o birileri de hiç kuşkusuz daha da iyi ödeme yapacaktı.

Aeduan çabucak şevke geldi ve bir kez daha sessiz, uzun bir adım attı. Kız neredeyse yanı başındaydı. Onun izini uzun mesafeden de sürebilirdi. Zaten birkaç yüz adım geriden takip etmek daha kolay bir işti.

Ancak koşarken, yoluna savaş meydanlarının buruk kanıyla dolu bir kişi çıktı ve peşinden gerçek alevlerin iç yakan kokusunu getirdi.

Ateş Cadısı girişteki duvarları yakıyordu.

Aeduan biraz heyecanlandı ama alevler canını sıkıyordu.

Fakat sonra kendini durduran ve *mekâna* çöken bu dürtüyü bir kenara itti. Zihnini zorlayarak aklını ön plana çıkardı ve ciğerlerine daha fazla güç pompaladı.

Ayrıca pelerininin ateşten koruyucu eteklerini burnuna kadar çekti. Bir Carawen keşişinin her şeye hazırlıklı olduğu deyişi yetersiz bir ifadeydi ve Aeduan bu deyişi tamamen farklı bir seviyede algılıyordu. Beyaz Carawen pelerini semender lifindendi ve ateşe dayanıklıydı. Kan kokusunu takip etmesini kısıtlasa da alevler içerisinden geçmek için pelerinine sarılması gerekiyordu.

Aeduan çıkışa ulaştı, doğruca alevlerin içine dalarak birinci bıçağını çekti. Ardından alevlerin içinden yuvarlanıp ayağa kalktı ve ikinci bıçağını çekti.

Sarayın uzun koridorunda, bir saksının arkasına sinmiş Ateş Cadısı kenara çekildi. İkinci bıçak kil saksıya saplanıp içindeki açelyayı sarstı.

Aeduan pelerinin alev eteklerini hızla çekti ve üzerine fışkıran kanı kokladı. Birinci bıçak Ateş Cadısı'na saplanmış olmalıydı. *İyi,* diye düşündü. Bakışlarını koridora çevirdi. Hiçbir şey göremiyordu ama kızın koridorun sonunda büyük kapılarda olduğunu hissetti.

Ateş Cadısı kendini diğer tarafa attı. Dizindeki bıçaktan kan fışkırırken gözlerinden ve ağzından alevler çıkıyordu.

Aeduan daha önce böyle bir şey görmemiş, böyle bir güce sahip bir Ateş Cadısı olduğunu hiç duymamıştı.

Ancak buna daha sonra kafa yorabilirdi. Kenara çekildi,

kendini izlenmesi imkânsız bir şekilde ileri fırlattı. Kendi kanını olağanüstü bir çabayla kontrol edebiliyor, bedenini son derece büyük bir kuvvetle ve hızla zorlayabiliyordu.

Mermer zemine henüz ulaşmıştı ki önünde, çömleklerin etrafından çıkan ve tavandan aşağı sarkmış iplerden inen bir grup şekil canlandı.

Aeduan şaşkınlıkla sarsıldı. İçgüdüsel olarak daha fazla bıçak çekti ama adımları tereddütte kaldı.

Gölgeyi andıran şekiller peşinden koşarken Aeduan hiçbir koku duymadığını fark etti. Ne kan ne de koku vardı.

Cazibe Cadısı hâlâ işbaşındaydı. Bu yüzden Aeduan'ın kan dolu ruhuna tekrar güven geldi. Ayak parmakları mermerin üzerinde adeta akıyordu. Gölgeler ona ulaştı, arkadan sıcak ve umutsuzluk dolu alevler gürledi.

Girişe iyice yaklaşan Aeduan adımlarını yavaşlattı. Havayı iyice içine çekti, Kan Büyüsü'nü Doğruluk Cadısı'na fırlattı ama bu sırada *gerçek* insanları gözden kaçırmıştı.

Bu, doğuştan Kan Cadısı haricindeki birisi için ölümcül bir hataydı. Altın kabzalı bıçak omzuna saplandığında nadiren hissettiği bir duyguyu dışa vurdu.

Aeduan savaş çığlığı atarak kılıcını kınından çıkardı ve önündeki, omuz kemiğini parçalayan bıçağın sahibi olan sarı saçlı adama saldırdı.

İpek Loncası Efendisi Alix. Minyon, kadınsı ve silahsız bu adam ölümü bekliyor, hatta ölümü diliyordu. Fakat Aeduan asla savunmasız biriyle savaşmazdı. Zar zor hedefini değiştirebildi ve kılıcı ıslık çalarak adamın ipek pelerinli omzunu sıyırıp geçti.

Lonca efendisi sanki, *beni öldür,* dercesine kollarını açıp gözlerini kapadı. Kaşlarındaki derin kırışıklık dikkat çekiciydi. Başka bir yere odaklanmış bir büyücülük işaretiydi.

Aeduan kasırgaların ve ipeğin, cazibelerin ve örülmüş göz yanılsamalarının kan kokusunu aldı.

Bu adam Cazibe Cadısı'ydı. Aeduan'ın efendisi Yotiluzzi'nin binlerce kez birlikte yemek yediği adamdı.

Bunu fark etmek Aeduan'ı yıktı. Üstelik Safiya'nın kokusunu da kaybetmişti. Aralarındaki yüz adımlık mesafeden çıkmıştı. Aeduan bir av köpeği gibi iz sürmek zorunda kalacaktı. Ayın beyaz ışıltısı altında nöbet tutan yirmi şehir muhafızının beklediği kapıya doğru atıldı.

Aeduan'm üstesinden gelemeyeceği bir şey değildi. Aslında gülünçtü. Yirmi adam onu durduramazdı. En fazla yavaşlatabilirlerdi. Kılıcı kavis yaparak havaya kalkıp büyüsü en yakın askere ulaşınca, sivri uçlu dört ok Aeduan'ın göğsüne çarpıp kıvılcımlar çıkardı. Adamlar bir ordu gibi planlı hareket ediyorlardı. Tüm bu kılıçların, bıçakların ve okların arasından zar zor sıyrıldığında, Safiya'yı takip etmeyi sürdürebilmek için ihtiyacı olan gücü de muhtemelen tükenecekti.

Bu yüzden, sırf hayat borçlu olmaktan nefret etiği için nadiren başvurduğu bir şey yaptı. Sol kulağındaki mavi panzehir taşı küpeyi çimdiklerken, "Gel," diye fısıldadı.

Gözünün bir köşesinde mavi bir ışık parladı. Bağtaşı harekete geçmişti.

Bu da civardaki bütün Carawen keşişlerinin Aeduan'm yardımına koşacağı anlamına geliyordu.

12

*

Safi, *Doge*'nin tabanı mermer kaplı girişine fırladığında, amcası onu daha önce görmediği bir hızla yanına çekti. Daha önce onu hiç bu kadar hızlı koşarken görmediği gibi ne olup bittiği hakkında bir fikri de yoktu.

Işıklar kararmış, Habim'in eli Safi'ye sarılmıştı. Onu nasıl fark ettiğini bilmiyordu. Bütün görebildiği yıllarca kılıç sallamaktan nasırlaşmış avuç içleriydi ama onu tanımıştı. Hiç soru sormadan peşinden gitti.

Fakat o, Habim veya Eron amca dans salonundan çıkmadan önce, ışıklar alevlere dönüşmüş, bütün bakışlar Safi'nin bulunduğu yere kilitlenmiş, sadece birkaçı ona üstünkörü bakmıştı.

Arkasına bakmayı göze alınca kendini gördü. Az önce durduğu yerdeydi. *Yanlış!* Yaptığı büyü omurgasına kıvrılmıştı.

Hemen ardından Habim, Safi'yi karanlık koridora çektiğinde bütün yapabildiği, gümüş eteğini yolundan çekmek oldu. O ve Eron koridora fırlamıştı, Habim ise geride kalmıştı.

"Daha hızlı," diye fısıldadı Eron, yeğeninin yüzüne bakmı-

yordu bile. Bu kudurmuş cehennemde olup bitenlere dair hiçbir şey sormadı. Eron amca bir şeyler saklayıp gerçeği çarpıtmıştı fakat bütünüyle de yalan söylememişti. Gece yarısı olmuştu; Safi *kaçıyordu.*

Safi'nin ve Eron'un ayak sesleri muhafızların davulları gibi koridora yankılanırken bir gümbürtü koptu. Alevler.

Fakat Safi'nin bakışları Eron'un kırlaşmış saçlarına kilitlendi ve zihni bacaklarının hızına odaklandı. Geriye bakamazdı, bakarsa sendeleyecekti.

Safi, lonca efendisi Alix'i gördüğünde kapılardan dışarı çıkmak üzereydiler. Ancak lonca efendisinin neden ve ne yaptığı hakkında kafa yoracak zamanı kalmamıştı. Eşiğin üzerinden zıpladı ve bir ordunun içine atladı.

Boğazından acı bir çığlık çıktı ve Eron birer birer kendisini selamlayan adamların arasından hızlıca geçti.

Safi *daha önce hiç* insanların amcasına saygılarını sunduklarını görmemişti. Ciğerlerinin ve ayaklarının kontrolünü kaybetmişti. Fakat Eron geriye bir bakış fırlattı. Safi'nin öğrendiği ve anladığı bir öfkenin öncüsü olan bakışlarındaki keskinlik ona bir kez daha coşkunluk dolu bir güç verdi.

Safi'nin adımları, dalları sarkan yaseminlerin atındaki taş patika üzerinde yavaşlamadı. Iseult'un kolayca bağlandığı tuhaf yalnızlığa, Habim'in Safi'ye yıllarca öğretmeye çalıştığı o yere nihayet ulaşmıştı.

Tıpkı kendini savunmayı öğrettiği gibi.

Tıpkı ona savaşmayı ve sakat bırakmayı öğrettiği gibi.

Tıpkı bir Hükümsüz, ayaklarının dibindeymiş gibi sıçramayı öğrettiği gibi.

Eron, bostancının dar patikasına ve saray çevresindeki demir çitlerin ardındaki kim oldukları belli olmayan işçilerin kapılarına doğru uzanan yolu gösterirken Safi, amcası Eron'un onun bir *domna* olmasını hiç istemediğini anladı. Eğitiminin her parçası, Mathew ve Habim'in beynine kazıdığı her ders, onu bir âna yönlendiriyordu.

Bu an, geleceğin Cartorra imparatoriçesi ilan edileceği ve bundan bütün gücüyle kaçacağı andı.

Eron kapıya ulaştı, geniş bir yay çizerek döndü ve Mathew ortaya çıktı.

Fakat Eron yavaşlamadı. Aksine açık sokakta yürüyüşünün hızını artırırken Safi ve Mathew de ona ayak uydurdular.

Hırıltılı nefeslerin üçü de Safi'nin kulaklarının her boşluğunu dolduruyordu. Gecenin rüzgârından ya da saray içindeki savaşan çeliklerin çarpışmasından yükselen seslerden daha gürültülüydü.

Bir yol ayrımına ulaştılar. Eron bir sarkacın gölgesinin içine daldı. Ay ışığının aniden kayboluşuyla gözleri kararan Safi onu izledi. Gözleri karanlığa alışınca, bir eşek ve arabasının bir araya geldiğini gördü. Sırım gibi bir köylü arabasının önünde oturuyordu. Ayçiçekleri taşıyordu.

Eron bir ayçiçeği demeti yakaladı ve kaldırdı. Semender lifli battaniyelere bağlıydılar.

"Altına gir," diye emretti Eron. Sesi yorgun çıkıyordu. "Kan Cadısı'yla hesaplaşacağız ama o âna dek saklanman gerekiyor."

Safi örtünün altına girmedi. Bunun yerine amcasının koluna yapıştı. "Neler oluyor?" Kelimeleri nefes nefese çıkıyordu. "Nereye gidiyorum?"

"Kaçmak zorundasın," dedi. "Sadece şehirden değil, Dalmotti'den. Yakalanırsak vatan hainliğinden asılacağız." Eron battaniyenin kenarını kaldırdı ve yeleğinden hızla bir şişe çekti. Safi şaşkın şaşkın bakarken şişeyi üç kez kafasına dikip içindeki sıvıyı dişlerinin arasından parke taşlarına tükürdü.

Ardından Eron saçını karıştırdı ve Safi'ye sert bir bakış fırlattı. Etrafı kolaçan ederken adeta fısıldarcasına, "Bizi yüzüstü bırakma," dedi.

Bu, baharın kışa dönüşünü izlemek gibiydi. Eron fon Hasstrel, Safi'nin gözlerinin önünde dönüşüm geçirdi. Soğuk asker yüzlü amcası saniyeler içinde, sürekli sırıtan bir sarhoşa dönüştü. Safi'nin içindeki *hiçbir büyü* buna tepki vermedi. Amcasının her iki hali de gerçek gibiydi.

Belki de hiçbir şey hissedememişti.

O an içini rahatsız edici bir korku kapladı. Amcası şimdiye kadar *hiç* sarhoş olmamıştı. Beceriksizce ve tuhaf bir şekilde zihninin yoklamaya çalıştı. Olanaksızdı, Safi'nin açıkça görebildiği bu şeyde bir yadsıma yoktu. Amcası Eron hiçbir işe yaramayan yaşlı bir aptaldan başka bir şey olmadığı konusunda Safi'yi, onun büyü gücünü ve tüm Cartorra'yı kandırmıştı.

Daha sonra bu yalanı gece onun kaçmasına yardımcı olmakta kullanmıştı.

Safi ona seslenmeden ve bir karşılık için *yalvarmadan* önce görüntüsü bir kez parıldadı ve ardından kayboldu. Yürüdüğü yerde Safi sadece parke taşlarını ve ay ışığını gördü.

Mathew'yu sarstı. "Nereye gitti? Bunu Cazibe Cadısı mı yaptı?"

Mathew kafasını salladı. "Amcanın planının büyük olduğunu sana söyledim. Korkuyoruz... Hayır, Ateşkes'in bir gün sona ereceğini, devamı için hiçbir umut olmadığını *biliyoruz*."

Safi kafa karışıklığıyla başını sallayınca Mathew iç geçirdi. "Biliyorum, bunu şu an anlayabilmen imkânsız ama emin ol, barış için çabalıyoruz, Safi. Fakat İmparator Henrick'e karşı bir ittifak her şeyi altüst ederdi."

"Fakat *neden*?" diye kekeledi Safi. "Henry benimle evlenmek ister mi? Hasstrel toprakları değersizdir, *ben değersizim!*"

Mathew duraksadı, gözlerini kaçırmadan önce son kez, "İmparatorun senin büyü gücünü öğrenmiş olabileceğini düşünüyoruz." dedi.

Safi'nin boğazı düğümlendi. *Nasıl,* diye haykırmak istiyordu. On sekiz yıl boyunca saklanmış ve henüz hiçbir Cehennem Ozanı onu yakalayamamıştı.

Mathew sözlerine devam etti. "Henrick'le evlenmen köle olmanla aynı şey olacaktı, Safi. Hiçbir kaçış yolun kalmayacaktı. Ancak sen de Eron da böyle bir birliğe karşı koyamayacağınız için bu kaçırılma tertibini düzenliyoruz. Eron'un seni uyarmamasının nedeni bu. Başına gelecekleri bilseydin senin için sürpriz olmayacaktı. Henrick ve Cehennem Ozanları hemen şüphelenecekti."

Safi yutkundu. Boğazı iyice kurumuştu. Kan Cadısı'nın onun ne olduğunu bildiği yetmiyormuş gibi bir de imparator biliyordu. Başka kimler anlamıştı? Başka kim onu avlamaya gelecekti?

"Endişelenme," dedi Mathew onun telaşını yatıştırmaya çalışarak. "Her şey ayarlandı, Safi. Seni selamete çıkaracağız." Siyah battaniyeyi Safi'nin üzerine attı ama Safi ayak diredi.

"Peki, ya Iseult? Onu terk etmeyeceğim."

"Habim ve ben, onu bulacağız."

"*Hayır!*" Safi kendini onun ellerinden kurtardı. Çatılardan yükselen dumanları bile umursamıyordu. Geri çekilmediği her saniye yaklaşmakta olan savaşın gümbürtüsü de artıyordu. "Iseult olmadan ayrılmam. Nereye gitmem gerektiğini söyle, onu tek başıma bulacağım."

"Bunca şeyden sonra yine de bize güvenmiyor musun?" Mathew'nun yüzü karanlıktaydı ama sesinde bir eksiklik yoktu. "Seni bu partiden alabilmek için her şeyimizi tehlikeye attık."

"Bu gece gördüklerimden sonra amcam Eron'a güvenmiyorum," dedi Safi.

"*Güvenmelisin.* Yalanlardan ve gölgelerden bir hayat inşa ettiği doğru ama içine seni sürüklemedi. Bunun ona ve hepimize nelere mal olduğunu biliyor musun?"

Mathew eşek arabasına doğru yürüdü. "Dom Eron'un seni güvende tutmaktan başka bir isteği yok, buna inan. Gel artık. Zamanımız kalmadı."

Mathew, Safi'yi dirseğinden çekti. Karanlıkla gölgelenmiş gözleri Safi'nin gözlerini delip geçti. "Bir gemiye yetişmek için bu eşek arabasıyla kuzeye gideceksin, Safi. Oraya varıncaya kadar yerinden kıpırdama. Gemi seni denizin karşısındaki Yüz Ada'daki Lejna şehrine götürecek. Orada kafelerden, benim *kafelerimden* birinde bekleyeceksin. Dört gün içinde yanına biri gelecek ve kalan yolu onunla gideceksin. Özgür olacaksın, Safi. Henrick'le evlenmek zorunda kalmayacaksın, sana söz veriyorum. Habim'le ikimiz hayatımız pahasına da olsa Iseult'u getireceğiz."

Bu kelimeler Safi'nin içini titretti, Mathew'nun teninin dokunduğu kolundan vızıldayarak geçti. Onu büyülüyordu. Kendi Doğruluk Büyüsü bunun yalan olduğunu ona haykırdı fakat Mathew'nun büyüsü daha kuvvetliydi. Durumun karışıklığıyla daha fazla mücadele edemezdi.

Ayakları onu eşek arabasına götürdü, bedeni battaniyeden kaydı ve ağzından, "Seni bekleyeceğim, Mathew," sözleri döküldü.

Öğretmeninin yüzü acıyla gerildi, bir şey diyemedi. Büyüsünün gücü karşısında boğuluyordu fakat alnına bir öpücük kondurduğunda Safi, sevgisinden hiçbir şüphe duymadı. Ailevi bir sevgiydi bu.

Daha sonra Mathew battaniyeyi Safi'nin başının üstüne çekti ve dünya karanlığa gömüldü, eşek arabası tıkırdayarak ilerledi.

Safi, başını sıyıran ayçiçekleriyle örtülü berbat semender battaniyenin altında sanki yıllar geçmiş gibi hissetti. Eşeğin homurdanışını ve tekerleklerin gıcırdayışını az çok duyabiliyordu. Kendi sıcak nefesi dışında hiçbir şeyin kokusu yoktu ve görebildiği tek şey karanlıktı.

Mathew'nun Söz Büyüsü etkisini göstermişti. Eşek arabası kuzeye yönelirken, Safi'nin zihninin derinliklerinde itaat etmek zorunda olduğu kelimeler yatıyordu.

Mathew bunu ona daha önce hiç *ama hiç* yapmamıştı. Belki bir veya iki zorlayıcı sözcük kullanmıştı ama sahip olduğu Doğruluk Büyüsü bunu hep durdurmuştu. Bu o kadar büyük bir güçtü ki, yıllar sonra bile ona bağlıydı.

Safi'nin çenesinde sessiz bir çığlık içten içe patladı. Eron kendisini kullanmıştı. Bu muazzam sırrı saklamış ve Safi bu yüzden baloda "gerçekten şaşkın" bir halde kalmıştı. Safi oynatılabilecek bir kukla veya amcasının aklına estiğinde açacağı bir taro kartı değildi.

Amcasının kendisini *gerçekten* özgürlüğe kavuşturacağını nasıl bilebilirdi? Safi'nin büyü gücü onun yalanları ve verdiği sözler karşısında açıkça başarısız olmuştu. Eron bu gece gerçekleri rahatlıkla çarpıttıysa, bunu yine yapabilirdi. Rahatsız edici sıcaklık ağzına doldu, dilini kuruttu.

Güvenebileceği tek kişi Iseult'tu ve kızların Veñaza şehrinde bir hayatları vardı. Belki basit bir hayattı ama kendilerine aitti. Safi bundan vazgeçemezdi.

Iseult'u deniz fenerinde ne kadar bekleyecekti? Bu durumda, Iseult şu an fenerdeyse bu, Mathew ve Habim'in onu bulamayacakları anlamına gelmez miydi? Olması gereken yerde değilse Iseult'u nasıl getireceklerdi?

Getiremezlerdi ve bu da Safi'nin iplerin kontrolünü eline alması gerektiği anlamına geliyordu. Bir kez daha kendi kartlarını oynamasının zamanı gelmişti.

Zaman aktı geçti ve nihayetinde Mathew'nun büyüsünün tesiri geçmeye başladı. Battaniyeyi kaldırmak için titrek, telaşlı hareketlerle eşek arabasının kenarına süründü.

Temiz hava ve ay ışığı yüzünü adeta yıkadı. Gözlerini kırpıştırarak şaşı gözlerle ama tekrar hareket edebilmenin memnuniyetiyle havayı içine çekti. Çatı katlı hanlar, tavernalar ve ahırlar capcanlıydı.

Burası, hanların kümelendiği ve boş yolların başladığı Veñaza şehrinin uç kısmıydı. Safi daha uzağa seyahat etseydi bir küheylan temin etme ve deniz fenerinin daha kuzey ucuna gitme şansı bulamayacaktı. Üstelik Safi'nin bir silaha ihtiyacı vardı. İpek giysiler içinde yalnız seyahat eden bir kız açıkça belasını arıyor demekti.

Safi'nin gözleri ahırı tararken benekli, gri bir beygiri yönlendiren bitkin, çocuk yaşta bir seyis gördü. At tetikte ve yola çıkmaya hazır görünüyordu.

Daha da iyisi, avlu girişinde bir dirgen vardı. Belki bu bir kılıç değildi ve Safi'nin genellikle kullandıklarından daha ağırdı ama yoluna çıkan herhangi birine karşı kullanılabileceğinden hiç şüphesi yoktu.

Battaniyeyi birkaç karış arkaya attı ve eşek arabasını süren köylüyü izledi. Arkaya bakmıyordu. Safi bacaklarını aşağı saldı ve kollarının üzerine abanarak arabadan atladı. Vücudu yönünü yeniden belirleyene kadar kurumuş çamurda hareketsizce bekledi. Kıyının yakınlarda olduğunu işaret eden ritimli rüzgâra ve balıkların kokusuna rağmen, okyanusun sesi yoktu.

Dış mahalleyi tanıyamamış olsa da deniz fenerinin en fazla birkaç kilometre ötede bir yerlerde olduğunu tahmin ediyordu.

Ayaklarının kendisini taşıyabildiği kadar hızlı hareket ederek hanın avlusuna yöneldi. Eşek arabasına baktı. Sallana sallana uzaklaşıyordu ve gri beygire baktığında atın kapının hemen önünde olduğunu gördü.

Safi hanın bahçe kapısında, dirgenin ağırlığını ölçmek için sadece bir kez yavaşladı. Kılıcından kesinlikle daha ağırdı fakat paslı değildi ve ucu keskindi.

Dirgeni havaya kaldırdığında cılız seyisin yanı başında bitmesinden memnun olmuştu. Çocuğun yüzü korkudan bembeyaz kesildi. Atın yularını bıraktı ve ahırın kapısına sindi.

Safi yuları havada kaparken, "Yardım ettiğin için sağ ol." dedi. At merakla Safi'ye baktı ama kaçmadı.

Safi ayağını üzengiye koymadan önce gözleri çocuğun kemerindeki küçük, deri, kılıç kınına takıldı. Topuğunu tekrar yere koydu ve dirgeni kaldırarak, "Bıçağını ver." dedi.

"Fa-fakat, bu bana hediye," diye kekeledi küçük seyis.

"Umursuyor gibi görünüyor muyum? Bıçağı verirsen bunlardan yirmi beş tane almaya yetecek ipek vereceğim."

Çocuk bu anlaşmanın nasıl işleyeceğini çözmeye çalışarak duraksadı ve kemerinden bıçağı çıkardı.

Safi bıçağı aldı, dirgeni toprağa sapladı ve bıçakla eteğinin yenlerini kesmeye başladı ama bıçak kör, ipek kumaş sağlamdı. Kesmek için çok büyük uğraş verdi.

Hanın içinden bir feryat yükseldi. Bu gri benekli atın sahibi her kimse, atının çalınmasına engel olmak istiyordu.

Safi ipek kumaşı çocuğun yüzüne fırlattı. Bir ata binerken gösterdiği nezaketten oldukça uzak bir kabalıkla beygirin semerine tırmandı. Yeni bıçağını sıkıca kavrayarak dirgeni eyer kaşının üzerine yatırdı ve eşkin yürüyüş için atı topukladı.

Tam Safi ayrılırken atın sahibi kapıya ulaştı. Safi'nin, "Teşekkür ederim," bağırışına yetişmişti. Adama en parlak gülümsemesini gösterdi. Ardından atı güneye, eşek arabasının ters yönüne çevirdi. İlerideki farklı bir sokağın çevresinden dolaşacaktı.

Fakat çok uzağa gidemedi. Bir şeylerin yanlış gittiğini fark

ettiğinde benekli bir sonraki hana doğru koşmamıştı bile.

Önündeki sokakta beş adam vardı. Arkalarında uçuşan beyaz pelerinleri, kınlarında şakırdayan kılıçlarıyla mükemmel bir düzende, ağır ağır koşuyorlardı.

Bunlar Carawen keşişleriydi ve ortalarındaki keşişin her tarafı kan içindeydi. Göğsünden, kollarından ve bacaklarından oklar sallanıyordu.

Kan Cadısı.

Safi'nin midesi ciğerlerine saplandı. Eron keşişi durdurmaya çalışmış fakat başaramamıştı. İnanılmaz yavaş hareketlerle yuları çekti ve iğdiş edilmiş atı kuzeye mahmuzladı. Neyse ki at iyi eğitilmişti. Toynakları çamuru dövdü ve yeni istikametine doğru dörtnala koşmaya başladı.

Safi arkasına bakmadı, keşişlerin takip edeceklerini biliyordu. Son hanı da geride kaldığında sazlıklarla kaplı kıyı şeridi Safi'nin önünde belirdi. İlerledikçe sazlıkların yerini kayalıklar ve kireçtaşları aldı.

Kaçtığı eşek arabası ve sürücüsü birkaç dakika sonra önünde belirdi. Adamın cadılık mührü çok belirgindi. Şekli Safi'nin hızına rağmen, fark edilecek kadar tanıdıktı. Adam bir köylü değil, Ses Cadısı'ydı.

Safi adama tam zamanında seslendi. Ay ışığının aydınlattığı boş yolda adeta uçarcasına onun yanından geçerken, "Kan Cadısı peşimde! Amcama söyle!" diye bağırdı.

13

*

Iseult ve Alma, Gretchya'ya dakikalar içinde yetiştiler.

Bağırışlar ve kıvranan gri Bağların vızıltıları bir süre daha sürdü ama Alma'nın zırhına sadece iki ok saplandı. Alma, Nomatsi izlerini takip etmese de kısrağının adımları emindi.

Bir saat kadar sonra Alma, atları yavaşça akan deredeki geniş söğüt ağacına yönlendirdi. Pasaklı'nın yanına ilk olarak elinde bir demlik tutan Gretchya atladı. Etrafın temiz olduğunu işaret etmeden önce ağacın etrafını kolaçan etti.

Iseult atın üstünden kayarak indiğinde, nerdeyse annesinin üzerine devriliyordu. Bacakları ve kolları yok gibiydi.

"Çok kan kaybettin. Gel," dedi Gretchya. Iseult'un elini tutarak eğilen dallardan ve fısıldayan yapraklardan oluşan bir dünyada ona yol gösterdi. Doru kısrak, burayı sanki biliyormuş gibi memnuniyetle peşlerinden gitti. Gri renkli at, neyse ki, Alma'ya itaat etmişti.

Iseult ay ışığıyla lekeli ağaç gövdesine doğru annesini takip

ederken boğuk bir sesle, "Bunu sen planladın," dedi.

"Evet, fakat bu gece için değil." Gretchya, ağacın karşısından uzun bir çubuk kaldırdı ve ulaşamayacakları bir yerdeki, dikkatlerden kaçan iki kümeyi işaret etti. Gretchya her iki öbeğe de sopayla vurdu.

Küt, küt! Şişkin sırt çantaları yere düşüp tozları havalandırdı. Peşlerinden de yeşil bir elma yuvarlandı.

Iseult, ağaca sırtını çevirip kendini söğüdün köklerine doğru sürükledi. Pasaklı yanına çökünce sol eliyle onun kulağını okşadı. Bu sırada Alma, dalların altındaki midilliyi tatlı sözlerle yatıştırıyordu. Oklarla dolu Nomatsi zırhı hâlâ üzerindeydi.

Karanlıkta sağ kolundaki kanı göremese de acısını hissediyordu. *En azından sağ elimdeki kesik acıtmıyor,* diye düşündü.

Çantaları karıştırdıktan sonra, Gretchya elinde tozlu yeşil elma ve deri şifacı kesesiyle Iseult'un yanına geldi. Elmayı korsajına silerek temizledikten sonra da, "Bunu ye," dedi.

Iseult elmayı aldı. Daha ağzına tıkıştırmadan annesi ona bir kolye ucu gösterdi. Örgülü, incecik bir ipin ucundan sarkan küçük bir kuvars taşıydı. Gretchya, Iseult'un yanına eğilip boğuk sesiyle, "Tak şunu," diye emretti.

Iseult kolyeye elini uzatmadı. Elmayı kabul etmişti ama Ağrıtaşları çok nadir bulunurdu ve yüzlerce *piestra* ederdi.

Gretchya sönük pembe parıltılı kuvars taşı sabırsızlıkla salladı. Taş, Iseult'un kucağına düştü. Acısı hemen azaldı. Nefesi derinleşti. Düşüncelerini tekrar toplayabildi.

Bu taşların kesinlikle bağımlılık yapan bir özelliği vardı.

Iseult'un gözleri bir kez daha sırtı Gretchya ve kendisine dö-

nük halde, sarkık dalların arasında oturan Alma'ya dikildi. Atlar çimleri hatır hutur yerken bakışlarını sürdürdü.

Gretchya bir elinde neşter diğerinde keten bezle yanma gelirken, Iseult, "Corlant," diyerek konuşmaya başladı. "Beni öldürmek istedi. Neden?"

"Bilmiyorum." Gretchya duraksadı. "Tahminimce sen geldiğinde bunun, Alma ve benim kaçışımızın bir işareti olduğunu düşündü. Planlarımızı açığa çıkardı ve sanırım seni asarsa bizi köyde tutabileceğini..." Sözünü tamamlamadı, dudaklarını ıslattı ve başka bir şey söylemedi.

Iseult'un, eğer Corlant, Gretchya'yı kavmin içinde tutmak istiyorsa aldığı tedbirlerin son derece aşırı olduğunu söylemesine fırsat kalmadan, Gretchya, kızının pazusından sarkan okun sapını kesti. Daha sonra oku sol taraftan sıkıca yakaladı ve hızla çekti.

Kan fışkırdı. Iseult'un nabzıyla aynı ritimde fışkırıyordu ama o hiçbir şey hissetmiyordu. Elmayı hatır hatır yemeye devam etti ve önündeki Pasakh'nın boynunu okşayıp annesinin yaptığı işi izledi.

Gretchya, iltihap oluşmasını engellesin ve iyileşmeyi hızlandırsın diye Şifa Cadısı merhemi sürdü. Bunlar pahalı maddelerdi. Annesi, Iseult'un itiraz etmesine fırsat bırakmadan konuşmaya başlayınca Iseult, kendini çocukluğundan kalan anaç ve tanıdık sesin kollarında buldu.

"Alma ve ben, sen gitmeden altı buçuk yıl önce, kaçış hazırlıkları yapmaya başlamıştık. *Piestra*'ları ve değerli taşları biriktirdik. Ardından birer birer cüppelerimize diktik. Uzun sürdü. Corlant sürekli başımızdaydı ama çoğu zaman köy dışına çıkıp gün boyu ortadan kayboluyordu."

"O köyden çıktığında Alma kısrağı buraya getiriyor ve malzemeleri indiriyordu. Dün eşyaların sonuncusunu getirdi. Planımız dört gün içinde kaçmaktı. Ay Ana'ya binlerce kez şükürler olsun ki, sen gelmeden önce ayrılmadık."

Bir şekilde, Iseult için bütün bu kelimelerin içerisinde, en parlak şekilde ışıldayanlar henüz konuşulmamış olanlardı. "Yani bütün bunları, ben gitmeden önce mi planladınız? O zaman neden beni gönderdiniz? Neden benimle gelmediniz? En azından zi-ziyerete geldiğimde sö-söyleseydin."

"Diline hâkim ol, Iseult." Gretchya hoşgörüsüz bakışını attı. "Fark etmemiş olabilirsin ama seni köyden dışarı çıkarma planı yıllar aldı. Veñaza'da sana kalacak yer ve iş bulmak ve bütün bunları Corlant fark etmeden yapmak zorundaydım. Bu yüzden Alma'yla kaçmaya karar vermeden önce plan yapmak da yıllar sürdü. Senin yanma gelecektik, Iseult. Veñaza'dan neden ayrıldın?"

"Başım beladaydı," dedi ve kekemeliğin her an saldırmaya hazır beklediğini hissedince dikkatini tekrar elmaya verdi. "Saklanabileceğim tek yer köydü."

"Sana söylediğim gibi şehirde kalmalıydın. Asla geri dönmemeni emretmiştim."

"Bu 'emri' üç yıl önce verdin," diye karşılık verdi Iseult. "Dikkatle örülmüş planını mahvettiysem *be-beni af-af-fet.*"

Annesinin bandajı dolandıkça büyüdü fakat Iseult acı hissetmiyordu ve annesi kekelemesine artık kızmıyordu.

"Şimdi Saldonica'ya gideceğiz," dedi Gretchya. "Bizimle gelebilirsin."

Iseult'un kaşları çatıldı. Saldonica, Jadansi Denizi'nin kar-

şısındaydı. Her türden yasadışı ticaret ve akla gelebilecek bütün suçların işlendiği vahşi bir şehirdi. "Neden oraya?" diye sordu.

Alma boğazını temizledi ve dalların yanındaki nöbetçi bakışlarını çevirdi. "Sirmaya Dağları'nda yaşayan teyzelerim ve kuzenlerim var. Kavmi her yıl Saldonica'ya seyahat eder."

"Korsanlar da aşka ihtiyaç duyar." Alma'nın yüzünde küçük bir gülümseme belirdi ve bu sanki aralarında bir espriymiş gibi Gretchya'ya baktı.

Iseult'un boğazına tıkanan acı büyüdü. Elmayı zorlukla yutabiliyordu.

Gretchya ecza torbasını kapattı. "Saldonica'ya üçüncü bir bilet için yeterli paramız var, Iseult. Seni davet etmeyi planladık."

Iseult buna pek inanmadı ancak Alma ve annesinin tam olarak ne hissettiği ve Bağlarının içinde ne parladığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Gerçi pek önemi de yoktu. Iseult'un kendine ait planları vardı. Safi'yle birlikte kendilerine ait *bir hayat*.

"Sizinle gelemem," dedi Iseult.

"Bizimle gelmiyorsan nereye gideceksin?" Gretchya ayağa kalktı. Ciddi ve oldukça da rahatlamış gibiydi. Hep Alma gibi bir kızı olsun istemişti. Gerçek bir Bağ Cadısı.

"Yakınlarda bir yerde Safi beni bekliyor."

Alma elini uzatıp Iseult'a doğru alelacele sallayarak, "Hayır, beklemiyor," diye yumurtlayıverdi.

Avcunun içindeki yakut kor gibi parlıyordu. İkinci Bağtaşı.

Iseult'un boğazı tıkandı ve elmayı düşürdü. Kendi Bağtaşı'nı hızla çekti, o da kıpkırmızı bir ışık saçıyordu. Safi'nin başı belaydı.

Iseult ayağa fırladı. Panzehir taşı kucağından düştü. Ardından bütün vücudunu bitkinlik kapladı.

Önce acı sonra da ayaklarına inen büyük bir karıncalanma hissetti. Yorgunluk, bedenini sallanan bir sopaya çevirdi. İleri doğru sendeleyip Gretchya'nın kollarına düştü. Annesinin omzunda yığılıp kalmadan önce, Alma kolyeyi hızla yerden alıp Iseult'un boynuna taktı.

Ani bir rahatlama hissetti. Şoke edici ve dehşet dolu bir ferahlıktı.

Iseult kendini annesinden uzaklaştırırken Gretchya, Alma'ya döndü. "Safi'nin bulunduğu yeri hissedebiliyor musun?" diye sordu.

Alma başını salladı. Taşın üstündeki elinin parmak eklemleri bembeyaz kesildi. Güneydoğuyu işaret etti. "Şu tarafta ama hızla kuzeye yöneliyor. Büyük bir tehlike içinde olmalı."

Gretchya doru kısrağa doğru yürüyerek, "Gidelim," dedi, "İki tane palamız ve yayımız var."

"Hayır." Iseult dimdik doğruldu. Söğüt ağacının dallarını sallayan ve saçını dalgalandıran bir meltem esti. Her nasılsa, aniden çıkan bu serin rüzgâr sayesinde, dilinin kontrolünü geri kazanmıştı. Kalpten gelen bir sesle, "Lütfen nasıl planladıysanız o şekilde yapın. Saldonica'ya gidin," dedi. Parmaklarıyla panzehir taşını kavradı, onu geri vermeye hazırdı.

"Sakla onu." Gretchya, elini Iseult'un bileğine koydu, "Yoksa Safiya'ya ulaşamazsın."

Alma kısrağı işaret etti. "Alichi'yi de al. Buraları tanıyor."

"Doru kısrak işimi görür."

Gretchya, "Kısrak hiçbir işine yaramaz," diye atılınca Iseult geri çekildi. Annesinin sesinde hakiki bir coşku vardı. "Alichi dinlendi, araziyi de biliyor. Bu yüzden yanına, biraz para, bir tane pala ve panzehir taşını alacaksın." Gretchya, Iseult'u kısrağa doğru çekti. "Yoksa bir yay mı tercih edersin? Zırhı da alabilirsin."

"Böyle iyiyim."

"Bundan nasıl emin olabilirim?" Gretchya, Iseult'a doğru döndü. Gözleri kararmıştı. "Seni tekrar göreceğimi bilemezdim. Gitmene izin vermek benim için kolay mıydı sanıyorsun? Şimdi kolay mı sanıyorsun? Seni şu duvarların arasına hapsedecek kadar çok sevdim." Annesi daha yakına geldi, söyledikleri önemliydi ve hızlı hızlı konuşuyordu. "Alichi'yi alacaksın ve her zaman yaptığın gibi Safiya'yı kurtaracaksın. Beni yine terk edeceksin çünkü benim sana sunabileceğimden daha büyük şeylere hazırlandın. Her zaman olduğu gibi ben de güvende kalman için Ay Ana'ya dua edeceğim."

Yularları Iseult'un sol avucuna itti ama Iseult parmaklarının ve sesinin işlevini kaybettiğini hissetti çünkü kalbinin bulunduğu yerde az önce derin ve korunmasız bir boşluk oluşmuştu.

"İşte." Alma, Iseult'un yanında belirip basit bir kının içinde duran ve çim biçmeye ya da çalıları kesmeye yarayan palayı uzattı. Iseult cevap veremedi. Hâlâ annesinin sözlerinin etkisi altındaydı.

Alma, Iseult'un beline kemeri taktıktan sonra ikinci Bağtaşı'nı boynuna astı. İki parlak kırmızı ışık, donuk bir pembe ışığın üzerinde yanıp sönüyordu. Ardından Iseult'un sol pazusum kavradı. "Benim ailem Korelli adıyla bilinir," dedi Alma. "Kış sonunda Sal-

donica'ya gelirler. Gelirsen onları sor, oraya gelmeni çok isterim."

Iseult cevap vermedi. Karmaşık duygular içinde kalmıştı. Bir süre sonra, kısrağın boynunu yakalayıp sırtına palayı yerleştirdi ve yola koyuldu.

"Beni tekrar bul," dedi Gretchya. "Lütfen, Iseult, sana *her şeyi anlatmadım*... Bir gün beni tekrar bul."

"Bulacağım," diye mırıldandı Iseult. Sonra tek kelime etmeden ve ardına bakmadan Alichi'nin sağrısına topuklarını vurdu ve Safi'yi bulmak için yola koyuldu.

Iseult ve Alichi, yolu kolaylıkla buldular. Alma'nın dediği gibi Alichi rotayı biliyordu ve adımlarından emindi. Pasaklı bir süre onları izledi fakat kısa süre sonra bundan vazgeçti.

Köpeğin geriye doğru attığı her adımda Iseult'un kalbi eziliyordu. Sonunda paytak birkaç adım atıp duraklayınca Iseult ona el sallamaktan kendini alıkoyamadı.

On beş dakika sonra, önündeki gümüş renkli çayır, mehtabın aydınlattığı bataklıklara ve sahil kıyısına dönüştü. Meltem, tuz ve sülfür kokusu taşırken önünde geniş, tozlu bir yol belirdi.

Ancak Iseult kısrağı dörtnala kaldırmak yerine durması için yularını çekti. Hava'nın Hükümsüz'den farklı olduğu kadar, Kan Cadısı'ndan da farklı bir kadın olan gümüş saçlı keşişle karşılaştığı, yabani otlarla dolu kavşağın kuzey tarafındaydı.

Ardından kısrağın kulakları güneye büküldü. Alichi yaklaşmakta olan bir grubu hissetmişti. Iseult bakışlarını bir at ve binicisinin dörtnala geldiği yoldan aşağı dikti. Safi'nin kusursuz sarı saçlarının halesini ve dört yüz metre kadar arkasındaki beyaz

pelerinli dört paralı Carawen askerini görebiliyordu.

Safi nasıl bir cehennem alevine düşmüştü ve Iseult, bundan nasıl kurtulacaktı?

Iseult gözlerini kapatarak annesi ve Alma yanındayken hiç yakalanmadığı yeri üç nefeslik sürede buldu. Alichi huzursuz bir şekilde yön değiştirdi. Üzerlerine gelen şeyden kaçmaya hazırdı ve Iseult aynı fikirde olduğunu gösterircesine eğildi. Atlar sonsuza dek dörtnala koşamazdı ve Iseult deniz feneri gibi bir müdafaa alanı olmadıkça bu dört Carawen keşişini durdurmanın mümkün olmadığından da emindi.

Kısrağı eşkin yürüyüş için mahmuzladı. Safi'yle yolunun kesişmesi için mükemmel bir zamanlama gerekliydi.

"*Çekil!*" Safi'nin sesi çınladı. "*Yoldan çekil, geri zekâlı!*"

Iseult çığlığın geldiği yöne baktı. "*Benim, Safi.*" Ardından Safi'nin hızına ayak uydurmak için kısrağı dörtnala koşturdu.

Yan yana son hız gidiyorlardı.

Safi dörtnala kalkan atların gürültüsünü bastırarak, "Seni beklettiğim için özür dilerim!" diye bağırdı. Bacakları çıplak, ipek cüppesi lime limeydi ve yanında bir dirgen tutuyordu. "Başımdaki bela için de özür dilerim!" dedi.

"Güzel bir planım var," diye bağırdı Iseult. Takip eden keşişleri duyamıyordu fakat Bağlarını hissediyordu. "Deniz feneri yakınımızda, orada direnebiliriz."

"Gelgit var mı?"

"Olması gerekir!"

Safi'nin beyaz Bağları yerini buz mavisi renginde bir rahatlamaya bıraktı. "Saçlarına ne yaptın? Koluna ne oldu?" diye bağırdı.

"Kestim, koluma da bir ok isabet etti!"

"Tanrılar aşkına, Iseult! Birkaç saat uzaklaştım, tüm hayatın cehenneme döndü!"

Hem haykırıp hem sürmek zor da olsa, "Aynı şeyi ben de senin için söyleyebilirim," diye bağırdı Iseult. "Kuyruğuna takılmış dört keşiş ve harap olmuş bir elbise!"

Safi'nin parıldayan pembeye dönmüş Bağları bu kez turuncu renkte alevlendi. "Dur biraz. Sadece dört Carawen mi?"

"Evet."

"Beşincisi de vardı." Safi'nin Bağları daha parlak hale geldi. "Kan Cadısı'ydı."

Iseult bir küfür savururken başından aşağı soğuk ter boşaldı. Habim gibi bir savaşçı Kan Cadısı'nı durdurmakta başarısız olduysa Safi'nin hiçbir şansı yoktu.

En sonunda deniz feneri belirmeye başladı. Duvarları, kumsal kıyısı ve gelgit şeridiyle yoldan ayrılıyordu. Atlar dalgalara ve bataklığa daldılar. Tuzlu su üstlerine çarptı. Martı çığlıklarıyla ve midyeyle kaplanmış eski kule otuz adım ötedeydi... yirmi beş... yirmi...

Iseult dizginleri hoyratça fırlatıp, *"Attan in!"* diye haykırdı. Atı çekiştirip dirgenin kayışını çözdü. Hemen yanındaki Safi, elinde parıldayan dirgenle dalgalar içinde yürüyordu.

Ardından tek kelime etmeksizin hızla savunma pozisyonuna geçti. Arkalarını kuleye verdiler ve kendilerine doğru gelen dört keşişi beklemeye koyuldular.

14

*

Kana kıyıya yakın sularda yol alıyor, geminin belli belirsiz gıcırdayan tahtalarının sesi duyuluyordu. Merik, havanın yırattığı dümen yekesini sıkı sıkıya tutup savaş gemisini yönlendiriyor. kıç güvertedeki Kullen ve üç Gelgit Cadısı subay da onunla birlikte ayakta bekliyordu.

Kullen ve subaylar uyum içinde, sessizce şarkı söylüyorlardı. Rüzgâr gözlüklerinin arkasındaki gözlerini dikkatle açmışlardı. Bu gözlüklerin camları onları büyülü havadan koruyor, denizci şarkıları da dikkatlerini toplamalarına yardım ediyordu. Normal şartlarda Ryber, rüzgâr davulunu efsunsuz tokmakla çalarak adamların şarkılarına ritim verir, bütün mürettebat da hep bir ağızdan şarkıyı haykırırdı.

Fakat bu gece gizlilik ve sessizlik gerekiyordu. Bu yüzden dalgalar ve rüzgâr, gemiyi ileri doğru sürerken dört adam yalnız başlarına şarkı söylüyorlardı. Merik'in mürettebatının geri kalanı ana güvertede oturmuş, onların işini sihir yaptığı için öylece bekliyorlardı.

Merik arada sırada Kullen'e bakıyordu ama Bağkardeşi'nin bu bakışlardan pek hazzetmediğini de biliyordu. Ancak Merik de Kullen'in ciğerlerinin şişip ağzının balık gibi açılıp kapanmasından rahatsız oluyordu.

Merik, Jana'nın denizde yol alış şeklinden Kullen'in güç topladığını anladı.

Merik ve adamları *Doge*'nin sarayını planlanandan erken terk etmişlerdi. Felaket denebilecek kadar kötü Nubrevna dört adım dansından sonra Merik partiden başka her yerde olmaya razıydı. Sihrinin kontrolünü yitirmiş, öfkesi damarlarından fışkırmıştı ve bunun tek sebebi fırtına gözlü o Cartorra'lıydı.

Elbette Merik bunu itiraf etmeyecekti. Zaten bütün suçu, Dom Eron fon Hasstrel'in işi nedeniyle erken ayrılmak zorunda olmasına bağlamıştı.

Adam tam zamanında gelmişti ve sohbeti, Merik'in umduğundan çok daha faydalı sonuçlar sağlamıştı.

Dom Eron bir askerdi. Aksi ses tonuna ve tavırlarına rağmen, Merik onu çabucak sevmişti.

Eron mükemmel bir işadamı *değildi*. Merik adama ısınmış olsa da, Dom Eron'un teklifinin Merik'in lehine olduğu söylenemezdi.

Merik'in yapması gereken tek şey bir yolcuyu yani Dom Eron'un yeğeni ya da kızı olan birini Yüz Ada'ın en batısındaki ıssız bir koya götürmekti. Kız, Lejna'ya hiçbir zarar görmeden ulaştırıldığında (*hiç zarar görmeden* kısmını özellikle vurgulamıştı) şimdi Merik'in masasının üzerinde duran büyülü evraktaki şartlar tamamlanmış olacak ve Hasstrel çiftçileriyle ticaret görüşmeleri başlayabilecekti.

Gerçek bir mucizeydi. Ticaret sayesinde ulusunun kaderi değişecekti, çünkü Ateşkes Zirvesi görüşmeleri devam ederken halk açlıktan kırılıyordu. Hasstrel kızını Lejna iskelesine indirdikten sonra tekrar Veñaza'ya yelken açmak bile Merik'e zor gelmiyordu. Jadansi'yi birkaç gün içinde kat etmesine yardımları olmadıktan sonra Rüzgâr ve Gelgit Cadıları'nın ne faydası vardı?

Bu yüzden Merik, Dom Eron'la birlikte anlaşmayı imzalamış ve adam gider gitmez de Hermin'i kamarasına çağırmıştı. "Vivia'ya artık korsanlığı bırakmasını söyle ve Dalmotti ticaret gemisinin Veñaza limanından az evvel ayrıldığını bildir. Bakarsın sözünden dönmeye karar verir," dedi.

Merik'in tahmin ettiği gibi Vivia, planından vazgeçmeye henüz niyetli değildi ama bunda bir sorun yoktu. Merik yalan söylemeye devam edebilirdi. Kısa süre sonra *birileriyle* ticaret yapacaktı ve asıl önemli olan buydu.

"Amiral!" Ryber'in yüksek tondaki sesi Merik'in düşüncelerini böldü.

Kullen ve öbür cadılar irkildiler. Merik bir küfür savurdu. Mutlak sessizlik emri vermişti ve mürettebatı, itaatsizliği nasıl cezalandırdığını iyi biliyordu.

Merik gömleğinin eteklerini parmaklarıyla eğip bükerken Kullen'e, "Durma," dedi ve dümenin etrafından dolaşıp kıç güverteden indi. Yanlarından sert adımlarla geçtiği, gözleri kocaman açılmış denizciler ona bakakaldılar. Birkaç adam iştahla sanki nerede görevlendirildiğini Merik bilmiyormuş gibi kızın kollarını çılgınca salladığı gözetleme kulesine bakıyordu.

Merik, Ryber'i yarın muhakkak zincire vuracaktı. Ryber

sadık bir denizci olarak kaldığı sürece Kullen'le onun Kalpbağı olmaları umurunda değildi. Ancak az önce yaptığı şey doğrudan itaatsizlik demekti ve yiyecekten, sudan ve gölgeden mahrum bir halde altı saat zincire vurulmayı gerektiriyordu.

Bir başka ses güverteden, "Amiral!" diye seslendi. Tuzla kavrulmuş bu sesin sahibi Hermin'di. "Amiral!" diye tekrar seslendi.

Merik neredeyse kendi sesinin kontrolünü kaybediyordu. En iyi iki denizcisi kuralları mı çiğniyordu? On saat zincire vurulacaklardı. Her biri.

Ryber'in çıplak ayakları güverteye çarptı. "Savaş var, efendim! Eski deniz fenerinin olduğu tarafta."

Merik eski deniz fenerleriyle ilgilenmezdi. Ryber'in gördüğü savaş her neyse Merik'in sorunu değildi.

Hermin burnundan soluyarak Merik'e doğru yaklaşıp, "Efendim," dedi. Ses Cadısı'nın aksak ayağı sağlam ayağına zar zor ayak uydurmasına rağmen, Hermin elinden geldiğince hızlı yürümeye çalışıyordu. "Efendim, Eron fon Hasstrel'in Ses Cadısı'ndan bir mesaj aldık," dedi. Nefes nefeseydi. "Yolcumuz firar etmiş. En son bir at sırtında kentin kuzeyinde görülmüş, eski deniz fenerine doğru gidiyor. Hasstrel'in adamları *domna*'yı zamanında bize ulaştıramayacaklar. Yani karar bize bağlı."

Ryber, "Carawen keşişleri mi?" diye Hermin'e sordu. Sonra da Merik'e döndü. "Dürbünden gördüğüm şey buydu, Amiral. Dört keşişe karşı iki kişi mücadele ediyor."

"Evet, Carawen keşişleri," diye vurguladı Hermin. "Yolcuyu kurtaramazsak elindeki anlaşmanın bağlayıcılığı da ortadan kalkar," dedi.

Merik yarım nefes süresince, Hermin'e öylece bakmakla yetindi. Sonra da Ryber'e. En sonunda içindeki Nihar öfkesi kabardı. Kafasını geriye attı ve yumruklarını perçinleyen bir *kükreme* savurdu.

Belli ki eski deniz feneri onun *sorumuydu* ve gizlenmenin bir anlamı kalmamıştı. Hasstrel anlaşmasının lekelenmesini engellemek zorundaydı. Anlaşma, Söz Büyüsü'yle efsunlamıştı: Merik şartları yerine getirmezse imzalar sayfadan uçup giderdi.

İmzasız anlaşma da bir işe yaramazdı.

Kürekçilerine yerlerini almalarını emreden Merik topuklarının üzerinde dönüp subaylarının ve ikinci kaptanının yanına koştu. Dikkat kesildikleri büyülerine ara vermemiş ama rotayı değiştirmişlerdi. Jana batı yönünde, kıyıya doğru ilerliyordu. Deniz fenerine yaklaşıyordu.

"Durun," diye emretti Merik.

Dört ağız şarkının ortasında sustu. Rüzgâr zayıfladı ve kayboldu. Jana ileri fırladı ama hızı hemen kesildi.

Merik, Kullen'e baktı. İkinci kaptanın dudakları ter damlalarıyla parlıyordu fakat yüzünde yorgunluk ifadesi yoktu. "Kıyıya gidiyorum," dedi.

"Geminin komutası sende. Jana'yı suyun derinliği elverdiği ölçüde deniz fenerine yaklaştırmanı istiyorum."

Kullen başını eğdi, yumruğunu kalbinin üstüne koydu. "Ryber'in gözünü dürbünden ayırmamasını sağla," diye devam etti Merik. "Yolcuyu o keşişlerin elinden kurtardığımda rüzgâr estireceğim. O zaman senin de yolcuyu buraya getirmeni istiyorum. Ayağı güverteye değer değmez kürekçilere ve Gelgit Cadıları'na yelken açmalarını emret."

Merik emir teyidini beklemeden küpeşteye yürüdü. Arkasındaki Gelgit Cadıları ve Kullen, denizci şarkısını tekrar söylemeye başladılar. Rüzgâr ve akıntı bir kez daha hızlandı.

Merik göğsünün hizasındaki küpeşte vardavelasına yaslanarak göğsünü şişirdi. Ardından keskin bir şekilde nefes verdi ve ciğerlerini iyice genişleten ikinci bir nefes daha aldı.

Hava bacaklarının etrafında dönerken sihri içeri doğru odaklandı. Hava akımları hızlandı ve güçlendi.

Merik havalandı.

Gözleri yuvalarından fırladı. Tuzlu rüzgâr burnuna doldu, boğazından aşağı aktı. Kalbi kafatasına tırmandı.

Güçleri sınırlı, büyü gücü kısa süreli olduğundan, hızını uzun süre koruyamayacağı için bu kısacık an boyunca bütün Rüzgar Büyücülüğü gücü, altındaki tek bir hava akımına odaklandı ve dalgaların üstünde süzülen fırtınakuşu gibi rahat bir şekilde havaya fırladı.

Deniz fenerine yaklaştı. Yaklaştı. Sular sığlaşmaya, dalgalar beyaz köpükler oluşturmaya başladı.

Koşarak yan tarafa kaçan iki kızı görebileceği kadar yaklaşmıştı. Merik'in göremediği basamakları zıplayarak çıkıyorlardı.

Kızlardan birinin elinde kısa, siyah bir bıçak vardı.

Diğer kız ise gümüş beyazı bir elbise giymişti.

Kızlardan biri aradaki mesafeye ve yüzünün yarısını örten başlığına rağmen, Merik'i fark etti. Merik tüm dikkatini hızı yavaşlayan düşüşüne vermeden önce, Noden'e ve onun mercan tahtına bir lanet savuracak kadar zamanı kalmıştı.

Yolcusuna yaklaşmaya *cüret* edecek nemrut suratlı herhangi bir keşişi yerle yeksan etmeye hazırdı.

15

*

Kendine bir at bulamayan tek Carawen'in Aeduan olması sanki kaderin bir oyunuydu. Büyüsü onu ve diğer Carawen'leri, Veñaza'nın dış mahallelerine sürüklemişti. Doğruluk Cadısı, hanların kümelendiği bu yerde cadde boyunca yürümüştü. Aeduan'ın basit bir parmak işaretiyle dört keşiş tertip aldılar ve gerçek bir takip başladı. Zaten "ödünç alınmış" küheylanları ilk iki hanın içinde bulan diğer Carawen'ler çoktan takibe başlamıştı.

Aeduan benekli kısrağı tavernanın dışında gördüğü zaman diğerlerinin beş dakika gerisindeydi, İyi bir at binicisi olduğu için şanslıydı ve benekli kısrak da ona güvenmişti. Atlar her zaman ona güvenirdi.

Kısa süre sonra kıyı şeridindeki uzun yoldan aşağı dörtnala gidiyor, göğsündeki oklar rahatsızlık verecek biçimde zıplıyordu. Uçları kancalıydı, çıkarmaya kalkarsa etini daha fazla parçalamaktan başka bir şey yapmış olmazdı ve vücudu kendiliğinden şifa bulurdu. Enerjisini, takibe yöneltmesi daha iyi olacaktı.

Aeduan kuzeye doğru giden yolu tıkayarak ağır aksak ilerleyen bir eşek arabasına yetişti. Kağnıda Doğruluk Cadısı'nın kokusu belli belirsizdi. Aeduan ayçiçeği demetlerinin altındaki örtüye şöyle bir göz attı.

Dudaklarına memnuniyet verici bir sırıtış yayıldı. Örtü, semender lifinden yapılmıştı ve kız bu örtünün altına saklanmış olsaydı Aeduan onun kokusunu bir daha hiç alamayabilirdi.

Kızın hatasıydı.

Aeduan eşek arabasının ve korkuya kapılmış sürücüsünün yanından hızla geçti ve benekli atıyla birkaç dakika boyunca son sürat, canlandırıcı bir hızla ilerledi.

Bir süre sonra kule göründü, gecenin karanlığına gökyüzüne yükselen kara bir lekeydi. Taş yıkıntıların yanında duran dört karaltı veya kendisine doğru dörtnala yaklaşan binicisiz atlar olmasaydı Aeduan, kuleyi rahatlıkla gözden kaçırabilirdi.

Aeduan yönünü dalgalara doğru çevirdiğinde kısrağı, aslında diğer atların fikrinin daha doğru olduğuna karar verdi. Aeduan onu bıraktı. Suya atladı ve hafif tempo bir koşu tutturdu.

Fakat kuleye giden yolun yarısına geldiğinde dört Carawen kulenin etrafına dolaşıp gözden kayboldular. Dakikalar sonra, gökten bir karaltı hızla yere indi. *Rüzgâr Cadısı.*

Aeduan, kulenin etrafına dolaşırken sert bir rüzgâr yüzüne çarptı. İki keşiş, su ve rüzgârdan oluşan kasırgaya kapılıp havalanmadan hemen önce Aeduan, deniz fenerinin taşlarından birine tutunmayı başardı. Yirmi adım, elli... Keşişler çuval gibi sahile düştüler. Muhtemelen uzun süre yerden kalkamayacaklardı.

Rüzgâr sığ dalgaların üzerine dönerek hafiflediğinde Aedu-

an tekrar ayağa kalktı ve ileriye, merdivenlere doğru koştu. Doğruluk Cadısı'nın kokusu yukarı çıkıyordu, Aeduan da aynısını yapacaktı.

Fakat deniz kabuğu kaplı merdivenlerin sadece bir sırasını tırmandığında, iki keşiş tökezleyerek yoluna çıktılar. Aeduan en yakınındaki adamın pelerininden yakaladı. "Bu da ne?" dedi.

Keşiş yerinden sıçrayarak sanki rüyadan uyanmış gibi baktı. Kulak tırmalayıcı bir sesle, "Cahr Perisi," dedi. "Onları gördüm. Geri çekilmeliyiz."

Aeduan, "Ne?" diyerek karşı çıktı. "Bu imkânsız..."

"Cahr Perisi," diye üsteledi keşiş. Ardından Aeduan'ın tepesinde, dalgaların ve rüzgârların üzerinde patlayan bir gümbürtü, *"Geri çekilin,"* diye kükredi. Pelerinini Aeduan'ın pençesinden kurtaran keşiş, kalan merdiven basamaklarından paldır küldür aşağı indi.

Aeduan diğerinin peşinden giden ikinci keşişi korkuyla seyretti.

"Aptallar," diye homurdandı. *"Aptallar!"* Son basamakları da sıçrayarak tırmandı ve bir köşeye sindi.

Nomatsi kızı orada duruyordu. Üzerinde siyah bir elbise vardı ve eğilmiş bekliyordu. Elindeki parlak çelikten palayı havaya kaldırırken, siyah Bağ Cadısı elbisesi de aynı yöne savruldu. Yanında uzun boylu, beyaz elbiseli Safiya duruyordu. Elinde tuttuğu, bulanık siyah demirden bir dirgeni savuruyordu. Beyaz, yıpranmış etekleri aşağı savruluyordu.

Kusursuz bir hareket döngüsüydü. Işık getirenin, karanlık taşıyanın, hayatı başlatanın ve gölgeleri bitirenin. Başlangıcın ve bitişin.

Cahr Perisi'nin sembolüydü.

Cahr Perisi.

Kan donduran onuncu kalp atışında, bütün imgeler Aeduan'ın beyninde kendilerine yer açmak için feryat edince bunun gerçekten mümkün olup olmadığını düşünmeye başladı. Ay ışığının ve güneşin bu iki kızı, Manastır'ın bir zamanlar korumaya aldığı efsanevi çift olabilir miydi?

Fakat sonra kızlar ayrıldılar, arkalarında bir Rüzgâr Cadısı belirdi. Üzerinde Nubrevna donanmasının üniformasını taşıyan adam sanki savaşmaktan ziyadesiyle bitap düşmüş gibi öne eğildi. Yüzü gölgede kalıyordu, parmakları gergindi, rüzgâr etrafında ağır ağır toplanıyordu.

Aeduan kendi kendine lanet okudu. Bu kızlar, etraflarında dönen rüzgârlarla elbette Cahr Perisi'ne benzeyecekti.

Doğruluk Cadısı, "Geri çekil!" diye bağırdı. "Sakın kıpırdama!"

Aeduan, "Yoksa ne olur?" diye mırıldandı. İleri atılmak için adımı attı ama...

Nomatsi kızı hemen cevap verdi. "Yoksa seni kafasını keseriz, Kan Cadısı."

"O zaman size bol şans dilerim." İleri atılınca Safiya ona onu dirgenle dürtükledi. "Bizden uzak dur."

Aeduan onun kanını kontrol ettiği için kızın sesi kısıldı.

Bu Aeduan'ın gizli silahıydı. En *kötü* durumlarda başvurduğu bir kan manipülasyonu yöntemiydi. Safiya'nın kanındaki bileşenleri, yani dağ sıralarını, karahindibaları, kayalıkları ve kar yığınlarını tecrit etmek ve bunları tek tek tespit etmek zorundaydı.

Çok yorucu bir işti ve yoğun bir koşudan çok daha fazla enerji ve dikkat istiyordu. Aeduan bu kontrolü uzun süre elinde tutamazdı.

Safiya'nın vücudu gerildi, dirgeni kılıç gibi uzadı. Zamanda hapsolmuştu. Gözleri bile kıpırdamıyordu.

Aeduan hızla Safiya'ya koştu. Ancak tam ona ulaştığı ve diz çöküp kızı omzuna atacağı sırada Rüzgâr Cadısı araya girdi.

Kollarını iki yana açtı ve gümbürdeyen bir rüzgârın eşliğinde Safiya'yla birlikte kuleden havalandı. Rüzgâr, Aeduan'ı sırtüstü yere yıktı ve onu kulenin kenarına yuvarladı.

Aeduan, Safiya'nın kanının kontrolünü kaybetti.

Koşmaya başladı. Safiya on adım yüksekteydi, sırtüstü uçuyordu. Vücudu, eteğinin ve uzuvlarının çılgınca bir dönüşüne kapılmıştı. Rüzgârın içinden, *"Iseult! Iseult!"* diye bağırdı.

Aeduan koşsa kendini Rüzgâr Cadısı'nın hava akımına atabilirdi.

Fakat arkasındaki karaltı üstüne atıldı. Aeduan yan tarafına sendeledi ama Nomatsi kızı, onu yere yıkmadan evvel bunu zar zor bir yuvarlanmaya çevirdi.

Ancak Aeduan çoktan dönmeye başlamıştı. Parmakları kıracağı bilekleri veya dirsekleri bulmak için pençe gibi kıvrılıyor. Kan Cadılığı donduracağı kanlara el atıyordu.

Ne var ki Aeduan'ın parmakları boşluğu kavradı ve Kan Cadılığı hiçbir iz bulamadı. Kız çoktan dönerek ondan uzaklaşmıştı. Kulenin kenarına doğru koşuyordu.

Atlayacaktı. Aeduan onun atlayacağını anlamıştı.

Hemen ayağa kalktı ve Iseult adındaki bu kızın arkasından koştu.

Iseult deniz fenerinin kenarına ulaştı ve atladı.

Aeduan da deniz fenerinin kenarından atladı.

Düştüler. Birlikte. Birbirlerine o kadar yakındılar ki Aeduan istese onu tutabilirdi.

Fakat kız bunu biliyor gibiydi. Sanki bunu planlamıştı.

Bir saniyeden az bir süre havada kaldıkları o düşüş sırasında, kız kendi etrafında dönüverdi. Dizleri, Aeduan'ın dizlerine kıvrıldı ve bedenlerini döndürdü.

Aeduan sırtüstü yere çarptı. O kadar sert düşmüştü ki dünyası karardı. Kızın kendisine vurduğunu hayal meyal seçebiliyordu. Okların uçları daha derine battı. Kaburgalarını, ciğerlerini parçaladı. Her yanı ağrıyordu. İç organlarının hepsi harap oldu.

Omurgasının kırıldığından da emindi.

Bu ilk kez başına geliyordu.

Sonra dalgalar üzerini aştı. Bir nefeslik zaman geçti. Aeduan öleceğini hissetti.

Ardından göğsünde kara bir patlama hissetti.

Bu, bütün acılarının silip süpürdü, gözleri birden açıldı. Hançerinin kabzası kalbinden çıktı. Pelerini ve tuniği akan kanlarla lekelendi ama orada olduğunu biliyordu. Gücünün yetişemeyeceği kadar hızlı nabız atışları vardı.

Buna rağmen bıçağını çekemedi. Hareket edemediği için hiçbir şey yapamıyordu. Omurgası kırılmıştı.

Aeduan bakışlarını çevirdi. Dünya bulanıklaşıyor ve yok oluyor, bir surete dönüşüyordu.

Gölgeler ve ay ışığı birkaç adım ötesindeydi. Kızın dudakları aldığı her nefeste ürperiyordu. Saçları esintide, doğal bir esin-

tide savruluyor, uylukları Aeduan'ın kırık kaburga kemiklerinin üzerinde titriyordu.

Aeduan başka kimseyi duymuyor, başka kimseyi görmüyordu. Bildiği tek şey bu savaştan sadece ikisinin sağ kurtulmuş olmasıydı.

Dünyada sağ kalan iki kişi.

Sonra bakışları kızın boynundan sarkan panzehir taşına takıldı. Taşın gül rengi parıltısı soluyor, kayboluyordu. Kızın yüzündeki gerginlikten onun da yaralı olduğunu anladı. Kötü yaralanmıştı.

Ancak kız, Aeduan'ın kılıç kayışından bir hançer çıkarmayı başardı. Hâlâ kılıcı Aeduan'ın boynuna saplayıp orada bırakacak gücü vardı.

Bıçak Aeduan'ın derisinin üzerinde titredi.

Kız, Aeduan'ın hançerini onun kalbine saplamıştı. Şimdi de kafasını kesecekti.

Ancak hançer durdu. Iseult adındaki kız iki büklüm olurken panzehir taşı yumuşak, pembe bir parıltı yaydı, sonra da yanıp söndü.

Kızın dudaklarından bir homurtu çıktı. Nerdeyse yüzükoyun düşüyordu. Aeduan onun sol kolundaki yaraya baktı. Kan lekeli kumaşlar. Aeduan'ın, bu kan kokusunu alabilmesi gerekirdi.

"Kanın... kokusuz..." diye homurdandı. Kendi dişlerinin arasından sızan kanın tadını duydu. Ağzının kenarından damla damla dışarı akıyordu. "Kanının kokusunu alamıyorum," dedi.

Kız cevap vermedi. Bütün dikkatini hazırda beklettiği hançere vermişti.

"Neden senin kanının kokusunu alamıyorum? Söyle bana." Aslında Aeduan bilmek istediğinden emin değildi. Kız kafasını keserse zaten ölürdü. Bir Kan Cadısı'nın iyileşmeyecek tek yarası buydu.

Buna karşın hâlâ soru sormaktan kendini alamıyordu. "Neden..." Ağzından çıkan bu sözcükle birlikte fışkıran kan hançerin düz çelik ucunu lekeledi. Kızın yanağına bir kan damlası sıçradı. "Neden... ben..."

Kız bıçağı Aeduan'ın boğazından çekti. Pek nazik bir şekilde yapmadığı için hançer boğazını kesti ve ileri sürüklendi. Bıçağı kaldıramayacak kadar bitap düşmüşe benziyordu.

Aeduan'ın bıçak saplı kalbi çırpındı. Ağzındaki kanla birlikte tuhaf bir rahatlama duygusu ve kafa karışıklığı hissetti. Kız onu öldürmeyecekti. Aeduan sebebini anlayamıyordu.

"Yap, hadi," diye fısıldadı.

"Hayır." Kız başını sertçe iki yana salladı. Enerji yüklü, tuhaf bir çeşitliliği olan rüzgâr, üzerlerine çökerken kızın saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Aeduan her ayrıntıyı görmek için kendini zorluyordu.

Kızın kanının kokusunu alamıyordu ama onu unutmayacaktı. Yanaklarına hiç uymayan yuvarlak çenesini, hokka burnunu, soluk çillerini, kedi bakışlı şehla gözlerini, kısa kirpiklerini ve küçük dudaklarını unutmayacaktı.

"Seni bulacağım," diye vırakladı.

"Biliyorum." Kız hançeri kumların üstüne attı ve ellerini Aeduan'ın göğsüne bastırıp doğruldu. Aeduan'ın kaburgaları ezildi, midesi sıkıştı. Kız hiç de hafif değildi ve elleri tombuldu.

"Seni öldüreceğim," dedi.

"Hayır." Kız gözlerini kısarak ayağa kalktı. Ay ışığı vücudundan aşağı dökülüyordu. "Ben..." öksürmeye başladı. Ağzını sildi. "Bunu yapacağını sanmıyorum," dedi.

Bunları söylerken sanki bütün dikkatini kelimelerine vermişti. Parmakları umutsuzluk kırıntısıyla bir kez daha hançere dolandı.

Bıçağı Aeduan'ın kalbine iyice sapladı.

Aeduan'ın en karamsar ve ümitsiz tutkusunun, ona dikkatli olmasını feryat ederek söyleyen bütün dürtülerine karşın gözkapakları acı veren bir nefes boyunca kapandı. Dilinde bir inilti gezindi.

O sırada bedeninin ağırlığı azaldı. Suya çarpan ayak sesleri ondan uzaklaştı.

Aeduan nihayet gözlerini açtığında kafasını çevirip bakacak durumda olmamasına rağmen, kızın gittiğini anladı.

16

*

Safi uçarken rüzgârın kulaklarındaki uğultusunu duyuyordu. Gözleri nemlenmişti, etekleri uçuşuyordu. Prens Merik'e bağırıp geri dönmeyi söylemekten vazgeçti. Onu duyamazdı.

Parıldayan, titrek okyanus Safi'nin altında bulanıklaşıyordu. Safi bir an için bunun tadını çıkarabileceğini düşündü; gerçekten *uçuyordu.*

Fakat bundan hiç keyif almadı. Tek düşündüğü şey, Kan Cadısı'yla arkasında bıraktığı Iseult'tu.

Diğer acil düşünceler de zihninin derinliklerini karman çorman bir hale sokuyordu. Mesela Prens Merik neden Safi'yi deniz fenerinden kaçırıyordu? Nasıl olmuştu da buraya böylesine uygun bir zamanda gelmişti?

Safi, sivri burunlu bir Nubrevna savaş gemisine doğru büyük bir hızla ilerliyordu ve bütün endişeleri *bu gerçeğin* girdabında yok oluyordu.

Kürekler çekildi, mavi giysili denizciler sağa sola kaçıştılar

ve patlayan bir davul sesi Safi'nin kulaklarında uğuldadı. Tam ana güverteye çakılıp tüm kemiklerinin kırılacağını düşünürken hızı azaldı. Aşağıya doğru usulca süzüldü.

Safi iki nefeste dengesini sağladı ve ayağa kalktı. Bir nefes daha aldı ve hemen Prens Merik'i gördü. Neredeyse kıç güverteye ulaşmak üzere olan Merik'in gömleğini sertçe çekti. *"Beni geri götür!"*

Prens karşı koymadı ama kıyıyı işaret etti. "Arkadaşın ikinci kaptanımın elinde."

Safi onun parmağının gösterdiği yere baktı. Kendilerine doğru uçan, dikkatini birine vermiş, uzun boylu, sarışın bir adamı gördüğüne emindi.

Iseult.

Safi'nin Bağkardeşi kendinden geçmiş gibiydi. Safi ikinci kaptana doğru koşarken yardım edecek bir doktor, cerrah ya da *herhangi birini* isteyerek haykırdı.

İkinci kaptan sihriyle Iseult'u yan güverteye aldı, Safi de hemen onun yanı başına geldi. Iseult'un başını dizlerine koyup parmaklarını boğazına bastırdı. Nabzının atması için dua ediyordu... Evet, nabzı vardı. Çok zayıftı ama atıyordu.

Yine de parıldayan ay ışığı altında, Iseult'un kolunda büyüyen kırmızı lekeyi ve boynundaki soluk panzehir taşını görmemek imkânsızdı.

Safi gözucuyla etrafındaki koşuşturmaya baktı. Prens, kaptan ve diğer denizciler ona doğru geliyorlardı. Ardından beyaz bir ışık patlamasıyla bir kadın belirdi. "Çantamı getirin!"

Safi arkasını döndüğünde, alt güvertenin merdivenlerinden

yukarı çıkan bir Carawen keşişinin kendine doğru geldiğini gördü.

Kadın, "Kızdan uzaklaş," dedi.

Fakat Safi kımıldamadı. Carawen'ler tarafından avlandıktan sonra, birinin daha kendisine yaklaşmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. O dört keşiş Kan Cadısı'yla birlikte çalışıyorsa muhtemelen bu da çalışıyordu.

Kadının gümüş beyazı saçları vardı ama ay ışığı cildine öyle bir vurmuştu ki Mathew'dan ya da Habim'den daha yaşlı görünmüyordu. Üstelik kılıcını da en az onlar kadar becerikli bir silahşor gibi çekmişti. "Geri çekil, kızım," dedi.

"Neden? Diğer keşişlerin başladığı işi bitirmen için mi? Hayır, teşekkür ederim." Ani bir hareketle Safi, ikinci kaptanın kılıcını aldı ve Carawen keşişine doğru fırlattı. Keşiş, Safi'nin saldırısı karşısında yere eğildi, ardından bıçağının kenarıyla Safi'nin dizine vurdu.

"Biri şunu durdursun!" diye bağırdı keşiş.

Safi bir anda nefessiz kaldı.

Ciğerlerini havayla doldurmaya, midesini kasmaya çalışarak, nefes almasını sağlayacak her şeyi yaptı ama olmadı.

Keşiş rahat bir hamleyle Safi'nin kılıcını yere fırlattı. Kılıç tahta zeminin üzerine düşerken, Safi boğazını tuttu. Gözlerinin önünde yıldızlar parlıyordu. İkinci kaptan çok güçlü bir Hava Cadısı'ydı ve Safi'nin ciğerlerini kurutuyordu.

Safi dizlerinin üstüne çöktü. Her şey karanlığa gömülürken Merik, zalim olmayan ama katı bir ifadeyle onun tepesinde dikildi. "Evrane arkadaşına zarar vermeyecek. O bir şifacı keşiş, *domna*. Bir şifacı *Su Cadısı*," dedi.

Boğazını tutan Safi konuşamıyor, *nefes alamıyordu.*

"Uslu durmaya söz verirsen Kullen sana nefesini geri verecek. Söz veriyor musun?"

Safi çaresizce başını salladı ama artık çok geçti. Bedeni uzun süre havasız kalmıştı ve karanlık onu esir aldı.

Safi, uyandığında dilinin kocaman ve yapış yapış olduğunu hissetti. Yukarıdan ayak sesleri ve tahtalara vuran suyun sesi geliyordu. Burnunda koyu bir zift ve tuz kokusu vardı. Bir süre görebildiği tek şey, solundaki pencereden içeri vuran zayıf güneş ışığı dışında tamamen karanlık bir oda oldu. Sonra oda aydınlandı ve Safi karşı köşedeki bir şilteye yatırılmış Iseult'u gördü. Gözleri kapalıydı ve zor nefes alıyordu.

Safi ayağa kalktı ve ikinci bir şilteye takılıp tökezledi. Gözünün önünden akan kan yüzünden neredeyse yüzükoyun yere düşecekti.

"Iseult?" Bağkardeşi'nin yanı başında yere eğildi. Iseult'un yüzünden ter damlıyordu, cildi her zamankinden daha solgundu. Safi, Iseult'un alnına hafifçe dokunduğunda, cildinin ateş gibi yandığını fark etti.

Safi, Iseult'un kavalkemiği kırıldığı zaman da çok kötü yaralandığını görmüştü ama bu kez durumu gerçekten ciddiydi. Üstelik onlara yardım edecek Mathew ya da Habim yanlarında yoktu. Yapayalnızdılar. Tanıdık kimsenin olmadığı yabancı bir gemide *tek başlarınaydılar.*

Bütün bunlar çok anlamsızdı. Iseult vurulduğundan bahsedi-

yordu ama Safi'nin nasıl, nerede, *neden* olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kapıdaki demir tokmak dönmeye başlayınca Safi olduğu yerde durdu. O anda sanki dünya ve zaman da durdu. Ardından beyaz cübbeli keşiş içeri girdi. Vahşi bir hayvanla karşılaşmış gibi yavaşça elini Safi'nin olduğu yöne çevirdi. Güneşte yanmış cildinde, Su Cadılığı'nın simgesi olan bir üçgen ve vücut sıvılarındaki ustalığını simgeleyen bir de daire vardı. Safi, bakışını ve sihrini kadına yöneltince şifacı kadının kalbinin temiz olduğunu anladı.

Yine de tam olarak güvenemiyordu... Prens onun adının ne olduğunu söylemişti? *Evrane.* Safi son zamanlarda pek çok kez kandırılmıştı. Şimdilik keşişin işini yapmasını seyredecek ve mümkün olduğunca çok bilgi edinecekti.

Ayağa kalkıp Iseult'tan uzaklaştı ve teslim olmuşçasına ellerini kaldırdı. "Karışmayacağım. Siz yeter ki onu iyileştirin."

Başka bir ses, "Elinden geleni yapacak," dedi. Keşiş yavaşça Iseult'a doğru yürürken kapının eşiğinde Merik belirdi.

Safi, sıkılmış ve *zararsız* bir şekilde dişlerini göstererek prense gülümsedi. "Ne zaman teşrif edeceğinizi merak ediyordum, Prens. Bize nerede olduğumuzu söylemeyi düşünüyor musunuz?"

"Batı Jadansi. Dört saattir gemidesiniz." Safi'nin tavrına güvenecek kadar aptal değilmiş gibi, ağırbaşlılıkla odanın ortasına doğru yürüdü. Üzerinde temiz bir gömlek, pantolon ve lacivert renkli, dik yakalı bir palto vardı. Safi kendisinin ne kadar kir pas içinde olduğunu fark etti. Giysisi parçalanmış ve kirlenmişti, pislik içindeki etekleri ve bacakları apaçık ortadaydı.

Sonra Merik, Safi'nin tahmin ettiğinden çok daha hızlı ve sessiz bir şekilde ona doğru yaklaşarak onu arkadan kollarıyla sarmalayarak boğazına serin bir şey bastırdı. Burnuna keskin limon ve sandal ağacı kokusu geldi.

Safi geri çekilmedi. Sadece başını yana devirdi ve ağır ağır konuşarak, "Hançerinin hâlâ kınında olduğunun farkındasın, değil mi?" dedi.

"Sen de o hançerle seni öldürebileceğimin farkındasındır umarım?" Merik'in nefesi kulağını gıdıklıyordu. "Şimdi, söyle bana *domna*, seni arayan yetkililer var mı? Herhangi bir devletin yetkilileri?"

Safi gözlerini kıstı. Merik balodaydı. Nişan haberini duymuştu, yoksa duymamış mıydı? Safi onu kalabalıkta görememişti ve belki de Henrick'in duyurusundan önce balodan ayrılmıştı.

Safi, Merik'in içindeki gerçek niyeti görebilmek için büyü gücünü kullandı. Sanki imkânı olsa onu imparator Henrick'e geri götürebilmiş gibi bir yalanın ve doğrunun çelişkisini gördü.

Safi bu riski alamazdı. Ancak konuşmasına kalmadan Merik, hançerini onun derisine iyice bastırdı. "Korumam gereken bir mürettebat ve bir ülkem var. Bunların yanında senin canının hiçbir önemi yok. O yüzden bana yalan söyleme. Aranıyor musun?"

Safi, mürettebatı tehlikeye atıp atmadığını düşünerek bir an duraksadı. Eron amcası onun firarına bir kaçırılma havası katmıştı. Mathew ona bu kadarını söylemişti. Ancak görünüşe göre İmparator Henrick'in Safi'nin nereye götürüldüğünü bulması imkânsızdı.

Başını kaldırıp boynunu iyice ortaya çıkardı.

"Taktiğiniz çok kötü, Prens, çünkü *birileri* peşime düşmüşlerse bile, bunu size anlatmaya hiç niyetim yok."

"O halde galiba seni öldüreceğim."

"Öldür, hadi," diye tahrik etti onu. "Hâlâ kınında olan hançerinle boğazımı kes bakalım. Bunu nasıl becereceksin görmek isterim."

Merik'in yüzü ifadesi değişmedi. Hançeri de. "Önce bana Carawen'lerin neden senin peşinde olduklarını söyleyeceksin."

Keşişin omuzları kasılırken Safi onun beyazlar içindeki sırtına baktı. "Hiçbir fikrim yok ama şuradaki Carawen'e sorabilirsin. O biliyor sanki."

"Hayır, bilmiyor." Merik'in sesinde keskin bir sabırsızlık vardı. "Ona doğru şekilde hitap edersen iyi olur. O Keşiş Evrane, Nubrevna Kralı Serafin'in kız kardeşi."

İşte şimdi işine yarayacak bir bilgi edinmişti. "Keşiş Evrane kralın kız kardeşiyse ve kral senin babansa... Keşiş Evrane halan olmalı. Ne kadar güzel!" dedi.

Merik, "Şaşırdım. Bunu anlaman çok uzun sürdü. Cartorra'lı bir *domna* iyi eğitim almış olmalıdır," dedi.

"Derslerimle hiç ilgilenmedim," diye karşılık verince Merik kahkahayla güldü.

Bu Merik'i hem çok şaşırtan hem de kızdıran bir kahkahaydı, birden yüzündeki ifadeyi değiştirip kınındaki bıçağı çekti.

Safi çenesini kütürdetti. Omuzlarını gerginleştirdi. "İşte bu çok keyifli bir beraberlik hali oldu. Yarın yine yapalım mı?" dedi.

Merik onu duymazdan geldi, boş eliyle paltosundan bir bez çıkarıp oymalı kınını sildi. "*Domna*, bu gemide benim sözlerim kanundur. Anladın mı? Burada senin unvanının hiçbir anlamı yok."

Safi başını salladı ve gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu.

"Sana bir anlaşma sunmak istiyorum. Vahşi bir köpek gibi davranmayı kesip olman gereken bir *domna* gibi davranırsan seni zincire vurmam."

"Ama Prens," yavaşça gözkapaklarını indirdi, "benim unvanımın burada zaten bir anlamı yok."

"O zaman bunu hayır olarak kabul ediyorum." Merik gidecekmiş gibi arkasını döndü.

Pes etme zamanının geldiğini anlayan Safi, "Anlaştık," diye haykırdı. "*Anlaştık,* Prens, ama şunu bil, ben bir kediyim."

Prens kaşlarını çattı. "Ne kedisi?"

"Vahşi bir şey olacaksam, bir kedi olmak isterim." Safi dişlerini gösterdi. "Bir *dağaslanı*, balık yiyen Nubrevna'lı cinsten."

"Hımm," diye çenesine dokundu Merik." Daha önce böyle bir havyan duyduğumu sanmıyorum."

"O zaman galiba ben ilkim." Safi ona el sallayıp Iseult'un yanına gitti.

Fakat Evrane elini kaldırarak onu durdurdu. "Çok kirlisin, gelemezsin, *domna*." Sesi boğuktu ama kaba da değildi. "Arkadaşına gerçekten yardım etmek istiyorsan temizlenmen lazım. Merik, onunla ilgilenmelerini sağlar mısın?" Çoktan kapıya yönelmiş olan yeğenine baktı.

Prens, "Amiral Nihar," diye düzeltti. "En azından denizde olduğumuz sürece bana böyle hitap et, Evrane hala."

Keşiş sakin bir sesle, "Demek öyle?" dedi, "O halde bana da *Keşiş Evrane* diyeceksiniz. En azından denizde olduğumuz sürece."

Prens kapıdan çıkmadan önce Safi, onun yüzünün ekşidiğini görmüştü. Safi de onun peşinden gitti.

Baş kasaraya çıkan merdiveni tırmanmak, şişmiş vücudu ve sabah güneşinin amansız işkencesiyle birleşince Safi'nin tahmin ettiğinden çok daha zor olmuştu. Oflaya puflaya gözlerini ovuşturarak taşla ovulmuş güvertede sendeledi. Bacakları kullanılmamaktan uyuşmuştu ve bir yere tutunur tutunmaz gemi inleyerek diğer tarafa doğru yattı.

Prens, ikinci kaptan Kullen'le derin bir konuşmaya dalmış yürüyordu, Safi elini gözlerinin üzerine götürdü. *Mıntıkanı analiz et.* Yükselen dalgaların ardında çok az şey görülüyordu. Sadece doğu ufkunda denizi bulutsuz gökyüzünden ayıran sarp bir toprak parçası vardı.

Safi denizcilerin arasından geçti. Ahşap zemini ovalayarak temizliyor, halatları geriyor, bir ileri bir geri kürek çekiyorlardı. Hepsi de sakat ve yaşlı bir adamın hırıltısı gibi bir hal alıyordu. Bazıları durup prenslerini selamlıyor ama *hiçbiri* duraksamıyordu. İçlerinde özellikle bir adam Safi'nin dikkatini çekti. Adamı görünce Safi'nin cadılığı dehşete düşmüş bir halde, onun kötü ve güvenilmez biri olduğunu söyledi.

Yanından geçerken, adam, "Matsi düşkünü sürtük," diye söylendi.

Safi de ona sırıtarak karşılık verdi. Köşeli suratını ezberlediğinden emin olmak istiyordu.

Sonra geminin kıç tarafına yürüyüp kıç kasaranın altına gir-

di. Şimdiye kadar otuz adım saymıştı. Merik, Kullen'e bir şeyler mırıldanarak bir kapıyı açtı. Ardından ikinci kaptan selam verip geldiği yoldan geri döndü. Sesi şaşkınlık veren bir kızgınlıkla yükseldi. "Sana uyuyabilirsin *dedim mi,* Leeri? Ölünceye kadar dinlenmek yok!"

Kullen'in bağırmasıyla kulakları çınlayan ve güneş ışığının eksikliği nedeniyle görüşü bulanıklaşan Safi, oda şekil alıncaya kadar kapıda durdu.

Çok zarif bir kamaraydı ve Merik gibi bayağı bir adamdan beklenecek bir yer değildi. Ne var ki yüksek sırtlı sandalyeleri bulunan, özenle işlenmiş bir masanın yanı başında beklerken çok gergin ve rahatsız görünüyordu.

"Kapıyı kapat," dedi. Safi kapıyı kapattı ama kasları gerildi. Bu adamla dans etmiş ve dövüşmüş olabilirdi ama bunlar ona bir odada yalnız kalacak kadar güvendiği anlamına gelmiyordu.

İçindeki ses *yanlış* diye karşılık verdi, göğsüne bir sakinlik çöktü. *Merik zararsız.*

Safi rahatladı ama sadece birazcık. Belki onu fiziksel olarak incitmek istemiyordu ama dost mu, düşman mı olduğu hâlâ belirsizdi.

Merik eliyle odanın arkasını gösterdi. "Yıkanabilirsin, giyinmen için de üniforma var."

Safi onun parmağının gösterdiği yöne, arka duvardaki parlak kılıç koleksiyonuna baktı. Kılıçların altında küçük bir varil ve alçak bir yatağın üstünde birkaç beyaz havlu duruyordu.

Su ya da havlu dikkatini çekmemişti, ilgisini çeken şey kılıçlardı. Bağlanmışlardı ama kolayca yerlerinden çıkarılabilirlerdi.

Merik, Safi'nin uzun bakışlarını yanlış yorumlamış olacak

ki yüzündeki ifade yumuşadı. "Halam iyi bir şifacıdır. Bağkardeşi'ne yardım edecek."

Doğru. "Peki, ya siz, Prens? Iseult'u Nomatsi olduğu için öldürecek misiniz?"

Merik'in dudakları şaşkınlıkla açıldı. Tiksinerek, "Nomatsi'lerden nefret etseydim *domna*, onu görür görmez öldürürdüm," dedi.

"Peki, ya adamların?" diye devam etti Safi. "Onlar Iseult'a zarar verirler mi?"

"Onlar benim emirlerime uyar," diye cevap verdi.

Ancak Safi, sihrinin bu cevaba verdiği karşılıktan hoşlanmadı. Sanki çok da doğru değilmiş gibiydi. Ayağını yere vurmaya başladı. *Çıplak* ayağını. "Yeni ayakkabılarım olacak mı?"

"Merik gömleğini düzeltip göğüs hatlarının etrafından kumaşı çekerek, "Sana göre olanını bulamadım," dedi. "Şimdilik yalınayak yürüyeceksin. Ölmezsin, değil mi?"

"Ölmem." Habim, ona her zaman ayaklarını doğanın şartları üzerinde yürüyerek sertleştirmesini söylerdi. "*Kendini ne durumda bulacağını asla bilemezsin,*" derdi. "*Ayakkabılar bir lüks olmalı, ihtiyaç değil.*" Safi ve Iseult'un, ayda en az bir kere tüm gün çıplak ayakla gezinmesini isterdi. Bu yüzden iki kızın da ayağı kızgın kömürler ya da en azından *çok sıcak* kumların üstünde yürüyecek kadar nasırlıydı.

Merik minnettar bir homurtuyla Safi'ye masaya oturmasını işaret etti. Safi oturdu ama onun tam karşısına geçmeye dikkat etti. Olur da işler kötü gider (ki son zamanlarda hep böyle oluyordu) gemideki herkesle savaşıp kaçması gerekirse diye kılıçlara

uzanmasına yetecek bir mesafede durdu.

"Jana şu an burada". Merik Jana'nın madeni para büyüklüğünde bir kopyasını haritanın üstüne koydu. Bir mıknatısın yapışması gibi, gemi kâğıdın üzerinde kaydı ve dar Jadansi Denizi'nin doğu kıyısı yakınlarında durdu.

Merik, sert ama narin parmaklarını kıvırıp, "Buraya gidiyoruz," dedi. Minyatür Jana'nın yelkenlerine hafif bir esinti çarptı. Harita üzerinde kayarak başka bir küçük gemiyi geçtikten sonra bir ada grubunun yanı başında durdu. "Yüz Ada'da Lejna adında bir kasaba var. Benim görevim seni oraya bırakmak. Yarın orada oluruz."

"Yüz Ada," diye sessizce tekrarladı Safi. "Oraya varınca ne yapmamı bekliyorsun peki?"

"Seni oraya bırakmam söylendi sadece. Nedenini bilmiyorum; çünkü orası bir hayalet kasaba ama karşılığı reddedemeyeceğim kadar iyi: Hasstrel'lerle bir ticaret anlaşması."

Safi'nin kaşları aniden yukarı kalktı. "Mülkümüzün krala ait olduğunu, çiftçilerimizin yarı aç yaşadığını ve hiç paramızın kalmadığını biliyorsun değil mi?"

Merik çenesini sıkarak, "Her anlaşma şu an Nubrevna'nın elindekilerden daha iyidir. Tek bir Cartorra mülküyle takasa girebileceksem, anlaşmayı kabul ederim."

Safi orada değilmiş gibi başını salladı. Artık dinlemiyordu. Merik *anlaşma* dediğinde gözleri masanın kenarında kıvrılmış bir tomara ilişti. Safi onun ne olduğunu soracaktı ama midesi açlıktan kazınıyordu.

"Yemekte ne var, Prens?"

Merik sırıtarak, "Balıda yeterince yemedin mi?" diye sordu.

Safi buna gülerek karşılık vermedi. Balo ve Nubrevna dört adım dansının üstünden uzun zaman geçmişti.

Merik'in gülümsemesi sanki onun aklını okuyormuşçasına birden durdu. Giysisinin koluyla oynamaya başladı. "Sen hiç akılıma gelmemiştin, *domna*. Baloda yolcumun sen olacağını bilseydim..." İç çekti. Belli ki zihni derinlere dalıyor, düşünceleri gürültüyle devriliyordu. "Sanırım seni Jana'ya götürürdüm ve ikimize de zaman kazandırıp bu kadar iş çıkarmazdım ama senin ismin partiden ayrılıncaya kadar Söz Büyülü anlaşmamda yoktu. O zaman bile, senin Hasstrel'in *domna*'sı olduğunu anlamadım."

Safi başını salladı. Şaşırmamıştı. Eron onu partide dikkat dağıtan sağ eli olarak kullanmıştı ve Merik, onu erkenden götürseydi planı asla işlemeyecekti.

Daha da önemlisi Merik, onun sonunda kiminle nişanlanacağını bilseydi Safi'yi taşımayı kabul etmezdi bile.

Bir sessizlik çöktü. Gıcırdayan tahtalar ve bağıran denizciler bu sessizliği bozdu. Merik dikkatini yeniden çizimlere verdi ve Safi onu izlemeye karşı koyamadı.

Merik'in Leopold'la aynı yaşta olduğunu biliyordu ama Merik daha büyük görünüyordu. Omuzları geniş ve yüksekti. Kasları çok gelişmiş, cildi ise güneş altında yanmış ve sertti. O esnada kaşlarının arasında, sanki sıkça kaşlarını çatıyormuş gibi, üçgen bir kırışık belirdi.

Merik, prenslik ve amirallik vazifelerini ciddiyetle yerine getiriyordu. Safi'nin bunu bilmesi için sihre ihtiyacı yoktu. Göğsüne hiç ummadığı bir korku saplandı. Amcasının planları yüzünden Merik'in zarar görmesini istemiyordu. Tahmin edebildiği

kadarıyla o ve Merik, sadece birer kuklaydı. İstekleri dışında oynanan iki karttan başka bir şey değillerdi.

Yarasalar Kraliçesi ve Tilkiler Kralı, diye düşündü eğlenerek... Ardından biraz vahşice: *Ya da belki de ikimizin de işareti yoktur, sadece birer jokerizdir.*

Merik giysisinin kolunu düzeltti ve kapıya baktı. "Yemeğin geliyor, *domna.* Temizlensen iyi olur. Bir de ikimizin de iyiliği için iyice keselen." Yine odadan çıkmadan önce hafifçe gülümsedi. Safi onun gidişini izledi ve odadan tamamen çıkıncaya kadar bekledi.

Kapı kapanınca elini hızla uzatıp tomarı açtı.

Kendisine çok tanıdık gelen bir elyazısıyla, tam da Merik'in dedikleri yazılıydı.

Bu anlaşma Eron fon Hasstrel ve Nubrevna'lı Merik Nihar arasındadır. Merik Nihar, Safiya fon Hasstrel'i Dalmotti İmparatorluğu'ndaki Veñaza'dan Nubrevna'daki Lejna'ya götürecektir. Yolcunun Lejna'daki yedinci iskeleye sağ salim getirilmesinin ardından ticaret anlaşması pazarlıkları başlayacaktır.

Merik Nihar, yolcuyu Lejna'ya getiremezse, yolcunun burnu bile kanar veya yolcu ölürse bu anlaşmanın ikinci sayfasındaki tüm şartlar iptal edilecektir.

Safi, "ithal edilenler" ve "piyasa değeri" gibi donuk bir dilin kullanıldığı ikinci sayfaya geçti. Sayfaları parmaklarının arasına alıp dokundu. Çok hafif ve inceydiler.

Söz Cadılığı. Bu kesinlikle Mathew'nun elyazısıydı. Safi

bunun *kimin büyüsü* olduğunu hemen anladı.

Yirmi Yıllık Ateşkes Anlaşması'yla aynı türden bir belgeydi. Pazarlık gerçekleştikten sonra Eron ve Merik anlaşmanın dilini değiştirebilecek ve uzak diyarlarda üzerinde müzakere yapabileceklerdi.

Safi belgenin sonuna baktı. Uygun bir dille yazılmıştı; aslında Ateşkes'in son sayfasıyla tıpatıp aynıydı.

Her iki taraf da anlaşmaları üzerine aşağıya imza atmalıdırlar. Taraflardan biri yukarıda kabul edilen şartları yerine getiremezse isimleri bu anlaşmadan silinecektir.

Kapının vurulduğunu duydu.

Yerinden sıçrarken anlaşmanın sayfalarını hemen birleştirdi. "Bir dakika!"

Kısık bir ses, "Size yemek getirdim," diye fısıldadı.

Kullen. Vahşi, kinci kaptan. Safi anlaşmayı masanın üstüne koyduktan sonra odanın arkasına fırladı. Varilin içine bir bez batırdıktan sonra, "Girin!" dedi.

Sonra yüzünü sertleştirdi. Yeni arkadaşlarıyla işbirliği yapacaktı ama bir sorun olacağını hisseder, Kullen'in nefesini bir kez daha keseceğini anlarsa, kontrolü ele geçirecekti. Yakınında kılıçlar ve burnunun dahi kanamamasını şart koşan bir anlaşma vardı.

17

*

Merik kızgın güneşin altında kavrulan Jana'nın güvertesi boyunca yürüdü. Safiya fon Hasstrel'i başına bir iş gelmeden Lejna'ya götürme işi düşündüğünden çok daha zor çıkmıştı. Davranışları da dövüşmesi ve dans edişinden farksızdı. İnsanı zorluyor ve sabrını sınıyordu.

Onu kurtardığından beri, Safiya'nın kollarından ve yüzünden çok daha solgun bacaklarının açıkta olmasının hiçbir faydası olmamıştı. Merik'i üzen de bu solgunluktu. Bir âşığın gözünde, bedenin özel bir anlam ifade ettiği gerçeğini yadsıyamazdı.

Merik derin bir nefes verdi. Safiya fon Hasstrel'i böyle mahrem bir şekilde düşünmek çok doğru değildi. Ne zaman onu düşünse ya da onun *yakınında olsa*, Nihar'lara özgü öfkesi artıyor, hızla, alev alev yanıyordu.

Merik'in öfkesi *Doge*'nin yemek odasında patlak verdiğinden beri, damarlarında onun nefesini fırtınaya çeviren bir güç vardı. Büyük, öfkeli rüzgârları kendine çekmek istiyordu. Çocukken

zamansız patlayan öfkesinin aynısıydı. Bu sefer boyun eğemiyordu. Dizginlenemeyen ve şiddetli öfkesiyle Vivia'dan hiç farkı yoktu.

Merik dizginlenmemeyi sevmezdi. Hırçın denizleri sevmezdi. Düzeni, kontrolü ve derli toplu olmayı severdi. Sakin dalgaları, açık gökyüzünü ve öfkesinin çok uzak olduğunu bilmeyi severdi.

Bu yüzden onu ne kadar güldürüyor ve kahkahaya boğuyor olursa olsun, çıplak bacakları aklını ne kadar karıştırırsa karıştırsın Merik, Safiya'dan olabildiğinde uzak durmalıydı.

Merik'e en yakın denizciler, eski gemisinden adamları, bir an durup onu selamladılar. Merik bu denizcilerin düzgün ve içten hareketlerine ölümüne güveniyordu.

Merik onlara başım sallayarak karşılık verdikten sonra gözleri Gelgit Cadısı dümenciye takıldı. *Bu* adam Kral Serafin'in mürettebatından gelmişti ve kralın eski adamlarının birçoğu gibi o da Merik'i hiç umursamıyordu ama en azından Jana'yı doğru kullanıyordu.

Şimdilik.

Merik, geminin halatlarına, seren direklerine ve yelkenlere dikkatle göz gezdirdi. Her şeyin düzenli olduğunu görünce alt güverteye inen merdivenlere yöneldi.

Aşağı inip yolcu kamarasına girdiğinde, halasının panzehir taşı küpesiyle oynadığını gördü. "Az önce Ses Cadısı Hermin'le konuştum," dedi halası sessizce. "Carawen Manastırı'ndaki Ses Cadısı'na ulaşmayı başarmış. Görünüşe göre deniz fenerindeki keşişlere *domna*'yı canlı yakalamaları emredilmiş ama onu gören keşişlerin çoğu geri çekilmiş."

Merik, bakışlarını uyuyan Iseult'a çevirerek, "Neden?" diye sordu. Birisinin ondan korkmasını anlayamamıştı. Gerçi çocukken bir sürü Nomatsi kervanı görmüştü; galiba bu yüzden onların ölü solgunluğuna ve simsiyah saçlarına alışıktı.

Halası sorusuna cevap vermeyince Merik ona doğru döndü. Halası başını sallıyordu. "Kesin olarak bildiğim tek şey hâlâ *domna*'nın peşinde bir Carawen keşişin olduğu. Adı Aeduan ve en çok parayı kim verirse onun için çalışır." Evrane sesli bir şekilde nefes vererek pencereye yöneldi ve gözlerini kısarak güneşe baktı. "O yaşadığı sürece bu kızların hayatı tehlikede, çünkü Aeduan bir Kan Cadısı, Merik."

Merik'in başı geriye doğru gitti. "Böyle bir şey var mı?" Halası başını sallayınca, yeniden deniz fenerindeki savaşı düşündü. O ânın çılgınlığı içinde, genç keşişin gözlerindeki kırmızılığı ve Safiye'yi olduğu yerde kaskatı kesmesini hayal sanmıştı.

Demek ki hepsi gerçekti. *Kan Cadısı* gerçekti.

Merik yavaşça, "Fakat bu Kan Cadısı biz Lejna'ya girmeden bize ulaşamaz. *Domna*'yı oraya bırakınca, keşiş artık bizim için bir sorun olmaktan çıkar," dedi.

Evrane'nin kaşları yukarı kalktı. "Bu kızları bir kurdun eline bu kadar kolay mı bırakacaksın?"

"Mürettebatımı korumak için bırakırım. Nubrevna'yı korumalıyım."

"Ancak tüm mürettebat bir adamla başa çıkabilir. Bir Kan Cadısı'yla bile."

"Birileri mutlaka ölür ama ben, anlaşma için onlara ne kadar ihtiyacım olursa olsun, bu iki kız uğruna denizcilerimi riske

atamam. *Domna*'yı bıraktığımızda artık o ve arkadaşı, benim sorunum olmayacak."

"Seni en son gördüğümden beri bu kadar çok mu zaman geçti?" Evrane'nin yanaklarına renk gelmişti. "Sırf Vivia gibi davrandığın ve çaresiz kızları yüzüstü bıraktığın için babanın sana daha çok saygı duyacağını düşünüyorsan onun saygısını istemiyorsun demektir."

Uzun bir süre sadece geminin kalaslarının iniltisi ve dalgaların sesleri duyuldu. Merik en sonunda, "Beni Vivia'la kıyaslamaya hakkın yok," diye çıkıştı. "O mürettebatını balık yemi olarak görüyor ben ise ailem olarak. O Nubrevna'yı beslemek için korsanlığa sığınıyor, ben ise temelli çözümler arıyorum." Merik konuştukça sesi yükseliyor, öfkesi gittikçe alevleniyordu. Yanıyordu. "*Domna* fon Hasstrel bana bu çözümlerden birini sunuyor ama Vivia çaresiz. Bu yüzden adamlarımı *kanımın son damlasına* kadar koruyacağım ve *domna*'yı orada tek başına bırakacağım."

Şiltede yatan Iseult uykusunda irkilince Merik nefesini bıraktı. Öfkesini yatıştırdı. Halası onun iyiliğini istiyordu ve onun da kız kardeşi gibi davranmasını önlemek için haklı sebepleri vardı.

Merik sert bir şekilde sözünü tamamladı. "Normalde Nubrevna gemileri okyanusta keşişleri ya da kaçak firari asilleri taşımaz. Babam seni gemiye aldığımı öğrenecek olursa, vereceği tepkiyi tahmin edebilirsin. Seninle ilgili kararımdan dolayı beni pişman etme. Hasstrel anlaşması gerçekleşinceye kadar *domna* Safiya'yı koruyacağım ve elimden geleni yapıp onu Lejna'ya ulaştıracağım. Fakat Kan Cadısı'nı gördüğümüz anda, benim için adamlarım önce gelir."

Evrane gözlerini bir süre Merik'in gözlerinden ayırmadı. Sonra iç çekerek arkasını döndü. "Elbette, Amiral Nihar. Nasıl isterseniz," dedi.

Merik, halasının gümüş rengi saçlı başını şilteye çevirip tekrar Iseult'un yanı başında dizlerinin üstüne çöküşünü izledi. Boğazının arkasını gıdıklayan bir özür dileme isteği, neden bu kararları verdiğini Evrane'nin anlatma ihtiyacı hissetti.

Ancak Evrane, Nihar ailesi hakkında kararını çok uzun zaman önce vermişti. Onun Kral Serafin'le ilişkisi, Merik'in Vivia'yla olan ilişkisinden daha iyi değildi. Hatta daha kötüydü.

Merik odadan çıkıp yukarı giderken, Kan Cadısı gerçekten hayattaysa onunla en iyi şekilde nasıl baş edebileceğini düşündü. Tek taktik, Lejna'ya olabildiğince erken varmak gibi görünüyordu. Bu yüzden, her ne kadar istemese de bir kez daha Gelgit Cadıları'nı çağıracaktı. Böylece denizcilerine çok az iş düşecekti.

Neyse ki Merik bu zaman farkını nasıl idare edeceğini biliyordu. Ellerini birleştirerek, "Tatbikat pozisyonu alın!" diye bağırdı. "Tüm denizciler *hemen* tatbikat pozisyonu alsın!"

Iseult uykuya daldı. Bu berbat yerde, o deliğin içinde sıkışıp kalmıştı, uykuyla uyanıklık arasında, gözlerini bir açabilse, *hayata döneceğini* biliyordu. Ne zaman hasta olsa bu yarı hayal durumuna teslim olurdu. Uyandığında istediği tek şey, şişmiş boğazını ve gıcığını rahatlatacak bir ilaçtı.

En kötüsü de bu yarı hayal halinin Iseult'u bir karabasanın ortasına götürmesiydi. Kendisini tutup bırakmayan gölgeden sadece...

Uykusundan uyanabilirse...

Kurtulabilirdi.

Tepesinde gürültülü bir gıcırtı duydu ve büyük bir çabayla gözkapaklarını kaldırdı. Gölgeler geri çekilip yerlerini acıya bıraktılar. Vücudunun her zerresi ıstırap içindeydi.

Beyaz saçlı ve yüzü tanıdık bir kadın belirdi. Iseult uykulu bir şekilde, *hâlâ hayal görüyorum,* diye düşündü.

Sonra kadın, Iseult'un koluna dokundu, sanki bir ateş çömleği devrilmiş gibiydi. Iseult birden kendine geldi.

"Sen," diye cırladı. "Ne işin var burada?"

Rahibe sakin bir sesle, "Sana şifa veriyorum," dedi. Bağları parlak, koyu yeşil renkliydi. "Kolunda bir ok yarası var..."

Iseult keşişin beyaz pelerinine bakarak, "Hayır," dedi, "Yani, *sen*..." Ağzından çıkan laflar dönüp duruyordu. Hayır, oda dönüyor, Iseult'un dünyası da odayla birlikte dönüyordu. Dalmotti lisanını konuşup konuşmadığından bile emin değildi. Ağzından çıkanlar Nomatsi lisanı olabilirdi.

"Sen," diyerek tekrar konuşmayı denedi, Dalmotti lisanındaki *sen* kelimesini kullandığına neredeyse emindi, "beni kurtardın". Acı ve baş dönmesi arasında ağzından bu sözler çıkarken, keşişin pelerinindeki lekeleri gördü. Hemen utanarak elini bıraktı. Ardından hafifçe nefes aldı. Canı çok yanıyordu. Kızgın zift gibi kaynıyordu. *Sakinleş. El ve ayak parmaklarının ucunda yavaşça yürü.* Parmak uçlarına ve ayak parmaklarına kan gitmiyordu.

"Altı buçuk yıl önce bir yol ağzında beni bu-bulmuştun. Veñaza'nın kuzeyinde. Küçük bir kızdım ve yolumu kaybetmiştim. Kucağımda bir *ragdoll* kedisi vardı."

Hava, kadının dişlerinin arasında uğuldadı. Geri çekildi. Bağları şaşkın bir yanık rengiyle parlıyordu. Ardından kafasını daha hızlı sallamaya başladı. Bağları şaşkınlıktan turkuvaz rengine büründü.

Birden ona doğru yaklaşıp eğildi ve durmadan gözlerini kırptı, kırptı, kırptı. "Adın Iseult mu?"

Iseult duyduğu acıdan dikkati biraz dağılmış bir şekilde başını salladı. Rahibenin gözleri sanki gözyaşları toplanmış gibi parlıyordu. Belki de odanın karanlığındandı. Güneşin açısındandı. Keşişin Bağlarında mavi keder parıltısı yoktu. Sadece yeşil renkli bir heves ve parlak bir pembe vardı.

Rahibe, "Altı buçuk yıl önce, sahilde gördüğüm kız sen miydin?" diye devam etti.

"On iki yaşındaydım," dedi Iseult. "Ke-kedimin adı... Eridysi'ydi."

Keşiş derin bir nefes verdi. Duyduğu şey onu itmiş gibi geri çekildi. "*Benim* adımı öğrendin mi? Sana adımı söyledim mi?"

"Sanmıyorum." Iseult'un sesi çok zayıf ve derindi ama kulakları mı yoksa boğazımı çalışmıyordu bilemedi. Kolundaki alev, yükselen bir dalga gibi yukarı tırmanıyordu artık.

Keşiş geri çekilip tekrar o becerikli şifacı kadın haline büründü. Sıcak elini Iseult'un omzuna, ok yarasının hemen üstüne koydu. Iseult irkildi, sonra da onu kucaklayan uykuya daldı.

Oysa Iseult uyumak istemiyordu. Rüyalarla tekrar yüzleşemezdi. Gerçek hayatta hırpalanmış ve herkesin ona saldırmış olması yeteri kadar kötü değil miydi? Tüm bunları uykuda yeniden yaşamak zorunda kalmak istemiyordu.

Rahibenin pelerinine uzanıp, "Lütfen" dedi. "Daha fazla rüya görmek istemiyorum."

Kadın, "Rüya görmeyeceksin" diye mırıldandı. "Sana söz veriyorum, Iseult."

"Peki, ya... Safi?" Uyku Iseult'un sırtından aşağı iniyordu. "O burada mı?"

Rahibe, "Evet," dedi. "Birazdan geri dönecektir. Şimdi uyu ve iyileş, Iseult."

Iseult söyleneni yaptı. İstese de karşı gelemezdi. Kendini şifalı uykunun dalgalarının dibine bıraktı.

18

*

Kan Cadısı Aeduan, Jana'nın kuzeyinde ama aynı sularda uyandı. Kaburgalarını dürten parmakların sinir bozucu hissi uyandırmıştı onu.

Uyku halinin bulutları dağılıp gidince algıları açıldı. Güneş ışığı yüzünü ısıtıyor, sular kollarını sarıyordu. Burnuna deniz suyu kokusu geliyordu.

İnce bir ses, "Ölmüş mü?" diye sordu. Bir çocuktu.

Aeduan kılıcının kayışıyla oynadığından şüphelendiği ikinci bir çocuk, "Tabii ki ölmüş," dedi. "Dün gece kıyıya vurdu ve o zamandan beri hareket etmedi. Sence kılıçları kaça satarız?"

Aeduan kılıcının kayışının çözüldüğünü duydu.

Uykunun son kalıntıları da yok olup gitti. Gözleri kocaman açıldı. Eliyle çocuğu bileğinden yakalayınca ceplerini yoklayan cılız çocuk acıyla haykırdı. Bir-iki adım ilerideki ikinci çocuk aval aval bakıyordu. Ardından ikisi de çığlık atmaya başladılar. Neredeyse Aeduan'ın kulaklarının zarı patlayacaktı.

Bıraktığı ilk çocuk arkasından kumları sıçratarak kaçmaya başladı. Kumlar, Aeduan'a fırladı ve ağzından bir inilti çıktı. Yumruğunu kumsala vurduğunda, elleri pelte kıvamına gelmiş ıslak kumlara girdi ve doğruldu.

Her yer, krem rengi kumsal, mavi gökyüzü, kahverengi sazlıklar, kaçan çocuklar ve birkaç metre ötede kaçışan çulluklar sarsılmış ve kirli bir hal almıştı. Aeduan nerede olduğunu anlamaya çalışmaktan vazgeçti. Burası Veñaza civarında herhangi bir yer olabilirdi. Kendi vücuduyla ilgilenmeye başladı.

Her ne kadar kaslarını zorlasa da önce ayak parmaklarına uzandı. Çizmeleri sağlamdı ama tamamen ıslanmışlardı. Deri, kurur kurumaz çekecekti. Neyse ki ayağında kırık yoktu.

Bacakları da tamamen iyileşmişti ancak pantolonunun sağ bacağı dizine kadar yırtılmıştı ve baldırının etrafına sazlık kamışları dolanmıştı.

Sonra bacaklarına, kalçalarına, beline, kollarına ve hâlâ biraz acıyan kaburgalarına baktı. Göğsündeki yara izlerinden kan geliyordu, demek ki sırtındakilerden de kan gelecekti. Fakat bu küçük kesikler eski yaralardı. Çağlar öncesinden kalmaydı. Aeduan ne zaman öldürücü yara alsa bu lanet şeyler açılıyor ve kan sızdırıyordu.

En azından kanayan *yeni* bir yarası yoktu, hiçbir yeri kırılmamıştı ve yerine yenisini koyamayacağı hiçbir şeyini kaybetmemişti. Semender pelerini ve Carawen panzehir taşı hâlâ üzerindeydi. Nomatsi kızının aldığı küçük hançerin ve bıçağın daha fazlasını kolayca elde edebilirdi.

Ancak hiç kan kokusu olmayan Nomatsi kızını düşünmek,

Aeduan'da bir şeyleri kesme isteği uyandırdı. Elini kılıcının kayışına götürdü. Çulluk ona doğru yaklaştıkça parmakları fırlatma bıçağının üzerinde sabırsızlıkla titremeye başladı.

Fakat hayır. Kuşu korkutmak öfkesini yatıştırmayacaktı. Bağ Cadısı'nı bulmadan sakinleşmesi mümkün olmayacaktı.

Bulduğunda o Bağ Cadısı'na ne yapacağını bilmiyordu. Onu öldürmeyi düşünmüyordu. Artık ona bir can borcu vardı. Cadı bir şekilde onun canını bağışlamış veya onun gibi bir şey yapmıştı. Borcunu ödemeliydi.

Ancak Aeduan, hiç umursamadığı kişilerin hayatlarını kurtarmaktan nefret ediyordu. Onun böyle borçlu olduğu sadece bir kişi daha vardı ama en azından o kişi bunu hak etmişti.

Aeduan parmaklarını bıçaktan çekti. Doğudaki güneşe son bir kez bakarak ayağa kalktı. Başı iyice döndü ve kasları titredi. Bedeni ona suya ve yiyeceğe ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

Uzaklardan bir şıngırtı sesi geldi. Dokuz çan sesi, günün henüz yeni doğduğuna işaretti.

Başını sesin geldiği yöne çevirdi. Güney tarafında uzaklarda bir köy görüyordu. Büyük ihtimalle çocukların yaşadığı köydü. Demek ki, Veñaza'dan çok uzakta değildi. Bileklerini çevirip parmaklarını kütürdetti ve kendine doğru gelen dalgaların arasında yola koyuldu.

Nihayet lonca efendisi Yotiluzzi'nin evine vardığında on ikiye çeyrek kala çanları çalıyordu. Bekçi onu şöyle bir süzdükten sonra hemen kapıyı açtı.

Aeduan'ın cehennemin kapısından sürüklenerek içeri sokulup tekrar çıkarılmış gibi göründüğünü söylemek abartı olmazdı. Kasabaya inen yoldaki bir pencerede kendi görüntüsüne bakmış ve tahmininden çok daha kötü göründüğünü anlamıştı. Kısa saçlarında kurumuş kanlar vardı, cildi ve giysileri kum içindeydi ve üç saattir yürüyor olmasına rağmen, çizmeleri ve pelerini hâlâ kurumamıştı.

Göğsünden ve sırtından kan sızmaya devam ediyordu.

Her sokakta ve köprüde, her bahçede ve caddede insanlar tıpkı Yotiluzzi'nin bekçisinin yaptığı gibi geri çekilmişlerdi. En azından Veñaza halkı "Hükümsüz Cadı" demiyor ve iki parmaklarını tıpkı bekçinin yaptığı gibi gözlerine götürüp Gökyüzü'nün kendilerini korumasını istemiyorlardı.

Aeduan, bekçinin yanından geçerken adamın yüzüne doğru tısladı. Bekçi irkildi ve kapının arkasında gözden kayboldu. Aeduan bahçeye girerken aklından şu söz geçiyordu: *Yeni yıkanmış kediye elini sürme.* Küçükken annesinin ona hep söylediği bir şeydi. Aeduan bunu yıllardır düşünmemişti.

Bu yüzden kaşları daha da çatıldı ve yolunun üzerine sarkan çiçekleri ve yaprakları parçalamamak için kendini zor tuttu. Ormana benzeyen bitkileri olan ve kontrolsüz bir şekilde büyüyen Dalmotti bahçelerinden nefret ederdi. Bu tür bahçeleri savunmak imkânsızdı. Yaşlı lonca efendisi için takılıp düşme tehlikesi taşıyordu ve Dalmotti İmparatorluğu'nun umursamazlığının örneklerinden biriydi.

Aeduan nihayet Yotiluzzi'nin evinin batı tarafındaki avlusuna geldiğinde hizmetçiler, Yotiluzzi'nin sabahlarını geçirdiği masayı temizliyorlardı.

Hizmetçilerden biri yoldan yürüyerek gelen Aeduan'ı görünce çığlık attı ve ellerindeki bardak yere düşüp parçalandı.

Kadın, *"Şeytan!"* diye bağırmasaydı Aeduan sadece yürüyüp geçecekti.

"Evet," diye gürledi, ıslak çizmelerini avlunun zeminine vurarak. Gözlerini kadına dikti. Kadın titremeye başladı. "Ben bir şeytanım ve bir daha çığlık atarsan canını alırım."

Kadın titreyen ellerini ağzına götürünce Aeduan gülümsedi. Bu hikâyeyi gördüğü herkese anlatmasına izin verdi.

"Nerelerdeydin?" Yotiluzzi'nin sesi kütüphanenin açık kapılarından yankılandı. Kaftanını giyip dışarı çıktı. Kırış kırış olmuş çenesi titriyordu. Parlayan güneş ışığı altında lonca efendisinin gözlerindeki öfkeyi görmemek mümkün değildi. "Sana *ne oldu böyle?*"

"Buralarda değildim," diye cevap verdi Aeduan.

Yotiluzzi, Aeduan'ın yüzüne doğru parmağını sallayarak, "Buralarda olmadığını ben de iyi biliyorum," dedi.

Aeduan, ihtiyarın bu hareketinden hiç hoşlanmıyordu. İçinden herifin parmağını kırmak geliyordu.

Yotiluzzi parmağını sallamaya devam ederek, "Bilmek istediğim tek şey, neredeydin ve neden gittin? İçki mi içiyordun? Çok pis görünüyorsun. Dün geceden beri seni kimse görmemiş. Böyle devam edersen anlaşmayı iptal etmek zorunda kalacağım," dedi.

Aeduan cevap vermedi. Dudaklarını tek bir çizgi halinde birleştirdi ve lonca efendisinin sadede gelmesini bekledi. Arkada hizmetçiler kahvaltı tabaklarını toplamaya devam ediyorlar ancak yavaş hareket ediyorlardı. Gözleri Aeduan'a takılmıştı, ellerindeki tabaklar şıngırdıyordu.

Yotiluzzi sonunda, "Sana çok ihtiyacım var," dedi. "Bu işte para var ve senin ziyan ettiğin her saniye benim cebime daha az para girmesi anlamına geliyor. Cartorra'lı Henrick'in nişanlısı kaçırıldı ve imparator senin onu bulmanı istiyor."

"Öyle mi?" Aeduan bunun karşısında kafasını kaldırdı. "Peki, imparator bunun karşılığında para vermeyi kabul ediyor mu?"

"Oldukça fazla." Yotiluzzi parmağını yeniden Aeduan'ın yüzüne doğrulttu. "Onu bulursan seni ödüllendireceğim."

Aeduan gözle görülemeyecek bir hızla Yotiluzzi'nin parmağını kaptı ve ihtiyar adamı kendine çekti. "Ben imparatora kendim giderim, sağ ol."

Yotiluzzi'nin öfkesi kayboldu. Ağzı açık kaldı. "Sen bana çalışıyorsun."

"Artık çalışmıyorum." Aeduan yaşlı adamın parmağını bıraktı. Üzerinde hâlâ kahvaltıdan kalan yağ vardı. Aeduan zaten kir pas içinde olmasına rağmen, o kaygan yağ zerresi yüzünden kendini iyice pis hissetti.

Yotiluzzi, "Bunu yapamazsın. Ben senin sahibinim!" diye haykırdı.

Aeduan evin içine daldı. Yotiluzzi onun ardından bağırıyordu ama Aeduan onu duyamayacak kadar uzaklaşmıştı. Gösterişli koridordan geçip iki merdiven çıktıktan sonra küçük hizmetçi odasına girdi.

Sahip olduğu her şey tek bir torbadaydı. Bir Carawen keşişi olduğu için her şeye hazırlıklı ve her zaman gitmeye hazırdı.

İki şeyi bulmak için çuvalı karıştırdı; ikinci bir bıçak ve uzun bir isim listesinin olduğu bir kâğıt. Bıçağını gıcırdayan ve

hâlâ ıslak olan kayışına soktuktan sonra listeyi inceledi. Üzeri çizilmemiş sadece bir iki isim vardı.

En alttakinde *Ridensa Sokağı, 14Numara* yazıyordu.

Aeduan, babasının ondan ne istediğini zaten biliyordu. İmparatora katılmasını, Doğruluk Cadısı'nı bulmasını ve babasının büyüyen ordusu için kızı korumasını. Buna rağmen, haftalardır babasıyla haberleşmemişti. Bu aralar çok şey ortaya çıkmıştı, bu yüzden Aeduan boş bir zamanında Ridensa Sokağı 14numaradaki Ses Cadısı'nı ziyaret edecekti.

Ancak ona Nomatsi kızından bahsetmeyecekti. İlk can borcunu babasından saklamaya dikkat etmişti ve bu yenisini de bir sır olarak tutmakta kararlıydı. Kan kokusu olmayan bir kız, yeni sorulara neden olacaktı.

Aeduan soruları sevmezdi.

Islak semender pelerininin sürtünmesine aldırmadan çantasını omzuna aldı ve son iki yıldır evi olarak gördüğü odadan ardına bakmadan çıktı. Ardından tekrar Yotiluzzi'nin köşkünden geçerek geri döndü. Aşağı inerken hizmetçiler bağrışarak yolundan çekildiler. Yotiluzzi hâlâ kütüphaneden ona bağırıyordu.

Aeduan yürümeye devam ederken, ardında çizmelerinin çamurlu izlerini bıraktığı için seviniyordu.

Bazen adalet küçük zaferlerden ibaretti.

Yotiluzzi'nin evinden çıkıp bir hamamda yıkandıktan yarım çan sesi kadar sonra (neyse ki o zamana kadar eski yaralarının kanaması durmuştu) *Doge*'nin sarayına vardığında, hiç bekleme-

diği orduyla karşılaştığı o bahçelerden geriye, yanmış bitkiler ve rüzgârda savrulan küller kaldığını görünce çok şaşırdı.

Şaşırmaması gerekiyordu, o giderken kentte büyük bir yangın *çıkmıştı.*

Dalmotti muhafızları ve askerleri etrafta sürünüyordu ve kimse Aeduan'a dikkat etmiyordu. Önceki gece savaştığı ve şimdi çıplak duvar sütunları ve için için yanan közlerden ibaret giriş kapısına geldiğinde muhafızlardan biri Aeduan'ın önüne çıktı.

Adam, "Dur!" dedi. İsle lekelenmiş dişlerini gösterdi. "Kimse giremez ve çıkamaz. Hükümsüz Cadı."

Belli ki bu adam Aeduan'ı tanımıştı. İyi. Onu korkutmak daha da kolay olacaktı.

Aeduan havayı kokladı. Böyle yaptığında gözlerinin kıpkırmızı parladığını biliyordu. *Tuzlu mutfak ve bebek nefesi.* Bir aile babasıydı, ne kadar kötü. Bu onu Aeduan'ın şiddet sınırlarının dışında tutuyordu.

Aeduan tek kaşını kaldırarak, "Girmeme izin vereceksin," dedi. "Sonra da beni *Doge*'nin ofisine götüreceksin."

"Öyle mi?" diye somurttu adam ama boğazında saklayamadığı bir titreme vardı.

"Evet çünkü bu kıtada Safiya isimli kızı bulabilecek tek adam benim. Onu kimin kaçırdığını biliyorum. Yürü şimdi." Aeduan çenesini yola doğru uzattı. "Komutanlarına benim burada olduğumu söyle," dedi.

Aeduan'ın tahmin ettiği gibi muhafız aceleyle fırladı. Etrafında kaçışan adamları saymakla geçirdiği birkaç dakikalık bekleyişin ardından muhafız, Aeduan'ın hemen oraya götürülmesini

söyleyen bir mesajla geri döndü.

Aeduan, aile babası muhafızı takip etti. Dikkati önceki gecenin hasarındaydı. Sarayın en az yarısı yanıp kül olmuştu. Bahçeler daha da kötü durumdaydı. Hâlâ yaşayan bitkilerin üzeri külle kaplanmıştı.

Aeduan her bir ulus için bir tane oldukları belli olan on iki muhafız tarafından dikkatle incelendikten sonra, *Doge*'nin şahsi odasına girdiğinde kendine güvenli bir liman bulduğunu anladı. Gösterişli kırmızı halılar, tavana kadar uzanan kitap rafları ve parlak kristal lambalarla dolu bu oda belli ki *Doge*'nin kişisel alanıydı. Oysa şimdi tüm yaştan, sınıftan ve renkten insanlar vardı, etrafta da her türden üniformalı asker dolanıyordu.

Kavruk tenli Illryan'lar kapının yanı başında duruyorlardı. Güneydeki dağlarına dönmeyi istedikleri belliydi. Ufak Svod'lar pencerenin yanında toplanmış, kuzeye bakıyorlardı ve Balman'lar şarap kadehine benzeyen bir şeyi birbirilerine uzatıyorlardı. Lusquan'lar, Krityan'lar, Portollan'lar... Bütün uluslar bir aradaydı.

Ancak Marstok'lar yoktu. Aeduan hızlıca etrafı kolaçan edince, Kraliçe Vaness'in veya kralın orada olmadığını gördü.

Nubrevna'lıları da görmedi.

Az bir süre sonra Aeduan, Cartorra imparatorunu uzun bir masanın yanı başında kolları dört bir yana savrulmuş halde, kristalleri sarsacak kadar bağırırken buldu. Henrick'in bağırmalarına maruz kalan Dalmotti'li *Doge*, masasında kaskatı kesilmişti ve titriyordu.

"İşte!" diye bağırdı Aeduan'ın solundaki tenor bir ses. "De-

mek buradasın." Cartorra'lı Leopold bir gölgenin altından zıplayıp ayağa kalktı. Aeduan kitaplığın yanında dolanan bu açık renk saçlı, yeşil pelerinli prensi ne kadar özlediğini düşündü.

Daha doğrusu prensin *kokusunu almayı* özlemişti. Aeduan, imparatorluğun vârisinin kan kokusunu baloda zihnine kazımıştı. *Yeni deri ve dumanı tüten ocaklar.* Aeduan'ın bu kokuyu burada da hissetmesi gerekirdi.

Gölgelerin içinden gelen ikinci ses ve ikinci bir kişinin görüntüsü kafasını iyice karıştırdı. Aeduan bu adamı nasıl da fark etmemişti. Hele bir de bu ikinci adamın, odadaki herkesten en az bir karış daha uzun olduğunu düşününce daha da sinirlendi.

Adam, "Yeğenimi biliyorsun," diye lafı geveledi. Günlerdir uyumamış gibiydi. Gözleri kor gibi kıpkırmızıydı ve nefesi...

Aeduan burnunu kırıştırdı. Adamın kendisi, şaraptan daha çok şarap kokuyordu. Kanının kokusuna bile geçmişti.

Leopold hâlâ bağırmakta olan amcasına doğru hareket ederek, "Gelin, Keşiş" dedi, "Bize amcamın nişanlısının nerede olduğunu bildiğinizi söylediler. Her şeyi anlatın. Hemen şimdi." Leopold'un gözü, giysisinin isle lekelenmiş koluna takıldı. Tiksinen bir bakışla kolunu eliyle temizledi. "Sanırım külle dolu bir yerde kadife giyince böyle oluyor. Herhalde, saçım da kötü haldedir."

Öyleydi, kızılımsı sarı saçları griye dönmüştü ancak Aeduan bu konuda tek kelime etmedi. Sadece gelip, "İmparator," diyerek kendini hatırlattı.

"Doğru. Tabii ki." Leopold özür dilemeden askerlerin ve hizmetçilerin arasına daldı. Aeduan ve Dom Eron fon Hasstrel olduğunu düşündüğü ayyaş da onu takip ettiler.

Adam, "Yeğenimin kimin elinde olduğunu biliyorsun demek," dedi. "Anlat. Bana bildiğin her şeyi anlat," dedi. Aeduan'ın pelerinine sarıldı.

Aeduan çabuk bir hareketle kenara çekildi. Dom Eron imparatora doğru sendeledi. Sonra da imparatorun *üzerine*. Henrick söylenerek Dom Eron'u uzaklaştırdı ve gözlerini Aeduan'a dikti. Dudakları kıvrıldı.

Demek Cartorra imparatoru bu, diye düşündü Aeduan. Dün gece bu adamı uzaktan görmüştü ama Henrick'in yüzündeki tüm çukurları görebilecek kadar yaklaşmamıştı. Diğerlerinden daha ileri çıkmış tek dişini de. Ağzını kapadığında tıpkı bir köpek gibi üstdudağını kaldırıyordu.

Çok sinirlenmiş bir köpeğe benziyordu.

Henrick, "*Domna* kimin elinde?" diye sordu. İmparatorun sesi, boyu Aeduan'dan en az on beş santim kısa olmasına rağmen yüksek ve derindi. Atılan topların gümbürtüsünü bastıran cinsten bir sesti ve Aeduan, imparatorun kanındaki savaş alanı kokusunu alıyordu. "Bize bildiklerini anlat," diye devam etti Henrick. "Yoksa üç kere lanetlenmiş Marstok'lar mı kaçırdı?"

"Hayır," diye dikkatlice cevap verdi Aeduan. Yavaşça. Safiya'nın bir Doğruluk Cadısı olduğunu kimsenin bilmediğinden emin olmak istiyordu. Belki amcası biliyordu, belki de bilmiyordu. Aeduan, Eron gibi bir adamın eline fırsat geçerse bir Doğruluk Cadısı'nı hiç çekinmeden kullanacağını biliyordu.

"Gördünüz mü?" dedi *Doge*. "Size Vaness olmadığını söylemiştim!" Masadaki bir şeye deli gibi elini vuruyordu. "Bunu yapan onlar olsaydı imparatorumuzun imzası yok olurdu."

Aeduan, Yirmi Yıllık Ateşkes Anlaşması'na baktığını fark edince dudaklarını sıktı. Daha doğrusu, tüm kıta liderlerinin imzaladığı son sayfaya bakıyordu. Vaness'in sayfanın altına dikkatle işlenmiş çocuksu imzasını gördü. Bunu imzaladığında küçücük bir kızdı. Ya anlaşmanın sihri bozulmuştu ya da Nubrevna'lılar, *domna*'yı rızası olmadan götürmüşlerdi.

Aeduan, İmparator Henrick'e döndü. "*Domna*, Nubrevna'lıların elinde. Onu denize götürürlerken gördüm," dedi.

Odada bir sessizlik oldu. Henrick'in bile kötü bir şey yutmuş gibi bir hali vardı.

"Ama," diye başladı Prens Leopold, başparmağını altdudağma sürerek, "Sarayı yakan Marstok'lu bir Ateş Cadısı'ydı ve," yardım istiyormuş gibi Henrick'e baktı. "Marstok'lar, Veñaza şehrini terk etmişlerdi. İmparatoriçe ve saltanatı, partiden hemen sonra ortadan kaybolmuşlar. Ben burada suç kokusu alıyorum."

Doge gergin bir şekilde ellerini birleştirerek, "Evet ama Nubrevna'lılar da gittiler. İlk dansın ardından hemen gittiler..."

"Prens ve yeğenimin ilk dansının ardından," diye sözü bitirdi Eron. Biraz daha dik duruyordu. "Nubrevna'lılar! Onları parçalayacağım!"

Henrick iğrenmiş bir bakışla, "Öyle bir şey olmayacak," diye homurdandı. Aeduan'a doğru döndü. "Bize gördüklerini anlat, Keşiş. Hepsini."

Aeduan neredeyse tüm detayları atlayıp hızla tek önemli konuya geldi. Deniz fenerinde Nubrevna'lı bir Rüzgâr Cadısı ile Carawen keşişleri arasındaki bir savaş. Aeduan, "*Domna*'yı rüzgârla birlikte denize götürdü. Takip edemedim," diye sözünü bitirdi.

Henrick düşünceli bir şekilde başını sallarken *Doge* gözlüklerinin arkasından öfkeyle göz kırptı. Dom Eron, Aeduan'ın söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştı ve Leopold, Aeduan'a uykulu bir umursamazlıkla bakıyordu.

Henrick, "Kızı deniz fenerine kadar nasıl takip ettin?" diye sordu. "Cadılığınla mı?"

"Evet."

Henrick homurdandı ve zoraki bir gülümsemeyle azıdişlerini gösterdi. "Gücünü yeniden kullanabilir misin? Jadansi'nin ötesinde bile?"

"Evet." Aeduan kılıcının kabzasına hafifçe vurdu. "Bir bedel karşılığında onun peşinden giderim."

Henrick'in burun delikleri genişledi. "Ne tür bir bedel?"

Dom Eron, Aeduan'ın yanına gelerek, "Ne önemi var?" diye bağırdı. "Ne kadar istiyorsan vereceğim, Kan Cadısı. Ne kadar istediğini söyle, ödeyeceğim..."

Henrick, "Hangi parayla?" diye araya girdi. Sert bir sesle güldü. "Bu toplantıya katılmak için kraliyetten borç para aldın, Eron. Cüzdanında sakladığın paran varsa önce bana olan borcunu öde." Tekrar kahkaha atarak Aeduan'a döndü. "Senin ödemeni yapacağız Hükümsüz Cadı, ama bu para Safiya'yı kaçıranların parasıyla ödenecek. Nubrevna'lıların elindeyse, bedeli Nubrevna'lılar ödeyecek."

"Hayır." Aeduan parmaklarını daha hızlı vurmaya başladı. "Hemen şimdi beş bin *piestra* istiyorum."

"Beş bin mi?" Henrick geri çekildi. Sonra da birçok adamı ürkütecek kadar ileri atıldı.

Aeduan ürkmedi.

"Kiminle konuştuğunun farkında mısın Hükümsüz Cadı? Ben Cartorra imparatoruyum. Parayı ne zaman alacağını söylüyorsam o zaman alırsın."

Aeduan parmaklarını vurmayı kesti. "Ben de bir Kan Cadısıyım. Kızın kokusunu biliyorum ve onun peşinden gidebilirim. Ancak beş bin *piestra* olmadan bunu yapmam."

Henrick'in göğsü kabardı. Belli ki tüm gücüyle bağıracaktı ama Leopold araya girdi. "Paranı alacaksın, Keşiş," dedi. Prens ellerini teslim olmuşçasına amcasına doğru kaldırdı. "O senin *nişanlın,* Henrick Amca. Bu yüzden onu geri getirmek için ne bedel gerekiyorsa ödemeliyiz, değil mi?" Daha sonra *Doge*'ye ve Eron'a döndü. İkisi de ona bir şekilde kafa sallamışlardı.

Aeduan bundan etkilendi. Leopold ona dönüp gözlerine baktıktan sonra, "Benimle birlikte odama geleceksin. Paranın yarısı orada. Bu yeter mi?" deyince daha da memnun oldu.

"Evet."

"İyi." Leopold boş bir şekilde gülümsedi. "Artık sanırım hepimiz kabul ediyoruz ki," dönüp amcasına baktı, "burada yeterince zaman kaybettik. Bana izin verirseniz, Majesteleri, keşiş, nişanlınızı ararken ona katılmak isterim. Safiya'yı iyi tanırım ve sağduyularım keşişe yardımcı olabilir."

Aeduan'ın hissettiği tüm itibar bu sözlerle uçup gitti. Prens onu yavaşlatacaktı. Dikkatini dağıtacaktı. Ancak karşı çıkmasına kalmadan Henrick evet anlamında başını salladı. "Evet, Hükümsüz Cadı'ya katıl ve onu gözünün önünden ayırma." İmparator, Aeduan'a baktı. Bir tepki vermesini beklediği belliydi.

Ancak Aeduan karşılık vermedi.

Kısa süre sonra Leopold kendisini takip etmesi için Aeduan'a işaret etti ve odadan ayrıldı. Aeduan bileklerini döndürerek ve kanında kaynayan öfkeyle onun peşinden gitti.

En azından kimse Safiya'nın bir Doğruluk Cadısı olduğundan bahsetmemişti. Aeduan, kızın peşinden gitme işinin karşılığını aldığında onu hâlâ babasına teslim edebilirdi.

Bu Cartorra'lılar Safiya fon Hasstrel'i bulması için Aeduan'a para vermelerine rağmen, kimse onu *geri getirmekle* ilgili bir şey söylememişti.

19

*

Merik'in Safi'yi odasına götürüp güvenlik amacıyla alt güvertede kalmasını söylemesinden beri geçen iki saat boyunca Safi'nin kafasından hep aynı düşünceler geçti.

Ve sorular... Sayısız sorular. Amcasının planlarından, Henrick'le olan nişanlanmasına kadar hepsi, yüreğinde Iseult için kaçınılmaz bir korku uyandırıyordu.

Üstelik gürültü ve acımasız ayak sesleri de vardı. Safi'nin kafatasında çığlık atmak isteyinceye kadar yankılandılar. Evrane, Iseult'la ilgilenirken, Safi küçük kamarada gergin bir şekilde volta atmayı bırakıncaya kadar sesler devam etti.

Evrane en sonunda, "Dur artık," diye çıkıştı. "Ya da odadan çık. Dikkatimi dağıtıyorsun.

Ambarı incelemek için karşısına bir fırsat çıkmıştı. Iseult'u binbir zorlukla kazanacakları *özgürlüklerine* nasıl götüreceğini aydınlığa kavuşturacaktı. Habim'in ona öğrettiklerini, taktik ve savaş alanıyla ilgili söylediklerini Habim sanki yanı başındaymış gibi duyabiliyordu.

Ambar sandıklar, ağlar, çuvallar ve varillerle dolu, loş bir yerdi. İncelediği her köşeye denizciler de dahil *bir şeyler* sıkıştırılmıştı ve geminin bordasının üstünde duran kare şeklindeki açıklık haricinde hiçbir yerden ışık girmiyordu.

İçerisi ter ve yıkanmamış vücut kokuyordu. Diğer yandan, yukarıdaki hayvan güvertesinden insanın genzini yakan bir tavuk pisliği kokusu geliyordu. Safi tavukların ve diğer hayvanların sesini duyamadığına şükretti. Zaten katlanamayacağı kadar çok gürültü vardı.

Denizcilerin çoğu yukarıdaymış gibi görünse de Safi sandıklara dayanıp kıvrılmış veya tahtaların kenarına ilişmiş yirmi yedi adam saydı. Mürettebatın bir alanı yoktu. Safi bunu sonradan düşünmek üzere aklının bir köşesine yazdı.

Safi'nin yanından geçtiği yirmi yedi denizciden on dokuzu, başparmaklarını ısırdılar veya ona bakıp, "Matsi düşkünü sürtük," dediler. Onları anlamıyormuş gibi yaptı. Hatta daha da ileri giderek arkadaşça başını salladı. Fakat loş ışık altında güneşte kavrulmuş yüzlerini ve vahşi seslerini ezberledi.

Sıska, siyah tenli ve omuzlarına kadar saç örgüleri olan bir erkek çocuğu, alt güverteye inen merdivenlerden aşağı atladı. Safi'nin büyü gücü *onun* güvenilir biri olduğunu mırıldandı. Çocuk tam onun yanından geçerken Safi onu omzundan yakaladı. "Mürettebat bir Nomatsi'ye saldırır mı?"

Çocuk ona anlamsız bir yüz ifadesiyle baktıktan sonra, saç örgülerini salladı ve son derece *kadınsı* bir sesle, "Arkasında amiral yoksa hayır, ki olacağını sanmam. Tıpkı geri kalanımız gibi o da Nomatsi'leri umursamaz," diye cevap verdi.

"Geri kalanlarınız mı?"

"Ben değil!" Kız ellerini kaldırdı. "Yemin ederim. Gerçekten. Benim Nomatsi'lerle bir sorunum yok. Sadece mürettebattan bahsediyorum."

Doğru. Safi parmaklarını gözlerine götürdü. Yukarıda ayak başparmakları sürükleniyor, kılıçlar birbirine vuruyor, sesler yükseliyordu. Her ne tatbikatı yapılıyorsa Safi bunun bir an önce bitmesini istiyordu.

Tekrar volta atmaya başladı. Davulların yavaş ritminin iki katı tempoyla yürüyordu. Sonra üç katı. Neden bir plan yapamıyordu? Bu Iseult için çok kolay görünüyordu ama Safi ne zaman düşüncelerini bir düzene koymak istese akıntıdaki çamur gibi etrafa saçılıyorlardı.

Safi'nin adımlarını takip eden kız, "Ortalıkta fazla dolaşma," dedi. "Mürettebat şikâyet ederse amiral seni içeri kilitler."

Bunun üzerine Safi bir an durdu. İçeri kilitlenmek, kaçma ya da kendini savunma şansını büyük ölçüde azaltırdı.

Kız, "Bordada çok güzel bir yerim var," dedi. Merdiveni işaret etti. "Volta atamazsın ama tatbikatı izleyebilirsin."

Safi'nin burun delikleri titredi. En alttaki basamağa çıktı ve tepesindeki parlak güneş ışığına baktı. Merik yukarıdaydı. Safi'yi en ufak bir itaatsizliğinde etkisiz hale getirebilecek olan Kullen de oradaydı.

Bordaya çıkmak, Safi'ye gemiyi, mürettebatı ve geminin düzenini daha iyi inceleme şansı verecekti. Fazladan bir şeyler öğrenebilirse belki bir taktik oluşturabilirdi.

Merik'in kendisine aşağıda kalmasını emrettiğini hatırladı ve kıza, "Bizi kimse görmez, değil mi?" diye sordu.

"Yemin ederim."

"O halde göster bakalım."

Kız gülümsedi ve merdiveni çıktı. Safi de peşinden gitti. Kısa süre sonra kendisini denizcilerin arasında buldu. Palalarını kaldırmışlar, sallanan güvertede sarmaşığı andıran adımlarla dolanıyorlardı. Adamların çoğu Safi yanlarından geçerken ona iştahla baksa da kimseden kötü bir söz duymadı ya da sapkınlık hissetmedi. Görünüşe göre, önyargılı olanların çoğu alt güvertedeydiler.

Bu da onun burada uzun süre kalmayacağı anlamına geliyordu. İhtiyacı olan bilgileri alacak ve Iseult'un yanına dönecekti.

Safi kızı takip ederken merdivenden baş kasaraya on beş adım saydı. Kız ölü balık kokan dört varilin arkasına sıvıştı ve yere çömeldi. Safi de kızın yanı başında yere eğildi. Görülmemiş olmaktan memnundu. Ayrıca bu noktadan, çalışan denizcileri net bir şekilde görebiliyordu. Sayılarının fazlalığı karnına endişeli bir ağrı saplanmasına neden oldu.

Geminin armasıyla uğraşmak veya güverteleri temizlemek yerine sıra sıra dizilmiş olan tüm mürettebata bakan Safi en az elli adam saydı. Belki de sayıları bunun iki katıydı çünkü matematiği çok kötüydü.

Merik'i, Kullen'i ve dümenin yanı başında duran diğer üç adamı görünceye kadar boynunu uzattı. Hepsinin gözünde rüzgâr gözlükleri vardı ve ağızları aynı anda hareket ediyordu.

Safi, bu bitmek bilmeyen gürlemenin kaynağının onların arkasında olduğunu gördü. Genç bir adam –tıpkı kızınki gibi örgüleri olan– devasa büyüklükte bir davulu bir çalıyordu.

Safi adamın tokmağını orta yerinden kırmak istedi.

Ancak bundan da öte, biraz temiz hava almak istiyordu. Kıza dönerek, "Tanrılar aşkına, bu koku da ne?"

"Yem. Sakatatları biriktiriyoruz." Kız en yakınındaki varildeki artık ete dokundu ve Safi etrafındaki tahtaları inceleyince birçok artık gördü. Varilden taşmış, kenarlardan akıyorlardı. "Deniz tilkileri için," dedi kız. "Onların yanından geçerken onları beslemek zorundayız yoksa bize saldırırlar."

"Deniz tilkileri" diye tekrarladı Safi sessizce. "İnsan eti yiyen masal canavarları mı?"

"Evet." Kızın hazır bekleyen gülümsemesi tekrar belirdi.

"Onlara *inanmıyorsun*, değil mi? Bu sadece çocukları korkutmak için anlatılan hikâyelerdir. Tıpkı o dağ yarasaları gibi. Ya da On iki Paladin."

"Onlar da *doğru*," dedi kız. Sözlerini kanıtlamak için cebinden eskimiş ve arka tarafı altın renginde bir taro kartı destesi çıkardı ve en üstteki kartı çevirdi.

Paladin tilkisi. Camgöbeği renginde, tüylü bir sürüngen bir kılıcın etrafına dolanmıştı. Tilkiye benzeyen yüzü Safi'ye bakıyordu.

"İyi numara," diye mırıldandı Safi. Parmakları güverteye çıkmak için sabırsızlanıyordu. Hayatında pek çok taro kartı görmüştü ama üzerinde normal *kızıl tilkiler* yerine deniz tilkileri olan kartları ilk defa görüyordu. Diğer beş karttaki resimleri merak etti.

Kız. "Bu bir numara değil" diye karşı çıktı. "Ben sana sadece bir deniz tilkisinin neye benzediğini gösteriyorum. Denizdeki dev yılanlar onlar, anlıyor musun? Ancak her on beş-yirmi yılda

bir derilerini dökerler ve erkekleri baştan çıkaran güzel kadınlar kılığında kıyıya gelirler ve..."

"Onları mezarlarına götürürler," diye bitirdi Safi. "Dağ yarasası efsanesi de aynı ama asıl bilmek istediğim bir şey var. Sen hiç gerçek bir deniz tilkisi *gördün mü*?"

"Hayır ama..." Kız aceleyle ekledi. "Mürettebattan yaşı büyük olanlar savaşta tilkilerle dövüştüklerini iddia ediyorlar."

"Anladım" dedi Safi ağır ağır. *Gerçekten anlamıştı.* Merik ve kaptanları, bu gerçekdışı şeyleri memnun etmek için artık etleri gemide tutmak zorundaydılar. Tıpkı amcası Eron'un her yıl "dağ yarasaları" için Hasstrel mağaralarına koyunlar göndermesine benziyordu.

Safi çocukken yarasaya benzeyen bir ejderha izi bulabilmek için Hasstrel Malikânesi'nin etrafındaki dağ ormanlarında gezinmişti. Yarasaların yaşadığı civar mağaralara girmiş ve saatlerce, artık tükenmiş olan Büyük Şifa Pınarı'ndan güzel bir kadının birdenbire çıkmasını beklemişti.

Ancak hiçbir şey göremeden geçen on yılın ardından Safi sonunda dağ yarasalarının var olmuşlarsa bile, tıpkı yanında yaşadıkları pınar gibi ölü olduklarını kabul etmişti.

Safi, deniz tilkilerinin de farklı olmadığını düşünüyordu.

"Bu arada benim adım Ryber." Kız başını salladı. "Ryber Fortsa."

"Safiya fon Hasstrel."

Ryber gülmesine engel olmaya çalışıyormuş gibi dudaklarını ısırdı ama sonra vazgeçti. "Sen bir *domna*'sın değil mi?" Bir taro kartı daha çıkardı.

Cadı. Örtülü yüzü Şifa Pınarı'na, daha doğrusu Büyük Şifa Pınarı'na bakan bir kadının resmiydi. Fakat Safi'nin büyürken keşfettiğinin aksine, o pınar hâlâ canlıydı. Etrafındaki altı kayın ağacı filizler vermişti, taşlı yol sağlamdı ve sular kıvrılarak akıyordu.

Tıpkı Paladin Tilkisi gibi bu resim de Safi'nin daha önce gördüklerine benzemiyordu.

Ryber, kartı destenin içine geri koyunca Safi gözlerini denizcilere çevirdi. Yüzü terlemiş ve acıdan kıpkırmızı olmuş genç bir adam dikkatini çekti. Hançer kullanma yeteneği yoktu.

Safi tüm parmaklarını kütürdetinceye kadar, rakibi adamı iki kez etkisiz hale getirdi. Daha kötüsü de rakibinin emeklilik yaşının yakın olmasından öte, ayrıca bir bacağının da sakat olmasıydı.

Safi kısa süre içinde bir hançer bulması gerekirse bu çocuktan kapabilirdi. Safi taze rüzgâr havası almak için başını arkaya devirerek, "Mürettebatınız bölünmüş görünüyor. Bazıları dövüşmeyi biliyor ama çoğu beceremiyor," dedi.

Ryber kabul edercesine iç çekti, "Çok tecrübe edinemedik. İyi olanlar," –ihtiyar topal adamı gösterdi– "savaşta dövüştüler."

"Kendinizi geliştirmenizi sağlamak ikinci kaptanınızın görevi değil mi?" Safi gözlerini kısarak dümene baktı. Kullen'in solgun saçları rüzgârda dalgalanıyor, diğer cadılara hâlâ bir şeyler söylüyordu. "Adam tatbikatları bile izlemiyor," dedi.

"Çünkü gemiyi kullanıyor. Normalde bizi *zorlar.*"

Ryber'in konuşmasındaki savunmacı hava Safi'nin kızı daha yakından incelemesine sebep oldu. Erkeksi vücudu ve süslü olmayan örgülerine rağmen, çirkin bir kız değildi. Safi yakından

bakınca Ryber'in gözlerinin parlak gümüş renginde olduğunu fark etti. Gri değil de gerçek, parlak gümüş rengindeydi.

İkinci kaptanın bu gözlere âşık olmaması için kör olması gerekirdi.

Safi, "Birliktesiniz yani," diye kışkırttı.

Ryber hemen, "Hayır," dedi. "İyi bir kaptan hepsi bu. Adil ve zeki bir adam."

Bu yalan Safi'nin tüylerini ürpertti ve bir gülümsemeyle karşılık verip dikkatini Kullen'e çevirdi. Sadece çok güçlü büyücülük yeteneği olan devasa bir adam görüyordu. Safi'yi kolaylıkla alt edebilecek biriydi. Ancak belki de soğuk görünüşünün ardında daha da fazlası vardı.

Ryber derin bir nefes alarak destesinden bir kart daha çekti. *Paladin Tazısı.* Tazıya benzeyen yılana baktı. O da bir kılıca dolanmıştı ve gözlerinde unutulması gereken şeylerden bahseden bir boşluk vardı. Fakat sonra gözleri Kullen'e döndü ve yüzündeki çizgiler yumuşadı.

Ryber ve ikinci kaptanın birliktelikleri cilveleşmenin ötesindeydi. Ciddiydi ve çok derindi.

Doğru.

Safi'nin dudakları kıvrıldı. O ve Ryber hemen hemen aynı yaştaydılar ama ilişki, Safi'nin pek de bilmediği bir şeydi. Veñaza şehrinde yakışıklı dolandırıcı gibi genç adamlarla flört etmişti ama bunların çoğu hızlı öpüşmeler ve ve daha da hızlı vedalaşmalarla bitmişti.

"Prensin herhangi bir kimseyle ilişkisi var mı?" diye sordu dalgın bir şekilde. Safi ağzından kaçırdığı bu sözlerin pişman-

lığıyla gerildi. Neden sormuştu, bilemiyordu. "Yani, Prens Merik'in mürettebatının ilişki yaşamasına izin veriliyor mu?"

Ryber, "Birbirleriyle yaşamalarına izin verilmiyor," dedi. "Ayrıca biz Nubrevna dışındayız, *domna*. Prens burada Amiral Nihar'dır."

Bu sözler, Safi'nin dikkatini çekti ve konunun değişmesine tüm kalbiyle sevindi. "Prensin unvanı bulunduğu yere göre değişiyor mu?"

"Tabii. Seninki değişmiyor mu?"

"Hayır." Varillerin arkasından yeni biri tuzlu rüzgâr esintisi gelince Safi dudaklarını ısırdı. Onu serinletmekten ziyade yakıyor gibiydi, kaşlarının üstünde yeni yeni ter damlaları oluşuyordu. Ancak bu öncekilerden farklı bir sıcaklıktı. Öfkeli bir sıcaklık. *Korku dolu* bir sıcaklık.

Ryber, Merik'in yemek paylaştırmasının birçok kişiyi mutsuz ettiğini ve Merik ile Prenses Vivia'yı destekleyenler arasındaki mesafeyi iyice açtığını anlatırken Safi daha çok terledi. Büyük Savaş'ın ardından başkent nasıl bu kadar pis ve kalabalık bir hale gelmişti?

Bu hikâyelerin arkasındaki inandırıcı gerçekler karşısında Safi'nin ayak bilekleri yerinden oynamış ve parmakları kıvrılmıştı. Ryber'in anlattığı dünya Safi'nin geride bıraktığından çok farklıydı. Elbette Dalmotti ülkesinde de fakirlik vardı ama insanlar açlıktan ölmüyorlardı.

Belki... Belki Merik'in ticarete ihtiyacı vardı; Hasstreller gibi lanetli bir hanedanla olsa bile.

Tam Safi kamarasına dönüp Iseult'a bakmak için ayağa kalkacaktı ki, Evrane'nin sesi duyuldu.

"Kızın *ölmesine* izin mi vereceksin yani?" Evrane'nin bağırışları yakınlardaki merdivenden yukarı geliyordu. Çalan davullardan bile daha yüksek sesle, "Bizi karaya çıkarmak *zorundasın*!" dedi.

Safi'nin sırtından aşağı buzlar indi. Bedeninin her zerresinde hissetti. Dizlerinin üstüne, yere çöktü. Arkasında, kendisine saklanmasını fısıldayan Ryber'i dinlemeden ayağa kalktı. Tam başını kaldırdığı sırada merdivenlerde Merik'in koyu saçlı başı göründü. Ustalıklı bir hareketle merdivenleri tırmandı. Pelerinli halası da arkasından geliyordu.

Merik sanki birisini arıyormuş gibi başını bir o yana bir bu yana sallayarak ileri doğru yürürken, denizciler kenara çekilip ona yol verdiler.

Evrane onun yanına sokuldu. "O kıza bir şifacı Ateş Cadısı lazım, Merik! Yoksa ölecek!"

Merik cevap vermedi. Evrane'nin sesi öfkeyle yükseldiğinde ve onları karaya götürmesini istediğinde bile cevap vermedi.

Safi parmaklarını gerdi. Ayak parmakları, bacakları, baldırı, her yeri harekete hazır bir şekilde gerildi.

Merik, Iseult'un hayatını kurtarmaya niyetli değilse bu onun Safi'nin dostu olmadığı anlamına gelirdi. Bu yüzden anlaşmaya rağmen, hatta düşman denizciler olsun ya da olmasın Amiral Nihar, artık Safi'nin *düşmanıydı* ve bu gemi de onun savaş alanıydı.

20

*

Merik, *domna*'ya bakmak için alt güverteye inmişti. Onu kamarada yalnız bırakmak hoşuna gitmemişti. Bağkardeşi hastaydı ve Merik, bunun bir insanın eğilimlerini altüst edeceğini biliyordu.

Nerede bir sorun varsa, Merik onları düzeltmek zorundaydı.

Ayrıca bu onun şu an *düzeltebileceği* tek sorundu. Vivia'nın Ses Cadısı, Hermin'i takip ediyor ve Merik'ten Dalmotti ticaret gemisinin yerini söylemesini istiyor, bu yeni Hasstrel anlaşmasını kendi gözleriyle görmeden geri adım atmayı reddediyordu.

Merik yine yalan söylemiş, geminin şu anki bulunduğu yerin yarısı mesafede olduğunu iddia etmişti ama sanki Vivia'nın ona yetişmeye başladığını hissediyordu.

Yolcu odasına varmadan halası onu merdivenin altında durdurdu. "Durmamız gerekiyor," dedi. Gölgelerin altındaki yüzü karanlıktı ama gümüş rengi saçları parlıyordu. "Iseult o kadar hasta ki, fazla yaşamaz. Hangi limana yakınız?"

"Hiçbirinde duramayız. Hâlâ Dalmotti sınırlarındayız." Merik yoluna devam etmek istedi.

Evrane kızgın bir halde önünü kesti. "Hasta olmasıyla ilgili anlamadığın şey ne? Bu tartışılacak bir şey değil, Merik."

"Bu gemiyi sen yönetmiyorsun." Merik'in bununla uğraşacak vakti yoktu. "Ben ne zaman duralım dersem o zaman dururuz. Şimdi kenara çekil de *domna*'yı görmeye gideyim."

"Kamarada değil."

Bir anda, o tanıdık baskı Merik'in cildinin altında kendini hissettirdi. Sakince, "Nerede?" diye sordu.

"Bordaya çıkmış olabilir." Evrane, *onu burada görmüyorsun değil mi*, dercesine, bileklerini ambara doğru çevirdi.

Ancak Merik tehlikeli derecede alçak bir sesle, "Alt güvertede kalması gerekiyordu. Neden onu kamarada tutmadın?" dedi.

"Çünkü bu benim sorumluluğum değil."

Bu sözleri duyan Merik'in öfkesi alev alev yanmaya başladı. Evrane, Hasstrel anlaşmasında yazanları biliyordu. Safiya'nın güvenlik sebebiyle alt güvertede kalması gerektiğini *biliyordu*. Onun burnunun kanaması bile anlaşmayı geçersiz kılmaya yeterdi.

Safiya'nın kanının döküldüğünü, canının yandığını düşünmek...

Merdivenleri tırmanırken halasının sözleri onu takip etti. "Kızın ölmesine izin mi vereceksin yani? Bizi karaya çıkarmak *zorundasın*!"

Merik, halasının sözlerine kulak asmadı. Safiya'yı bulacaktı ve ona, tabii ki bu alevli siniriyle değil, sakin bir dille kamarasından katiyen ayrılmamasını söyleyecekti. Safi de onu dinleyip kabul edecek, böylece Merik de rahatlayacaktı. Görünürde bir sorun yoktu.

Merik kıç güverteye doğru ilerlerken adamlarına kenara çe-

kılmelerini emretti. Sihri dışarı çıkmak istiyor ve ne kadar çabalarsa çabalasın buna engel olamıyordu.

"*Amiral!*"

Merik birden durdu. Bu Safiya'nın sesiydi. Arkasındaydı.

Yavaşça döndü, göğsü inip kalkıyordu. İçindeki rüzgârlar her zamankinden daha kötü esiyordu. Yıllardır hiç bu kadar kötü olmamıştı. Kontrolünü kaybediyordu.

Onu güvertenin ortasında elinde bir hançerle görünce, kontrolünü tamamen kaybetti.

"Bizi karaya çıkar." Sesi soğuk ve netti. "Bizi hemen *karaya götür.*"

Merik içinden küfrederek, "Emirlere karşı geldin," dedi. Hani kibarca açıklayacaktı? "Sana sözümün kanun olduğunu söyledim. Alt güvertede kalmanı söyledim."

Safi hançerini yukarı kaldırarak karşılık verdi. "Iseult'a bir şifacı Ateş Cadısı gerekiyorsa, karaya çıkacağız."

Merik rüzgâr davulunun sesinin kesildiğini fark etti. Gemi, onu sabit tutan Gelgit Cadısı olmadan sallanmaya başlamıştı.

Merik kendi hançerini çekip çıkardı. "Alt güverteye in, *domna.* Hemen."

Safiya sinsice gülümsedi ve sakin adımlarla Merik'in hançerine doğru yürüdü. Ardından omuzlarını geriye atıp göğsünü hançerin ucuna dayadı. Gömleğine battı. "Bir Ateş Cadısı bul. Amiral, yoksa anlaşmanı berbat ederim."

Merik'in gözbebekleri alevlendi. Safiya kendini kesecekti. Kanını akıtırsa, Merik uğruna çaba harcadığı her şeyi kaybedebilirdi. Bir şekilde anlaşmada yazanları öğrenmişti ve onu sınıyordu.

Merik kılıcını indirdi.

Ardından öfkesini saldı. Rüzgâr denizcilerin üzerinde patladı. "Kullen, onun nefesini kes!"

Safiye'nin yüzünden kan çekildi. "*Korkak!*" diye hırladı. "Bencil korkak!" Sonra da saldırdı.

Merik kendini zorbela geriye, kamarasına doğru attı ve Safi'nin hançeri Merik'in kafasının az önce olduğu yerdeki boşluğu kesti.

Merik kıç güverteye fırladı. Korkak kelimesi kulaklarında çınlıyordu. Aynı söz bir kez de denizcilerin dudaklarında duyuldu ve Merik aşağı inerken kalabalıkta Kullen'le göz göze geldi. İkinci kaptan başını sallayıp bu kez yardım etmeyeceğini ima etti.

Merik sebebini biliyordu. Babasının denizcileri, yeni amirallerine korkak diyen bir kadın görmüşlerdi, *Cartorra'lı* bir kadın. Bu gemiyi Vivia veya Serafin yönetiyor olsaydı ceza hızlı ve korkutucu olurdu. Adamlar bunu bekliyorlardı. İstiyorlardı.

Görünüşe göre Hasstrel anlaşmasından haberleri yoktu.

Bu da Merik'in Safiya fon Hasstrel'le dövüşmesi anlamına geliyordu ama bunu onun kanını dökmeden yapması gerekecekti.

Merik'in ayakları yere bastı, kız arkasından uçuşan saç örgüsüyle ona doğru geliyordu. Denizciler yolundan çekildiler ve tüm dikkatlerini olacaklara verdiler.

Safiya, Merik'in karşısına çıktı, palasını kaldırdı. Merik de kendi palasını çekti. Birbirine vuran çeliklerden kıvılcımlar çıkıyordu, kız güçlüydü. Merik palaları bu dövüşten hemen çıkarmak zorundaydı. En ufak bir kesik bile anlaşmayı mahvedebilirdi.

Kızdan hızlı bir hamle daha geldi. Merik geri çekildi ama sırtı kamarasına yaslandı. Daha da kötüsü her şey hızla sola doğru

yatıyor ve gemi bu dalgalanmalar arasındaki hareketsiz duruyordu.

Kız bu fırsatı kullandı. Gerçekten çok hızlıydı. Bir hamleden sonra ikincisi geldi. Üçüncüsü. Dördüncüsü...

Ancak tam o esnada gemi diğer tarafa yatınca Safi'nin dizleri titredi. Bir sonraki hamlesini yapmadan evvel yere daha geniş basmak zorunda kaldı.

Merik hazırdı. Safi bıçağını yukarı savurunca Merik eğildi. Kılıcı duvara sürttü ve Merik, kızın üstüne atıldı. Fakat onu omuzladığı anda Safi'nin yumrukları böbreklerine ve sırtına indi.

Merik kontrolünü kaybederken gemi sallandı. Dengesini yitirdiğini hissetti. Safi güverteye kafa üstü çakılacaktı.

Bu yüzden Rüzgâr Büyüsü'nü kullandı. Esinti kızın altına girip onu havaya kaldırınca Merik de dengesini yeniden kazandı. Ta ki Safi onun omzuna çıkıp diziyle kaburgalarına vuruncaya kadar.

Yere düşmesine engel olamadı. Tahtalar yüzüne doğru geldi.

Büyüsü patladı. O ve *domna*, büyük bir güç kasırgasıyla güverteden yukarı fırladılar. Döndüler. Yere düştüler. Seren direklerinin üstüne çıkana kadar her şey bulanıktı. Etraflarında, altlarında rüzgâr kamçı gibi esiyordu. Safiya ne kadar yüksekte olduklarını anlayamıyordu.

Merik teninin altındaki, ciğerlerindeki gücü kontrol etmeye çalıştı. Ancak kızın, onun içindeki öfkeyi uyandırdığına hiç şüphe yoktu. Büyü gücü artık kendisine değil kıza cevap veriyordu.

Safi, Merik'in yüzüne yumruk attı ve ayağını onun bileğinin arkasına geçirmeden hemen önce Merik onun yumruğunu engelledi. Kızı geriye doğru savurdu ve tepetaklak oluncaya kadar ikisi de döndüler. Merik'in gördüğü tek şey yelkenler ve Safiya'nın savurduğu yumruklardı.

Merik karşı hamle yaptı fakat biraz sert vurmuştu. Belki de bunu yapan büyü gücüydü. Safi yelkenlerden uzağa savrularak Merik'in rüzgârından tamamen çıktı ve onları ağzı açık seyreden yüzlerce denizciye doğru kafa üstü düşmeye başladı.

Merik, Safi'nin altına sihirli bir rüzgâr göndererek kendine doğru çekti, sonra da onu ve kendini sağa doğru kaldırdı. Okyanus ve yelkenler bir an için gözünün önünden geçti.

Sonra Safiya ona tekme attı. Tam karnına.

Merik'in nefesi kesildi. Büyüsü boğuldu.

Domna'yla birlikte düştüler.

Merik son anda vücudunu onun bedeninin altına gelecek şekilde çevirdi ve *canım acıyacak,* diye düşünürken sırtı güverteye çarptı.

Hayır... Burası güverte değildi. Bir rüzgâr hortumuydu. Kullen onları yavaşlatıyordu ve sonra...

Merik, insanın beynini patlatan bir çatırtıyla tahtalara çarptı. Kız onun tepesine düştüğünde adamın ciğerleri, kaburgaları ezildi.

Merik, eline geçen bu fırsatı, acıya ve şoka rağmen değerlendirmek istedi. Dizlerini onun dizlerinin etrafına sarıp Safi'yi altına aldı. Sonra da ellerini Safi'nin başının iki yanına koydu ve gözlerine baktı. "Yeter mi?"

Göğsü inip kalkıyordu. Yanakları günbatımı gibi kızıldı ama gözlerinde keskin bir parıltı vardı. "Asla," dedi, "Bizi karaya çıkarmadan olmaz."

"O halde seni zincire vurmam gerekecek." Merik kalkacak gibi oldu ama Safi onun gömleğini tutup hızla çekti. Dirsekleri kaydı ve burunları neredeyse birbirine değecek şekilde onun üstüne düştü.

"Adil dövüşmüyorsun." Kaburgaları her nefesinde onunkilere doğru kalkıyordu. "Tekrar dövüş benimle. Sihir kullanmadan."

Merik güldü ve ağzını onun kulağına doğru götürdü. "Gururun mu incindi?" Burnu Safi'nin yanağına değiyordu. "Rüzgârlarım olmasa bile kaybedersin," diye fısıldadı.

Cevap vermesine fırsat kalmadan Merik, onun üstünden yuvarlanarak ayağa kalktı. "Onu aşağı götürün ve zincire vurun!"

Safiya çırpınmaya çalıştı ama Merik'in sadık mürettebatından iki adam çoktan üstüne çullanmışlardı. Çırpındı, homurdandı ama Kullen onun yanında taş gibi dikilince karşı gelmekten vazgeçti. Ancak yine de bağırmayı sürdürdü. "Hepiniz cehennemde yanacaksınız. İkinci kaptanın ve mürettebatın, hepiniz *yanacaksınız!*"

Merik onu duymamış ve umursamamış gibi arkasını döndü. Oysa gayet iyi duymuştu ve umursuyordu.

21

*

Aeduan dakikalar içinde İmparator Henrick'in kendisini işe almasını sağlamıştı ama bu esnada kazandığı zamanı, kendisine eşlik eden züppe Prens Leopold'u ve yanındaki sekiz Cehennem Ozanı'nı saraydan çıkarırken kaybetti.

Doge'nin odasından çıktıktan iki saat sonra Aeduan, kendini Leopold'un at arabasının yanında Güney Rıhtım Bölgesi'ne yürürken buldu. Trafik yoğundu. Veñaza'nın dört bir yanından insanlar, "*Doge*'nin yanıp kül olmuş sarayı"nı ya da birçok insanın dediği gibi, "üç kez lanetlenmiş ateş yiyen Marstok'ların yaptıkları"nı görmeye gelmişlerdi.

Bu söylentinin nasıl ortaya çıktığı hakkında Aeduan'ın hiçbir fikri yoktu ama bunun *önceden* tezgâhlandığından şüpheleniyordu. Belki de ağzı gevşek bir saray muhafızı boşboğazlık etmişti ya da savaş isteyen bir diplomat kasten bu söylentiyi ortaya çıkarmıştı. Her iki şekilde de Aeduan, Veñaza'nın sokaklarından ve köprülerinden geçerken Marstok'lara karşı halkın büyük bir

nefret duyduğunu görüyordu. Bu durum Yirmi Yılık Ateşkes Anlaşması'nın yenilenmesi adına kötü bir işaretti ve bu yüzden her şey ona önceden planlanmış gibi geliyordu. Sanki birileri tarafından yönlendirilmişti. Birisi Marstok'ların düşman haline gelmesini istiyordu.

Aeduan bunları babasına anlatmak için aklının bir köşesine yazdı.

Leopold'un emrindeki sekiz Cehennem Ozanı'ndan sadece komutanın, iki sokaklık koşunun ardından nefes nefese kalmadığını hafızasına kazıdı.

Seçkin bir savaş ekibi için bu kadarı da fazlaydı.

Leopold'un at arabası Cartorra savaş gemilerinin gıcırdayıp durduğu Güney Rıhtım Bölgesi'ne geldiğinde Aeduan utanacak derecede bitkin düşmüştü.

Akşam olmak üzereydi. Aeduan'ın yeni iyileşmiş kasları yorgunluk yüzünden yanıyordu ve cildi kalabalık sokaklarda iyice ısınmıştı. Eski yaralarından yine kan gelmeye başlamıştı. Yani elindeki tek temiz gömleği lekelenmişti.

Aeduan o Bağ Cadısı'nı tekrar görüp intikam almayı sabırsızlıkla bekliyordu.

Leopold arabasından dışarı adımını atıp sıcak gün batımına çıktı. Üzerinde, denizde giymek için gereğinden fazla iyi olan kadife bir giysi ve bacağının yanında altın kaplı kabzanın içinde ince uzun bir kılıcı vardı; kullanmaktan ziyade gösteriş amaçlıydı.

Ancak para paraydı ve Aeduan arabanın içindeki bir sandık dolusu gümüş *taler* için güneşin altında kavrulmaya ve bu züppe prensin bitmek tükenmek bilmeyen şikâyetlerini dinlemeye hazırdı.

Prens, eldivenli elini ağzının üzerine götürerek, "Bu kötü koku da ne böyle?" diye bağırdı.

Muhafızların hiçbiri cevap vermek için öne atılmadı. Aslında prensleriyle konuşmaktan kaçınıyorlarmış gibi onu duyamayacakları kadar uzağa çekilmişlerdi. Bu yüzden cevap verme görevi Aeduan'a düştü.

Düz bir sesle, "Balık kokusu," dedi.

"İğrenç Dalmotti'lerin pislikleri," dedi iskeleden aşağı inen sakallı bir adam. Üzerinde Cartorra donanmasının zümrüt yeşili paltosu vardı ve dik tuttuğu başına ve ayağının dibinde dolanan üç adama bakılırsa Leopold'un görüşeceği amiral bu olmalıydı.

Dört subay, Leopold'un önünde bir sıra oluşturdular ve kısaca başlarını öne eğip, "Majesteleri," diyerek onu selamladılar.

Leopold yeni oyuncağına çocuk gibi sırıttı ve Cartorra lisanıyla, "Gemilerinize binin. Donanma yükselen dalgalarla birlikte yola çıkacak ve bu keşişin dediğine göre, Nubrevna'lıların peşine düşeceğiz," dedi.

Amiral ağırlığını yana doğru verirken, kaptanlar uzun uzun birbirlerine baktı ve nedense Cehennem Ozanları iyice geri çekildi. Dalgalar yükseldiğinde denize çıkılamazdı. Nubrevna'ya tek bir geminin gitmesi riskti. Tüm donanmanın gitmesi ise intihar demekti. Bunu bilmeyen tek kişi vardı: Cartorra İmparatorluğu'nun vârisi.

Ancak amiral dahil, subayların hiçbiri sesini çıkarmaya yanaşmadı. Aeduan içinden homurdandı. Belli ki bu züppe prensten korkmuyorlardı. Aeduan, insanların İmparator Henrick'ten korkmasını anlıyordu ama imparator, tek dişi kalmış öfkesini salmaya buraya gelmemişti.

Aeduan hızla prense döndü ve Dalmotti dilinde konuşarak, "Nubrevna'ya donanmayı sokamazsınız," dedi.

"Aaa? Nedenmiş?" diye göz kırptı Leopold.

"Çünkü bir faydası olmaz."

Leopold geri çekildi. Yanakları kıpkırmızı oldu. Bu, öfkesinin ilk belirtisiydi. Aeduan her ne kadar yapmak istemese de kaba bir şekilde, "Majesteleri," diye ekledi.

"Faydası olmaz öyle mi?" Leopold başparmağını dudaklarının ucuna götürdü. "O halde bilmediğim bir şey mi var?" Amirale döndü ve kırık Cartorra aksanıyla, "Donanmalar bunun için değil midir? Savaş yağmacısı Nubrevna'lıların sizden aldıklarını geri almak için?" Leopold konuşurken yanakları hafifçe titriyordu. Aeduan önceki fikrini değiştirdi.

Leopold'un gerçekten korkutucu bir öfkesi vardı; özellikle de birinin amiral olması onun cahil prenslik heveslerine bağlıysa.

Bu yüzden Aeduan derin bir nefes alarak tekrar konuştu. Sonuçta elinde kaybedeceği bir rütbe yoktu. "Majesteleri, donanmalar deniz savaşları içindir. Yani *denizde* işe yararlar. Ancak biz Nubrevna'ya savaşmaya gitmiyoruz çünkü savaş gemileriniz Nubrevna kıyılarına vardığında *domna* büyük ihtimalle Lovats'a varmış olacaktır. Ben bu Nubrevna'lı Rüzgâr Cadısı'nın yerinde olsaydım kızı oraya götürürdüm."

Leopold'un yanakları tekrar titredi ve Dalmotti lisanıyla Aeduan'a hitap ederek, "Bu kızın Lovats'a varmasının ne önemi var ki? Bir Nubrevna'lı benim amcamın nişanlısını kaçırdı. O kızı istiyoruz."

Aeduan, "Yirmi Yıllık Ateşkes, yabancı gemilerin bir ulusun toprağına izinsiz girmesine izin vermiyor," dedi.

"Lanet olası anlaşmanın ne dediğini biliyorum. Ancak yine söylüyorum; amcamın nişanlısı onların elinde. Bu zaten anlaşmanın çiğnenmiş oluğunu gösteriyor."

Aeduan, *pek öyle sayılmaz,* diye düşündü ama tartışmak istemiyordu. Bu yüzden kısaca başını salladı. "Lovats'a ulaşmanın tek yolu, Noden'in Bekçileri ve Stefin-Ekart'ın Su Köprüleri'ni geçmektir. Bu taş anıtlar Nubrevna askerleri tarafından sıkı bir şekilde korunuyor. Donanmanızın oradan geçtiğini varsayalım, ki geçemezler, bir de üstüne Stefin-Ekart'ın efsunlu Su Köprüleri'yle baş etmeleri gerekecek."

Leopold son derece anlamsız bir sesle, "Ne yapmam gerekiyor o halde?" dedi.

Amiral, kaptanlar ve geride duran Cehennem Ozanları, hepsi birden şaşkınlıkla irkildiler. Aeduan artık onları suçlamıyordu. Henrick en azından savaştan, bedellerden ve taktiklerden anlıyordu.

Temel tarih bilgisinden bahsetmeye gerek bile yoktu.

Ancak bu Aeduan için bir daha belki de eline geçmeyecek kadar iyi bir fırsattı. Prensin güvenini kazanma şansı yakalamıştı.

Aeduan bileklerini üç kere aşağı, üç kere yukarı çevirerek yavaşça, "Tek bir gemi," dedi, "donanmadaki en hızlı gemiye ve elimizdeki tüm Gelgit ve Rüzgâr Cadıları'na ihtiyacımız var. Nubrevna'lılar topraklarına dönmeden onların yolunu kesebilirsek barış anlaşmasını bozmadan *domna*'yı geri alabiliriz... Majesteleri."

Leopold gözleriyle Aeduan'ı süzdü. Veñaza rüzgârı solgun, kıvırcık saçlarını sağa sola savuruyordu. Ardından sanki içsel bir karar vermiş gibi eliyle kılıcının kanına yavaşça vurdu ve Aeduan'a başını salladı. "Yap o zaman, keşiş. Hemen."

Aeduan kendisine söyleneni yaptı. Yanında dört subay ve sekiz Cehennem Ozanı olmasına çok sevindi. Hepsi de Aeduan'ın kan içindeki göğsüne bakıyordu. Artık ondan emir alacaklardı.

Bu iş aynı zamanda kaygı vericiydi. İnsanlar, Aeduan'ın yüzüne neredeyse hiç bakmıyorlardı ve çok daha az insan onun yakınında duruyordu. Bu yüzden planlamalar bitince ve adamlar onu tekrar görmezden gelmeye başlayınca Aeduan rahatladığını fark etti.

Para sandığının bir Cartorra gemisine taşınmasına nezaret ettikten sonra Leopold'un arabasına dönüyordu ki burnuna tanıdık bir koku geldi.

Arabaya iki adım kala durakladı ve havayı kokladı.

Temiz göl suyu ve buzlu kışlar.

Aeduan bu kokuyu tanıyordu ama bunun karşılığı olan kokuyu tam olarak belirleyemedi. Leopold yeni deri ve is kokuyordu, Cehennem Ozanları'nın üstünde halat ve soğuk demir kokusu vardı ve subaylardan da çok değişik, okyanuslara özgü kan kokuları geliyordu.

Son zamanlarda bu iskeleden kim geçmişse Aeduan onlarla daha önce karşılaşmıştı ancak kokusunu zihnine kazımaya gerek duymamıştı.

Bu da onların önemli olmadığı anlamına geliyordu.

Aeduan, kokuya omuz silkerek başlığını kafasına geçirdi. On yedinci çanlar çalıyordu, bu da Aeduan'm Ridensa Sokağı on dört numarayı bulmasına ve babasına nihayet bu en yeni, en kazançlı işvereni hakkında bilgi vermesine çok az zamanı kaldığını gösteriyordu.

22

*

Safi, Iseult'un uyuyan yüzüne bakarken kelepçeler bileklerine sürtüyordu.

Iseult'un dudaklarından bir şeyin aktığı belliydi ama Evrane gitmişti ve Safi bir şey yapamayacak kadar uzağa zincirlenmişti.

Bu konuda *hiçbir şey* yapamıyor gibi görünüyordu. Öfkesinin Merik'e patlamasına izin vererek çocukça davranmıştı ama umurunda da değildi. Önemsediği tek şey, saldırısının işe yaramamasıydı. Her şeyin daha kötü bir hal almasıydı.

Oda hafif karanlıktı, bulutlar öğlen güneşinin önünü kapatıyordu ve arkasında sular yükseliyordu. Gemi hızlanıyordu ve sallanması durmuştu. Dev davul tekrar çalmaya başlamış, denizcilerin ayak sesleri de geri dönmüştü.

Safi dizlerini göğsüne çekti. Zincirleri onunla alay eder gibi şangırdadı.

"Ne gösteriydi ama."

Safi ayağa kalkınca kapıda Evrane'yi gördü. Rahibe tıpkı

bir fare gibi sessizce odanın diğer tarafına, Iseult'un yanına gitti.

Safi, "O nasıl?" diye sordu. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Zincire vurulmuşken hiçbir şey yapamazsın." Evrane yere çömeldi ve bir elini Iseult'un kolunun üstüne koydu. "Durumu iyi. Şimdilik."

Safi tuttuğu nefesini bıraktı.

Şimdilik yeterli değildi. Ya Safi bitiremeyeceği bir şey başlattıysa? Ya Iseult bir daha uyanmazsa, hiç uyanamazsa?

Evrane, Safi'ye doğru dönerek, "Seni odada tutmam gerekirdi. Bunun için özür dilerim," dedi.

"O zaman Merik'e alt güvertede ya da yukarıda saldırırdım," dedi.

Evrane kuru kuru burnunu çekti. "Kapışmada yaralandın mı?"

Safi soruyu duymamış gibi yaptı. "Bana Iseult'un nesi olduğunu söyle. Neden ona bir şifacı Ateş Cadısı lazım?"

"Çünkü Iseult'un kasında sorun var ve bu bir Ateş Cadısı'nın bileceği bir iş." Evrane pelerininin altından cam bir kavanoz çıkardı. "Ben bir şifacı Su Cadısı'yım. Uzmanlık alanım vücut sıvılarıdır. Benim merhemlerim," –kavanozu Safi'ye gösterdi– "şifacı Toprak Cadılarından gelir ve bu yüzden sadece deriyi ve kemikleri iyileştirirler," dedi. Evrane merhemi şiltenin üstüne koydu. "Iseult'un kasında büyülü bir şişlik var. Elindeki kesik ya da kolundaki ok yarası lanetli. Hangisi olduğunu bilmiyorum ama bu hiç şüphesiz bir Lanet Cadısı'nın işi."

"Lanet Cadısı mı?" diye tekrarladı Safi. "*Lanet Cadısı* mı?"

Evrane devam etti. "Daha önce böyle büyüler görmüştüm. Laneti kanından uzaklaştırabilirim ama sanırım kaslarına yayılacaktır.

Tam şu anda omzuna doğru ilerliyor. Daha fazla ilerlerse kolunu kesmek zorunda kalacağım ve bunu tek başıma yapmam çok riskli. Bu en iyi, bir Toprak Cadısı ve Ateş Cadısı'nın yardımıyla yapılabilir. Tabii böyle cadılar bulsak bile, Toprak Cadılarının çoğu Cartorra'lıdır ve Ateş Cadılarının çoğu da Marstok'ludur. Merik, bu düşmanların gemiye binmesine asla izin vermez."

Safi, "Onlar şu an düşman değiller," diye mırıldandı. Aklı hâlâ Iseult'un kolunun kesilmesi düşüncesiyle sarsılıyordu. Bu kelime ona çok tuhaf gelmişti. İmkânsızdı. "Savaş yirmi yıl önce bitti," dedi.

"Bunu o savaşta dövüşen insanlara söyle." Evrane başıyla ambarı işaret etti. "Bunu Marstok alevlerinde ailelerini kaybeden denizcilere anlat."

"Şifacılardan zarar gelmez ki." Safi, parmaklarını çıtlatıncaya kadar tahtaya bastırdı. "Bu senin sihrinin bir parçası değil mi?"

"Hayır, zarar verebiliriz" diye cevap verdi Evrane. "Bunu sadece gücümüzle de yapamayız."

Safi bir şey söylemedi. Söyleyecek hiçbir şey yoktu. Aldığı her nefeste cehennemin daha da derinlerine yuvarlanıyordu ve Iseult'un iyileşme şansı azalıyordu.

Ancak Safi zincire vurulmuş olsa da pes etmeyecekti. Merik'in anlaşması, amcasının planı ve kendi geleceği lanetlenmiş, hatta üç kere lanetlenmiş olabilirdi. Safi bu gemiden çıkmanın bir yolunu bulacak ve Iseult'u bir şifacı Ateş Cadısı'na götürecekti.

Evrane, "Sen asil kanlı bir kızsın," dedi. "Ancak kılıç kullanmayı belli ki iyi biliyorsun. Bunun nasıl olduğunu merak ediyorum." Dikkatlice şiltenin ucundaki ecza torbasına uzandı

Ardından çok titiz hareketlerle Iseult'un kolundaki sargıyı açtı. Davul durmadan çalıyordu.

Evrane konuşmaya devam etti. "Nubrevna'da biz *dom* ve *domna*'lara *vezir* deriz ve benim ailemin toprakları Nihar diyarı, başkentin güneydoğusundadır. İtiraf etmek gerekirse çok kötü bir yerdir." Evrane sargıyı dikkatlice çıkarırken Safi'ye alaycı bir bakışla gülümsedi. "Fakat güce en aç olan vezirler kötü diyarlardan çıkar ve kardeşim de bunlardan biri. En sonunda Kraliçe Jana'nın kalbini kazandı ve Nihar ailesi kraliyet yılanlarına kabul edildi," dedi.

Cartorra Kraliyeti de aynı, diye düşündü Safi. Amansız, katil, yalancı. Merik gibi bir adam, vatanına ve halkına karşı bu vazifeyi yapmak zorunda olduğunu hissetse de Safi böyle bir sadakati göstermek zorunda kalmamıştı. Hasstrel halkı ve onun dostu olan *dom* ve *domna*'lar onu hiç istememişlerdi. Amcası Eron'un da apaçık belirttiği gibi, Safi'de liderlik hamuru yoktu.

Evrane kirli sargıları bir kenara koydu ve merhem kavanozuna uzandı. "Politika bir yalan dünyasıdır ve Nubrevna sarayı da bundan farklı değildir. Ancak kardeşim kral olunca," –kaşlarını çattı ve kavanozu açtı– "yani Serafin Kral ve donanma amirali olunca aralarındaki en kötü yılan haline geldi. Vezirleri birbirine, oğulları kızlara düşman etti. Kendi çocuklarını bile birbirine düşürdü."

"Aile, Lovats'a yerleştikten sonra birkaç yıl orada kaldım," diye devam etti Evrane. "Fakat sonunda pes ettim. İnsanlara yardım etmek istiyordum ve bunu başkentte yapamazdım," dedi. Kavanozu çantasına geri koydu ve cadılık mührünü Safi'ye doğru salladı. "Sanırım, bunun bir sebebi de şifacı Su Cadılığı'yla kut-

sanmış olmam. Yardım etmeyi seviyorum ve boş durunca mutsuz oluyorum. Bu yüzden Ateşkes başlamadan yıllar önce unvanımdan vazgeçtim ve Carawen yeminimi etmek için Sirmaya Dağları'na çıktım. Şifa Pınarları hep bana sesleniyordu ve sırtımda beyaz bir pelerin taşırsam insanlara yardım edebileceğimi biliyordum. Sen nerelisin, *domna*?"

Safi yorgun bir halde nefes alırken zincirleri yavaşça hareket etti. "Cartorra'nın iç bölgesindeki Orhin Dağları'ndan geliyorum. Çok soğuk ve yağışlı bir yerdi, orayı hiç sevmezdim."

"Iseult da Midenzi kavminden değil mi?" Evrane yeni dokumayı Iseult'un kolunun üstüne koydu ve neredeyse acı veren bir yavaşlıkla kolunun etrafına sardı. "Şimdi hatırladım."

Safi'nin ciğerleri sıkıştı. *Gümüş rengi saç. Şifacı bir rahibe.* "Sen," dedi Safi. "Sen onu bulan rahibesin."

Evrane kısaca, "Evet," diye cevap verdi. "Ve bu çok önemli bir şey." Evrane, Safi'ye doğru karamsar bir bakış attı. "Bunun neden önemli olduğunu biliyor musun?"

Safi yavaşça başını salladı. "İnanılmaz bir tesadüf mü?"

"Tesadüf değil, *domna*, Kader Kraliçesi'nin işi. 'Eridysi'nin Ağıdı'nı bilir misin?"

"Sarhoş denizcilerin söylediği şarkıyı mı diyorsun?"

Evrane hafifçe güldü. "Evet, o. Aslında çok daha uzun bir şiirin bir kısmıdır. Carawen keşişlerinin şey olduğuna inandığı bir destan..." Duraksadı, yüzünde doğru kelimeyi arıyormuş gibi dalgın bir ifade vardı. Sonunda başını sallayarak, "Bir *kehanet*," dedi. "Çünkü Eridysi, bir Kehanet Cadısı'ydı ve onun öngördüğü şeylerin çoğu gerçekleşti."

"Manastıra katıldığımdan beri, *domna*, o ağıdın bir parçası

olduğumu hissettim hep."

Safi, Evrane'ye şüphe dolu bir ifadeyle baktı. Bildiği kadarıyla şarkının sözleri ihanet, ölüm ve sonsuz kayıpla ilgiliydi. Birisinin gerçek olmasını *en son isteyeceği*, hatta başına gelmesini hiç arzu etmeyeceği bir şeyi anlatıyordu.

Evrane yeniden konuşmaya başladı ama bu sefer kaderden ya da kehanetlerden bahsetmedi ve dikkatini Iseult'un narin yüzüne verdi. "Iseult çok hasta," diye mırıldandı. "Fakat Şifa Pınarları adına yemin ederim ki ölmeyecek. Ben hayatta olduğum sürece buna izin vermeyeceğim."

Bu sözler Safi'yi sarstı. Doğruluğunu o kadar yoğun hissetti ki karşılık olarak sadece başını sallayabildi. Çünkü o da Iseult için aynısını yapardı ve Iseult'un da kendisi için aynısını yapacağını biliyordu.

Merik önünde duran çizelgeye, Vivia'nın yaptığı Gökyüzü büyülü minyatüre bakıyordu. Kullen sinirli ve ifadesiz bir halde yakındaki bir duvara dayanmıştı. Gerginliğini sadece soğuk hava açığa vuruyordu.

Bulutların arasından güneş ışığı görünüyor, Jana okyanusun dalgalarıyla yükselip alçalıyordu. Minyatür Jana harita üzerinde usulca hareket etti... Fakat Dalmotti ticaret gemisi gitmiyordu. Çok fazla yavaşlamıştı ve Merik'in Vivia'ya söylediği yere tam da ona söylediği zaman varacaktı.

Merik'in yalanları gözleri önünde gerçeğe dönüşüyordu.

Ticaret gemisinin aniden rotasını değiştirmesiyle ilgili yeni

bir hikâye uydurarak kız kardeşini durdurabileceğini düşündü ama onun inanacağından emin değildi. Ne olursa olsun. Vivia çoktan yerini almıştı ve her şeyden habersiz avının yanı başından geçmesini bekliyordu.

Merik sert bir sesle, "Bize derin bir mezar kazmış oldum," dedi.

Kullen ellerini açarak, "Ama bizi bu mezardan tekrar çıkaracaksın," dedi. "Her zaman çıkarırsın."

Merik yakasını kaldırdı. "Dikkatsiz davrandım. Lanet anlaşmanın heyecanı gözümü kör etti ve şimdi..." Derince nefesini bırakıp Kullen'e döndü. "Yapılması gerekenleri yapabilir misin, bilmek istiyorum."

Kullen sabırsızlıkla, "Ciğerlerimi kastediyorsan son derece iyi durumdalar." Sıcaklık iyice düştü ve Kullen'in başının etrafında kar toplandı. "Haftalardır bir sorun yaşamadım. Yemin ederim ki..." Kullen elini yumruk yapıp kalbinin üstüne koydu. "Vivia'nın gemisine uçup korsanlık yapmasına engel olabilirim. En azından sen varıncaya kadar."

"Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme." Kullen başını salladı. "Veñaza'da değil de burada olmamız tesadüften ibaret. Hâlâ denizin diğer tarafında olsaydık yollarını kesemezdik bile." Bir sessizlik oldu. Ardından hava yavaş yavaş ısındı. "Gitmeden önce konuşmamız gereken başka bir şey var."

Merik bundan hiç hoşlanmadı.

"Alt güvertedeki Matsi kızı," diye devam etti Kullen. "Onun için bir planın var mı?"

Merik ağır ağır nefes aldı ve gömleğini kontrol etti; hâlâ pantolonunun içindeydi. "Bir şeyler yapıyorum işte, Kullen. Ölmesine izin veremem, tamam mı? Fakat Jana ve halkımız her şeyden önce gelir."

Kullen memnun olmuş görünerek başını salladı. "O halde ne yapılması gerekiyorsa yapacağım."

"Ben de," dedi Merik. "Şimdi mürettebatı topla ve Rüzgâr Cadıları'nı çağır. Rüzgâr toplama zamanı."

23

*

Günbatımı yaklaşıyordu. Evrane yiyecek bir şeyler bulmaya gitmiş, Safi de tek başına kalmıştı. Iseult'u ve Kader Kraliçesi'ni düşünüyordu. Tabii ki Iseult'un o rahibeyle tanışma ihtimali yüksekti. Sonuçta kıta üzerinde kaç tane Carawen keşişi olabilirdi ki?

Elbette bu rastlantı, rahibenin hayatına yön veren eski bir şiirden ziyade, şans ve ihtimalden ibaretti. Ryber'in taro destesinden Paladin Tilkisi kartını çekmesinden farksızdı.

Safi'nin düşünceleri yaklaşan ayak sesleriyle dağıldı. Odanın kapısı açılınca elinde tahtadan bir kâseyle Merik göründü.

Safi'nin dudakları geriye kıvrıldı. "Yine benimle dövüşmeye mi geldin?" dedi. Çok terbiyesizce bir sözdü ama Safi pek umursamadı.

"Dövüşmeli miyim?" Odaya girdi ve kapıyı kapattı. "Yaramazlık yapmıyor gibisin."

"Yapmıyorum," diye söylendi. Doğruydu. Yerinden fırlamak, bağırmak ve onu zincirlere vurduğuna pişman etmek iste-

mesine rağmen, gücünü harcayacak kadar aptal değildi. Artık bir plana hiç olmadığı kadar fazla ihtiyacı vardı.

"Güzel." Merik ona doğru yürüdü ve kâseyi onun uzanabileceği bir mesafeye, dikkatlice geride durarak bıraktı.

Safi, zincirlerini şangırdatarak kâsenin içine baktı. Üzerinde kuru bir ekmek olan, soluk renkli bir çorbaydı. "Bu ne?"

"Her zaman yediğimiz şey." Merik yere eğildi. Gözleri kesişti. Onun gözleri koyu kahveydi. Ancak kafası karışmış görünüyordu, kaşları çatılınca alnı kırıştı. "Çoğu kemik suyundan ve kazana koyacak ne bulduysak ondan ibaret işte."

"Çok lezzetli gibi."

"Değildir." Omuz silkti. "Ama bak, ekmeğini bile böleceğim sana." Ekmeği kâseden aldı ve neredeyse özür dilermiş gibi bir gülümsemeyle parçalara ayırıp her bir lokmayı çorbanın içine attı.

Safi hafifçe indirdiği kirpiklerinin arasından onu izledi. "Bana numara mı yapıyorsun? Neden bana böyle iyi davranıyorsun?"

"Numara yapmıyorum," dedi. Kâseye biraz daha ekmek koydu. "Bana neden saldırdığını anladığımı bilmeni istiyorum." Bakışlarını yavaşça Safi'ye çevirdi. Hüzünlüydü. Üzgündü. "Senin durumunda olsaydım aynı şeyi yapardım," dedi.

"O halde neden durmuyorsun? Madem anlıyorsun o zaman neden Iseult'u karaya çıkarmıyorsun?"

Merik'in cevabı hiçbir yorum ifade etmeyen bir şekilde homurdanmak oldu. Safi çorbanın içine batan o lokmaya baktı ve omuzlarında kaynayan öfkeyi hissetti.

Sessizce, "Çorba için sana *minnettar* olacağımı sanıyorsan," diye konuşmaya başlasa da Merik, "Sanıyorum," diye araya girdi.

"Bu gemide pek fazla yiyeceğimiz yok, *domna* ve sen benim akşam yemeği payımı yiyorsun. Bu yüzden, evet, küçük bir teşekkür iyi olurdu."

Safi'nin buna niyeti yoktu. Aslına bunun için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Daha ihtiyatlı düşünmeye başladı. Merik ondan ne istemişti? Büyücülüğü, herhangi bir ihanet kokusu almıyordu.

Merik kâseyi uzattı. "Haydi, *domna*, çorbanı iç... Ah, bir dakika! Neredeyse unutuyordum!" dedikten sonra paltosundan bir kaşık çıkardı. "Nasıl hizmet ama? Gemideki kaç adam bu kaşık için birbirini öldürür bir bilsen."

Safi, "Peki, sen benim bir kaşıkla kaç adamı öldürebileceğimi biliyor musun?" diye küçümseyerek gülümsedi.

Merik hafif bir gülümsemeyle karşılık verdi ve Safi kaşığa uzandığında Merik elini bırakmadı. Parmakları birbirine değdi.

Safi'nin koluna bir sıcaklık yayıldı. Geri çekilince eli ve kaşığı geriye doğru savruldu.

Merik onun verdiği tepkiyi fark etmemiş gibi, "Yakında duracağız" dedi. "Kavga dövüş çıkabilir. Seni uyarmak istedim."

"Kim kiminle dövüşecek?" Safi'nin sesi garip bir şekilde incelmişti. Kaşığı tutan elleri hâlâ titriyordu. "Iseult ve ben tehlikede miyiz?"

"Hayır." Merik bir kez başını salladı ama bu söz ve hareket Safi'nin gücünden geri sekti. *Yalan.* Merik sonradan aklına gelmiş gibi, "Sizi koruyacağım," dedi. Safi'nin güçleri, *doğru,* diyerek mırıldandı.

Kaşlarını çatarak çorbayı yudumladı. O kadar aç olmasına

rağmen tadı iğrençti. Hiçbir lezzeti yokmuş gibi sade ve donmuş, soğuk bir çorbaydı.

"Beni yemek yerken izleme," dedi. "Kaşıkla birini öldürecek değilim."

"Çok şükür." Dudakları titredi. "Tüm mürettebat için endişeleniyordum," dedi. Bir an durdu ve sonra sanki kendini saran karanlık bir bulutu üstünden atar gibi başını salladı.

Merik, Safi'yle göz göze geldi. Bakışları Safi'nin daha önce gördüğünden çok daha keskindi. Safi onun sadece dışını değil içindeki tüm sırları da *gördüğü* hissine kapıldı.

En sonunda, "Dürüst olmak gerekirse sen bir tehditsin, *domna*," dedi. "Bu yüzden seni zincire vurmak zorundayım. Bağkardeşin için her şeyi yaparsın. Ben de Kullen için aynısını yapardım."

Doğru.

Safi çorbasını yudumlaması dışında sessizce dururken Merik konuşmaya devam etti. "Kullen ve ben birbirimizi çocukluktan beri tanırız, onun annesinin çalıştığı Nihar sarayına gittiğimden beri. Sen Iseult'la ne zaman tanıştın?"

Safi ağzındaki lokmayı yuttu, ekmek neredeyse boğazına kaçacaktı ve sonra, "Neden merak ediyorsun?" diye çıkıştı.

Merik iç çekti. "Sadece merak ettim."

Doğru.

Safi'nin ağzı yana kaydı. Merik mecbur olmadığı halde ona karşı tuhaf bir açıksözlülük gösteriyordu ve Safi, Iseult'la nasıl arkadaş olduğunu öğrenmesiyle herhangi bir taktik avantaj elde etmeyeceğini düşündü.

En sonunda, "Altı yıl önce tanıştık," dedi. "Veñaza'daki öğ-

retmenimin yanında çalışıyor ya da çalışıyordu. Ne zaman ders için yanına gitsem Iseult da orada olurdu. Ben, onu ilk başta hiç sevmemiştim."

Merik başını salladı. "Ben de Kullen'i sevmemiştim. Çok sertti ve iri yapılıydı."

"Hâlâ öyle."

Merik, Safi'nin karnına sıcaklık yayan gür bir kahkaha attı. Gözleri kısıldığında ve yüzü gevşediğinde Merik yakışıklı görünüyordu. Ne kadar istemese de ve yanlış olduğunu düşünse de Safi rahatladığını fark etti.

"Ben de Iseult'un sert olduğunu düşünmüştüm," dedi yavaşça. "O zamanlar Bağ Cadılarını ya da Nomatsi'leri anlamıyordum. Sadece Iseult'un garip ve soğuk olduğunu düşünüyordum."

Merik yeni çıkan sakallarıyla sertleşmiş çenesini kaşıdı. "Ne değişti?"

"Beni bir Parçalanmış'ın elinden kurtardı." Safi döşeğin üstünde hâlâ kaskatı ve solgun halde yatan Iseult'a bakarak, "Sadece on iki yaşındaydık ve Iseult kendi canını düşünmeden beni kurtardı," dedi.

Mathew'nun dükkânının yakınında bir Toprak Cadısı vardı. Safi'nin sadece birkaç adım ötesinde onu parçalamaya başlamış, Safi sonunun geldiğini düşünmüştü. Cehennem alevleri mi yoksa balık asalakları mı görecekti bilmiyordu ama onun peşinden geldiklerine emindi.

O esnada Iseult çıkagelmiş, kadının sırtına atlayıp sanki kendi canı tehlikedeymiş gibi saldırmıştı.

Gerçi Iseult, Toprak Cadısı'nı durduracak kadar güçlü değildi. Neyse ki kısa süre sonra Habim yardımlarına yetişmişti.

O gün ilk kez Habim, Iseult'a Safi'yle birlikte kendini korumasını öğretmişti. Daha da önemlisi, bu Safi'nin Iseult'u arkadaş olarak gördüğü ilk gündü.

Şimdi Safi ona olan borcunu böyle ödüyordu; yani hayatlarını ateşe atarak.

Safi çorbasını karıştırdı ve çorbanın dönüşünü izledi. "Sen ve Kullen nasıl arkadaş oldunuz?"

"Benzer bir hikâye." Merik dudaklarını yaladı ve biraz umursamazlıkla, "Kullen'in ciğerleri kötü... Fark ettin mi bilmiyorum. Gerçekten ironik. O bir Hava Cadısı; başkalarının ciğerlerini kontrol edebiliyor ama kendi ciğerlerine söz geçiremiyor." dedi. Merik kuru bir kahkaha attı. "Kullen ilk nefes darlığı nöbetini sekiz yaşındayken geçirdi ve onu kendine getirmek için rüzgârımı kullandım."

Merik başıyla çorbaya işaret etti. "Yemek nasıl?"

"Daha kötüsünü de gördüm."

Başını eğerek, "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Burada elimizdekilerle idare etmeye çalışıyoruz," dedi. Sanki başka bir şey kastediyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

Safi anlamadı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Senin de aynısını yapman gerektiğini söylüyorum; yani elindekilerle idare etmeyi. Fırsatım olunca Iseult'a yardım edeceğim."

"Bunu bekleyecek kadar zaman yok. Iseult'un çok zamanı kalmadı."

Merik bir omzunu silkti. "Ancak başka bir seçeneğin yok. Zincire vurulmuş olan sensin."

Safi sanki Merik ona vurmuş gibi geri sıçradı. Kaşığı düşürdü ve kâseyi uzattı. Çorba kenarlardan taştı.

Merik'in onun çaresizliğiyle eğlenmesine, zincirlerine gülmesine ses çıkarmadı. Bu ateşi Safi yakmıştı ve yine o söndürecekti. Bunu yapmak için onun ya da bir başkasının iznine ihtiyacı yoktu.

"Tadı berbat," dedi.

"Öyledir." Merik başını salladı, bu Safi'yi daha da sinirlendirdi. "En azından biraz akşam yemeği yiyebileceğim." Kâseyi kaldırdı ve tıpkı girdiği gibi usulca odadan çıktı.

Iseult yine rüyalara dalmıştı. Farkında olmadığı bazı sesler bilincine dolanıyor ve kâbuslar yükseliyordu. Orada birisi vardı.

Iseult'un hayal meyal seslerini duyduğu kamaradaki kişilerden birinin sesi değildi. Bu varlık değişik bir gölgeydi. Aklının arkasında kıpırdanıyor ve acıyla kıvranıyordu.

Iseult, "*Uyan,*" diye kendine seslendi.

Gölge, "Uyumaya devam et," diye mırıldandı. Sesi tanıyordu; Iseult'un kendi sesiydi. "Uyumaya devam et ama gözlerini aç..."

Ses, ondan daha güçlüydü. Zihnini, yapış yapış ve kaçamadığı bir şerbetle kaplıyordu ve uyanmak için kendine ne kadar *bağırsa* da o sesin istediğinden başka bir şey yapamıyordu.

Gözlerini açtı ve odanın yağlanmış kapısını gördü.

"Bir gemi," diye mırıldandı gölge. "Şimdi, söyle bana Bağ Cadısı, adın ne senin?" Gölge hâlâ Iseult'un sesiyle konuşuyordu ancak sözlerinde, sanki durmadan gülümsüyormuş gibi neşeli bir hava vardı. "Yanında başka bir kızla mı yolculuk ediyorsun? Bir

Doğruluk Cadısı mı? Öyle olmalı, çünkü şu an denizde o kadar çok Bağ Cadısı var ki... Üç kişiler ve bunlardan sadece bir tanesinin yaşı uygun."

Iseult, "Kim?" diye söze başladı, bu tek kelimeyi ağzından çıkarabilmek için adeta bir savaş vermişti. Sesi milyonlarca kilometre öteden geliyordu ve gerçek dünyada konuşup konuşmadığını ve boğazının bu çabası yüzünden yanıp yanmadığını anlayamıyordu. "Sen kimsin?" dedi.

Gölgenin neşesi kaçtı, Iseult'un sırtından aşağı buz gibi bir şey aktı. "Sen beni hisseden ilk kişisin! Bugüne kadar hiç kimse benim söylediklerimi ya da emirlerimi duymadı. Sadece emirlerime itaat ettiler. Benim burada olduğumu *sen* nasıl biliyorsun?"

Iseult cevap vermedi. O tek soruyu sorması vücuduna sıcak bir acı yaymıştı.

"Aman aman," dedi gölge. "Çok hastasın ve ölürsen *hiçbir şey* öğrenemem." Biraz daha yaklaştı ve parmağını Iseult'un düşüncelerine daldırdı. "Zaten seni okumak da zor. Sıkı sıkıya kapalısın. Bunu sana daha önce söyleyen oldu mu hiç?" Gölge bir cevap beklemedi. Bunun yerine Iseult'un zihninde bir soru yıldırım gibi çaktı. "SAFİYA ADINDA BİR DOĞRULUK CADISI'YLA MI SEYAHAT EDİYORSUN?"

Iseult'un içi kasıldı. Sırtından aşağı inen soğukluk dışarı fırladı. Tüm eğitim becerilerini ve gücünün her zerresini kullanarak yüzeye çıkmaması gereken tüm duygularını, düşüncelerini ve her bilgiyi *bastırdı*.

Fakat geç kalmıştı. Gölge onun korktuğunu anladı ve atıldı.

"Evet! Evet! Bu kadar vahşi bir tepki verdiğine göre *bu doğ-*

ru! Ah, bugün kader benden yana. Düşündüğümden çok kolay oldu bu." Mutluluk gölgeyi hafifçe dalgalandırdı. Iseult sevinçten el çırptığını hayal etti. "Şimdi, hayatta kalmalısın, Bağ Cadısı. Tamam mı? Bunu başarabilir misin? Zamanı gelince yine bana lazım olacaksın."

Zamanı gelince mi? Iseult düşündü, konuşamayacak haldeydi. Gölge, "Tekrar birbirimizi görünceye kadar!" diye sevinçle haykırdı. Ardından da o karanlık varlık uzaklaşıp gitti.

Iseult gerçek dünyaya uyandı.

Sonraki dakikalarda rahibenin kendisini oturtmaya çalıştığım hayal meyal gördü. Safi'nin Bağları odanın diğer tarafında alevleniyordu. Her şey dönüyor ve savruluyordu.

"Safi?"

"Buradayım, Iz."

Rahibe onun sargısını inceleyinceye kadar Iseult biraz olsun rahatlamıştı. Iseult çığlık atıp ona, *defol git,* diye bağırmamak için kendini zor tuttu. Ay Ana aşkına, canı neden bu kadar çok yanıyordu?

Çok hastasın. Gölgenin sesi ona böyle söylemişti ve rahibe ile Safi'nin üzerlerindeki gri renkli, korkuyla hareket eden Bağları görünce sesin haklı olduğunu anladı.

Fakat sesin *gerçek* olup olmadığını bilmiyordu.

Iseult rahibeyi bileğinden tuttu. "Ölecek miyim?"

Rahibe hiç ses çıkarmadı. "Ölebilirsin. Kasın lanetlenmiş ama kanını temiz tutmak için elimden geleni yapıyorum."

Iseult neredeyse kahkahalarla gülecekti. Corlant okunu lanetlemiş olmalıydı. *Demek beni vurduktan sonra öyle kendini be-*

gönmiş bir ifadeyle durmasının sebebi buydu. Bu yaranın eninde sonunda onu öldüreceğini biliyordu.

Ancak... Neden? Iseult hâlâ Corlant'ın onu *neden* öldürmek istediğini anlayamıyordu. Gerçekten sadece Gretchya ve Alma'dan intikam alma peşinde olsaydı, Iseult'a okunu böyle göz göre göre atmazdı.

Şu an için Iseult'un buna kafa yoracak hali yoktu. Birbiriyle çelişen ve aklını karıştıran bir sürü düşünce vardı. Hepsini taşıyacak gücü kalmamıştı.

"Su iyi gelir." Rahibe onun başını bir su tulumuna doğru eğdi. "Ben yiyecek bir şeyler getirirken lütfen biraz su içmeye çalış," dedi. Ayağa kalktı ve hızla odadan çıktı.

Iseult başını Safi'ye doğru çevirdi. Sırf Safi onun yanında olduğu için ne kadar mutlu olduğunu görsün diye ağlayabilmeyi, tıpkı dünyadaki diğer tüm insanlar gibi birkaç damla gözyaşı dökebilmeyi o kadar çok istiyordu ki. "Zincire vurulmuşsun."

Safi'nin gözleri bir anda açıldı. "Amiralin canını sıktım."

"Hiç şaşırmadım."

"Hiç komik değil." Safi duvara doğru dayandı. Bağları aynı gri ve yeşil renklerle parlıyordu. "İşler kötü, Iz, ama düzelteceğim tamam mı? Yemin ederim düzelteceğim. Evrane bize yardım edeceğine söz verdi."

Evrane. Demek rahibenin adı Evrane'ydi. Ne kadar sade ve mütevazı bir isimdi.

"Sana ne oldu, Iz? Nasıl yaralandın?"

Iseult hırıltıyla nefesini verdi. "Başka zaman," diye mırıldandı, "başka zaman anlatırım. Buraya nasıl geldiğimizi söyle bana."

Safi dikkatlice kapıya baktıktan sonra sesini alçalttı. "Her şey Habim seni gönderdikten sonra Veñaza'da başladı."

Safi olanları anlatırken, Iseult için gerçek dünyaya odaklanmak ve önemli ayrıntıları anlamak giderek zorlaşıyordu.

Çikolatalı çilekler çok önemli değil, diye uykulu bir halde karar verdi. Fakat Nubrevna Prensi Merik'le dans etmek? İşte bu *önemliydi.* Safi'nin, Cartorra'lı Henrick'le nişanlanmasıyla birlikte imparator onun büyülü güçlerini öğrenebilecekti.

"Dur bir dakika," diye araya girdi Iseult. Kolundaki acı yüzünden gözlerini kırpıyordu. "Sen imparatorla nişanlandın mı? Bu seni Cartorra kraliçesi mi yapıyor?"

"Hayır!" diye çıkıştı Safi. Daha sonra biraz daha sakinleşti. "Eron amcam, Henrick'le evlenmek zorunda olmadığımı söyledi."

"Peki, Henrick senin büyülü güçlerini öğrenirse ne olur? Başka kim biliyor?"

"Bilmiyorum." Safi'nin alnı kırıştı. Daha sonra çok daha hızlı bir şekilde konuşarak hikâyesini bitirdi.

Ancak hikâyenin ikinci yarısı ilkinden daha da kafa karıştırıcıydı ve Iseult, nişandan sonrasını anlamamış gibiydi. Safi kraliçe olursa Iseult'un gidecek bir yeri kalmayacaktı.

Kapı açıldı. Evrane elinde bir kâseyle içeri girdi.

Evrane, Safi'ye tıslayarak, "Neden benim hastam bıraktığımdan iki kat daha solgun görünüyor? Onu yormuşsun, *domna*!" diye çıkıştı.

Iseult, "Ben hep ölü gibi solgunumdur," deyince Safi ona ağzını gererek gülümsedi.

Evrane, Iseult'u güzelce doyurup sırtüstü yatırdı. Ardından

Safi zincirlerini şangırdatarak sesini yükseltti. "Sana bir şifacı Ateş Cadısı bulacağım, Iz, tamam mı? Onu bulacağım ve iyileşeceksin. Söz veriyorum."

Iseult nefesini verip, "Sözün kabul edildi," dedi. Ağırlıktan açık tutamadığı gözleri sonunda kapandı. "Sen şifacıyı bulamadan ölürsem, yemin olsun ki, senin o zavallı hayatının geri kalanında, peşinden gelirim."

Safi yüksek sesle kahkahalara boğulunca Iseult'un gözleri bir an için kocaman açıldı. Safi'nin Bağları bembeyaz parlıyordu.

Evrane de gülümsüyordu. Bu çok hoştu. Iseult'un kalbini biraz olsun ısıtmıştı.

Iseult, kadının elini kaşının üstünde hissetti. Kalp atışı kadar kısa bir süre içinde, geminin tahtalarının gıcırtılarına rağmen, Iseult, rahibenin sihri sayesinde uyku dalgalarının arasında hemen kayboldu.

24

*

Merik, Kullen'i Vivia'nın peşinden göndermek ve Jana'yı geriye çekmek için ana güverteye çıktığında akşam havasının mor bulutlarla kaplandığını gördü.

Eninde sonunda yağmur gelecekti ama şimdilik hava koyu renkli ve sakindi. Cadısı olmayan gemilerin elini kolunu bağlayan esintisiz bir sakinlikti bu.

Merik'in mürettebatı bir gece önce çalıştığı için onların yerine Jana'nın denizcileri güvertede sıralanmışlardı. Sadece Ryber rüzgâr davulunun yanı başında durmuş, geminin pruvasındaki Kullen'i izliyordu.

Merik, Ryber'i o halde görünce nefesini zapt etti. İlgisini böyle ortalık yerde göstermemesi gerektiğini ona hatırlatmalıydı. Onunla Kullen arasındakileri biliyordu ama diğerleri bilmiyordu, bilemezlerdi. Ryber bu gemide ve Merik'in mürettebatında kalmak istiyorsa bilmemeliydiler.

Merik, adamlarını izlemek için kıç güverteye çıktı. Önceki gecenin aksine, sessizliğe gerek yoktu. Bu yüzden Merik, tıpkı

o ve küçük ekibi Nubrevna'nın topraklı sularında yelken açtığı zamanlarda güldüğü gibi gülümsedi. "İleri yelken açtık bari bize bir şarkı söyleyin" diye kükredi. "Başlangıç için 'Koca Ailen'a ne dersiniz?"

"Koca Ailen' sevilen bir şarkıydı ve birçok denizci Merik'le birlikte gülümserken o da rüzgâr davuluna doğru yürüyerek Ryber'in uzattığı tokmağı aldı. Ne o ne de mürettebat nereye yelken açtıklarını biliyorlardı. Merik her ne kadar Vivia'nın korsanlığına karşı koyacaklarını düşünse de tam olarak emin değildi.

Merik davula dört kez vurdu ve beşinci vuruşla birlikte Jana'daki adamlar şarkıyı söylemeye başladılar.

On dört gün savaştılar fırtınayla,
On dört gün karşı koydular rüzgâra!
On dört gün amansız okyanusu
Gördüler Koca Ailen'ın adamları.
Hey!
On üç gün savruldular sağa sola,
On üç gün boyunca ettiler dua!
On üç gün yelkenleri hep fora.
Gördüler Koca Ailen'ın adamları.

Mürettebatın tuzla kavrulmuş sesi üçüncü kıtaya geçerken Merik tokmağı Ryber'e verdi ve üç Gelgit Cadısı'nın yanında yerini aldı. Kullen kendini güverteden ileri fırlatmak için tam da o anı seçti ve uyanışıyla birlikte rüzgâr kükredi. Kısa bir süre sonra ufukta küçücük bir nokta halini aldı.

Gelgit Cadılarının en genç olanı Merik'e rüzgâr gözlüğü verdi. Merik gözlüğü takınca dünya eğik, şişkin bir hal aldı ve, "Hadi! Çekin suları!" diye bağırdı.

Gelgit Cadılarının göğüsleri tek seferde aynı anda yükseldi. Merik'in göğsü de yükseldi ve nefes alırken tanıdık bir güç hissetti. Nefesinin ardında öfke kıvılcımı yoktu. Merik, kendisini bataklık gibi durgun hissediyordu. Merik ve Gelgit Cadıları nefeslerini bıraktılar. Rüzgâr, Merik'in bacaklarına dolandı. Dalgalar gemiye doğru içeri kıvrıldı.

Merik, "Dalgaları hazırlayın!" diye bağırırken içindeki enerji boşaldı ve etrafındaki havayı harekete geçirdi.

"Yol verin!"

Büyük bir güç çekilmesiyle, sihir Merik'in vücudundan çıktı. Kaynayan, kuru bir rüzgâr geminin üzerine doğru esti. Yelkenleri doldurdu.

Aynı anda, Gelgit Cadıları'nın suları Jana'nın su hattına vurdu ve gemi ileri doğru atıldı. Merik'in dizleri sallandı ve Kullen'in kontrolü altındaki bu ilerlemenin ne kadar kolay olduğuna şaşırdı.

Dokuz gün avladılar deniz tilkisi,
Dokuz gün savaştılar dişleri ve tırnaklarıyla!
Dokuz gün açıp kapattılar çenelerini,
Gördüler Koca Ailen'in adamları
Hey!

Merik, kendini şarkının ve rüzgâr davulunun ritmine kaptırdı. Güç içine işliyordu. Şaşılacak derecede yumuşak ve hiç

olmadığı kadar engindi. Hayatında ilk kez, nasıl kullanacağını bilemediği kadar çok sihri olduğunu hissetti ve Gelgit Cadıları usulca şarkı söylerken, Merik'in rüzgârları Jana'nın yelkenlerini dolduruyordu. Kısa bir zaman sonra şarkıyı daha yüksek sesle söylemeye başladı.

Dört gün susuz kaldılar,
Dört gün içecek bir şey bulamadılar!
Dört gün sadece tuz ve sıcak hava soludular,
Gördüler Koca Ailen'ın adamları."

Şarkı sona erdi fakat Ryber davula vurmaya devam ederek, "Kuzey Lovats'ın Bakireleri" diye bağırdı. Merik bu şarkının onun en sevdiği şarkı olduğunu biliyordu çünkü Ryber de Kuzey Lovats'lı bir kızdı.

Dört vuruş sonra denizciler nakarata devam ettiler. Jana ilerliyor, Kullen'in küçük şeklini gözden ayırmadan, kumaşın içinden geçen bir iğne gibi dalgaları yarıyordu.

Ta ki Kullen'in görüntüsü büyümeye ve neredeyse Merik'in çarpışacaklarını düşünecek kadar yaklaşıncaya dek.

Kullen yavaşladı, yavaşladı ve güverteye yuvarlandı. Yolundaki denizciler etrafa kaçıştılar.

Ayağa kalkmaya çalışarak, "Bu bir Dalmotti gemisi değil!" diye bağırdı. Daha sonra suratı kıpkırmızı olmuş bir halde dümene, Merik'in yanına fırladı. "Vivia çoktan saldırmış ama bir ticaret gemisine değil."

Merik'in yüzü şaşkınlıktan donuklaştı. Saçma sapan, anlamsız bu sözler kanının altından kafasına aktı. Öfkeden kıpkırmızı olmuş bir suratla, "Ticaret gemisi değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Kullen. "Bir Marstok kalyonu ve üzerinde de silahlarla Ateş Cadıları var."

Safi pencereden dışarı, lavanta rengindeki gökyüzüne ve sakin sulara baktı. Evrane odaya girip, "Vivia, lanet sürtük!" diye söylendiğinden beri Safi zincirlerine asılmış, tüm dikkatini cama vermişti. Yer, gözlerinin önünde şekil değiştiriyor, muhtemelen düşmanları da aynı şeyi yapıyordu. Merik kavga dövüşten bahsetmişti ve Safi şimdi savaşın tam ortasına gittiklerini tahmin ediyordu.

Bu esnada Evrane bir ileri bir geri yürüdü. Endişesini kimseye göstermemeye çalışıyordu ama çalan davula ayak uydurarak adım atıyordu. Iseult hâlâ uyuyordu.

Safi'nin gece nöbeti nihayet meyvesini verdi. Karanlık şekillerden oluşan leke ufukta Merik'inkine benzeyen bir Nubrevna savaş gemisi halini aldı. İkinci geminin gövdesi ise kapkaraydı.

Safi zincirlerini çekiştirerek kara gemiyi görebileceği kadar pencereye yaklaşmak için kollarını arkaya kıvırdı. Ortadan ikiye ayrılmış üç yelken direği ve küpeştenin üstüne düşmüş bir sancak vardı.

Nefesini tuttu. Bayrağın üstündeki o altın renkli hilali görmemek mümkün değildi. Marstok İmparatorluğu'nun sembolüydü ve yeşil arka plan da Marstok *donanmasının* işaretiydi.

Safi, "Yarasa gübreleri adına," diye fısıldadı.

Evrane belli bir kimseye seslenmeden, "Vivia, Dalmotti'nin karşılık vermeyeceğini mi sanıyor? Korsanlık cezasız kalmaz, özellikle de bir deniz imparatorluğu tarafından yapılan korsanlık."

Safi, "Dalmotti'nin karşılık vereceğini sanmıyorum" dedi. Evrane duraksayınca, Safi zincirlerini şangırdatarak pencereyi gösterdi. "Saldırdığı gemi Marstok donanmasına ait."

Rahibe nefes alarak, "Pınarlar bizi korusun," dedi. Ardından pencereye yaklaştı ve yüzü bembeyaz oldu. "Ne yaptın sen, Vivia?"

Safi, Evrane'nin yanında yüzünü cama dayadı. Nubrevna'lı denizciler, Marstok yeşili içindeki adamları bir asma köprüden geçiriyorlardı. Marstok'ların bilekleri bağlıydı ve ellerindeki belirgin üçgenleri görmesine yetecek kadar yakındaydılar.

Cadılık mühürleri. *Ateş Cadılığı* mühürleri. "Neden Ateş Cadıları'nın hiçbiri karşılık vermiyor?" Safi gücünü hiçbir zaman kendini veya dostlarını kurtarmak için kullanmaktan çekinmezdi. Bacakları titremeye başladı, aklında bir sürü soru uçuşuyordu. "Neden Marstok'lar gemilerinden indiriliyorlar?"

Evrane hummalı korkusuna yeniden kapıldı. "Sanırım Vivia, Marstok gemisini ve içindeki her şeyi almak, daha sonra kendi gemisini terk etmek istiyor. Ateşkes yüzünden Marstok'ları durduk yerde öldüremez," dedi.

Safi yavaşça başını sallayarak, Eron amcasının Büyük Savaş'ı durdurmak için kurduğu büyük planı hatırladı. Ateşkesi erkenden bozacak şey *bu* muydu? Amcasının önlemeyi umduğu şey *bu* muydu?

Safi'nin hiçbir fikri yoktu ve öğrenmesi imkânsızdı. Bu yüzden dikkatini yeniden Vivia'nın gemisine taşınan Marstok'lara çevirdi. Çok fazla Ateş Cadısı yoktu ama sayıları, prensesin mürettebatına karşılık vermeye yeterdi.

Aslında içlerindeki sakallı bir adam, tüm gemiyi kurtarmaya yetecek kadar amansız görünüyordu. Onu asma köprüye iten her Nubrevna'lıya karşı çıkıyor ve söyleniyordu. Sonra Safi elindeki üçgen cadılık mührünü gördü. Ortasında içi boş bir daire vardı.

"Aralarında şifacı Ateş Cadısı var," dedi. Sesi şaşkınlıktan boğuk bir şekilde çıkıyordu.

Evrane, "Belki," diye mırıldandı.

Safi, "*Belki* değil," diye ısrar etti. "Elindeki mührü gördüm. Az önce asma köprüden diğer gemiye geçti."

Evrane gözlerini kocaman açarak Safi'nin yanına geldi. "Gördüğünden emin misin?"

"Evet." Safi pencereden geri çekildi ve zincirleri gevşedi. Birden ne yapması gerektiğini anladı. Plan gözleri önünde duruyordu. Alt güverteden yukarı nasıl gizlice çıkacağını ve hangi denizcilerden uzak durması gerektiğini biliyordu. "Ateş Cadısı'na ulaşabiliriz," dedi. "Herkesin dikkati dağılınca onu buraya getirebiliriz."

Evrane'nin dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Hayır. Düşman bir denizciyi gemiye getiremeyiz. Bu haddini aşmak olur... benim için bile. Ancak planını tersine çevirip Iseult'u şifacıya götürebiliriz." Rahibe, pelerininden bir anahtar çıkarıp havaya kaldırdı.

Safi bakakaldı. "Nasıl aldın onu?"

"Merik'ten çaldım." Komik olmayan bir şekilde gülümseyip ayağa kalktı. "Önce kendi kilidini aç, sonra da Iseult'u uyandır.

Ben etrafı kolaçan ederken onu ayağa kaldırmalısın. Kaçmak için tek şansımız olacak."

Safi başını salladı, omuzlarında bir rahatlama hissetmişti. Bacaklarında da. En sonunda harekete geçiyordu. Daha da iyisi, kaçıyordu. Bu onun iyi bildiği şeylerden biriydi.

Ancak aklının derinliklerinde onu rahatsız eden ve tırmalayan bir sorun vardı; Merik buna çok kızacaktı. Sonuçta onun anlaşmasını riske atıyordu ve zaten Merik onu bu yüzden zincire vurmuştu.

Ancak sonuçları buna değerdi. Iseult buna değerdi.

Safi derin bir nefes alarak anahtarı Evrane'nin elinden kaptı. Ardından rahibe odadan çıktı ve Safi anahtarı ilk zincire soktu. Zincir memnun edici bir *klik* sesiyle açıldı.

Merik, Marstok kalyonuna uçtu. O kadar hızlıydı ki midesi sırtına yapışıyordu. Kullen de yanı başında hızla uçuyor, rüzgârlarının hızından neredeyse görünmez oluyordu. Sonunda tüm esintiye rağmen, Merik Vivia'yı görmeyi başardı.

Merik gibi tıknaz ve koyu saçlı olan Vivia, Marstok kalyonunu kendi gemisine bağlayan borda iskelesinin başında bağırarak emirler savuruyordu. Nubrevna'lı gemiciler, teslim olan Marstok'ları karşıya geçiriyorlar ve ana güverte boyunca yan yana oturtuyorlardı.

Merik'in ayakları yere değdi ancak sihrini sürüklemedi. Bunun yerine bir kere dönüp güverteye sertçe *fırlattı.*

Sihir, kız kardeşinin etrafına dolanıp onu Merik'e doğru

çekti. Ancak Vivia sadece gülümsedi ve usulca erkek kardeşinin yanına geldi.

Merik, rüzgâr gözlüklerini çıkarırken, "Minyatür hakkında *yalan söyledin,*" diye bağırdı.

"Sen de onun *yeriyle ilgili* yalan söyledin."

Merik, denizcilerin sanki devasa bir dalga onlara doğru geliyormuş gibi kaçtığını fark etti. Fakat Vivia'nın sihri yavaştı ve Merik'in öfkesi her şeyi yok ediyordu. Tabancasını çıkardı ve Vivia'nın kafasına dayadı.

"Sakın cüret etme," diye çıkıştı. Dalgasından ayrılırken sular çarptı. "Ben senin kız kardeşin ve gelecekteki kraliçenim."

"Henüz kraliçe değilsin. Bu adamları gemilerine geri götür."

"Hayır." Bu kelime rüzgârın, seslerin içinde neredeyse kaybolup gitti. "Nubrevna'ya silah lazım, Merry."

"Nubrevna'ya yiyecek lazım."

Vivia gülümsemekle yetindi. Merik'le alay ederken hep kullandığı kibirli ses tonuyla, "Yakında bir savaş çıkacak. Bu kadar saf olmayı bırak ve kendi halkını düşün," dedi. Merik, tabancasının horozunu kaldırıp içindeki Ateş Cadısı büyüsünü hazır hale getirince Vivia'nın sözü yarım kaldı.

"Sakın," diye tısladı. "Sakın bana ülkemin insanlarını düşünmediğimi söyleme. Onların hayatı için savaşıyorum ama sen... Onların başına Marstok'ların ateşini getireceksin. Bu yaptığın şey Yirmi Yıllık Ateşkes Anlaşması'nı ihlal ediyor. Cezalandırılman için seni vezirlerin ve Kral Serafin'in önüne çıkaracağım."

"Hayır, ihlal etmiyor," diye karşı çıktı Vivia. Dudakları kıvrılmıştı. "O yüzden bana böyle resmi davranma, Merry. Kimsenin

canı yanmıyor. Mürettebatım Marstok'ları barışçıl bir şekilde gemime alıyor. Zaten Ateşkes'in bozulmaması için gemimi bırakacağım."

"Mürettebatın Marstok'lara eşlik edecek. Bu gemiyi ve içindekileri bırakacağız, Vivia." Son bir kas ve sihir gücüyle Merik topuğu üzerinde döndü ve bu "barışçıl eskort"a bir son vermeye hazırlandı.

Vivia, "Peki, babaya anlatacak mısın?" diye bağırdı. "Aradığı gemiyi kaybettiğini ona söyleyecek misin?"

Merik durdu, kız kardeşine doğru döndü. Vivia'nın gözleri de Merik'in siyah gözleri gibi parladı.

"Ne dedin sen?"

Vivia bütün dişlerini göstererek sırıttı. "O minyatürü kim gönderdi sanıyorsun, Merry? Bunların hepsi babamızın fikri ve emriydi..."

"Ve *yalanları*." Merik ileri atıldı ve silahını kaldırdı.

Bir rüzgâr duvarı onu geri püskürttü. Ayağı takılınca az kalsın düşüyordu. O sırada aklına belli belirsiz bir fikir geldi. *Kullen.*

İkinci bir rüzgârla önce dengesini, sonra aklını topladı. Nerede olduğu belli olmayan Bağkardeşi, Merik'in hiç başlamaması gereken bu işe artık son veriyordu. Karşılığında bu kadar çok şey olmasaydı *başlamazdı.* Noden aşkına, Vivia sonuçta onun kız kardeşiydi.

Kullen kocaman gözleri ve kıpkırmızı suratıyla Merik'in önüne çıktı. Nefes nefese kalmıştı. "Bir sorunumuz var. Çok kötü," dedi. Hafifçe kalyonun mizana direğini işaret etti ve koşmaya başladı.

Merik de onun peşinden koştu. Vivia ve babasıyla ilgili tüm düşünceleri, bu yeni korku dalgasının önünde yitip gitmişti.

Kullen nefes almaya çalışarak haykırdı. "Burada çekirdek kadroyu oluşturacak kadar mürettebatın olması bana garip geldi. Bu geminin Jadansi'den bu kadar az adamla geçmiş olmasına imkân yok. Bu yüzden alt güverteleri kontrol ettim." Merdivene doğru gitti ve önünden geçerken işaret ederek gösterdi. "Daha fazla adam *vardı.*"

Merik ayaklarının üzerinde bağırdı. "Ne düşünüyorsun? Mürettebatın bir kısmının kaçtığını mı?"

"Aynen." Kullen kırılmış mizana direğinin yanı başında durdu. Göğsü şiddetle titriyordu. "Bence bu mürettebatın çoğu başka gemilere bindiler. Sonra bu adamlar, gel, kendin bak," dedi. Göğüs hizasında kırılmış yelken direğini Merik'e gösterdi. Daha sonra Kullen başka bir şeyi, birkaç adım ötede pencere küpeştesine dayalı duran bir şeyi işaret etti.

İki tane balta.

Merik'in midesi demir gibi kaskatı oldu. "Direkleri kendileri kesmişler. Kahretsin. Kahretsin. Vivia'yı pusuya düşürdüler, Kull..."

"*Amiral!*" Sakin havada Ryber'in sesi süzüldü. Tekrar, "*Amiral!*" diye bağırdı ve Merik bu unvandan artık bıktığını hissetti. Bu kelime her telaffuz edildiğinde üstüne çöken ağırlıktan... "*Ufukta dört tane savaş gemisi görünüyor! Çok yakındalar ve buraya doğru geliyorlar.*"

Merik kocaman açtığı gözleriyle bir kez Kullen'e baktı. Sonra ana güverteye, Marstok'ları gemiye taşımaya devam eden

kız kardeşinin yanına geri koştu.

Ancak Merik'in öfkelenmeye ya da yeni emirler vermeye zamanı yoktu çünkü o esnada Hermin, Jana'nın kenarına yanaşmış ve birleştirdiği ellerinin arasından, "Marstok'lar geliyor, Amiral! İmparator Henrick'in nişanlısının hemen teslim edilmesini istiyorlar. Aksi takdirde bizi batıracaklar," diye bağırıyordu.

Merik korkuluklara doğru koştu. "*Kimi* istiyorlar dedin?"

"İmparatorun nişanlısını istiyorlar." Hermin durakladı. Gözleri sihirle pembe pembe parlıyordu. Ardından devam etti. "Safiya fon Hasstrel!"

Sanki tüm dünya yavaşlamıştı. Sanki derin bir nefes almıştı ve tutuyordu. Dalgalar çamur gibi devriliyor, gemi yarım yol hızda sallanıyordu.

Safiya fon Hasstrel. İmparator Henrick'in nişanlısı.

Her şey birden netlik kazandı. Kızın neden Veñaza'dan kaçtığı, neden onun güvenliğinin Hasstrel ailesiyle yapılacak bir anlaşmaya değdiği ve neden peşinde bir Kan Cadısı olduğu anlaşılmıştı.

Merik bu düşünceye pek takılmadı. Henrick'le nişanlanmışsa bu onu Cartorra'nın gelecekteki kraliçesi yapardı. Ayrıca Henrick'in de malı olurdu.

Neden Merik'in ciğerleri bu düşünce karşısında sıkışıyordu?

Tahtanın üzerinde sert ayak sesleri duyuldu. Kullen kıpkırmızı olmuş yanaklarıyla çıkageldi; belli ki nefes darlığı nöbeti yakındı. Bu korkunç şeyi fark edince dünya her zamanki normal hızına geri döndü. Merik, Kullen'i kolundan tuttu. "İyi misin?"

"İyiyim," dedi Kullen. "Neye ihtiyacın var?"

"Jana'ya dönmem lazım. Böylece..." Merik tereddüt etti ve bir sonraki emrinin sözleri bir kuşku dalgası içinde yok olup gitti.

"Böylece?" diye sordu Kullen.

"Böylece *domna*'yı teslim edebiliriz," dedi. Bundan hoşlanmıyordu ama bir canın karşısında onlarca can söz konusuydu. "Safiya'ya en üst güverteye kadar eşlik et ve Marstok'lara teslim et."

Kullen çenesini sıktı. Bakışları kararttı ama karşı çıkmadı. Karşı çıkabilirdi ama hâlâ selam veriyor ve emirlere itaat ediyordu. Marstok güvertesinden hızla fırladı.

Merik etrafında dönerek Vivia ve mürettebatına emirler yağdırdı ama kelimeler dilinde yok oldu. Nubrevna'lı denizciler Marstok kalyonunun güvertesinden akın akın geliyorlardı. Altı cadı sıraya girmiş, gözlerini Vivia'ya dikmişlerdi.

Bu sıranın içinde Merik'in Gelgit Cadıları da vardı.

Vivia, "Sularınızı ve rüzgârlarınızı toplayın!" diye bağırdı.

Merik etrafında döndü. Gemiyi rüzgârını kullanarak bir iki nefeste geçti. Kız kardeşinin yanı başında yere kondu. "Ne yapıyorsun sen? Senin amiralin olarak sana Marstok'ları bırakmanı ve gemine dönmeni emretmiştim!"

Vivia alaycı bir bakışla güldü. "Hepimiz aslında benim amiral olmam gerektiğini biliyoruz. Etrafına bir bak, Merry." Rüzgâr Cadıları'na doğru elini salladı. "Sen babanın adamlarını kaybettin ama ben cephane kazandım."

Bu sözler üzerine ve onu bekleyen gerçekler karşısında Merik'in nefesi kesildi. Gemisi, komutası, uğruna çabaladığı her şey gözlerinin önünde dağılıyordu. Onu hep çizmelerinin topuğu al-

tında ezen kız kardeşi tarafından yıkılıyordu. Alçak bir sesle ama çaresiz bir şekilde, hatta yalvarırcasına, "Bedelini ödeyeceksin," dedi. "Birisi, bir yerde bu yaptıkların için diyet isteyecek."

"Belki." Omuzlarını silkti. Bunu öyle rahat bir şekilde yapmıştı ki içindeki hisleri hiçbir sözün gösteremeyeceği kadar güzel göstermişti. "En azından halkımızı korumuş olacağım ve imparatorluklara diz çöktüreceğim." Vivia, Merik'e arkasını döndü. "Dalgaları hazırlayın! Yeni silahlarımızı teslim etmeye Noden'in Bekçileri'ne gidiyoruz!" dedi.

Uzaktan bir patlama sesi duyuldu. Merik dört Marstok kalyonunun yaklaştığı ufka, topların Jana'ya doğru ilerlediği yöne atıldı. Merik rüzgârlarını tam zamanında fırlatmıştı.

Toplar denize düştü.

Merik, Marstok gemisinden atlayıp Jana'nın ana güvertesine uçtu. Dizleri çatırdarken gücünü yuvarlanmaya aktardı ve hemen ardından ayağa kalkıp Hermin'e seslendi. "Marstok'lara teslim olduğumuzu söyle! Ateşi kessinler ki *domna*'yı onlara teslim edelim!"

Ses Cadısı, pembe pembe parlayan gözleri ve öfkeyle hareket eden dudaklarıyla, topallayarak ana güverteye geldi.

Merik, gemisini ve mürettebatını kontrol etti. Boşlukları saydıkça kalbi hızlanıyordu. Babasının tüm askerleri onu terk etmemişti. Merik'in en baştaki mürettebatı kalmıştı.

İkinci bir patlama gümbürdedi. Merik etrafa koşturdu ve beceriksizce top ateşini durdurmaya yetecek sihir toplamaya çalıştı.

Rüzgâr dağıldı ama bunu yapan Merik değil, Kullen'di. İkinci kaptan. Merik'in yanına gelip büyü gücünü dışarı çıkarıyordu.

Merik'in Kullen'e teşekkür edecek veya onun ciğerlerini düşünecek zamanı yoktu. Hermin'e, "Marstok'lar neden durmuyorlar?" diye bağırdı. "Onlara kızı vereceğimizi söyle!"

Hermin başını iki yana salladı, "Kızın yetmeyeceğini söylüyorlar. Gemilerini geri istiyorlar, Amiral," dedi. Titreyen eliyle Marstok kalyonunu gösterdi.

Kırılmış direklerine rağmen, kalyon Gelgit Cadıları'nın dalgalarıyla Nubrevna'ya doğru ilerliyordu ve yanında hiç cadısı kalmayan Merik bedel ödeyecekti.

25

*

Iseult yavaş yavaş kendine geldiğinde, her yerden neden ölü balık kokusu geldiğini, çatının neden bulutlu ve mor gökyüzüne dönüştüğünü ve kolunun neden alev alev yandığını anlamaya çalıştı.

Boğazından bir yanma hissetti. Gözlerini açtı ve birden bağırdı.

Bir adam onun üzerine doğru başını eğmişti. Sakalı o kadar uzundu ki karnına kadar geliyordu. Ellerini Iseult'un yaralı koluna koydu ve yaptığı şey her ne ise Iseult'un canını cehennem alevleri gibi yaktı.

Iseult tekrar bağırdı ve çırpınarak kurtulmaya çalıştı.

Safi, "Şişşt," diye fısıldadı. Elleriyle Iseult'un omuzlarını sıkıca tutuyordu. "Seni iyileştiriyor," dedi.

Evrane, Iseult'un diğer yanından, "Kası iyileşiyor" diye mırıldandı. "Hemen iyileşmezse daha kötü olacak."

Iseult zorlukla yutkundu. Boğazı çok kurumuştu, tekrar sa-

kallı şifacıya baktı. Bağları koyu yeşil renkteydi ama kırmızının öfkeli tonuyla titriyorlardı.

Şifacı onu *iyileştiriyordu* ama bundan memnun değildi.

Tam o esnada Iseult, adamın bileklerindeki ipleri fark etti. Giysisinin geniş kollarının altından neredeyse görünmüyorlardı. Bir mahkûmdu. Iseult bakışlarını şifacının ötesine çevirdiğinde başka Bağlarının da öfkeli ve gergin bir kırmızıyla yandığını gördü. Bağların arkasında sıra sıra adamlar vardı ve onlar da aynı üniformayı giymişlerdi.

Iseult tekrar Safi'ye dönerek, "Prensin gemisinde miyiz?" diye sordu.

"Hayır, aslında bu kız kardeşinin gemisi..."

Uzaklardan bir patlama sesi duyuldu.

Iseult, "Bu da neydi böyle?" diye cıyakladı.

Safi'nin Bağları suçlu bir pas rengiyle parladı. "Bir Marstok donanma filosu bize saldırıyor."

Evrane donuk bir ses tonuyla, "Meğer arkadaşın Cartorra imparatorunun nişanlısıymış ve bu yüzden Marstok'lar onun peşindeymiş," dedi.

Iseult'un kulaklarında ikinci bir patlamanın sesi yankılandı. Safi okyanusa doğru ümitsizce baktı. "Hızla yaklaşıyorlar." Şifacıya dönerek Marstok lisanıyla, "Elini çabuk tutu yoksa Carawen kılıcının tadına bakarsın," diye söze başladı ama Evrane araya girip, "Sakın yapma," dedi.

"...ve Carawen hançerimin."

"Böyle bir şey olmayacak." Evrane de Marstok dilinde konuşmaya başlamıştı. "*Ama* elini çabuk tutmazsan hepimiz denizin dibini boylayacağız."

Adam dik dik baktı. "Elimden bu kadarı geliyor. Bu lanet olası Nomatsi kızının eti şeytan derisi gibi."

Safi önlenemeyecek kadar hızlı bir hamleyle Evrane'nin kuşağından bir bıçak kaptı ve adamın boynuna dayadı. "Bir daha böyle bir şey söylersen seni öldürürüm."

Adamın bakışları derinleşti ama işine daha fazla özen göstermeye başladı. Top sesleri artıyordu fakat tıpkı ölü balık kokusu ve adamın sakalının onu gıdıklaması gibi hâlâ binlerce kilometre uzaktaydılar.

Sonunda Safi'nin sesi Iseult'un acısını dindirdi. "Tamam mı? Yara iyileşti mi?"

"Evet, ancak iyileşmesi için zamana ihtiyacı var."

"Ölmeyecek ama değil mi?"

"Hayır. Maalesef. Pis Nomatsi." Adamın sesi yerini bir ulumaya bıraktı ve Iseult'un karnında hissettiği sakalı da gitti.

Iseult'un görüşü geri gelip netleşmeye başlarken Safi de şifacıyı diğer denizcilerin arasına fırlattıktan sonra, "Lanet olsun sana!" diyerek arkasından tükürdü. "Hükümsüzün dölü. Cehennemin en dip kuyularına düşesin de sonsuza kadar..."

Iseult, "Yeter," dedi.

Ayağa kalkmaya çalıştı. Evrane eğilerek ona elini daha doğrusu elindeki bir şeyi uzattı. Ucunda küçük bir panzehir taşı olan, kısa bir sicimdi.

"Bu seni, şifacının büyüsü bitinceye kadar uyuşturacak." Sicimi Iseult'un sağ bileğine sardı. Taş alevlenip canlandı ve acıyı alıp götürdü. Iseult'un içi taptaze güçle dolarken, ayağa kalkıp Evrane'ye gülümsemeyi bile başardı.

Ancak Iseult ayağa kalkar kalkmaz gözleri keskin bir ışıkla doldu.

Bu ışığın titreyen ve dönen gümüş rengindeki parıltısı yüzünden bir şey göremiyordu. Mor renkli açlık ve kara ölüm çizgileriyle yanıp duruyordu.

Iseult bunun, korku ve şaşkınlıkla birbirine dolanmış Bağlar olduğunu fark etti. Bugüne kadar gördüğü en büyük Bağlar bunlardı. Geminin uzunluğunun en az yarısı kadarlardı ve en tuhafı da geminin gövdesinin altından geliyor gibi görünmeleriydi. Suyun altından...

"Bir şey geliyor," diye fısıldadı. "Çok büyük ve aç bir şey."

Evrane kasıldı. Sonra Safi'nin omzunu tuttu. "Hayvanların Bağlarını görebiliyor musun?"

"Hayır." Gümüş rengi ve kara, çok parlak ve çok hızlıydı. "Geminin altında başka ne olabilir ki?"

"Neden bizi korusun," diyerek derin bir nefes aldı Evrane. "Deniz tilkileri bura..."

Evrane'nin sözleri patlayan su seslerinin arasında kaybolup giderken *canavar* benzeri devasa bir şeyin denizden gelip çarpmasıyla birlikte gemi geri tepti.

Tepelerine su yağmaya başlatınca elleri bağlı Marstok'lar dehşetle bağırdılar.

Ancak Iseult denizcileri görmüyordu, tek gördüğü şey karşısındaki yaratıktı. Neredeyse geminin seren direği genişliğindeki bir yılan, dalgalardan sancak pruvasına doğru sürünerek geliyordu. Üzerinde pullar yerine gümüş renkli kalın bir kürkü vardı ve tilkiye benzeyen kafası bir tilkininkinden on kat, belki de yirmi kat daha büyüktü.

Yaratık çenesini açıp savaş gemisine doğru döndüğünde, Iseult onun herhangi bir canavarınkinden çok daha fazla dişi olduğunu gördü.

Uzun, sivri dişler. Bu şeyin kesinlikle zehirli dişleri vardı.

Ancak Iseult'u en çok korkutan, yaratığın kana susamış Bağlarla parlaması ve ağzını kocaman açıp çığlık atması oldu.

Ryber ona bir deniz tilkisinin nasıl bir şey olduğunu anlattığında, Safi'nin gözünde canlandırdığı şey bu değildi.

Ayrıca bu şeyin cehennemde yanan ruhlar gibi çığlık atacağını da düşünmemişti. Canavarın ağzından binlerce katmanlı çığlıklar yükseliyor ve aynı sesler yakındaki Jana'ya doğru ilerleyen *ikinci* bir canavarın ağzından da çıkıyordu.

Safi'nin kulak zarları patladı, nabzının yükseldiğini belli belirsiz de olsa hissetti. Jana'ya doğru baktı. Köpük köpük dalgalanan denizin karşı tarafında Merik'i aradı ama yakınındaki tilkinin çığlığı, arayışını yarıda kesmesine neden oldu.

Canavar bir hedef bulmuştu: Geminin küpeştesine en yakın olan Marstok'lardan biri. Adamın elleri cadılık güçlerini çağırmak için parıldadı ve titredi fakat elleri bağlı olduğundan karşılık vermeyi beceremedi.

Safi ayağa fırlayıp bıçağını çekerken, "*Bırak onu*!" diye bağırdı.

Deniz tilkisi uzun boynunu Safi'nin olduğu tarafa savurdu.

Lanet olsun. Safi canavarın hızla yaklaşan gözlerinin buz

mavisi rengini beğenecek kadar vakit bulduğu sırada fırlatma bıçağını da çıkardı. Bıçak canavarın mürekkep rengindeki gözbebeğine saplandı ve deniz tilkisi çığlık çığlığa geri düşüp sulara gömüldü. Gemi tehlikeli bir şekilde sallandı ama deniz tilkisi tekrar yüzeye çıkmadı.

Safi umutsuzca Jana'ya baktı ve ikinci deniz tilkisinin de kaybolduğunu gördü.

Iseult, "Aferin," dedi. Dikkatle ana güverteye geldi. Belli ki bacaklarını tam kontrol edemiyordu. Sol elinde küçük bir balta parlıyordu.

Safi'nin kalbi beynine fırlamıştı sanki. Gücü panzehir taşından geliyor olsa bile Iseult'u öyle dimdik görünce gönül rahatlığıyla kahkaha atmak istedi. Ya da ağlamak. Muhtemelen ikisini de aynı anda yapmak istiyordu.

Ancak onun asıl dikkatini çeken şey Iseult'un parlak ve *kocaman* gözleriydi.

Safi utanılacak kadar çatallaşan kalın bir sesle, "Yeni silahın mı?" diye sordu.

Iseult dudaklarını kıvırdı. "Eee, bir şekilde senin kıçını kurtarmam lazım."

Safi'nin boğazı daha da daraldı. "Carawen çeliği en iyisidir biliyorsun."

Evrane kızlara doğru yürürken, "Öyledir," diye homurdandı. Sallanan gemiye rağmen bacakları güçlüydü. "Sen, *domna*..." Gözlerini Safi'ye dikti. "O çelikle canavarı daha da sinirlendirdin," dedi.

"Ondan kurtuldum." Safi artık sakin olan dalgaları gösterdi.

"Hayır! Onlar böyle avlanır." Evrane bir fırlatma bıçağı daha çıkardı. "Gemiyi ve nasıl dövüştüğümüzü sınıyorlar. Sonra suya dalıyorlar. Biz konuşurken her iki tilki de hız kazanarak yüzeye doğru yüzüyor. Gemilerin dengesini bozmaya çalışıp düşen adamları kapacaklar."

Safi'nin ağzı açık kaldı, tuzlu havanın ağzına girdiğini hissetti. "Yani geri mi gelecek?"

"Evet." Bıçağı Safi'ye uzattı. "Şimdi bu bıçağı alın ve kendinizi koruyun, *aptallar!*"

Tam Safi bıçağı kaptığı anda Iseult, "İşte geliyor!" diye bağırdı.

Tahtalar kulakları sağır eden bir çatırtıyla parçalandı. Gemi sert bir şekilde sola daha da sola yattı. Safi geminin yükselişiyle birlikte vücudunu güverteye doğru yatırdı.

Arkasından çığlıklar koptu. Marstok'lu denizciler yuvarlanmaya başladılar. Elleri bağlı olduğu için suya düşeceklerdi.

Safi ve Iseult göz göze geldiler. Safi, Bağkardeşi'nin de aynı şeyi düşündüğünü anladı. İkisi de geminin eğimine karşı koymaktan vazgeçip kendilerini bıraktılar.

Tahtalar Safi'nin çıplak ayaklarını yakaladı ve onu olduğu yerde hareketsiz bıraktı. Iseult'un ardından ufak ufak zıplayarak ilerlemek zorunda kaldı. Iseult'un çizmeleri ise ıslak tahtalar üzerinde kolayca kayıyordu.

Karşı tarafa önce Iseult ulaştı ve sahibi düşüp yuvarlanmadan hemen önce yeşil bir giysiyi yakaladı. Bu, uzun sakallı şifacı Ateş Cadısı'ydı.

"Artık çok da pis değil, ha?" diye bağırdı Safi.

Ancak sonrasında bir feryat duyuldu. Marstok'lu küçük bir çocuk küpeşteye doğru sürükleniyordu. Safi ona doğru atıldı. Çocuk korkuluktan düştü. Safi de ardından yetişip çocuğu bileğinden yakaladı. Iseult da Safi'yi bileğinden tuttu.

Iseult, "Tuttum seni" diye inledi. Yaralı koluyla küpeşteye tutunuyordu. "Fazla dayanamam, *lanet olsun.*"

Geminin sallanması kesildi ve yerçekimi gemiyi tekrar kavradı. Iseult tutunurken acıdan titriyordu. Hâlâ bir şekilde ayakta olan Evrane, Safi'yi yukarı çekti.

Deniz tilkisi dalgaların arasından fırladı. Iseult'un geri çekildiği yere çok yakındı.

Safi bıçağını fırlattı. Tilkinin gözüne, ilk attığı bıçaktan birkaç santim öteye saplandı.

Canavar çığlık atıp tekrar denize daldı. Üzerlerine tuzlu su yağdı ve gemi daha şiddetli bir şekilde sarsılmaya başladı.

Safi, Iseult'u ayağa kaldırdı. Iseult'un sağ kolu tutmuyordu. Yüzü acıyla buruşmuş olsa da, "İyi atıştı!" diye bağırmayı becerdi.

"Diğer gözüne hedef almıştım ama."

Evrane, "Bunu yapmayı kes artık," diye bağırdı. Birkaç adım ötelerinde duruyordu ve genç Marstok'lu da yanı başındaydı. "Bıçaklarımı boşa harcıyorsunuz!" Kılıcını kaldırdı. Çocuğun iplerini kesti. "Orada dikilmeyi bırakın! Bu adamları hemen salıvermemiz lazım."

Iseult yorgun bir halde başını salladı ve en yakınındaki denizcilere doğru ilerledi. Ancak Safi yine silahsız kalmıştı.

Evrane elindeki son fırlatma bıçağını çıkardı. "Bunu sakın kaybetme, *domna.*"

"Tamam, tamam." Safi bıçağı kaptı ve en yakındaki denizciye yöneldi. Üç hızlı hamleyle adamı iplerinden kurtardı. Ardından bir sonraki ve bir sonraki adama gitti. Hepsini birer birer iplerinden kurtardı. Kurtulan adamlar arkadaşlarına yardım etmeye giderken, serbest kalan birkaç Ateş Cadısı da geminin ortasında bir savunma hattı oluşturdular. Safi hâlâ durgun olan denize ve Jana'ya bir kez daha baktı.

Gemiye saldıran deniz tilkisi de ortalarda görünmüyordu.

Safi bir an için canavarların saldırmaktan vazgeçtiğini düşünmüştü ki Iseult yine bağırmaya başladı. "İşte geliyor, güney yönündeler!"

Güney yönünde. Tam da Safi'nin bir denizcinin iplerini kestiği taraftaydı. *Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun.* Son ip parçasını da kesince adam koşarak uzaklaştı.

Deniz tilkisi dalgaların içinden fırlayarak başını korkulukların üzerinden uzattı. Safi onun dişlerini, onun kafatasını parçalayacak dişlerini ve fırıl fırıl dönen gözleri gördü. Ardından da canavarın çığlığı geldi. Onu yiyecekti. Vücudunun ortadan ikiye ayıracak ve yutacaktı.

Rüzgâr bir anda Safi'nin göğsüne çarpıp bacaklarına vurdu. Saf kontrolsüz bir şekilde arkaya, canavarın ağzından uzağa, döndü. Deniz ve gökyüzü Ateş Cadılarının alevleriyle bulanıklaşırken Safi kendisine doğru uçan Merik'i gördü.

İçinde bir minnet ve *rahatlama* hissetti.

Safi güverteye düştü. Merik de onun üzerine düştü. Gemi diğer yana doğru yatınca üzerinden kalkarak, "*Burada ne yapıyorsun*?" diye haykırdı.

Safi şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Ardından ayağa kalktı ve bağırdı. "Beni Marstok'lara vereceksin!"

"Artık vermeyeceğim, hayır!" Kılıcını kınından çıkardı ve hızlı bir hareketle Marstok iplerini birbiri ardına kesti. Bir yandan koşuyor bir yandan da, "Noden beni ödüllendirdi *domna* ve sadece bir aptal, bu hediyeleri görmezden gelebilir," diye sesleniyordu.

"Hediyeler mi?" diye bağırdı. Yaşlı bir adamın iplerini keserken denize baktı. "Üç kez lanetli deniz tilkisinin neresi *hediyeymiş*?"

"Konuşmayı kes!" Merik geminin merdivenini işaret etti. "Aşağı in ve etrafta dolanma!"

Iseult, "Sakın yapma!" diye bağırdı ve peşindeki Evrane'yle birlikte Safi'ye doğru ilerledi. Nefesi boğuktu, yüzü buruşmuştu. "Tilki geri dönecek. Öndeki adamlara ulaşmamız lazım."

Hemen geminin ön tarafına fırladılar. Safi ve Iseult, adamları küpeşteden ardı ardına çekip Evrane ve Merik'e fırlatıyorlar, onlar da adamların iplerini kesiyorlardı. Ateş Cadıları savaşa hazır bir halde, oldukları yerde bekliyorlardı.

Ancak tilki, Ateş Cadıları'na hatta herkese göre çok, *çok* daha hızlıydı. Geminin kıç tarafına çarptı. Tahtalar parçalandı ve gemi şiddetle yukarı kalkarken Safi denize düşmemeye çalıştı.

Geminin önünden sular fırladı. İkinci deniz tilkisi de çığlıklar atarak yaklaştı. Açıkta kalan güvertedeki adamları ateş olsun, olmasın ardı ardına yutmaya hazırlanıyordu.

Safi, Iseult'a baktı. Bağkardeşi başını salladı. Önceki seferde olduğu gibi kızlar geminin dikey yükselişine karşı koymayı

bıraktılar ve birlikte güverteden aşağı yuvarlandılar. Deniz tilkisinin ağzına düşüyorlardı.

Safi artık neredeyse dalgalara paralel hale gelmiş küpeşteye çarparak boylu boyunca uzandı. Bıçağı canavarın öfkeli çenesi kesince yağmur gibi kan fışkırdı.

Sonra Iseult küpeşte boyunca hızla dönerek onun yanına geldi. Baltasını canavarın boynuna derince sapladı. Deniz tilkisi tökezledi, kafası düştü.

Iseult baltasını yukarı çevirip Safi de tüm gücüyle bıçağını saplayınca canavardan daha fazla kan fışkırdı.

Canavarın ağzı kocaman açıldı. Safi bıçağı bıraktı. Dümdüz canavarın boğazına girdi.

Iseult da baltasını fırlatıp canavarın alnını yardı.

Deniz tilkisi son bir çığlık attı ve ardından dalgaların arasında kayboldu.

İlk deniz tilkisi gemiyi bıraktı. Savaş gemisi öteki tarafa doğru hızla inerken Safi ve Iseult son anda korkuluğa tutunup denize düşmekten kurtuldular. Dalgalar yükseldi, adamlar yuvarlanıp savruldular ama Iseult ve Safi sıkıca tutundu.

En sonunda geminin sarsılması kesildi. Safi, Iseult'un yanına gidip Bağkardeşi'ni ayağa kaldırdı. "Nasılsın? Acıyor mu?"

"Her yerim." Iseult gülümsedi, "Çok güçlü bir panzehir taşı değilmiş," dedi.

Safi, Evrane'den yardım isteyecekken Merik, "Henüz kutlamayın!" diye seslendi. Ayaklarını güverteye vurdu ve etrafında gitgide hızlanan bir rüzgâr dönmeye başladı. Evrane de peşinden koştu.

Merik, Safi'nin yanına gelerek, "O şey daha ölmedi" dedi. Rüzgârı Safi'nin saçlarını, giysilerini sarıyordu. "Geri dönecek."

"Ayrıca," Evrane ufka bakarak araya girdi, "hâlâ bize doğru gelen bir Marstok filosu var."

"İkinci deniz tilkisinden bahsetmeye gerek bile yok." Iseult, Safi'yi giysisinin kolundan tuttu ve korkuluklardan geriye doğru çekti. "Hızlı geliyor. Bu sefer önden vuracak."

Merik, "Sıkı tutunun," diye bağırdı. "Güçlerimi kullanıp bizi..."

Deniz tilkisi gemiye çarptı. Gemi gökyüzüne doğru yükseldi ve Safi'nin ayakları güverteden kesildi. Bulutların büyüdüğünü ve mor bir renk aldığını gördüğü sırada Merik'in rüzgârları onları sardı. Bir esintiyle birlikte Merik, dördünü Jana'ya götürdü. Şiddetle ve derin bir acıyla baş güverteye düştüler. Ancak Safi'nin yaralandığını kontrol edecek zamanı yoktu. Iseult'u arayıp birkaç adım ileride onun kolunu tuttuğunu gördüğünde yanan bir ateşi de fark etti.

Hayır, *dört* ateş vardı. Sakatat varilleri alev alev yanıyordu. İçerinden sıcaklık ve yanan balıkların kokuları yayılıyordu ve Kullen da yakınlardaydı. Nefesi parça parça geliyordu ve gözleri de kafasından fırlamış gibiydi. Ancak sihrini kullanarak varilleri havada tutmayı başardı.

Merik, "Kullen!" diye bağırdı, çoktan ayağa kalkmış, davula doğru koşuyordu. "İlk varili yerine koy!" Hızla bir tokmak kaptı ve en yakındaki yanan varil, davulun önüne gelinceye kadar bekledi.

Merik tokmağı vurdu. Dışarı fırlayan hava varili yakaladı. Varil hâlâ alev alev yanar bir halde suyun üstünde hızlandı. Ardından en yakındaki Marstok kalyonunun dibinde suya düştü.

"İkinci varili gönder," diye seslendi Merik. Dakikalar sonra ikincisi de fırladı. Bunu üçüncü ve dördüncü variller takip etti. Her biri Marstok'ların önünde düşüyordu.

Iseult, "İşte gidiyor" dedi. Bakışlarını geminin altına ve ileri-deki batmamış varile doğru çevirdi. "Varillerin peşinden gidiyor."

Evrane, "Onlar yırtıcı hayvanlardır," dedi ve Safi yerinden sıçradı. Yanı başında eğilmiş oturan rahibeyi unutmuştu. "Yanmış etin tadını severler," diye ekledi Evrane.

Safi gözlerini denize diktiğinde, iki gölgenin gemiden hızla uzaklaşıp uzaktaki dalgaların içinde sıçradığını yanan varillere saldırıp içindeki et artıkları için birbirlerine dolanıp dövüştükle-rini gördü.

Bu esnada Marstok kalyonları iyice yakına gelmişlerdi ve tam da deniz tilkilerine doğru gidiyorlardı. Bir an için Safi, elle-rinde canavarların dikkatini dağıtmak için atacakları et artığı ol-duğundan şüphe ettiği Marstok'lara acıdı.

Ancak kısa süre sonra Iseult'un terlediğini ve yüzünü acıy-la buruşturduğunu gördü. Iseult'a yardım etmeye koyulurken bir rüzgâr, sihirli bir rüzgâr, Jana'nın üzerine doğru esti ve yelkenle-rini doldurdu.

Savaş gemisi, karşı gelmeye çalışan bir iniltiyle doğuya doğ-ru hareket etti.

26

*

Küçük panzehir taşına ve Ateş Cadısı'nın şifacılığına rağmen, Iseult'un kolu hafif ve inatçı bir ağrıyla sızladığı için uzaklarda kıyıları eriyip giden, gri sisli Jadansi'ye karşı metanetli duramıyordu. Amiral ve onun ilk yoldaşından gelen büyülü rüzgâr, onu Marstok'tan getirmek için Jana'yı hızla denize sürmüştü.

Iseult ve Safi kabaran havayı içlerine çekerek baş kasarada oturdular. Iseult yanlarındaki Evrane'ye bakmaktan kendini alamadı. Bu kadın altı buçuk yıl önce ona rehberlik etmiş, daha doğrusu onun *hayatını kurtarmıştı.* Hem Iseult'un hatırladığı gibiydi hem de buna hiç benzemiyordu.

Anılarındaki Evrane melek yüzlüydü. Boyu daha uzundu. Oysa gerçek Evrane'nin yüzü yaralarla dolu, sert ve pürüzlüydü. Boyu da Iseult'tan tam bir karış daha kısaydı.

Iseult keşişin saçlarının ipek gibi yumuşak ve göz alıcı olduğunu hatırlıyordu. Ay Ana'nın halesiydi.

Iseult bön bön bakmayı bıraktı. Zaten uzun süre bakmak

da zordu. Evrane, Safi ve diğer herkes binlerce parlak gölgeden oluşan Bağ'ı takmıştı. Iseult nereye bakarsa baksın üstüne çöküyorlardı. Şiddetten şaşkına dönmüş ya da yorgunluktan tükenmiş, korkan veya kendini muzaffer hisseden denizcilerin üzerinde de aynı baskıyı yapıyorlardı.

Yakınlardaki birkaç Bağ ani bir duygu değişikliğiyle titredi. Sahipleri, Iseult'un derisini ve gözlerini fark etmişti. Hiç kimse düşmanca bir tavır takınmamıştı ama Iseult onları uzaklaştırdı.

Saatler belki de dakikalar sonra Jana yavaşlamaya başladı. Sihirli rüzgârın Iseult'un kulaklarındaki uğultusu, yerini bir boşluğa bıraktı. Derisine çarptığı yerde bir hassasiyet oluştu. Artık gemiyi yalnızca doğal bir esinti taşıyor ve gökyüzünde dolunay parlıyordu.

Evrane, "Nubrevna'ya hoş geldiniz," diye mırıldandı.

Iseult'un onun ayaklarına doğru ilerlediği, parlak ışıltılı panzehir taşı küpeşteye yuvarlandı. Safi ve Evrane taşı izlediler.

Vahşi dalgaların dövdüğü, dik yamaçlı kayalıklardan oluşan bu topraklar, Veñaza'dakinden farklı değildi ama ormanların yerini geniş, falezleri benekli beyaz kayalıklar almıştı.

"Ağaçlar nereye kaybolmuş?" diye sordu Iseult.

Evrane yorgun bir sesle, "Ağaçlar şu tarafta," dedi. "Fakat artık ağaca benzer yanları kalmadı." Kılıcının kabzasını tokasından çözdükten sonra pelerinin altından yağlı bir bez parçası çıkardı.

Safi nefesini tutu. "Yoksa bunlar kaya değil mi?" diyerek Evrane'ye baktı. "Onlar ağaç kökleri."

"Evet," dedi keşiş. "Ölü ağaçlar fırtınalı havalarda uzun süre ayakta kalamaz."

Iseult, "Neden, neden ölmüşler?" diye sordu.

Evrane biraz şaşırmış görünüyordu. Sorunun samimiyetini sorgulamak istercesine bakışlarını Safi'den Iseult'a çevirdi.

Ciddi olduğunu anlayan Evrane kaşlarını çattı. "Bu sahil Büyük Savaş'ta bütünüyle yerle bir edildi. Cartorra'lı Yeryüzü Büyücüleri batı sınırından Timetz Irmağı'na kadar uzanan bütün toprakları zehirlediler," dedi.

Soğuk hava Iseult'un ciğerlerine doldu. Korkuya kapılmış Bağları içine büzüşmüş Safi'ye baktı.

Safi, Evrane'ye, "Bundan şimdiye dek neden haberimiz olmadı?" diye sordu. "Nubrevna'yı hiç öğrenmedik ama... tarih kitaplarımız, bu toprakların verimli ve hayat dolu olduğundan bahseder," dedi.

"Çünkü tarihi yazanlar, savaşı kazananlardır," diye cevap verdi Evrane.

Safi sesini yükseltince Bağları etrafına dağıldı. "Yine de eğer yalan olsaydı bilmem gerekirdi," diyerek Iseult'un elini tuttu. O kadar sert kavradı ki panzehir taşını bile geçip Iseult'un yarasını sızlattı.

Nedense acının canlandırıcı bir etkisi oldu. Iseult taşı kucakladı. Sırtının dikleşmesini ve boğazının temizlenmesini sağladığı için memnundu. Bakışlarını Evrane'nin azizleri andıran, dikkat kesilmiş yüzüne çevirdiği sırada keşiş daha önce Iseult'un kullanmış olduğu satırı temizliyordu. Parlak çeliğin üzerinde hâlâ kabuk bağlamış deniz tilkisi kanı vardı.

Evrane pratik ve kendine emin hareketlerle ovalamaya devam ederken onun hayatında kim bilir kaç bıçağı temizlediği dü-

şüncesi Iseult'u çok etkiledi. Evrane şifacı bir keşişti ama aynı zamanda da savaşçıydı. Hayatının en az yarısını Büyük Savaş'ta geçirmişti.

Iseult ve Safi, bıçaklarını yağlarken parmak izlerini ve ter lekelerini temizlerken aslında çeliği gündelik yıpranmalara karşı koruyorlardı.

Fakat Evrane, Habim ve Mathew, hatta Gretchya kılıçlarını parlatırken gerçekte Iseult'un hayal dahi edemediği bir geçmişin ölümün ve kanların lekelerini temizliyorlardı.

Sert bir sesle, "Nubrevna'da ne olduğunu bize anlat," dedi.

Evrane sakin bir dille, "Her şey Cartorra'lılara başladı," dedi. Sözleri esintide adeta dans ediyordu. "Onların Toprak Cadıları, toprağı lekelediler. Bir hafta sonra Dalmotti İmparatorluğu, sahili ve ırmakları zehirlemek için Su Cadıları'nı yolladı. Sonra, ama en sonuncusu değildi. Marstok Ateş Cadıları bütün doğu sahilini yakıp küle çevirdi."

"Birlikte tasarlanmış bir hareket olduğu çok açıktı. Şunu anlamak zorundasın; Lovats hiçbir zaman düşmedi. Bütün savaş asırlarında, Noden'in Bekçileri ve Stefin-Ekart'ın Su Köprüleri bizi güvende tuttu. Sanırım imparatorlar, işbirliği yaparlarsa bizi toptan alaşağı edebileceklerini sandılar."

"Fakat işe yaramadı," dedi Iseult.

"Hemen olmadı, evet." Evrane temizliğe ara verip uzaklara baktı. "İmparatorluklar, Ateşkes'in hemen öncesindeki aylarda saldırılarını yoğunlaştırdılar. Orduları ve donanmalarını geri çekmek zorunda kaldıkları zaman işimizi tamamen bitirsinler diye büyülerini arkalarında bıraktılar. Zehir toprağa yayılıp akıntıya

karşı ilerlerken, Marstok alevleri bütün ormanları küle çevirdi.

"Köylüler ve çiftçiler ülkenin iç taraflarına, Lovats'a mümkün olduğunca yakın yerlere göç etmek zorunda kaldılar. Ne var ki, şehir çoktan kalabalıklaşmıştı. Pek çoğu öldü, o zamandan beri de ölmeye devam ediyorlar. Halkımız açlık çekiyor, kızlar ve imparatorlar bizi bu sefer tamamen alaşağı etmeye çok yakınlar."

Iseult gözlerini kırpıştırdı. Evrane'nin ses tonunda bir kesinlik ifadesi. Bağlarında gül rengi bir kabullenmişlik vardı.

Yanında duran Safi'nin nefesi kesikleşti. "Merik'in bu anlaşmaya gerçekten ihtiyacı var," diye fısıldadı. Sesinde duygudan eser yoktu. Bağları sessizleşip hiç kıpırdamadan beklediler. Sanki hiçbir şey hissedemeyecek kadar şaşkın bir hali vardı. "Fakat amcam onun bunu talep etmesini imkânsız hale getirdi. Bu çok açık, çünkü hiç kan dökülmedi," dedi.

Havaya bir durgunluk hâkim oldu. Rüzgârın sesi ve denizcilerin seslenişleri donuklaştı. Sonra birden her şey ileri atıldı. Çok hızlı ve çok parlaktı.

Safi sendeleyerek küpeşteden uzaklaştı. Bağları, Iseult'un ayırt edemediği kadar karmaşık renklerle dışarı doğru çığ gibi yuvarlandı. Kırmızı suçluluk, turuncu panik, gri korku ve mavi pişmanlık. Bunlar yıpranmış, ayıran Bağlardan ziyade dirençli, uzaklara erişebilen güven veren yapıcı Bağlardı. Rengi ne olursa olsun her duygu ondan dışarı yayılıyor, birisiyle, duyguları onun gibi çılgıncasına hisseden herhangi biriyle, irtibat kurmaya çalışırcasına güverteyi boydan boya geçiyordu.

Daha sonra Safi, Iseult'a dönüp taşlardan ve kıştan çıkagelmiş bir sesle, "Üzgünüm, Iseult," dedi. Bakışları Merik'e kaydı

ve aynı şeyi tekrarladı: "Seni bu işin içine sürüklediğim için üzgünüm."

Iseult'un bunların hiçbirinde Safi'nin suçu olmadığını söyleyerek onu yatıştırmasına fırsat kalmadan beyaz renkli bir Bağ, gözünün kenarında yalazlandı. *Korku.* Iseult bir anda yerinden fırladı ve tam o sırada, baş kasarada dikilen Kullen öksürmeye başladı. Sonra iki büklüm oldu ve düştü.

Iseult hemen yanına koşarken, Safi ve Evrane de onu takip ettiler. Kullen'in yanına gittiklerinde, saçları örgülü bir kız da onların yaptığını yaptı. Kızın ten rengi Kullen'in ölü gibi bembeyaz kesilmiş benziyle yalın bir tezat oluşturuyordu. Fakat Merik onlardan önce oraya varmıştı. Kullen'i oturur pozisyonda tutuyor ve adamın sırtını ovuyordu.

Iseult birkaç adım ötede kayarak durduğu sırada onun *akciğerlerini* ovaladığını anladı. Safi de yanına gelip durdu. Evrane yine de Kullen'e doğru koştu ve yanına çömeldi.

Merik pürüzlü bir sesle, "Buradayım, Kullen," dedi. Bağları, Kullen'in bembeyaz kesilmiş korkusunun aynısıyla yanıyordu. "Yanındayım. Ciğerlerini serbest bırak ki, hava içlerine dolsun."

İkinci kaptanın ağzı boşluğu yutan balıkağzı gibi hareket etti. Hava tiz bir sesle ağzından çıkıyor ama nefes alamıyordu. İçini paramparça eden her öksürüğü bir öncekinden daha güçsüz çıkıyordu.

Gözleri kocaman açılmış, yanakları solmuş Kullen, Merik'e döndü ve kafasını salladı.

Safi güvertede onun yanına çökerek, "Nasıl yardım edebilirim?" diye sordu. Bakışlarını önce Merik'e, sonra kıza, en son da kendisine bakan Kullen'e çevirdi.

Fakat ikinci kaptan gözleri kayıp Merik'in kollarına yığılmadan önce Safi'ye sadece başını sallayabildi.

Merik ve genç kız hemen onu sırtüstü yatırdılar ve Merik, Kullen'in yana yatırdığı ağzını açtı. Dudaklarını onun dudaklarına götürüp, büyülü havayı Bağkardeşi'nin boğazına üfledi.

Bunu defalarca yaptı. Korkuya kapılmış Bağlarının telaş dolu, kabarmaları ve hava üflemeleri sonsuza kadar sürecekmiş gibiydi. Denizciler geri çekilmeleri gerektiğini bilecek kadar akıllı olmalarına rağmen, etraflarına toplandılar. Safi, Iseult'a panik dolu bir bakış attı ama Iseult'un aklına hiçbir çözüm yolu gelmiyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Bir süre sonra Kullen'in göğsünde bir titreme oluştu. Nefes alıyordu.

Merik rahat bir soluk alıp iki büklüm olmadan evvel uzunca bir süre şaşkınlıktan ağzı açık bir şekilde Kullen'in kaburgalarına bakakaldı. Bağları, Bağkardeşlerinin saf ve baş döndürücü pembe ışığıyla aydınlandı.

Kullen'in göğsünden içeri, "Teşekkür ederim. Neden. *Teşekkür ederim,*" diye fısıldadı.

Aynı duygusallık denizcilerin, Safi ve Evrane'nin Bağlarında dingin bir ışıkla titreşti.

Fakat hiçbiri Merik'in ya da genç kızınki kadar parlak değildi, özellikle genç kızınkiler Kalpbağı'nın saf kırmızı ışığıyla parlıyordu.

Evrane elini nazikçe Merik'in sırtına elini koyarak, "İzin ver, onu kontrol edeyim. Bir şeylere zarar vermediğinden emin olmalıyız," dedi.

Merik birden ayağa fırladı, yüzü öfkeden buruşmuştu. Bağları da...

Iseult kuvvetin etkisinden kendini korumak için geri çekildi. Halasına, "Emirlerime karşı geldin! Adamlarımı ve gemimi tehlikeye attın! *Domna benim tek pazarlık kozumdu,*" diye bağırdı.

Evrane yerinden kıpırdamadı. Bağları sakindi. "Iseult için bir Ateş Cadısı şifacısına ihtiyacımız vardı. Yoksa ölecekti," dedi.

"*Hepimiz* ölecektik!" Merik, Evrane'yi tekrar itekledi. Kadın karşı koymadı. "Başkalarını düşünmeden görev yerini terk ettin!"

Safi'nin Bağları savunmacı bir öfkeyle yalazlandı. Hemen ayağa kalktı. "Onun hatası değildi. O Sadece benim verdiğim emirleri yerine getiriyordu," dedi.

Merik, Safi'ye döndü. "Demek öyle, *domna*? Yani nişanlından kaçmıyor musun? Esaretten kaçmıyor musun, *Doğruluk Cadısı*?" dedi.

Iseult'un karnına buz gibi bir hava doldu. Kaslarına kadar işledi. *Nereden* biliyordu?

Iseult kendi kendine, *boş ver,* dedi. Safi'nin üzerine atılmak için çoktan dizlerini bükmüştü. Onu korumaya hazırdı.

Safi'nin Bağları bej rengi kararsızlıkla parladı. Sanki Merik'ten bir gerçeği gizlemeye çalışıyor gibiydi. Iseult ona Bağ Cadısı sükûnetini görmeyi öğretti. Safi'nin sırrını açığa vurmayacaktı.

"Bu dedikoduyu nereden duydun?" diye sordu Safi. Ses tonu dikkatli ve sakindi.

Melik ona doğru eğilip, "Marstok'lar biliyor," dedi, "Onların Ses Cadısı bana söyledi. İnkâr mı ediyorsun?"

Dünya ayağının altından kaydı. Safi'nin iç tartışması dışarı

yansımış gibiydi. Esinti yumuşadı ve hafifledi. *Sakın itiraf etme. Yalvarırım söyleme.* İmparator Henrick'in Safi'nin büyü gücüyle ilgili bildiği şey muhtemelen buydu ama bütün dünyanın duymasına gerek yoktu. Ya Merik de Henrick'in yaptığı gibi onu kullanmaya yani onunla evlenmeye karar verseydi? Ya başka bir düşman Safi üzerinde hak talep etmeden evvel Merik onu *öldürmeye* karar verseydi?

Ancak Safi'nin Bağları korku dolu gri renkten, capcanlı, kararlı bir yeşile dönerken Iseult nefesini salarak yenilgiyi kabul etti.

Safi, "Ne olmuş yani?" diyerek omuzlarını dikleştirdi. "Doğruluk Cadısı olmam neyi değiştirir, Amiral? "

Merik hızlı bir hareketle Safi'yi bileklerinden yakalayıp, onu etrafında çevirdi ve kollarını arkasından doladı. "Çok şeyi değiştirir," diye hırladı. "Bana kimsenin seni aramadığını, önemli biri olmadığını söyledin. İmparator Henrick'in nişanlısı bir Doğruluk Cadısı olduğundan bahsetmedin," dedi. Onu kollarından ileri itti.

Safi'nin yüzünde korku dolu bir ifade oluştu ama Iseult onu korumak, Bağkardeşi'nin *yanında savaşmak* için adımını atınca Safi başını sallayarak onu uyardı.

Safi tekrar konuşmaya başladı. Ses tonu ve Bağları şaşkınlık verecek kadar kontrollüydü. "Kim olduğumu öğrenirseniz beni Cartorra'lılara teslim edeceğinizi düşündüm," dedi.

"Yalan." Merik ona doğru yaklaşınca, Safi'yle burun buruna geldiler. "Sihrin ne zaman doğru söylediğimi anlayabiliyor, *domina*. Sana zarar vermek istemediğimi söylemiştim. Tek isteğim halkıma yiyecek bulmak. Bu neden başkaları için bu kadar zor bir fikir oluyor?" Sesi titremeye başlamıştı. Duraksadı. Bağları kızıl

renkli bir öfkeden koyu mavi kedere dönüştü. "Gelgit Cadılarım artık yok, *domna*. Marstok'lar beni avladılar. Elimde gemimden, bana sadık denizcilerimden ve ikinci kaptanımdan başka hiçbir şey kalmadı. Fakat bunları da sen elimden almak üzereydin." Safi karşılık vermek istercesine ağzını açtı ama Merik sözlerini daha bitirmemişti: "Deniz tilkileri ulaştığında hemen kaçabilirdik ama kamaranda gerektiği gibi durmadığın için neredeyse ölüyorduk. Seni bulmak zorundaydım ve bu da bizi tilkilere *yem* yaptı. Pervasızlığın neredeyse bütün mürettebatımın ölümüne neden oldu."

"Ama Iseult..."

"Ona bir şey olmazdı," dedi. Merik belini büktü, Safi'nin duruşu solgunlaştı. "Nubrevna topraklarına varır varmaz arkadaşın için bir Ateş Cadısı şifacısı bulmayı planlıyordum. Bunun doğru olduğunu biliyorsun, değil mi? Büyü gücünün bunu bize söylemesi lazım.

Safi, Merik'in gözlerine baktı. Göz alıcı mavi ışıklı pişmanlıkla ve suçluluk duygusunun kırmızısıyla parlayan Bağlarıyla birlikte başını sallayarak, "Anlıyorum," dedi.

Merik'in öfkesi bir daha patladı. Safi'yi ensesinden tutup, "Git," diye emretti.

Safi'nin yerinden kıpırdamaması Iseult'u iyice şaşkına çevirdi. Safi'nin Bağları daha kırmızı parıltılı izler saçarak Merik'in Bağlarının içinde eriyorlardı.

Merik'in planladığı şey her neyse onu durdurmak için Iseult, parçalanmış dudaklarıyla Safi'nin adımlarının ardından taarruza geçti.

Bir el bileğine yapıştı. "Yapma."

İrkilerek kafasını çevirdi ve saçları örgülü kızın başını salladığını gördü. Derin bir boşluktan gelen sesiyle. "Sakın araya girme," dedi. "Demirlerin arasında birkaç saat geçirmek onu öldürmez."

"Neyin arasında?" Iseult hızla koştu ve Merik'in Safi'yi ayaklarından tutup aşağı itekliediğini görünce içinde bir bulantı yükseldi.

Ayak bileklerine demir prangalar taktı.

Muazzam prangalar homurdanarak kapandı, kilitler şakırdadı ve Safi çaresizlikle geminin diğer ucundaki Iseult'a baktı.

Iseult bir kez daha ileri atıldı ama bu kez de ihtiyar denizci onu kenara çekti. "Bırak orada kalsın, kızım. Yoksa sen de zincire vurulursun," dedi.

Evrane bunun doğruluğunu ispatlarcasına ayağa kalkıp kükredi. "Ona bunu yapamazsın, Merik! O kız Cartorra'nın *domna*'sı, Nubrevna'lı değil!"

Merik ayağa kalkıp denizcilerine belli belirsiz bir işaret yaptıktan sonra gözlerini halasının üzerine dikti. "*Sen de* Nubrevna'lısın ve itaatsizliğin cezasız kalmayacak," dedi.

İki denizci bir çift prangayı Evrane'nin ayaklarına takınca Bağları şaşkınlık dolu turkuvaz bir renk aldı. Denizciler Evrane'yi ite kaka aşağı götürüp kelepçeye vururken Merik arkasını dönüp uzaklaşıyormuş gibi yaptı.

Evrane, "Bir gelin adayına işkence mi yapacaksın? Ona zarar vereceksin, Merik. Verdiğin sözü çiğneyeceksin!" diye bağırdı.

Merik durakladı, başını arkaya çevirip halasına baktı. "İşkence değil, cezalandırma. İtaatsizliğin sonuçlarının ne olduğunu

biliyordu." Öldürücü bir sükûnetle, "Kendi koyduğum kuralları uygulamazsam nasıl bir amiral ve *prens* olurum sence? *Domna*, deniz tilkilerinin saldırısından sıyrık bile almadan kurtuldu. Birkaç saat zincire vurulmasının zararı olmaz. Peşinden buralara kadar taşıdığı Cehennem azabını düşünecek *zamanı olur*," dedi.

Safi gözlerini Merik'ten ayırmadan, "Öyle bir niyetim yoktu," dedi. "Sana veya Kullen'e ya da Nubrevna'ya zarar vermek istemedim. Marstok'lar meselesini bilmiyordum. *Yemin ederim*, Amiral. Amcam bana kimsenin beni takip etmeyeceğini söylemişti!"

Safi onu seyrederken Iseult'un ağzı açık kaldı. Safi'nin üzerindeki ve Merik'in başındaki Bağları şiddetli ve acele bir ihtiyaçla çırpındılar. Safi'nin Bağları, Merik'inkilere sarıldılar, onun Bağları da onunkilere sarılıp dolandılar.

Iseult'un gözlerinin önünde Safi'nin Bağları işleyen hallerinden sarılan bir hale dönüştüler.

Merik iki uzun adım atıp tekrar Safi'nin yanına geldi ve yere çömeldi. Safi'nin gözlerine dik ve sert bir şekilde baktı, Safi de ona aynı şekilde karşılık verdi.

"Kullen'in büyüsü olmasaydı şimdi hayatta olmazdık. Senin fevri itaatsizliğin bizi neredeyse öldürüyordu. Bu cezasız kalmaz. Ailenle yaptığım anlaşma hâlâ geçerli, öyle ya da böyle seni Lejna'ya götüreceğim. Sonra da halkımı besleyeceğim," dedi.

Önce bir, sonra iki kalp atımı süre geçti. Merik ile Safi arasındaki mesafe ve aralarında alev alev yanan Bağları bir anda ateş kızılı tek bir Bağ'a dönüşüp alevlendi.

Iseult ortaya çıkan gölgeyi adamakıllı ayırt edecek fırsat bu-

lamadı. Aşktan mı yoksa affedilmeyecek bir nefretten büyüyen bir Bağ mı olduğunu anlayamadan renk kayboldu ve bunun kendi hayal gücünden kaynaklanıp kaynaklanmadığını düşünmeye başladı.

Safi'nin ayakta dikilirken, bu kadar hızlı bir şekilde tıpkı dayak yiyen bir köpek gibi prangaya vurulması aslında komik bile sayılırdı. Şaşırıp kalmıştı. Kapana kısılmıştı. Hareket edemiyordu.

Üstelik hiç mücadele etmemişti. Öylece teslim olmuştu. Prangaları bu kadar rahat nasıl kabullendiğine kendisi de şaşırıyordu. Saldırıya geçme yeteneğini ne zaman kaybettiğini anlayamıyordu. *Koşmak.* Adamakıllı koşabilseydi eski hayatından geriye ne bırakırdı? Taro, kahve ve gündüz hayalleriyle dolu bir hayat.

Özgürlük düşlerinin hepsi kül olup gitmişti. Iseult'la birlikte kendine ait bir ev hayaline yer yoktu. İmparator Henrick'in mahkemesinden ya da Eron amcanın fesatlıklarından, firari bir Doğruluk Cadısı hayatı sürmekten kaçışı yoktu.

Fakat Iseult yaşayacaktı. Yarası iyileşmişti, *yaşayacaktı.* Bu her şeyin ötesinde değil miydi?

Safi, güvertede Merik'in arkasından koşan, ondan af dileyen Kalpbağı kardeşine baktı. Onu yolundan alıkoyan denizcilere rağmen, yüzü açıktı. Merik onu görmezden geldi ve kıç güverteye çıktı. Dümen yekesindeki yerine geçti ve rüzgâr davulunun çalınmasını emretti.

Iseult mücadeleden vazgeçti. Güvertenin ağzında durup, Safi'nin gözlerine baktı. Ölmek üzereyken bile bu kadar çaresiz görünmüyordu.

Yağmur başladı. Safi'nin tenine değen hafif esintinin onu

yatıştırması gerekirdi ama derisini asit gibi yakıyordu. Safi içine kapandı. Dünya etrafından gürül gürül akıyordu. Ayaklarını oynatamıyordu. Kendi içine hapsolmuştu. Sonsuza kadar *bu kişi* olarak kalacaktı. *Bu* bedende ve *bu* zihinde sıkışıp kalmıştı. Kendi hataları ve yerine getirmediği sözler onu zincirlemişti.

İşte bu yüzden herkes seni terk ediyor. Ailen. Amcan. Habim ve Mathew. Merik.

Prensin adı, Safi'nin kulaklarında zonkladı. Yağmurla ve davulla aynı zamanda kanında kükredi.

O sadece ülkesini korumak istemiş ama Safi ne bunu ne Merik'i ne de hayatı ona bağlı olan insanları umursamıştı.

Iseult güverteden Safi'nin yanına koştu. Yüzü, acıyla buruşmuş ve solgun bir haldeydi. Safi'nin yanında, eski hayatından geri kalan tek kişi oydu. Acaba o ne zaman vazgeçecekti?

Iseult, Safi'nin yanına gelince dizlerinin üstüne çöktü. "Beni dinlemiyor," dedi.

Evrane, "Dinlenmen lazım. Kamaraya git," dedi.

Safi irilerek geri çekilince prangalar şangırdadı. Keşişin de yanında zincire vurulduğunu unutmuştu. Kendi teninden, bu kafesin içinde sıkışmaktan başkalarını unutmuştu.

Her zamanki gibi.

Iseult'un başına ödül konulmasının sebebi de Safi'nin bencil hırsıydı. Iseult'u Veñaza'yı terk etmek zorunda bırakan ve bir şekilde koluna lanetli bir ok saplanmasına sebep olan şey de buydu. Daha sonra, Safi, Iseult için savaşmış, hatasını telafi etmek ve vücudunun bir kısmını parçalayan yaranın diğer tarafa da yayılmasını engellemek için her şeyi yaparken bu sefer de başka birini

incitmişti. Daha doğrusu çok sayıda insanı. Dar görüşlülüğü onu kötü bir yola sevk etmişti. Şimdi bunun bedelini Merik, Kulen ve bütün bütün mürettebat ödüyordu.

Bunları düşünürken Eron amcanın Veñaza'da söyledikleri Safi'nin yüreğine düştü.

Çanlar gece yarısını çaldığında ne istersen yapabilir, her zaman istediğin, eski ihtirassız hayatını sonuna kadar yaşayabilirsin.

Zaten öyle yapmamış mıydı? Gece yarısı *domna* rolünü oynamayı bırakmıştı. Eskisi gibi fevri ve kimseye aldırmayan hayatına geri dönmüştü.

Fakat... Safi bunu kabul etmedi. Eron'un ya da başka birinin ondan olmasını istedikleri kişi haline gelmeyi kabul etmedi. Kendi bedeni, kendi zihni içinde sıkışıp kalmıştı ama bu onun dışarıya ulaşamadığını göstermezdi. Değişmediği anlamına da gelmiyordu.

Gözleri Iseult'un alacakaranlıkta sürüklenen parlak gözleriyle buluşunca, "Kamarana git," diye emretti. "Yağmurun altında duramazsın."

Iseult yanına yaklaştı, yağmurda ıslanan kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. "Ama seni bu halde bırakamam," dedi.

"Lütfen, İz. İyileşmezsen yaptığımız her şey boşa gider." Sofi zoraki bir şekilde gülümsedi. "Ben iyiyim. Habim'in sivri dilinin yanma hiçbir şey yaklaşamaz."

Iseult, Safi'nin beklediği gibi gülümseyerek karşılık ver-

medi ama başını salladı ve dengesini korumaya çalışarak ayağa kalktı. "Bir sonraki çan sesinde sana bakmaya geleceğim," dedi. Evrane'ye bakıp bileğini kaldırdı. "Panzehir taşını geri istiyor musun?" diye sordu.

Evrane başını hafifçe salladı. "Uyuyabilmek için ona ihtiyacın olacak," dedi.

"Teşekkür ederim." Iseult bir kez daha dikkatle Safi'nin gözlerinin içine baktı. "Her şey düzelecek," dedi. "Yine eskisi gibi güzel günlerimiz olacak. Söz veriyorum." Kollarıyla onu göğsüne sardı, sonra da Safi'yi, içinden yükselen Doğruluk Cadılığı dalgasına bırakıp gitti.

Çünkü bir yolunu bulup her şeyi, *düzelteceklerdi.*

27

*

Cartorra kotrası, Veñaza'dan demir alalı yedi saat olmuş, güneş batmış ve ay yükselmişti ama Aeduan hâlâ kusuyordu. Tek tesellisi içine düştüğü sefil durumun Hükümsüzlerden korkan denizciler arasında bir tartışmayı alevlendirmiş olmasıydı: *Kan Cadıları suyu aşamaz.*

Doğrusu bu dedikoduyu gittikleri her limana taşımaları iyi olacaktı.

Aeduan kuru öğürtülere alıştığı sırada kotra tahrip edilmiş dört gemiye rastladı. Üç tanesi Marstok bir tanesi Nubrevna bayraklıydı. Safiya fon Hasstrel'in bu gemilerde olmadığına dair Aeduan'ın en öfke dolu itirazlarına rağmen, Prens Leopold durmakta ısrar etti.

Görünüşe göre Marstok imparatoriçesi *gemideydi* ve Leopold o gemiye geçerken Aeduan'ın da kendisine eşlik etmesini istiyordu. Aralarında, Komutan Fitz Grieg adında tembel ve saygısız bir genç adamın da bulunduğu Cehennem Ozanları'ndan

hiçbiri bu çılgın karara muhalefet etmeyince Aeduan, Rüzgâr Cadısı aracılığıyla imparatoriçenin kalyonuna gitmek zorunda kaldı. On Engerek, ziyaretçilerini imparatoriçenin kamarasına götürmeden önce silahlarını almaya gerek görmediler. Belli ki hem Loepold'un hem de Aeduan'ın Zehir Cadısı okları karşısında hiç şansları olmadığını iyi biliyorlardı.

Aeduan başlarındaki örtüleri nedeniyle yüzlerini göremese de kanlarının kokusundan Engereklerin bazılarını tanıdı. Çelik alevlerine benzeyen girintili çıkıntılı kılıçları, güvertedeki Ateş Cadısı kandillerinin ışığında parlıyordu.

Saçmasapan silahlardı. Engereklerin en büyük avantajı olan Zehir Cadısı varken, hantal ve gereksizdiler.

Engereklerin zehir üzerindeki güçleri şifacı Su Cadılarının yozlaşmış hali olan Su Büyüsü gücünün bir alt seviyesiydi ama herkes hâlâ Aeduan'ın gücünün Hükümsüz büyüsü olduğunu sanıyor, İblis diye çağrılan hep Aeduan oluyordu.

Bu hiç de adil değildi.

Buna rağmen, onun işine yarıyordu.

İmparatoriçenin kamarasına girdiklerine Engerekler duvarlara sırtlarını verip içeriye düzenli bir şekilde dağıldılar. Odanın ortasında alçak, gösterişsiz bir masa ve iki koltuk vardı. Marstok imparatoriçesi sandalyelerden birinin yanında ayakta duruyordu.

Aeduan'ın onu sadece uzaktan görmüştü ama o zaman fark ettiğinden daha kısa boyluydu. Buna rağmen, zarif kemikleri vardı ve kanının kokusu çok güçlüydü. *Çöl adaçayı ve kumtaşı duvarlar. Demircinin örsü, öd mürekkebi.* Hem Demir Cadısı'nın güçlü kokusu hem de eğitimli bir kadının kokusu vardı. Vaness,

filosunun pejmürdeliğine rağmen, temiz ve beyaz bir cübbe giymişti. Soğukkanlı ve medeni bir tavrı vardı.

Aeduan ikinci koltuğun arkasında bacaklarını genişçe açarak durdu. Nasıl kamaradan içeri girdiği gibi rahat çıkabileceğini hesapladı ve imparatoriçeye gülümsedi. Sanki o ve Leopold dans pistinde karşılaşmışlar gibi gülümsemesi yüzünde donakaldı.

İmparatoriçe, Aeduan'ın kim ve ne olduğunu öğrenmiş olmalıydı ama onun odada oluşuyla ilgili bir yorum yapmadı. Leopold'un yanında hiçbir Cehennem Ozanı bulunmayışını tuhaf bulduğunu gösteren bir tepkide de bulunmadı.

Tam bir dış görünüş uzmanıydı. Her bir yüz ifadesi, odadaki gücü zarif ellerinde tutmak için kullandığı, dikkatle seçilmiş bir maskeydi.

Ne gereği var ki, diye düşündü Aeduan. Söylendiği gibi güçlü bir Demir Cadısı ise istediğini elde etmek için bu tür numaralara ihtiyaç duymazdı. İhtiyar Carawen keşişleri, onun Kendura Geçidi'ni nasıl yok ettiğini, bir büyüyü alabildiğince ve hiç korkmadan kullanıp koca dağı yerle bir ettiği o günü hâlâ anlatırlardı.

Bunu yaptığında henüz yedi yaşındaydı.

Aeduan bunu toplantılarının barışçıl niyetlerle gerçekleştiğinin bir işareti olarak yorumladı.

Prens Leopold, "izin verirseniz şu Marstok hurmalarından biraz alacağım," dedi. Masanın etrafında dolaştı. Vaness'le konuşmaktan çok ceketinin manşetleriyle ilgileniyor gibiydi.

Fakat Leopold'un tavırları beceriksiz ve yapmacıktı. Vaness gerçek bir imparatoriçeyken prens asilzade rolü yapıyor gibi.

Vaness koltuğa oturduğunda demir bilezikleri şakırdadı.

"Lütfen, oturun. Prens Leopold. Şekerleme de getirteceğim," dedi.

"Teşekkür ederim, Soylular Soylusu." Leopold'un yüzüne parlak bir gülümseme belirdi. Uzun ve yorucu bir gün geçirmiş biri gibi iç çekerek oturdu. Koltuğun kara ahşabı gıcırdadı.

Vaness tam karşısındaki koltuğa geçti. Sırtını dikleştirdi, başını yana yatırdı ve beklemeye başladı. Bu duraksamasına, uşaklardan biri hemen şekerli meyve tepsisini getirerek karşılık verdi. Leopold şekerlemelerden birini kaptı, zevkle mırıldandı ve çabucak iki şekerli meyve daha aldı. Saniyeler dakikalara uzadı. Aeduan'ın, prensin hakaret etmiş olmak için bu şekilde davrandığından şüphesi yoktu ama imparatoriçe onun düşündüğünden de sabırlıydı.

Leopold hakaret etmek için buralara kadar gelmişse, sırf bu iş için yolu uzatmış olmaları Aeduan'ın korktuğundan daha fazla zaman kaybı olacaktı. Safiya fon Hasstrel, Leopold şekerlemeleri bitirmeden Noden sınırına ulaşmış olacaktı.

Vaness'in yüz ifadesi dördüncü meyvede çatık kaşlı bir bakışa dönüştü. Kibar bir dille, "Filom hasar gördü dediğimde sizden yardım alacağımı umuyordum. Sanırım yanılmışım," dedi.

Leopold her zamanki gibi sırıttı ve dudaklarını başparmağıyla yavaşça sildi. "Eminim ki, Haşmetlilerin Haşmetlisi şekerin en sıkıntılı hallerde bile çözüm yarattığını bilirler," dedi ve ona bir incir uzattı.

"Aç değilim."

"Bunun tadına bakmak için aç olmaya gerek yok ki." Leopold şekerlemeyi bir kez daha uzattı. "Tadına bakın. En az sizin güzelliğiniz kadar kudretli," dedi.

Vaness saygıyla başını eğdi ve şeker kaplı inciri Aeduan'ın şaşkın bakışları altında aldı. Hatta ucundan bir parça ısıracak kadar ileri gitti.

Bu davranışı yorumlamakta güçlük çeken Aeduan, dilini dişlerinde gezdirdi. Leopold açıkça Vaness'i sinirlendirmeye çalışıyor ama o da bundan becerikli bir şekilde uzak duruyordu. Belli ki istediği şey her neyse önemliydi ve bunu zaten elde etmişti. O zaman bu ağız dalaşına ne gerek vardı? Elindeki onca güce rağmen, neden sahte bir sükûnetle davranıyordu? Aeduan hiç bu kadar huzursuz olmamıştı.

Leopold da görünüşe göre, aynı şeyleri düşünüyordu ki, altıncı hurmayı eline alınca oyun oynamayı bıraktı. Güçlükle sakladığı öfkesiyle arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı.

"Filonuza ne oldu, Yüce İmparatoriçem?"

"Deniz tilkileri," diyerek kestirip attı. Prens bu cevaba güldü.

Kaşlarını kaldırıp, *"Deniz tilkileri,"* diye tekrar etti. "Buna inanacağımı sanmıyorsunuz ya? Kanatsız gölge ejderhaları ve alev şahinleri de size saldırdı mı? Durun tahmin edeyim; Onikiler uğursuz kılıçlarıyla geri döndü ve geminin karinasını deldiler."

Vaness tepki vermedi ama odanın havası ağırlaştı. Engerekler duruşlarını dikleştirdiler, Aeduan, elini kılıcının kabzasına uzattı.

Vaness, "Marstok'ta hâlâ alev şahinleri var," dedi. Ses tonu önceki haline nazaran daha yumuşaktı. Yüzündeki yapmacık ifadeyi bozmadı. "Belli ki deniz tilkileri de geri dönmüş."

Aeduan gözlerini hızla Leopold'a çevirip prensin tepkisini ölçmeye çalıştı. Aeduan deniz tilkilerini daha önce de duymuştu ama bildiği kadarıyla onyıllardan beri izlerine rastlanmamıştı.

Ancak Leopold sessiz ve ketum tavrını sürdürdü.

Bunun üzerine Vaness anlatmaya devam etti; "Azmir'e gidiyorum, Majesteleri, ama korkarım adamlarımın filomuzdaki hasarı onarması oldukça uzun sürecek. Sizden mürettebatınızdaki Gelgit Cadıları'nı bize ödünç vermenizi istiyorum. Elimizde hiç kalmadı."

Aeduan alaycı bir şekilde, *o zaman alt güverteden gelen en az üç Gelgit Cadısı kokusu da neyin nesi,* diye düşündü. Tanımamasına imkân yoktu. Kabaran denizin ve ırmakların en hızlı akıntılarının kokusunu taşıyorlardı.

Aeduan, imparatoriçenin yalanı konusunda Leopold'u nasıl uyaracağını düşünürken, Leopold gösterişli bir hareketle ellerini uzatarak, "İmparatoriçe Hazretleri," diye mırıldandı. "Filonuzda el değmemiş bir gemi dikkatimi çekti. Sizin gemilerinizden çok farklıydı. Daha çok... nasıl desem..." Prens parmaklarını şaklatıp devam etti. "Nubrevna gemisine benziyordu. Evet, öyleydi. Nasıl oldu da bu gemi sizin elinize geçti, İmparatoriçe Hazretleri?"

"O savaş gemisini tesadüfen bulduk," diye sakince cevap verdi Vanessa. "Deniz tilkilerinin saldırısına uğramış olmalı."

Leopold dirseklerini dizlerine dayadı. "O zaman geminin zaten ölmüş mürettebatını karaya çıkarmanızda bir mahzur yok," dedi.

Vanessa taş kesildi. Tek kelime etmeden öylece durdu; nefes bile almıyordu. Birden ayağa kalktı, bilezikleri şangırdarken yüzünde başka maske daha belirdi: öfke. Belki de maske değildi ama Aeduan derin bir nefes aldı ve imparatoriçenin nabzının hızlandığını hissetti. Daha ateşliydi.

Yumuşak bir sesle, "Bana yardım etmekten kaçınıyor musu-

nuz? Alev Çocuklarının İmparatoriçesi, Ateş Pmarı'nın Seçilmiş Kızı, Marstok'ların En Haşmetlisi olan bana?" diye sordu. Tek bir demir bileziği bile kıpırdatmadan her iki elini de masanın üzerine koydu. "Bana, yani Kendura Geçidi Muharibi'ne? Beni reddetmek, cenaze ateşini kendi elinle hazırlamak demektir, Prens Leopold. Bana düşman olmak istemezsin."

"Müttefik olduğumuzu bilmiyordum."

Vanessa'nın vücudu hazırda bekleyen bir yılan gibi gerildi. Aeduan hiç düşünmeden gözünü kızıllıktan arındıran kendi büyüsünü çağırdı. O an biraz daha uzun sürse Aeduan, imparatoriçeyi bir kalp vuruşu kadar kısa bir sürede kilit altına alacaktı.

Leopold bir parmağını Vaness'e doğru kaldırdı. "Anladığım kadarıyla durum şu, İmparatoriçe," dedi, "Öncelikle siz amcamın nişanlısını takip ediyorsunuz, yoksa neden bulunmanız gereken bir ateşkes zirvesini terk edesiniz ki?"

"İkincisi..." Diğer parmağını da kaldırdı. "Bence Safiya'yı kaçıranları buldunuz ve nasıl olduysa Ateşkes'in küçük boşlukları arasında unutulup gitmiş bir savaşa tutuştunuz." Leopold üçüncü parmağını da uzatıp kaşlarını çattı. "Üçüncü parmağımın neyi açıklığa kavuşturacağını bilmiyorum ama Safiya'nın sizin için hiçbir değer taşımadığını biliyorum, Sevgililer Sevgilisi."

Leopold ayağa kalkıp imparatoriçeye bir karış yukarıdan bakarak, "Ayrıca size de inanmıyorum, İmparatoriçe Vaness," dedi.

Sihir, Aeduan'ın tahmininden de hızlı bir şekilde kendini gösterdi. Üç bıçağı kınlarından çıkarıp koltuğun üstüne attıktan sonra nişan alıp bıçakları Leopold'un boynuna, kalbine ve karnına doğru fırlattı.

Aeduan'ın gücü kükreyerek hayat buldu. Kanı, Vaness'e

ulaştı. Bedeni harekete geçmek için gerildi.

Fakat Engerekler kaypak bir fısıltıyla silahlarını kınlarından çıkardılar ve Aeduan ile Leopold'a doğrulttular.

Aeduan odaya bir kez daha hızlıca göz gezdirdi ve el yordamıyla bir kaçış yolu bulmaya çalıştı. Vaness'i kontrol edebilirdi ama göğsünün içi çelik ve zehirle dolardı. Üstelik Aeduan hayatta kalsa bile Leopold kurtulamazdı.

Prens soğukkanlılıkla elini kaldırdı. Aeduan'ın tahmininin aksine, sesinde veya kanında korkudan eser yoktu. "Safiya fon Hasstrel'i benden önce bulursanız, İmparatoriçe, onu hemen bana getireceksiniz, yoksa sonuçlarına katlanırsınız," dedi.

Vaness bir avucunu havaya kaldırınca bıçak Leopold'un boynundan birkaç santim geri çekildi. "Amcanın oynaşını o kadar çok mu seviyorsun? Onun hayatına benim memnuniyetsizliğimi göz alacak kadar mı değer veriyorsun?" dedi.

Prens, dudaklarını büktü ama gülümsemesi eğlendiğine işaret etmiyordu. "Safiya fon Hasstrel'i hayatım boyunca tanırım, Devletli Mürüvvetlimiz. Kendisi zamanı geldiğinde kusursuz bir lider olacak. Milletini kendinin üstünde tutan bir lider," dedi. Gözlerini açıkça Vaness'in bileziklerine dikti. "Şimdi beni dikkatle dinleyin, Ateş Pınarı'nın Seçilmiş Kızı. Bana müstakbel imparatoriçeyi teslim etmezseniz Marstok'a gelip onu kendim isteyeceğim. Şimdi kazayla üzerlerine düşmeyeyim diye bıçaklarınızı indirin. *Yoksa* adınız Yirmi Yıllık Ateşkes'ten ebediyen silinir," dedi.

Odanın içine şiddetli bir sessizlik yayılırken Aeduan büyüsünü yüksekte titrer halde tuttu. Hazır... Hazır...

Bıçaklar miskin miskin kıvrıldılar, kayıp düştüler.

Aeduan en yakınındaki havada kaptı ama diğer iki tanesi masanın üstüne düştü. Onları da yakaladığı sırada Leopold bir şekerleme daha almak için başını eğerek, "İkramlar için teşekkür ederim, Büyük Muharip," dedi. Yumuşak başlı bir ifadeyle gülümsedi. "Sizi görmek büyük bir zevkti."

Dördüncü Leopold başka bir şey söylemeden, görevlinin nezaretinde kapıya doğru yürüdü. "Gel, keşiş," diye seslendi, "Burada zaman kaybettik, şimdi bunu telafi etmek zorundayız."

Aeduan, Leopold'un arkasından giderken gözlerini İmparatoriçe ve Engereklerden ayırmadı. Fakat Leopold'u veya Aeduan'ı durdurmaya teşebbüs etmediler. İki adam paramparça olmuş Marstok kalyonunu birkaç dakika içinde terk ettiler.

Kendi kotralarına ayak bastıklarında Leopold, Komutan Fritz Grieg'i geminin kıç tarafını temizlemesi için yanına çağırırken Aeduan, gözlerini kısıp, şüphe dolu bakışlarla prensi izledi.

Cehennem Ozanı komutan alt güvertede gözden kaybolunca Aeduan, "İmparatoriçe güvertedeki Gelgit Cadıları hakkında yalan söyledi," dedi.

"Tahmin ettim." Leopold kol manşetlerindeki görünmez bir lekeye söverek, "Saliya fon Hasstrel'i istemediğini söylemesi de yalandı," dedi. Başını kaldırdı. "Ama imparatoriçeye karşı bir avantajım var," dedi.

Aeduan kaşlarını kaldırdı.

"O da sensin, Keşiş Aeduan. İnan bana, şu anda denize korkuyla yelken açan *kişi* Marstok imparatoriçesi."

28

*

Merik dümen yekesinden, "Işığı sabit tut!" diye bağırdı. İki denizci Jana'nın fenerlerini dalgaların üzerine tuttular. Bulutlar biraz açıldığında ay ışık veriyordu ama aralıksız yağan yağmurun altında yeterli olmuyordu.

Kullen veya Merik'in, Jana'nın yelkenlerini doldurup tekneyi taşıyan büyüleri olmadığı için Merik cılız mürettebatı ve kendini epeyce zorlamak mecburiyetinde kalıyordu.

Fakat başka bir seçeneği yoktu ve zaman daralıyordu.

Kullen'le birlikte "Yalnız Serseri" adını verdikleri sivri uçlu tepeyi, gelgit dalgaları tarafından yutulmadan önce bulmaları gerekiyordu. Tepenin arkasında gizli bir koy vardı. Merik'in mürettebatını dinlendirebileceği aile sırrı bir yerdi.

Jana dalgaları kaçırırsa Merik ertesi gün öğleden sonraya kadar beklemek zorunda kalacak bu da Marstok'lara veya deniz tilkilerine onları yakalama fırsatı verecekti.

Merik hâlâ zincirli olan *domna*'ya ve Evrane'ye hızlı bir ba-

kış attı. Safiya'nın altın sarısı saçları sırılsıklam olmuş sarkıyordu. Halasının beyaz cübbesi de nem yüzünden griye dönmüştü. Iseult ilk defa görünürlerde yoktu. Cezanın ilk dört saatinde Safiya ve Evrane'yi yüz defa kontrol etmişti. Son iki çan çaldığında kız alt güvertedeydi. Muhtemelen uyuyordu.

Merik durumdan memnundu. Iseult'un Safi'yi serbest bırakması için her yalvarışında boynundaki kaslar geriliyordu. Omuzları kulaklarına kadar kasılmıştı. Hasstrel anlaşmasının yerinde durduğundan emin olmak için cebini kontrol etmişti. Tek kurtuluş umudu olan bu sayfaları yanından ayırmıyordu.

Belgeyi belki de birinci kez kontrol etti, sayfaların uçları rüzgârda yalpalanıyor, yağmur damlaları kâğıdı lekeliyordu.

İmzaları eksiksiz olduğu için Merik, Safiya'yı bir süre daha zincirli tutacaktı. Disiplin söz konusu olduğunda Vivia gibi sert olmayabilirdi ama itaatsizliğin de birtakım sonuçları vardı. Merik'in mürettebatı bunu biliyor ve bekliyordu; bu yüzden tavrını birden yumuşatamazdı. Bir gün Cartorra imparatoriçesi olacak bir kadını zincire vurmanın uzun vadeli etkileri olsa bile Merik bunu umursamıyordu. Geri zekâlı bir imparatorun zaten parçalanmış bir ülkeye yapabileceklerinden endişelenmektense mürettebatının saygısını elinde tutmayı tercih ederdi.

Henrick. Merik o iğrenç ihtiyarı oldum olası sevmemişti. Safiya'nın onun nişanlısı olduğunu düşünmek. Kendi yaşından katbekat daha ihtiyar biriyle evleneceğini, *yatağa gireceğini* düşünmek...

Merik'in aklı almıyordu. Safiya'nın diğer asillerden farklı olduğunu sanmıştı. Başına buyruk olduğu doğruydu ama sadıktı da.

Belki de insafsız politik oyunların döndüğü dünyada o da Merik kadar yalnızdı.

Merik öfkesini yatıştırdığında ve Safiya'dan tiksindiğini kendi kendine söylediğinde bile, "fakat"la başlayan düşüncelerin içini rahatsız etmesinin önüne geçemiyordu.

Fakat aynı şeyi Kullen'e de yapardın. Onu korumak için başkalarının hayatlarını tehlikeye atardın.

Fakat belki de Henrick'le evlenmek ya da imparatoriçe olmak istemiyordur. Belki bundan kurtulmak için firardaydı.

Merik bu düşünceleri bir kenara itti. Safiya nişanlısından Merik'e daha en başta bahsetmiş olsaydı onu Dalmotti'ye geri götürüp hemen onunla birlikte olurdu, bundan emindi. Jadansi'nin bir deniz tilkisiyle ve Marstok'larla savaştığı, nihayetinde Kullen'i çok fazla sıkıştırmak zorunda kaldığı bu kısmına hiç gelmemiş olurdu.

"Amiralim?" Hermin aksak adımlarla kıç güverteye çıktı, yüzünde kasvetli bir ifade vardı. "Lovats Ses Cadıları'yla hâlâ irtibat kuramıyorum," dedi.

"Yaa!" Merik mekanik bir hareketle paltosundaki yağmur damlalarını temizledi. Hermin Ses Cadısı Bağlarına saatlerdir bağlıydı. Lovats'la ve Kral Sefarin'le irtibata geçmeye çalışıyordu.

Hermin sesini yağmurun ve dalgaların gürültüsünü, halatların gıcırtısını ve denizcilerin homurtularını bastıracak şekilde yükseltip, "Belki de bütün Ses Cadıları meşguldür," diye yorum yaptı.

Merik kaşlarını çattı. "Gecenin bu vaktinde mi?"

"Ya da benim sihrimde bir problem olabilir. Belki de çok yaşlıyım."

Merik'in çatık kaşları daha da derinleşti. İhtiyarlık büyü gü-

cünü etkilemezdi. Hermin bunu biliyordu, Merik de biliyordu. Bu durumda ihtiyar gerçekte olan biteni, yani Lovats'daki Ses Cadıları'nın Merik'in çağrılarını yanıtsız bıraktığı gerçeğini yumuşatarak anlatmaya çalışıyordu ama bunun hiç gereği yoktu.

Vivia'nın söyledikleri doğru çıkarsa ve Gökyüzü büyülü o minyatürü gerçekten Merik'in babası sipariş etmişse Merik bu konuyla daha sonra ilgilenecekti. Şimdi, adamlarını karaya çıkarmak ve Marstok alevlerinden uzak tutmak zorundaydı.

Safiya'nın prangalarına baktı ve yanında sadece Ryber'in çömelmiş olduğunu gördü.

Merik kamara iskelesine sinsi adımlarla ilerlerken, "Miğferi al," diye hırladı. Sonra da kükredi. "*Ryber! Hemen oradan çekil!*"

Tayfa yerinden sıçrayarak başını kaldırdı ama Merik güverteye atlayıp Ryber'in üzerine yürürken Safiya, kızın başını eğdi. "Senin işin yerleri temizlemek," diye gürlerdi Merik. Güverteyi döktüğü suyla sabırla ovan acemi tayfayı parmağıyla dürttü. "Senin görevin bu, Ryber. Bir daha ciyakladığını duyarsam seni kamçılatırım. Anladın mı?"

Domna başını kaldırıp kulak tırmalayıcı bir sesle, "Ryber'i buraya ben çağırdım," dedi.

Evrane boğuk bir sesle, "Birinin Iseult'a bakması gerekiyor. Kız hâlâ nekahet evresinde," diyerek araya girdi.

Merik, Safiya'yı ve Evrane'yi duymazdan gelip parmaklarını yakasına uzattı. Ryber'e, "Güverteyi temizle. Hemen," dedi.

Ryber başıyla selam verip uzaklaştıktan sonra Merik *domna*'nın yanına yürüyüp mürettebatını rahat bırakması için bağırmaya hazırlandı.

Fakat Safiya'nın birden kafası geriye yaslandı, gözleri kapandı ve ağzı açıldı. Cildini aydınlatan bir tek kandil ışığı olmasına rağmen, boğazındaki titreme açık seçik görülüyor, dilinin ani hareketleri de belli oluyordu.

Yağmur suyu içiyordu.

Merik'in öfkesi yatışırken içini büyük bir endişe kapladı. Hasstrel anlaşmasını yırtarcasına çıkardı, imzalar hâlâ yerinde duruyordu.

Elbette duracaklar, diye düşündü ve şefkat duyduğu için kendine kızdı. *Safiya yaralı değildi.* Yine de parmakları titredi. Soğuk bir şekilde bunun sebebinin ne olabileceğine kafa yordu. Belki de korkunun anlaşmayla bir ilgisi yoktu.

Bu düşünce kafasını meşgul etse de alelacele bastırıp zihninin derinliklerine gömdü ve anlaşmayı cebine koydu. Ardından da prangaların anahtarlarını çıkardı. Bu derin korkunun sebebi ne olursa olsun Kral Serafin, Vivia ve Kullen'le ilgili bitmek bilmeyen endişeleriyle beraber bununla da daha sonra ilgilenecekti.

Şimdi şu cezalandırma işine bir son vermesi gerekiyordu.

Safiya'nın yanına çömelen Merik birinci pranganın kilidini açınca genç kız yorgun ve şaşkın bir şekilde, "Serbest miyim?" diye sordu.

"Serbestsin ama kamaranda kilit altında tutulacaksın." Merik kalan zincirleri de çözdü. "Ayağa kalk."

Safiya sırılsıklam olmuş bacaklarını kendine çekti ve kalkmaya çalıştı. Gemi birden ileri fırladı. O da yere yuvarlandı.

Merik öne atılıp onu tuttu.

Safiya'nın cildi nemli ve soğuktu, vücudunun her yanı titri-

yordu. Merik oflayarak onu kaldırdı ve kendine çekip kucakladı. Adamları olan biteni izliyordu. Merik alt güverteye inen merdivenlere doğru yürürken Hermin'in başını sallayarak onaylaması gözünden kaçmadı.

Domna cezasını tamamlamıştı ve adamlar buna hürmet ediyorlardı.

Safiya'nın yüzü küçülmüş, nemli kirpikleri kalınlaşmıştı. Islak giysileri Merik'in derisine değiyordu, nefes alış verişi zayıflamıştı. Merik bunların hepsini sebatkâr bir şekilde göz ardı edip dikkatini adımlarına vererek karanlık yolcu kamarasına kadar yürüdü. Iseult ot şiltenin üzerinde titreyerek uyuyordu.

Safiya, Merik'in kollarında dönüp Bağkardeşi'ne uzanırken, "İz," diye mırıldandı. Merik onu ot şilteye kadar taşıdı, yavaşça eğilip bıraktı. Safiya'nın yanına düştüğü Iseult sıçrayarak uyandı.

Iseult, Bağkardeşi'ne yardım etmek için apar topar ayağa kalkarken, Merik hızla dönüp odadan çıktı. Bir yandan da Safiya'ya göz kulak olduğu konusunda kendini telkin etti. Artık onu düşünmeyecekti. Bir daha onu aklına bile getirmeyecekti.

Fakat babasının gemisinin dümenine vardığında ve ufku delip geçen Yalnız Serseri'yi en sonunda gördüğünde kolları hâlâ sıcaktı. Safiya'nın boynuna sarılan kollarının izi hâlâ canlıydı.

Safiya geri dönmeden önce Iseult yine kâbuslar görmüştü...

Parçala, parçala, kopar ve parçala.

Parmaklar Iseult'un üzerine atıldı. Saçlarını, elbiselerini, etlerini kopardı.

Bağlar kopuyor. Bağlar ölüyor!

Bir ok omzunu delip geçti; acı bütün bedenini kapladı. Büyü, büyü, cerahatle kaplı kara büyü...

"Kötü bir rüya görüyorsun." Gölgenin sesi, Iseult'u kâbustan uyandırdı.

Gölge, "Bugün çok titriyor ve sarsılıyorsun," diye konuşmaya devam etti. Ağdalı, yapış yapış sesinden büyük bir sinsilik taşıyordu. "Neye üzülüyorsun? Bu sadece bir rüya değildi, bunu her zaman görüyorsun," dedi.

Iseult uzak durmaya çalıştı ama gölge yüzünü döndüğü her yerde karşısına çıkıyordu. Bütün tepkilerine ve zihinsel hücumlarına karşı koyuyordu. Umutsuzca geri çekildiği her seferde gölge pençelerini daha derine batırıyordu.

Gölge cırıltılı sesiyle konuşmaya devam etti. Bir *kadının* gölgesi olduğu belliydi. Kendisinin ve Iseult'un her nedense aynı kişi olduklarından emin bir Bağ Cadısı'ydı.

Iseult'u en çok korkutan şey *bu* konuşmaydı. Bu tuhaf sesin kendisine ait olmasından, bu gölgenin Iseult'un içindeki acıları herkesten daha iyi anlayabilmesinden korkuyordu.

Haliyle Iseult, tüm bunların hayal gücünün bir ürünü olup olmadığını da düşündü. Geleceğe dair bütün umutları parmaklarının arasından kayıp giderken aklını kaybetmeye başladığını düşünüyordu.

Belki de Iseult sonunda dünyadaki bütün Bağlarının altında boğuluyor ve sıradan kalbi nihayet toprağa dönüşmek için çarpıyordu.

Gölge duygusuz bir şekilde, "Kavmin için endişeleniyorsun," diye seslenip Iseult'un en yakın hatıralarının üzerine çöreklendi. "Bilirsin işte, diğer Bağ Cadıları'na benzemediğim için benim kavmim de beni çok zorladı. Bağtaşları yapamadığım ve duygularımı kontrol edemediğim için beni dışladılar. Sen de seninkileri bu yüzden terk ettin, değil mi?"

Gölgenin yüzündeki merak iki ucu keskin bir kılıç gibiydi. Iseult cevap vermemesi gerektiğini anladı ama gölge, "Bu yüzden terk ettin, *değil mi?*" diye üsteleyince kendini tutamadı.

Gretchya'ya karşı duyduğu utançtan ve Alma'ya karşı hissettiği kıskançlıktan bahsedip doğruları söyleme arzusu Iseult'un boğazını düğümledi. Neden bu gölgeye karşı koyamıyordu? Çılgın bir telaşla kendine, *onun umutsuzluğunu kullan,* dedi, *onunla savaşmak için bunu kullan.*

Iseult rüyadaki bedenini kenara çekti ve aklına gelen ilk anlamsız hatıraya sarıldı: çarpım tablosu. *Dokuz kere bir dokuz. Dokuz kere iki on sekiz...*

Fakat gölge buna gülüp geçti.

"Hiçbir şey hissetmeyeceğimizi ummak ne kadar aptalca," diyerek sözlerine devam etti. "Hikâyelere, Kalpbağlarımızın ve Bağ-Ailelerimizin olmadığını anlatan masallara inanmam. Elbette böyle şeylerimiz var! Onları *göremiyoruz,* hepsi bu. Ay Ana neden bütün evlatlarına güçlü bağlar verip *bizi* dışlasın ki?"

"Bilmiyorum." Iseult bu kolay soru karşısında rahatladı. Cevap verirse yani işbirliğine yanaşıyormuş gibi görünürse belki de gölge onu rahat bırakırdı.

Hiç de öyle olmadı. Gölge yapışkan bir kahkaha daha attı.

"Şu hale bak. Bağ-Ailelerinden bahsetmek seni üzüyor, Iseult. Neden? *Neden?*" dedi.

Dokuz kere dört otuz altı. Dokuz kere beş...

"Ah, evet, annen yüzünden! Bir de onun çırağı. Seni üzdüler ve kalbini kırdılar. Zavallı, Iseult, zihnini okumak o kadar kolay ki. Bütün korkuların yüzeyde duruyorlar. Tereyağının köpüğü gibi hepsini toplayabiliyorum. Bağtaşları yapamadığın için annenin seni yanından uzaklaştırdığını biliyorum. Peki ya bu nedir?" Gölge, sevinçten kabına sağmıyordu, Iseult ne kadar çok savaşırsa savaşsın anılarını gizleyemiyordu.

"Gretchya ve Alma kaçış planlarını senden çok daha önce yapmışlardı. Beni dinle, Iseult. O, sana seni sevdiğini söylemeye çalıştı ama belli ki seni yanında götürecek kadar çok sevmiyordu. Seni gayet güzel kandırdı. Onun işinin gereği de buydu zaten. Hepimizin *işi* bunu gerektiriyor. Yapabildiğimizde Bağları işlemek zorundayız ve mecbur kaldığımızda onları *koparmamız* gerekir. Düğümü çözmenin tek yolu bu."

Gölgenin sesi fısıltıya dönüştü. Mezarlıktan gelen hafif bir rüzgâr gibiydi. "Beni iyi dinle, Iseult. Annen seni hiçbir zaman sevmeyecek. Ya şu hayran olduğun keşiş? Seni asla anlamayacak. Safiya... Evet, Safiya! Seni bir gün terk edecek. En kısa zamanda. Öyle düşünüyorum. Fakat bunu değiştirebilirsin." Karaltı bir süre susunca Iseult onun da kendisi gibi gülümsediğini düşündü. "Dünyanın akışını değiştirebilirsin. Safi'nin Bağtaşlarını ele geçir, Iseult. Onlar sana zarar vermeden önce sen onları kopar."

Iseult. *"Hayır,"* diye tiksintiyle tısladı. "Senden bıktım. *Bıktım.*" Beyninin bütün sınırlarını zorlayarak, gerçek dünyada ağzını açtı. "Dokuz kere sekiz yetmiş iki."

Dünya, elinin acısını ve Safi'nin ayak sesini taşıyarak, toprağı yaran bir saban misali içine aktı.

Gözlerini açtı, Safi üstüne yuvarlandı.

Safi yağmurdan sırılsıklamdı, titriyordu. Ne kadar çabalasa da mıntıkasını inceliyormuş, rakiplerini ölçüyormuş gibi görünmüyordu. Oysa stratejiye dair düşünmesi gereken bir şeyler vardı. "Donuyorsun," dedi Iseult. "Yorganın altına gir."

Safi zoraki bir gülümsemeyle, "İyiyim," diye cevap verdi, "Gerçekten. İncinmiş bir ego ve biraz yağmur, hepsi bu. Peki, sen nasılsın? Elin nasıl oldu?"

"Daha iyi," dedi. Yüz ifadesi hiç değişmemişti ve bu da iyiye işaretti. "Panzehir taşı etkisini yitirdiği için acıyor." Matlaşmış kuvars taşını Safi'ye göstermek için bileğini uzattı. "Ama eskisi kadar kötü değil."

Safi düşünceli düşünceli mindere oturdu. Minderin köşelerinden kuru otlar sarkıyordu. "Peki, burada nasıl hissediyorsun?" diye sordu göğsünü yumruklayarak. "Uykunda sayıklıyordun. Acaba... acaba lanet miydi?"

Iseult, "O kadar kötü bir şey değildi," dedi ve Safi'nin arkasına yerleşti. "Sadece bir kâbus görüyordum, Saf."

Safi, Iseult'un sağ elindeki bandaja dikkatle dokundu. "Ne olduğunu anlat bana."

Yüzündeki çizgiler kaybolurken gözlerini orta mesafede bir yerlere dikti ve Kan Cadısı'ndan nasıl kaçıp eve dönmek zorunda kaldığını anlattı. Anlattıkça ses tonu düzleşiyor, çöküyordu. Lanet Cadısı, etrafını sarmaları...

Safi'nin midesi bulandı. Gittikçe daha çok bulandı. Tiksinti gırtlağına kadar yürümüştü.

Çünkü bu tamamen kendi hatasıydı. Şu son iki günde yanlış giden her şey gibi, Iseult'un ölümün kıyısından dönmesi de kendi suçuydu. Bir şekilde geri dönüşün olmaması, Iseult'un kendisini suçlamadığını bilmesi, durumu daha da kötüleştiriyordu.

Daha Safi özür dilemek için dudaklarını açmadan Iseult'un yüzüne bir gülümseme yayıldı. Yeni bitirdiği hikâyenin üzerine bu şekilde gülmesi çok garipti, ayrıca şaşırtıcıydı.

Iseult, "Neredeyse unutuyordum, sana bir hediyem var," dedi. Bluzundan deri bir kurdele çıkarıp Safi'nin başından geçirdi.

Safi alnını kırıştırdı, düşünceleri ve duyduğu tiksinti uçuvermişti. "Bir Bağtaşı mı?"

"Evet." Sol dirseğiyle Safi'yi hafifçe dürttü. "Bir yakut."

"Ama bu Bağtaşları Kalpbağlarını bulmak için kullanılmıyorlar mı?"

"Tam olarak değil. Bağ-Ailendeki herhangi birini bulmak için de kullanılabilir," dedi. Bluzundan yıpranmış bir taş daha çıkardı. "Bende de aynısından var, gördün mü? Artık herhangi birimiz tehlikede olduğu zaman bu taşlar ışıldayacaklar. Birbirimize yaklaştıkça sönecekler."

Safi, "Pınarlar beni kutsasın," diyerek nefes aldı. Eline aldığı zaman taş neredeyse iki kat ağır geldi. Pembe bağların altında iki kat daha büyüleyici ve binlerce kat daha değerli görünüyordu. Iseult'u nerede olursa olsun bulabilme gücü, onu dün gece yaşadığı gibi bir cehennemden kurtarabilecek olmanın gücü, büyük gerçekten büyük bir armağandı. "Bunları nereden aldın?" diye sordu.

Iseult soruyu umursamadı. "Bu taş," dedi, "senin hayatını kurtardı. Veñaza'nın kuzeyinde seni bu sayede buldum."

Kuzey Veñaza... Iseult'un, kendi halkının koluna sapladığı okun kirişini kırdığı yer. O konuyu tekrar konuşmak istemediği her halinden belliydi.

Safi kurdeleyi boynuna doladı. "Üzgünüm," dedi sessizce. "Bir daha Midenzi'lerin yanına gitmek zorunda kalmayacaksın. Asla."

Iseult köprücükkemiğini kaşıdı. "Biliyorum, ama *nereye gideceğiz*, Safi? Veñaza'ya geri dönebileceğimizi sanmıyorum."

"Prensle gideceğiz. Lejna'ya. Böylece onun anlaşmasını yerine getirmiş olurum."

"Prensle," diye tekrarladı Iseult. Yüz ifadesi değişmese de burnu hafifçe kırıştı. "Peki, Lejna'dan sonra?"

Safi parmaklarıyla dizine vurup ritim tuttu. Iseult'u gülümsetmek için ne söyleyebilirdi? Bağkardeşi kendini nerede güvende hissedebilirdi yeniden?

"Saldonica'ya ne dersin?" diye sordu sırıtarak. "Harika korsanlık yaparız."

Iseult hafifçe bile gülümsemedi. Aksine burnunun seğirmesi daha da ortaya çıktı ve ellerine baktı. "Annem orada. Ben... Ben... onu görmek istemiyorum."

Tanrılar bin kere *kahretsin!* Safi elbette Gretchya'nın olduğu bir yeri seçecekti. Iseult'u kesinlikle gülümsetecek türden diğer önerilerini sunmasına fırsat kalmadan kamaranın kapısı çarpılarak açıldı.

Evrane kendisini arkadan iteleyen iki adamla beraber içeri

girdi. Keşiş, kızların yanına gelmeden önce kapıyı adamların suratına sertçe kapattı. O arada Iseult'un omurgasını dikleştirmesi ve omuzlarını arkaya atışı Safi'nin gözünden kaçmamıştı.

"Evrane, Safi'nin arkasına, yere oturdu. Seni bir muayene edeyim. Yara bere içinde kalmışsın, *domna*," dedi boğuk bir sesle.

Safi ayaklarını kendine doğru çekerek, "Önemli bir şey değil," diye cevap verdi.

Evrane, "Yaralar acımıyor olabilir ama artık bu iş seni aşıyor," dedi. Pencereye baktı. Kıyı şeridi ay ışığı altında uzayıp gidiyordu. "Yara, derinin altından dökülen kandır. Anlaşmanın yükümlülüklerini hafife almamalıyız."

Safi uzun bir nefes verdi. Düşünceleri Merik'le beraber tekrar sarsılmıştı. Prens. Amiral. Asla aklından çıkmıyordu ve prangalarda geçen bütün o saatler boyunca ondan başka hiçbir şey düşünmemişti. Yağmurdan dolayı düzleşmiş saçlarından ve Jana'yı eve götürürken yüzünde oluşan sert bakışlarından gözlerini alamamıştı.

Evrane, Safi'nin sağlığının yeterince iyi olduğuna kanaat getirdikten sonra Iseult'un elini incelemeye başladı. Safi de yaklaşan sahili seyretmek için pencereye döndü. Ayakta dimdik durmaktan kasları yanıyordu ama bu hoşuna gitmişti. Çünkü bu yanma hissi soğuğu, Merik'i, Iseult'un kavminin yaşattığı korkuyu ve düşünmemesi gereken her şeyi unutturmuştu.

Pencereden çok az şey görebiliyordu. Duvar gibi yükselen kayalar ve camı buğulandıran sis. Boynunu biraz uzatsa gökyüzünün solgun şafağını görebilirdi.

"Neredeyiz?" diye sordu Evrane'ye.

"Nihar ailesine ait bir koyda." diye cevap verdi keşiş. "Yüzyıllarca bir sır olarak kaldı. Bugüne kadar." Sesi çok soğuktu ve Safi arkasını döndüğünde keşişin Iseult'un eline yeni bir bandaj sararken kaşlarını çattığını gördü.

Evrane konuşmasını, "Koya karadan ulaşmak neredeyse imkânsız," diye sürdürdü. "Çünkü etrafı falezlerle kaplı ve sadece küçük bir geminin geçebileceği kadar yer var." Başını memnuniyetle sallayarak temiz kumaşı düğümledi. "Fakat yakında kendi gözlerinizle göreceksiniz. Amiral bizi karaya götürmek istiyor. Oradan Lejna'ya yürüyerek gideceğiz," dedi.

29

*

Merik, Kullen'in kamarasında ayakta bekliyordu, gözleri Bağkardeşi'nin üzerindeydi. Merik'i alçak bir karyoladan seyrederken eklemleri göğüskafesini sıkıştıran Kullen'in yüzü küle dönmüştü. Ryber, başını ve göğsünü dayamak için Kullen'in arkasında bir yer yatağına yerleşmişti. Yüzünü aydınlatan solgun şafağın altında tam bir ceset gibi görünüyordu.

Kamara ise tam aksine çok canlı duruyordu.

Kullen'in camın altındaki tek kamara çıkıntısı, alışıldık düzenli karmaşasıyla coşkun bir nehri andırıyordu ve yerden yatağa kadar uzanan kıyafetlerinin gözen kaçması imkânsızdı.

"Giysilerinle uğraşmakla çok meşgulsün herhalde?" diye sordu karyolanın tepesine çıkarken Merik.

Kullen, "Ah, suçüstü yakaladın beni," diye cevap verdi ve kırmızı ciltli bir kitabın kapağını kapattı. *On İki Paladin'in Gerçek Hikâyesi*. "Epikleri tekrar tekrar okumaktan kendimi alamıyorum. Yatakta kalmak zorundaysam bir şekilde oyalanmam gerekir."

Yerde duran kıyafetlere baktı. Sonra yüzünü buruşturup, "Sanırım ortalığı birazcık batırmışım," dedi.

Merik kafasını kayıtsızca sallayarak dizlerinin üzerine çöktü. Üniforma umurunda değildi; Kullen bunu biliyordu.

"Buradan bir haftadan daha uzun süre uzaklaşmamalıyım," dedi Merik.

Kullen büyük bir çabayla gülümsemeye çalışarak, "Beni merak etme," dedi ve aniden bir öksürük nöbetiyle sarsıldı.

Nöbet geçtikten sonra Merik konuşmaya devam etti. "Yoris'i bulmak için kuzeye gideceğim. Safiya'yı umursayacağını sanmıyorum ama Iseult'a sorun çıkarmak isteyecektir. 'Matsi'leri' oldum olası sevmemiştir."

Kullen dikkatle nefes almaya çalışarak, "Halanı da hiçbir zaman sevmedi," diye cevap verdikten sonra yer yatağına yaslandı. "Küçük partimize katılacağını varsayıyorum."

"Uzak tutabileceğimden emin değilim."

"O halde Yoris bir sıkıntı yaratırsa ona şöyle söyle..." Elini sallamasıyla beraber Merik'e doğru serin bir yel esti. "Kendisini kasırgamla yerle bir ederim."

Merik, Kullen'in güç gösterisi karşısında kaşlarını çattı ama sessiz kalmayı tercih etti. Yıllardır Kullen'in büyü gücünden ne kadar çok ve ne kadar sık faydalandığını tartışıyorlardı. Merik bu konuyu bugün açmak istemiyordu.

"Oradayken anneni ziyaret etmem gerekiyor mu?"

Kullen kafasını salladı. "İyileşir iyileşmez gideceğim. Sana da uyarsa."

"Tabii ki. Ryber'i da al yanına. Her ihtimale karşı."

Kullen kaşlarını çattı.

"Hermin'e emri benim verdiğimi söyleyeceğim," diye aceleyle devam etti Merik. "Ryber bir saldırı halinde sana nasıl yardım edebileceğini bilir, tayfa da bildiğinin farkında. Sana eşlik etmesi çok yerinde olur. Ayrıca..." Tırnaklarına iğrenerek baktı; una ve kire bulanmışlardı. "Tayfanın seni öğrenmesinin bir sorun yaratacağını sanmıyorum. Amirallik bitti, Kullen. Lovats cevap vermeyecek. Ayrıca Vivia'nın babam hakkında gerçekleri söylediğine gittikçe daha çok inanıyorum."

"Şaşırmadım," dedi Kullen sessizce.

Merik tekrar tırnaklarına bakıp kemirmeye başladı. Uzun zamandır üzerinde bir türlü anlaşamadıkları konulardan biri de buydu. Kullen, Vivia'nın doğasının Serafin'den çok etkilendiğine; kralın, çocuklarının sonsuza kadar birbirleriyle kavgalı kalmalarını *istediğine* inanıyordu.

Oysa Merik bu teorinin tamamen saçma olduğun düşünüyordu. Kral Serafin'in bu kadar başarısızlığın üzerine enerjisini sorun yaratmak için harcamayacağını düşünüyordu. Zaten Vivia tek başına yeterine isyan çıkarıyordu.

"*Bildiğim* tek şey, Kullen, bu mezarın çok derin olduğu ve henüz bizi dışarı çıkarmayı başaramamış olduğum."

"Yine de başarabilirsin," diye ileri atıldı Kullen. Çuvalın tepesinden bir un bulutu yükseldi. Durum birazcık farklı olsaydı Merik ile Kullen nasıl da kahkaha atarlardı. "Lejna'ya gidip ticaret anlaşmanı tamamlarsan her şey yoluna girer. Sen mükemmel olmak için yaratılmışsın, Merik. Buna hâlâ inanıyorum."

"O kadar da mükemmel değilim. Ticaret, Cartorra ailesinin

yüzlerce üyesinden yalnızca biriyle olacak ve buradaki kara parçası..." Pencereye baktı ve boğazına mütevazı bir kahkaha takıldı. "Bir sene öncekinden daha iyi durumda değil. Umut etmeyi neden sürdürdüğümü bilmiyorum ama sürdürüyorum. Umarım geri döndüğümüz her lanet olası seferden sonra yine canlı kalır," dedi.

Kullen, Merik'i yerinden kaldıracak kadar gürültülü bir nefes aldı. "Yorgunsun. Ben gidiyorum."

"Bekle." Merik'i ceketinin kolundan tutunca havanın sıcaklığı tekrar kayboldu. "Bana bir söz ver."

"Ne istersen."

"Oradayken birileriyle düşüp kalkma meselesini düşüneceğine dair söz ver bana. Bu konuda çok katısın." Sözünü bitirmeden yutkunup, "Saldırmak isteyen ciğerlerim olmadan sana bakamıyorum bile," diye devam etti.

Merik bu sefer gerçek bir kahkaha attı. "Ben de ciddi ciddi bir şeyler bekliyorum. Katı olmak için yeterince sebebim var."

"Şimdilik." Kullen yorgun bir şekilde elini salladı.

"Tam olarak kiminle düşüp kalkmam gerekiyor sence? Etrafta bu göreve talip olmaya can atan pek kadın göremiyorum."

"Şu *domna*."

Merik bu sefer *gerçekten* güldü. "Bir *domna*'yla *düşüp kalkmıyorum*. Özellikle de Cartorra imparatoruyla nişanlı bir *domna*yla. Üstelik o kız sürekli cinlerimi tepeme çıkarıyor. Ne zaman işin rahatça hallolacağını düşünsem, kız saldırganlaşıp yaygara koparıyor."

Kullen'in nefesi kesildi ama Merik endişeyle baktığı zaman onun hırlayarak olsa da güldüğünü gördü. "O şey sinirin değil,

almak. Sadece Noden'in senin için planladığı bir kadına sihrinin verdiği bir cevap. Büyü gücüme ne olduğunu sanıyorsun? Yani Ryber ve ben ..."

Merik elini hızla havaya kaldırıp, "Bilmek istemiyorum!" dedi. "Gerçekten bilmek istemiyorum."

"Peki, peki." Kullen'in kahkahaları sona erdi ama dudaklarında pis bir sırıtış kaldı.

Merik de Bağkardeşi'ni boğazlama arzusunu bastırmak zorunda kaldı. Buraya bunları konuşmaya gelmemişti ve Kullen'i tamamen saçma sapan bir meselenin üzerine bu şekilde bırakmak istemiyordu.

Kafasını sallayıp kendini gülümsemeye zorladı. "Annene iyi dileklerimi ilet ve bana ihtiyacın olursa rüzgâr davulunu çal. Lejna'ya kadar, yolun neredeyse tamamı boyunca sahilden gideceğiz."

"Evet." Yumruğunu göğüskafesine doğrultup yorgunca başını salladı. "Güvenli yolculuklar, Merik."

"Güvenli yolculuklar," diye cevap verdi Merik de odadan çıkmadan önce. Bordaya çıkar çıkmaz Ryber'e esirleri getirmesi için seslendi. Onlara esir demeye dikkat ediyordu. Rehin ya da yolcu değillerdi. *Esirlerdi.* Kullen'in önerilerini dikkate almamak işleri kolaylaştırıyordu. Safiya'nın yüzüne bakmayacak, onunla konuşmayacaktı ve kendisini kesinlikle o şekilde düşünmeyecekti. Lejna'ya vardığı zaman onu öylece bırakacak, bir daha da asla ama asla görmeyecekti.

Karanlık ambardan merdivenlere doğru giderlerken Iseult, Safi'nın arkasında yürüyordu. Safi, Evrane'nin ve Evrane de

Ryber'in peşindeydi. Iseult ilk basamağı tırmandıktan sonra iki gemici gözlerini ona diktiler. Kendi aralarında fısıldaştılar. Bağları hoşnutsuzlukla parıldadı.

Safi her zamanki tavırlarıyla denizcilere dik dik bakıp başparmağıyla boynuna yavaşça bir hilal şekli çizdi.

Gemicilerin Bağları korku grisiyle ışıldadı.

Iseult dişlerini gıcırdattı, görüp görmediğini kontrol etmek için Evrane'ye baktı. Keşiş daha fark etmemişti ama yine de Iseult, Safi'yi asabi davranmaması konusunda belki de kaç bininci kez uyarmak zorunda kalacaktı. Safi'nin niyeti kötü değildi ama bu hareketleri yalnızca Iseult'un farklılığının daha fazla dikkat çekmesine, kendisine dikilen gözlerin, lanetin, gri Bağların Iseult'u daha fazla boğmasına neden oluyordu.

Safi genelde öfkelendiği zaman tüylerini nasıl kabartacağını herkesten iyi bilirdi ama bu sefer durum farklıydı. Prangaya vurulduğu günden beri Safi'nin Bağları kızıl bir tiksintiyle yanıp durmuştu. Altın rengi utanç. Mavi pişmanlık.

Iseult daha önce Bağkardeşi'ni böyle görmemişti. Safi'nin birilerinin, en azından Iseult dışında birinin başına bela açmak konusunda bu kadar temkinli davrandığını hiç görmemişti.

Iseult ve Safi, Jana'nın boş kıç güvertesine varır varmaz Safi'nin Bağları aniden yeni renklerle ışıldamaya başladı. Boz kahverengi korku. Mavi keder. Hepsi de tiksinti, utanç ve pişmanlıkla bir aradaydı.

Jana'nın ötesinde, falezin eteklerinde gri çakıltaşları sahil boyunca sessizce uzanıyorlardı. Dalgaların ve rüzgârın ritmik seslerini, yalnızca denizcilerin ayak sesleri bozuyordu. Ne kı-

langıçların cıvıltısı, ne de martıların boğuk çığlıkları vardı. Ne taşların üzerine asaletle oturan pelikanlar ne de havada süzülen yelkovankuşları.

Kuşlar oralarda *bir yerdeydi* ama şarkı söyleyip uçacak halleri mecalleri yoktu. Çarpık çurpuk cesetlerin ve içi boş iskeletlerin kimi sahile vurmuş, alçalan dalgalarla hafifçe oynaşıyordu. Aralarında yüzlerce balık cesedi de vardı. Karaya sürülmüş, güneşten kavrulmuşlardı.

Kim bilir her gün kaç ceset vuruyordu bu kıyılara.

Iseult, Evrane'ye baktı. Tekrar evinde olduğu için nasıl hissettiğini merak ediyordu. Fakat Evrane'nin Bağları sükûnetini koruyor, üzerlerinde yalnızca hafif bir keder ışıltısı oynaşıyordu.

Iseult gırtlağını temizleyip konuşmaya yeltendi. "Zehirli olanın su olduğunu sanıyordum, Keşiş Evrane. Balıklar değil."

"Balıklar," diye cevap verdi Evrane, Iseult'a yaklaşarak, "zehirli suda yüzdükleri için ölüyorlar. Sonra kuşlar da onları yiyip ölüyor."

Safi küpeşteye dayandı. Yüzü ve Bağları birer korku maskesi gibi görünüyordu.

Iseult ise onun aksine gayet sakindi ve yüzünü Safi gibi şekillendirebilmeyi diliyordu. Bu harap olmuş toprakları gördüğü zaman yüreğinin yandığını Evrane'ye anlatabilmek, bu manzaranın karşısında kaburgalarının buzdan damarları olan bir granit gibi ciğerine saplandığını göstermek istiyordu. Fakat Iseult'un ne maskeleri vardı ne de sözleri. O yüzden sessizce duruyordu.

Gözünün bir kenarından Bağların ışıldadığını gördü. Koşarak kamara iskelesine çıkan kişiyi görmek için arkasını dönmesi-

ne gerek bile yoktu. Gelen kişi Evrane'nin yanına geçip ceketinin cebinden dürbününü çıkardı.

Merik ile Safi arasındaki Bağlar artık çok daha güçlüydü, derin karşıtlıklarının bir ifadesi gibiydiler. Bağlarının dış tarafları denizyıldızının kolları gibi, mor renkli açılıkla uzanıp birbirlerini kavradılar. Şarap rengi tutku. Bir parça mavi pişmanlık.

Bir parça da koyu kırmızı öfke.

Iseult burnunu öfkeyle kaşırken, *bu bağlılık aniden patlayabilir*, diye düşündü

"Bu da ne?" diye sordu Safi.

Iseult ürktü. Bağlara kendini o kadar kaptırmıştı ki Safi'nin kendisine doğru döndüğünü fark etmemişti bile. Safi'nin, yalanını çabucak fark edeceğini bilmesine rağmen, "Bir şey yok," diye söylendi.

Evrane, "Ayakkabıları yok!" diye bağırıp Safi'nin dikkatini dağıttı.

Merik'in burun delikleri açıldı ve Safi'nin dudakları, ayakkabısız da rahat olduğunu söylemek için aralanmadan Merik, "Ryber! *Domna*'ya bir ayakkabı getir!" diye seslendi.

Tayfa dudağını ısıra ısıra kamara iskelesine doğru hareketlendi. "Kendisine ayakkabı getirebilirim, Amiralim ama benimle beraber alt güverteye inmesi gerekiyor. Kendisini ayakkabılara götürmek daha kolay olur," dedi.

"Öyle olsun," dedi Merik. Çoktan dürbünüyle tekrar kıyıyı taramaya başlamıştı.

Safi, Iseult'a bakıp, "Gelecek misin?" diye sordu.

"Kalacağım." Gitseydi muhtemelen Safi'yi sorularıyla bunaltacaktı. Birbirine dolanan Bağlarına kadar uzanan...

Daha da kötüsü, Iseult'un kâbuslarında duyduğu o karaltı seslerine uzanan sorular...

Iseult, "Dışarıda kalmak istiyorum," dedi. "Açık havada duracağım."

Safi buna inanmadı. Yanından seren direğine tırmanan gemicilere baktı. Sonra şüpheli bakışlarını tekrar Iseult'a çevirdi. "*Emin misin?*"

"İyiyim, Safi. Eviserasyon* büyüsünü sana *benim* öğrettiğimi unutuyorsun."

Safi'nin yüzüne alaycı bir gülümseme yayıldı ama Bağları memnuniyet pembesiyle ışıldadı. "Öyle mi, Bağkardeşim? Veñaza şehrinde bana Eviserasyon Üstadı dediklerini unuttun herhalde?" dedi ve Ryber'e doğru elini salladı.

Iseult artık yüzüne sahte bir gülücük kondurmak zorunda değildi. "Sana böyle dediklerini mi sanıyorsun?" diye sordu. "Aslında *Büyük Çığırtkan* diyorlardı, Safi; çünkü dilin gereğinden uzun."

Safi güverte kapısında durdu, Iseult'a dönüp başparmağını ısırdı.

Iseult da karşılık olarak aynı şeyi yaptı.

Küpeşteye döndüğü zaman Merik'in kahverengi gözlerini fal taşı gibi açtığını ve Evrane'nin kıs kıs güldüğünü gördü. Keşişin eğlendiğini görmek Iseult'u sevindirdi, ayaklarından omuzlarına doğru bir sıcaklık yükseldi.

"Seni iyileşmiş görmek çok güzel," dedi Evrane.

Iseult, "İyi hissetmek de güzel," diye cevap verdikten sonra,

* *Karındaki bir ameliyat yarasının kazayla açılması sonucu,barsakların karın cidarına fırlaması.*

zekice bir şey daha eklemek için beynini zorladı. Ya da ne olursa olsun, bu mesele için söyleyecek bir şey daha aradı.

Fakat aklına bir şey gelmedi. Araya soğuk, rahatsız edici bir sessizlik girdi. Iseult sırf bir şey yapmış olmak için sağ dirseğini kaşımaya başladı.

Bunu yapması Evrane'nin Bağlarının endişe yeşiliyle parlamalarına neden oldu. Kadın, "Kolun ağrıyor, nasıl da düşünemedim, merhemlerimi alt güvertede bıraktım," dedikten sonra Merik ile Iseult'u arkasında bırakarak aceleyle koştu.

Merik'le *baş başa...*

Safi'nin Bağ-Ailesinden biri ya da Safi'ye düşman olabilecek bir prensle. Safi ile Iseult'un bu aralar nereye ve ne şekilde gideceklerine karar veren bir prens!

Ne yaptığının farkında olmadan Iseult'un ağzından bir soru çıkıverdi. "Evli misin?" Bağ Cadıları'nın bir kişinin Bağtaşlarını işlerken sordukları ilk soruydu ve Iseult çocukken, Gretchya'nın bu soruyu sorduğunu defalarca duymuştu.

Merik'in elleri dürbünü daha sıkı kavrarken Bağları şaşkınlıkla parıldadı. "Hımm... Hayır."

"Sevgilin var mı?"

Merik bu sefer dürbünü eğdi, Bağları da tiksintiyle ışıldadı. "Sevgilim de yok. Neden soruyorsun?"

Iseult iç geçirdi. "Seninle veya yüceliğinle ilgilenmiyorum. O yüzden beni aşağılamana gerek yok. Sadece peşinden Lejna'ya gidip gitmememiz gerektiğini merak ediyorum," dedi.

"Gerektiğini mi?" Bağları ve duruşu rahatlayıp sakinleşirken, "Pek seçeneğiniz yok, "diye cevap verdi.

"Öyle düşünüyorsan, beni ve Safi'yi kesinlikle hafife alıyorsun demektir."

Merik'in yanakları ve Bağları öfkenin kırmızı rengine bürününce Iseult, bu Bağ Cadısı sorgulamasını kısa kesmesi gerektiğini anladı. Fakat Merik, topuklarının üzerinde dönüp gitmeye kalktığında Iseult ona doğru bir adım attı. "Benden hoşlanmıyorsun. Hoşlanmak zorunda da değilsin. Fakat şunu unutma: Safiya fon Hasstrel'i üzersen, seni parçalara ayırıp farelere yediririm," dedi.

Merik, Iseult'un yanından geçip güverte kapısına doğru giderken öfkelendiğini belli etse de hiçbir şey söylemedi.

Fakat Bağlarının camgöbeği ışıltısı uyarıyı kalbinin derinliklerine kadar hissettiğini gösterdi.

Bu iyiydi, zira Iseult söylediği şeyin sonuna kadar arkasındaydı.

Ryber; Safi'yi, Iseult'u, Evrane'yi ve Merik'i kıyıya doğru götürürken Safi, sağına soluna dalgaların çarptığı filikanın içinde çömelmişti.

Ryber, Safi'yi alt güverteye aldığı zaman, Safi kızdan kendisini uğraştırdığı için özür dilemişti fakat Ryber omuz silkmişti. "Amiraller havlar ama ısırmaz. Ayrıca kızgın olduğu kişi *ben* değilim."

Doğru söylüyordu. Merik koya girdiklerinden Safi'nin yüzüne bile bakmamıştı ve ne zaman, "*Yürüyerek mi gideceğiz? Yeterince yiyeceğimiz var mı,*" gibi bir soru sormaya kalkışsa

hemen sırtını dönmüştü.

Bu da Safi'nin en azından bir cevap alma arzusunu daha da artırıyordu. Kendisi yokmuş gibi davranacağına, havlamasını ya da ısırmasını tercih ederdi.

Birkaç dakika sonra filika kıyıya iyice yanaştı ve Ryber, sandalı dengede tutmak için dize kadar gelen dalgaların içine atladı. Merik ile Evrane hemen indiler. Safi ile Iseult o kadar becerikli değillerdi.

Iseult filikadan inebilmek için Merik ile Safi'nin ellerini tutarken, "Habim ile Mathew'nun bize öğretemedikleri şeylerden biri bu," dedi. "Onu, filikadan inmenin hayati bir mesele olduğundan haberdar etmeliyiz."

"O kadar da önemli değil," diye cevap verdi Ryber. "İnip biniyorsun işte."

Safi hafifçe öksürdü. "Iseult espri yapmaya çalışıyordu."

"Aaa!" diye kıkırdadı Ryber. "Kusura bakmayın. Daha önce sadece bir tane Bağ Cadısı gördüm, o da eskilerdendi. Sanırım Bağlarımı görebiliyorsunuz, değil mi?"

Iseult, "Evet," diye seslendi. "Şu an merak yeşili rengindeler."

Ryber'in yüzüne bir memnuniyet ifadesi yerleşti. "O zaman Kalpbağlarımı da görebiliyorsunuz, doğru mu?"

Iseult'un burun delikleri açıldı, Safi'ye ani, neredeyse endişeli bir bakış attıktan sonra, "Evet. Onu görebiliyorum. Adamın gemide." dedi.

Ryber'in yüzündeki gülümseme büsbütün arttı ama gözlerindeki büyülü, boş ifade kaybolmadı.

Safi, Iseult'a doğru eğildi. "Ryber, Kalpbağı'nı sorduğu zaman bana neden öyle baktın?" diye sordu.

"Çünkü Kalpbağı mavi renkteydi," dedi donuk bir sesle. "Bu da demek oluyor ki, sevgisinin içinde keder de var."

Safi, "Ah!" diye iç geçirdi. Ryber ile Kullen'in bir kederi paylaştıkları düşüncesi boğazını düğümledi.

Iseult onlarca metre uzakta, ölü bir fırtınakuşunu inceleyen Evrane'ye katılmak için sahile doğru ilerlerken Safi, Merik'i bekledi.

Merik, saçının örgüleri rüzgârda uçuşan Ryber'e, "Kullen iyileşinceye kadar ikinci kaptan olarak Hermin komuta edecek. Ayrıca şunu aklından çıkarma: Balıkları yemeyin, suyu da içmeyin. Burası Timetz Nehri gibi değil. Su Cadılarımız buraya müdahale etmedi. Daha ağzındaki lokmayı yutmadan ölmüş olursun. Ayrıca Hermin'i büyü gücünü gereğinden fazla kullanmaması için de uyar. Lovats cevap vermezse yapacak bir şeyimiz yok," dedi.

Ryber, elini yumruk yapıp kalbinin üzerine götürerek selam verdi, Merik de gözlerini gemiye dikti. Deniz suyu uzun dakikalar boyunca Safi'nin ayaklarını yaladı. Ryber'in çizmelerini giyiyordu ama sahile çıkmadı. Prensin sessiz veda töreninin bitmesini bekledi.

Veda faslı biter bitmez Merik yakasını düzeltip önüne döndü ve Safi'nin yanından geçerken ayağını yere vurdu.

Ryber arkalarından, "Güvenli yolculuklar!" diye seslendi.

Safi de Merik'in peşinden koştururken, "Güvenli yolculuklar," diye bağırdı.

Iseult, Safi'ye yanaştı. Evrane kararlı adımlarla arkalarından geliyordu ve çok daha rahat hareket ediyordu. Veñaza'nın sahilleri

kumluydu ama buradaki küçük çakıllar. Safi'nin ayak bileklerine iyi gelmiyordu. Ayrıca ölü kuşlara basa basa yürümenin *hiç de kolay olmadığını* çabucak anlamıştı.

Söylenmek için Iseult'a döndüğüne, Bağkardeşi'nin soluk soluğa kaldığını gördü. "İyi misin? Yavaşlayalım mı?" diye sordu.

Iseult iyi olduğunda ısrar etti. Sonra sesini kısarak, "Nereye gidiyoruz, Majesteleri? Bana bir duvara doğru yürüyormuşuz gibi geliyor," dedi.

Gerçekten de sarkıtlarla dolu alçak bir sırtta birleşen iki yüksek kayaya doğru yürüyorlardı.

Safi, Iseult'un soru sorma çabasından memnun olmuştu. Merik'in cevap vermeye niyetli olmadığını anlayan Evrane, "Oralarda bir yerde gizli bir tünel var," diye cevap verdi. "Tıpkı bu koy gibi gizli bir tünel."

Merik kaya çıkıntısının en üst tarafını işaret ederek, "Bizi kimse göremez," diye mırıldandı. Bir sarkıtın yanından geçerken eğildi.

Arkasından Safi de eğilerek geçti. Yüksek dağın oyuklarında şafağın okları oynaşıyorlardı. Safi'nin önünde uzanan ve insanlar tarafından yapıldığı çok belli olan patika o kadar dardı ki sürekli yan yan yürümek zorunda kaldı. Bir süre yürüdükten sonra Merik ayağa kalkınca Safi de ondan cesaretlenip ayağa kalkmaya niyetlendi. Sivri kayalar kafasına çarpmasa da başını suyla ıslatıyordu.

"Bu su da zehirli mi?" diye sordu saçlarını silerken.

Evrane, "Temas ettiğinde zarar vermez," diye cevap verdi. Önünde Iseult yürüdüğü için sesi boğuk gelmişti. "Bu bölgedeki içme sularının hemen hepsi tehlikeli ama kimi yerlerde, her za-

man saf kalabilen sular var," dedi.

Merik boğuk bir ses çıkardı. "Hiç kimse Büyük Şifa Pınarlarına dair bir şeyler duymak istemiyor." dedi.

Safi. "Ben istiyorum." diye öne atıldı.

"Ben de," dedi Iseult da çok kısık bir sesle. "Onlara dair çok şey okudum. Şifa Suyu Pınarı'nın insanları iyileştirebildiği doğru mu?"

"Bir zamanlar öyleydi. Canlıyken bütün Tanrılar insanı iyileştirebiliyordu," dedi. Sonra Merik'e dönüp, "*Merik*, yavaşla, lütfen. Biz bu yola senin kadar aşina değiliz ve senin kadar sağlıklı da değiliz," dedi.

Merik yeterince olmasa da biraz yavaşladı. Bu yüzden Safi görevi kendisi devralıp adımlarını küçülttü. Herkesin adımlarını ağırlaştırınca Merik'in yavaşlamaktan başka çaresi kalmadı.

Kısa süre sonra yol dikleştikçe Safi'nin kalçaları yanmaya, ayak bileği gerilmeye başladı. Iseult'un konuya çok yabancı olmadığını görünce, "Ailemin topraklarında bir Büyük Şifa Pınarı vardı," diye konuşmaya başladı. "Fakat canlı değildi."

"Zaten," diye araya girdi Evrane, "olması da imkânsız. Geriye yalnızca iki tane el değmemiş Şifa Pınarı kaldı. Beş tanesinden, yalnızca Carawen Manastırı'ndaki Gökyüzü Şifa Pınarı ve Azmir'deki Ateş Kuyusu yaşıyor. Kaynakları taşarcasına akar, ağaçlar her mevsim yeşerir ve suları seni iyileştirir. Fakat derler ki..."

Merik, "Merdivenlere vardık." diye bağırdı.

"... Derler ki Cahr Perisi geri dönecek olursa, öteki Şifa Pınarları da güçlerini tekrar kazanacak ve sular da tekrar taşarcasına akacakmış."

Safi. Merik'in bahsettiği merdivenleri görmeye çalışırken,

bir yandan da çocukluğundan kalma hikâyeleri hatırlamaya çalışıyordu. "Son çift ölmeden önce kaç Cahr Perisi yaşıyordu?" diye sordu.

"En az doksan tane diye düşünüyoruz," diye cevap verdi Evrane. "Ancak kayıtlarımızda sadece kırk çift var."

"Kayıtlar onları gerçek kılmaz," diye araya girdi Merik.

Evrane, "*Anı* Kayıtları onları tartışmasız gerçek kılar. Bir Kâhin Cadısı Rahibe, anıları doğrudan Cahr Perileri'nin cesetlerinden nakletti," diyerek Merik'e karşı çıktı.

"Bu da Anı Kayıtları'nın aksi ispatlanmadıkça sahte olduğu anlamına gelir, Evrane. Şimdi dersi kesmemiz lazım. Yolun bundan sonraki kısmında sessiz olmalıyız."

"Fakat yol burada bitiyor gibi," dedi Safi. Otuz adım ileride zayıf bir güneş ışığıyla aydınlanan, dümdüz bir duvardan başka hiçbir şey görünmüyordu.

Merik, Safi'yle tartışmaya girmedi, Safi de solgun güneş ışığının altında hafifçe beliren yüz çizgileriyle Merik duvarı işaret edinceye kadar hiç ses etmeden peşinden gitti.

Merik omzunu duvara yaslarken, "Beraber itmeliyiz," diye fısıldadı. Bir eliyle de yerden destek alıyordu. Safi de onun yaptığı yapıp omzunu dayadı.

"Bir," diye saymaya başladı Merik. "iki, *üç*."

Safi itti, Merik de itti. Sonra daha büyük kuvvetle ittiler. Sonra daha kuvvetli derken Safi hafifçe tısladı. "Hiç işe yaramıyor." Bunu der demez kapı gürültüyle kaydı ve ortalığı bir toz bulutu sardı.

Safi bir anda ölü ağaçların ve solgun toprağın olduğu bir

dünyaya yuvarlandı. Merik de peşinden düştü ama onu savuran kaya kapıya tutunmaya çalışmak gibi bir aptallık yaptığı için sırtüstü yere düştü.

Safi de onun üzerine düştü; göğüs göğüseydiler. Merik de tıpkı Safi gibi acıyla inledi.

Safi, Merik'in üzerinden kalkmaya çalışırken, "Ne?" diye sordu. Eli, Merik'in altında kalmıştı ve kendini her çektiğinde vücutları birbirine değiyordu.

Bedenine bir sıcaklık yayıldı. Birbirlerine önceki gün kavga ederlerken de gayet yakınlardı ama bu sefer hissettikleri farklıydı. Merik'in vücudunu bütünüyle hissediyordu. Kalçasının kenarındaki çıkıntıyı ve parmaklarını ısrarla bastırdığı bel kaslarını hissediyordu. Bir kazaydı. *Tamamen kaza.*

Evrane'nin güldüğünün ve Iseult'un bön bön baktığının da farkındaydı. Fakat yardım istemek için onlara seslenemeden Merik başım kaldırıp karnını onun karnına dayayarak, "Üzerimden in!" diye bağırdı.

Homurtusu Safi'nin göğüskafesine çarpıp havaya karışsa da Safi cevap veremiyordu çünkü Evrane'nin gürültülü bir kahkahası ve kırılan bir ağaç sesi açık alanı doldurdu.

Iseult, "Ah, Safi. Merik sessiz *olman gerektiğini* söylemişti," derken, zayıf güneş ışığının aydınlattığı çamların arkasından yirmi tane ok başı göründü.

30

*

Merik bu oklu savaşçılarla karşılaşmayı bekliyordu. Gerçekten bekliyordu. Beklemediği şey, liderleri Üstat Avcı Yoris'in durmalarını bu kadar geç emretmesiydi.

Beklemediği bir diğer şey de ortaya çıktıklarında Safiya fon Hasstrel'in üzerinde olmasıydı.

Iseult ve başlığını yüzüne örtmüş olan Evrane, ellerini havaya kaldırıp sırtlarını tünele dönmüşlerdi. Merik de Safiya'nın altında olduğunu belli etmemek için elinden geleni yapıyordu. Bacaklarının Safiya'nın bacaklarına dolandığını, vücudunun kendisinden çok daha hafif bir vücudun altında ezildiğini belli etmemeye, sırtına batan parmakların canını yaktığını ve Safi'nin masmavi gözlerinin birkaç santim ötesinde olduğunu göstermemeye çalışıyordu.

Bunlar, her zaman cinlerini tepesine çıkaran gözlerdi ama ne kadar zor durumda olsa da büyüsünün hafiflemesine izin vermeyecekti. Her ne kadar Safiya'yı altına alıp...

Noden beni korusun, diye düşündü.

Merik'in boğazına bir inilti takılırken, *yer yarılsa da içine girsem,* diye dua etti.

Safiya onun gülüşünü yanlış anlamıştı. "Komik olduğunu mu düşünüyorsun? Ben gülmüyorum, Prens," dedi.

"Ben de gülmüyorum," diye cevap verdi Merik. "Sessiz olman gerektiğini söylemiştim."

"Hayır, bana duvarı itmemi söyledin, ben de öyle yaptım ve sen *düştün.* Şu senin muhteşem Rüzgâr Büyüsü gücüne ne oldu, merak ediyorum!"

"Jana'nın güvertesinde bıraktım galiba." Karın kaslarını gerginleştirip yüzünü Safiya'nın yüzüne yaklaştırdı. "Sürekli söyleniyorsun. Dua et de sabrım taşmasın," dedi. Sinirli olduğu sürece, Safiya'nın dudaklarını, dudakları birbirine değerken hissettiklerini düşünmek zorunda kalmayacağını umuyordu.

Safi gözlerini kıstı. "Bunun söylenmek olduğunu düşünüyorsan, o zaman..."

"Majesteleri?" diye bir ses duyduklarında Safi'nin cümlesi yarıda kaldı. "Karşımda bir hanımefendiyle bu kadar samimi gördüğüm kişi Nubrevna prensi mi? Silahlarınızı indirin, gençler."

Bunu söyler söylemez askerlerin hepsi oklarını yere indirdi. Merik çabucak Safi'yi üzerinden atıp ayağa kalktı.

Safiya ayağa kalkar kalkmaz Evrane ile Iseult yakına geldiler. Yoris ve "genç"leri ormandan kendilerine doğru gelirken aldıkları savunma pozisyonunu koruyorlardı.

Yoris, sol elinde sadece üç parmağı bulunan atletik yapılı bir adamdı. Muhtemelen geri kalan parmaklarını bir deniz tilkisine kaptırmıştı.

Iseult'a dişlerini gösterip, "Pis Matsi," diyerek ayağının dibine kadar geldi. "Hükümsüz'e geri git."

Iseult şiddetli bir öksürük nöbetine tutulmadan önce güçlükle Safi'ye tutunabildi. Safiya da, "Sana Hükümsüz'ü gösteririm şimdi!" diye hırladı. "Seni cehennem kaçkını..."

Askerlerden altısı oklarını Safi'ye doğrulturken çamların arkasında daha fazlası kendilerini belli ettiler.

Merik yumruklarını sıktı. "Adamlarını geri çek, Yoris." Çocukluğunun idollerinden birinden böyle bir muamele görmek hoşuna gitmemişti.

"Oklarınız canınızı kurtarmayacak," diye araya girdi Safiya öfkeyle. "Bıçağımla derilerinizi yüze..."

Iseult, Merik'in daha önce hiç görmediği bir duygu patlamasıyla, "Yeter!" diye bağırdı. "Adamın Bağları zararsız."

Safi bunu duyduktan sonra sustu fakat Iseult'un önünden yürümeye devam etti.

"Oklarınızı indirin!" diye emretti Merik. bu sefer daha yüksek sesle bağırmıştı, daha öfkeliydi. "Ben Nubrevna prensiyim, Yoris, yoldan geçen herhangi biri değil."

Yoris, pelerinini indirmiş, harekete geçmek için hazır bekleyen Evrane'yi işaret ederek, "Peki o zaman bu kim?" diye sordu. Yoris'in bir işaretiyle savaşçılardan biri yayını getirip kendisine verdi, sonra geri gitti.

"Merhaba, Üstat Avcı."

Yoris, Merik'in arkasına geçerken, "Sen," diye cevap verdi. "Nihar haini. Buralarda seni pek sevmiyorlar."

Merik, palasını çekerken Evrane de öfkeyle kılıcını çekip yaşlı adamın sırtına doğrulttu.

"Yanımdakilerden birini bir daha aşağılarsan, Üstat Yoris, seni parçalara ayırırım," deyip palasını Yoris'in gömleği yırtılıncaya kadar soktu. Fazlasıyla öfkelenmişti ve Yoris, bir Nihar'lının öfkelendiğinde neye dönüşebileceğini iyi biliyordu. "Evrane, Nubrevna'nın gözcüsü ve kralın kardeşidir, sen de ona hak ettiği saygıyı göstereceksin."

"Şanını terk edip bir Car..."

Merik dizine bir tekme atınca adam yere yığıldı, oklar tekrar doğruldu.

Yoris yuvarlanan taşları andıran bir sesle kahkaha attı. Kafasını kaldırdı. "İşte benim bildiğim, tanıdığım prens! Sadece şu Matsi kızı tarafından büyülenip büyülenmediğini merak etmiştim, hepsi bu. Hepsi bu," dedi. Bir kahkaha daha attıktan sonra hızlıca ayağa kalktı.

Yaylarla oklar tekrar yere eğildi. Yoris de havaya bir ok fırlattıktan sonra, "Aciz kulunuzun yeni yurdunuza kadar size eşlik etmesine izin verin," dedi.

Merik palasını kınına sokarken, "Yeni mi?" diye sordu.

Yoris'in yüzüne sinsi bir gülümseme yayıldı. "Noden bu sene yüzümüze güldü, Majesteleri ve yalnızca bir aptal kendisine sunulanı reddeder."

Merik'in yüzüne vuran sabah güneşi onun gölgesini arkalarındaki çam ağaçlarına ve tozlu, sarı toprağa düşürüyordu. Safiya on adım arkasındaydı, en arkadaki Evrane'yle aralarında Iseult vardı.

Merik, gözünden ve kulağından ırak olduğu sürece *domna*'yı düşünmediğini fark edip rahatladı.

Ayağının dibinde dolaşmadığı sürece sıkıntı yoktu.

Fakat kızın ayak uydurup uydurmadığından emin olmak için sık sık arkasına bakmak zorunda kalıyordu. Iseult şikâyetçi olmamasına ve yavaşlamamasına rağmen, tamamıyla iyileşmiş değildi. Yüzü yorgunluktan sararmıştı ama muhabbetten de geri durmuyordu.

Ayrıca Jana'nın güvertesinde kendisine aptalca sorular soran kızdan eser kalmamıştı, ciddiyetle yürüyordu. Neler hissettiğini, hatta hissedip hissetmediğini tahmin etmek zordu.

Iseult ile Evrane'nin şansına, Yoris'in önyargılı savaşçıları peşlerinden birkaç kilometre yürüdükten sonra sessiz ormanın derinliklerinde gözden kaybolmuştu. Merik'in şansına, aynı askerler binlerce dönümlük bu hayalet ormanda dolaşıyorlardı.

Safiya kaçmaya kalkarsa savaşçılar dakikasında tepesine binerlerdi.

Fakat Merik zaten Safiya'nın kaçacağını düşünmüyordu. Hele henüz iyileşmemiş olan Iseult'u arkasında bırakıp asla kaçmazdı.

Grup yukarı doğru tırmanıyor ama sessiz manzara hiç değişmiyordu. Her taraf parçalanmış ağaçlarla ve güneşten beyazlaşmış dallarla dolu bir mezar gibiydi. Kuş cesetleriyle dolu toprak iskelet kadar kuruydu. Merik buraya ne zaman gelse sessizce hareket eder, başını sürekli dik tutardı.

Yoris'in böyle güdüleri yoktu. Merik'e beraber büyüdüğü insanları, sürekli bağıra çağıra anlatıyordu. Bir zamanlar Nihar

köşkünde yaşamış olan kadınlar ve erkekler, artık Yoris ve savaşçılarıyla beraber yeni evlerine taşınmışlardı.

Merik bütün gördüklerine rağmen, canlı bir şeyler bulacağı umudunu yitirmek istemiyordu. Bir parça liken, yosun, yeşil olduğu sürece ne bulursa alacaktı. Fakat durum tam da Kullen'e anlattığı gibiydi; hiçbir şey değişmemişti. Ölümün ve zehrin hüküm sürdüğü bu diyarlarda batıya veya doğuya hareket etmek hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Yoris yolun çatallandığı yere vardı. Sağa giden yol, Jadansi boyunca ilerliyor, sola gidense karanın iç taraflarına uzanıyordu. Merik'in aklına aniden bir şey takıldı. "Herkes taşındıysa Kullen'in annesi de gitti mi? Kullen onu ziyaret etmeyi düşünüyordu," dedi.

"Carill köşkte kaldı," diye cevap verdi Yoris. "O yüzden Kull onu bıraktığı yerde bulacak. Bize katılmayı reddeden tek kişi oydu. Zaten orası hiçbir zaman onun evi gibi olmamıştı. Yüreğinde hâlâ Aritvanya'lı olduğunu hissediyor." Soldaki yoldan kafasını sallaya sallaya aşağı inerken kemerinden bir matara çıkardı.

Merik de diğerlerinin kendilerini takip ettiğinden emin olmak için biraz bekledikten sonra Yoris'in peşine takıldı.

"Su ister misin?" dedi Yoris.

"Evet, lütfen." Merik'in dudakları kâğıt kadar kuruydu, dili damağına yapışıyordu. Yeryüzünün kuraklığı, vücudundaki bütün suyu söküp atmıştı sanki.

Yine de çok fazla içmemeye özen gösterdi. Yoris'in bugünlerde ne kadar içilebilir suyu olduğunu kim bilebilirdi?

"Şu yeni yeriniz," diye konuşmaya başladı matarayı geri

uzatırken. "Nihar köşküne çok uzak görünüyor. Bu kadar seyahat etmeye değiyor mu?"

Yoris yüzünde yine o sinsi gülümsemesiyle, "Evet," diye cevap verdi. "Sana bundan fazlasını anlatamam. Noden'in Hediyesi'ni kendi gözlerinle görmeni istiyorum. Yaşlı gözlerim orayı ilk gördüğünde bebekler gibi ağlamıştım."

"Ağladın mı?" diye sordu Merik merakla. Bu adamın ağladığını hayal etmek, bütün bu dağların yemyeşil olduğunu hayal etmekten daha zordu.

Yoris üç parmaklı sol elini sıktı. "Noden'in Mercan Tahtı üzerine yemin ederim ki sürekli gözyaşı döktüm, Majesteleri. Görünce siz de ağlayacaksınız, demedi demeyin." Yoris'in yüzündeki gülümseme geldiği gibi çabucak kayboldu. "Kralın sağlığı nasıl? Buralardayken pek haber alamıyoruz, fakat birkaç hafta önce daha kötüye gittiğini duydum," dedi.

"Yerinde sayıyor." diye cevap verdi kısaca Merik. *Yerinde sayıyor, Hermin'in uyarılarını dikkate almıyor ve muhtemelen Vivia'yı yaptığı korsanlıklar için ödüllendiriyor.*

Merik kaşla göz arasında çıkardığı gömleğiyle gözüne akan terleri sildi. Yanıyordu. Buharlaşıyordu. Lanet ceketini Jana'da bırakmadığı için pişmandı. Her şey zalim bir şaka gibiydi. Özenle koruduğu, Kraliyet donanmasının amirali olduğunu belirten altın kaplama düğmelerinden yansıyan her güneş ışını, Vivia'nın pis sırıtışını andırıyordu.

Yoris ile Merik yoldaki bir tepeciğin etrafından dolaştılar. Ölü orman, yerini çorak bir tepenin eteklerine bıraktı. İlk on adımdan sonra Merik'in topukları yanmaya başladı, çizmeleri de

taşların üzerinde sürekli kayıyordu. Yolun yarısında durup, arkadan gelen kızlara bakmak için gözlerine dolan teri tekrar sildi.

Safiya'yla göz göze geldiler ve Safiya bir şeyler söyleyecekmiş gibi dudaklarını aralayıp el salladı. Merik görmezlikten gelip gözlerini yere dikmiş olan Iseult'a bakmaya çalıştı. Yüzü bembeyaz kesilmişti. Simsiyah Bağ Cadısı pelerininin içinde, haddinden çok sıcakladığı anlaşılıyordu.

Son olarak Evrane'ye baktı. Merik gibi o da hırkasını çıkarmış elinde taşıyordu. Merik bunun Manastır yasalarına uymadığından emindi ama Evrane'ye hak vermemek elde değildi.

Merik daha mola vereceklerini söylemeden Evrane'nin adımları yavaşladı. Anlaşılmaz bir şeyler fısıldayıp doğu yönünü işaret etti. Safiya ve Iseult da durup Evrane'nin işaret ettiği yöne baktılar. Sonra yüzlerini gülümseme kapladı.

Merik de sola baktı, rahatlamıştı. Yürümeye o kadar odaklanmıştı ki doğu tarafında, turuncu sabahın ışıkları altında karaltısı görünen yüksek tepeye bakmayı akıl edememişti. İki tarafında bulunan yükseltiyle beraber, adeta bir tilki kafası gibi görünüyordu.

Cadılar Diyarı'nın Şifa Pınarı, Nubrevna'nın Büyük Şifa Pınarı'ydı. Yüzyıllarca önce, bu ulusun gurur kaynağıydı. Nubrevna'da çıkan Su Büyücüleri'nin en güçlüsüydü. Fakat insanlar göçmüşlerdi ve Şifa Pınarı ölmüştü. Şimdi, kıtada hâlâ yaşayan Su Büyücüleri varsa bile, muhtemelen Nubrevna'da bir tane bile yoktu.

Yoris, "Acele edin, Majesteleri," diye bağırıp Merik'i bu düşüncelerden uyandırdı. Çizmeleri sürekli kayıyor, dizleri kırılıyordu... Nihayet ağzı bir karış açık, bacakları çamura bulanmış bir halde zirveye ulaştı. Tepeye çıkmak için Yoris'in omzundan destek aldı.

Her yer yemyeşildi.

Orman hâlâ canlıydı; büyük bölümü nefes alıyordu ve tepenin dibinde filizlenmekte olan yeni bir orman daha vardı. Beyaz ve grinin hüküm sürdüğü dünyaya doğru tırmanıyorlardı. Ufkun ötesine uzanan bir nehri kucaklıyorlardı.

Gözüne otlayan koyunlar çarptı.

Koyunlar!

Boğazına bir kahkaha düğümlendi. Gözlerini tekrar, tekrar ve tekrar kırptı. İşte çocukluğunu geçirdiği topraklar buralardı. Orman, yaşam ve hayat. Onun memleketi *burasıydı.*

Yoris akarsuyun kıvrıldığı, kuşların, gerçek ve canlı kuşların oynaşıp öttüğü bir yeri işaret ederek, "Bu nehir tertemiz," dedi, "Oradan sonrasında da bizim köyümüz uzanıyor. Görebiliyor musun? Ağaçların arasındaki şu boşluk."

Merik, ağaçların arasındaki açıklığı görünceye kadar bakındı, otlayan sürünün hemen güneyindeydi. Açıklıkta çatılar ve bir tekne vardı.

Ters çevrilmiş bir tekne...

Dürbününü eline alıp bir de öyle baktı. Köyün merkezinde ters çevrilmiş, yuvarlak, geniş karınlı, bir bölümü güneşten ağarmış şeyin, bir yolcu gemisi olduğundan emin oldu. "Bu gemi de nereden geldi?" diye sordu şaşkınlıkla.

Yoris cevap vermeden, Merik'in arkasında atılan adımların ve hırıltılı nefeslerin sesleri gelmeye başladı. Safiya yanlarına gelmişti, saçları rüzgârla havada savruluyordu. Iseult'a tam arkasında durması için seslendi ve birazdan yanına geleceğini söyledi.

Merik'in parmakları dürbününe dolanmıştı. *Domna* her şeyi

bozuyordu; her zaman yaptığı gibi. Bir parça huzur istemek için kendisine doğru döndü.

Safiya gülümsüyordu. Nazikçe, "Burası yeni evin," dedi. Sonra çabucak, "Tanrın seni duydu." diye ekledi.

Merik'in ağzı kurumuştu. Rüzgâr, dalların oynaşması, Evrane ile Iseult'un ayak sesleri, hepsi uzaktan gelen donuk seslere dönmüştü.

Safiya yüzünü başka bir yöne çevirdi. O kadar sessizdi ki sanki Merik'le değil de kendi kendiyle konuşuyor gibiydi. "İnanamıyorum ama işte, kanıt tam karşımızda duruyor. Tanrın seni duymuş."

"Gerçekten duymuş," dedi Yoris.

Merik birden ürperdi. Yoris'in orada olduğunu unutmuştu. Evrane ile Iseult'un da tepeye tırmandıklarını unutmuştu. İçindeki her şeyi Safiya'nın gülümsemesinde yitirmişti. Sözlerinin gerçekliğinde. Neden onu *duymuştu*.

"Bu gemi," diye tekrar araya girdi Yoris, "Yaklaşık bir yıl önce gökyüzünden düştü. Bir şekilde rüzgâr tarafından taşınmış. Düştüğü zaman yeri öyle bir sarstı ki inanamazsın. Tam da gördüğün gibi tersyüz haldeydi, içindeki yiyecekler de pencerelerden sarkıyordu."

Merik kafasını salladı, bulundukları âna dönmeye çalışıyordu. "Peki, mürettebatı ne durumdaydı?"

"Güvertede kimse yoktu," diye cevap verdi Yoris. "Fakat parçalanma izleri vardı. Kökünden temizlediğimiz birkaç siyah leke ve dış yüzeyinde muhtemelen tilkilerin verdiği ufak tefek hasarlar. Hepsi bu."

Arkalarından bir çığlık kopunca Merik arkasını döndü. Evrane tepeye tırmanmış, ormanı ve canlılığı görmüştü.

Merik yanına varmadan önce yere kapandı ve elleriyle kuru toprağı eşeledi. Merik'i elinin bir hareketiyle başından savdı. Dua ediyordu, gözleri dolmuştu. Kısa süre sonra kir içinde kalmış yanaklarından aşağı yaşlar süzülmeye başladı.

Merik'in de gözleri doldu; çünkü çocukluğundan beri hem kendisinin hem de Evrane'nin, Kullen'in ve Yoris'in, *emek verdikleri, ter döktükleri ve mücadele ettikleri* şey buydu.

Evrane, "Nasıl?" diye mırıldandı. Buruşmuş hırkasını göğsüne bastırıp kafasını sallarken, *"Nasıl?"*

Yoris, Evrane'ye uzun zamandır güvenmiyor olsa da yumuşamıştı. Evrane Nihar'ın bu toprakları sevdiğini inkâr edemezdi.

Yoris yüksek sesle ama kibar bir dille, "Nehir temiz," dedi, "Nedenini nasılını bilmiyoruz, sadece gemiyi bulduğumuz zaman burayı ve etrafında yeşeren ormanı keşfettik. Ondan sonra da yeni bir köy kurmak için çok fazla zaman geçmesi gerekmedi. Ayrıca her hafta aramıza yeni aileler katılıyor."

Aileler. Merik bir anlığına bu kelimenin ne anlama geldiğini idrak edemedi... Aileler. Kadınlar ve çocukları. Böyle bir şey mümkün müydü?

Hemen sonra Merik nefesini kesecek bir şeyi fark etti. Yoris burayı yalnızca birkaç ay içinde yaratabildiyse kesintisiz bir gıda tedariki sayesinde kim bilir neler yapılır, neler üretilip inşa edilirdi?

Merik'in eli ceketine, cebindeki anlaşmaya gitti. Safiya'ya gözucuyla baktı. Safiya da kendisine baktı ve yüzündeki gülümseme daha da yayıldı.

Merik nefes almayı bir anlığına tamamen unuttu.

Sonra Safi, Iseult'un tepeye tırmanmasına yardım etmek için biraz kenara kaydı. Bu sayede, Merik'in akciğerleri de yeniden işlevlerini görmeye başladı. Düşünceleri tekrar netleşti, gömlek yeninin kuvvetle çekiştirildiğini hissedince de Evrane'ye elini uzattı.

"Gel. Hala. Oraya vardık sayılır."

Evrane yanaklarındaki kiri ve gözyaşlarını silmek yerine dağıtıyordu. Sonra gülümsemeyi unutmuş bir çocuk gibi gülmeye çalıştı.

Merik, halasını en son ne zaman gülerken gördüğünü hatırlamıyordu bile.

"Orası demek yeterli olmaz," deyip Merik'in elini tuttu. "Canımın içi, evladım, *evimize* varmak üzereyiz."

31

*

Woden'in Hediyesi, Safi'nin hayatında gördüğü *en mutlu* köydü. Iseult'la beraber Evrane'yi, Merik'i ve Yoris'i takip edip üzerinden geçtikleri eski köprünün altındaki nehir, altın sarısı kumların üzerinden yalpalayarak yol alıyordu. Köyün biraz daha dışında bulunan, saman çatılı ve etrafı kalaslarla desteklenmiş duvarlarla çevrili ahşap evlere doğru akıyordu. Evler yapıldıkları malzemeler kadar beyazdı. Safi'ye, ilk fırtınada nehre uçacaklarmış gibi geldi.

Fakat Nubrevna'lılar dirençli bir halktı. Bir fırtına evlerini alıp götürse yapacakları tek şey evi yeniden aynı şekilde inşa etmek olurdu. Tekrar tekrar.

Köprünün üzerinden bir serçe havalandı, evlerden birinin çatısından bir kuzgun sesi geldi. Nehrin yatağıysa dolgun yapraklı eğreltiotlarıyla kaplanmıştı.

Ayrıca Safi'nin yanından geçtiği *herkes* gülümsüyordu.

Elbette Safi'ye gülümsemiyorlardı; ona bakan gözler yalnız-

ca merak doluydu. Bir eliyle Safi'ye, bir eliyle de Evrane'nin pelerinine tutunarak yürüyen Iseult'a gülümsemedikleri de kesindi. Fakat Merik'e bakışları... Safi, prenslerini gördükleri zaman bu insanların yüzlerine yayılan o güzellik kadar masum bir şeyi daha önce hiç görmemişti. Büyü gücü, gerçeklik karşısında hiç böyle ezilmemişti.

Bu insanlar Merik'i seviyorlardı.

"Bayağı etkilenmiş görünüyorsun," dedi Iseult. Ten rengini ve saçlarını gizlemek için pelerininin kollarını ve başlığını olabildiğine çekmişti. Yavaş konuşuyor, ağır ağır nefes alıyordu ama bir tarafı ağrımadığı sürece Yoris'in götüreceği yere kadar yürümeye kararlıydı.

"Bağların kör bir adamın gözlerini açacak kadar parlak," diye devam etti Iseult. "Böyle konuşmam seni rahatsız ediyor mu? Belki yanlış düşünüyorumdur."

"Yanlış düşünmek mi?" Safi alaycı bir kahkaha attı. "Ne açıdan? *Sen* etkilenmedin mi?" diye sordu. Bakışlarını penceresiz, eski bir evin duvarlarına yaslamış yaşlı bir kadına çevirip, "Kadın, kralını gördüğü için *sevinçten ağlıyor*," dedi.

Iseult, "Şu bebek de ağlıyor!" diye cevap verip kalçasına asılmış bir çocukla yürüyen geniş kalçalı bir kadını gösterdi. "Nubrevna'lı gençlerin krallarına taptıkları belli oluyor."

Safi kuru bir sesle, "ha ha! Ciddiyim, Iseult. Sen insanların Dalmotti'de lonca efendilerine böyle davrandıklarına şahit oldun mu hiç? Açıkçası ben hiç görmedim. Ayrıca Praga'daki insanlar Cartorra'lı *dom*'larına ve *domna*'larına bu şekilde sevgi gösterisinde bulunmamışlardır," dedi. Kafasını sallayıp kendi diyarında

Eron amca yolda yürürken dönüp bakmayan insanlarının düşüncesini aklından uzaklaştırmaya çalıştı.

Safi'ye de dönüp bakmazlardı. Hayatı boyunca kendine bunu umursamadığını söylemişti. Köylülerin veya çiftçilerin kendisini sevip sevmemelerini, hatta bir selamı bile verip vermemelerini umursamadığını düşünürdü. Ayyaş amcası yüzünden kendisini suçlamaları da önemli değildi; adamın bekçisi değildi.

Fakat Nihar topraklarındaki insanların Merik'e bakışları, adanmışlıkları... Hayatında böyle bir şey görmemişti. Herhalde bu, bir insanın kendini halkına adamasıyla ilgiliydi.

Tabii ki artık Safi'nin insanları yoktu. Cartorra'ya dönmek intihar etmekle eşdeğerdi; en iyi ihtimalle Henrick'in şahsi Doğruluk Cadısı olurdu.

Merik bahçede oyalanıyordu. Etrafına insanlar toplanmaya başlamıştı. O yüzden Safi adımlarını yavaşlatıp durdu.

Iseult çok yorgun görünüyordu ama etrafına memnuniyetle bakıyor, nehre doğru gidiyordu.

Irmağın karşısında birileri yüksek sesle konuşuyor, sesi yanlarına kadar ulaşan çekiçleriyle yeni bir bina inşa ediyorlardı. Eski askerler gibi giyinmişlerdi ve arkalarındaki çam ağaçları rüzgârla oynaşıyorlardı.

Safi topuğunu yere vururken, "Daha çok Yoris'in adamları gibi görünüyorlar," dedi. "Sayıları çok fazla gibi, değil mi? Bu sabah bizi en az yirmi tanesi karşıladı ki bunlar yalnızca tünelin yanına konuşlananlardı. Burada daha da fazlası var." Köprüden karşıya geçmekte olan iki adamı işaret ederek, "Şu askerlerin hepsi Nihar'lı olamazlar. Habim'in söylediğine göre annemle ba-

bamın yaşadıkları ve Hasstrel ailesinin, hanedanların en güçlüsü olduğu dönemlerde bile asker sayıları elliyi geçmemiş."

"Dalmotti sınırındayız," diye cevap verdi Iseult. "Bu da akarsu çevresini savaş bölgesi haline getirir."

Safi yavaşça kafasını salladı. "Sanırım çorak olduğu için savaş tekrar başladığında savaşmak için seçilebilecek en güzel yer burası."

Iseult'un gözleri kocaman açıldı. "Tekrar başladığında mı? Ateşkes'in uzatılmayacağından emin misin?"

"Hayır ama eminim ki..." Safi inşaat alanından bir köpeğin hızla koştuğunu gördü. Ağzında kürklü, küçük bir şey vardı, avından memnun görünüyordu. "Veñaza'dayken," diye devam etti konuşmaya, kelimelerini özenle seçmeye çalışıyordu, "Eron amca savaşın yaklaştığını ama kendisinin savaşı durdurmak istediğini söylemişti. Mathew da Ateşkes'in erken bozulacağına dair bir şeyler söylemişti."

"Peki, kimse kimseyle anlaşmak istemiyorsa Ateşkes Zirvesi neden yapılıyor ki?"

"Emin değilim. Bildiğim bir şey varsa o da Henrick'in bu zirveyi, benimle *nişanlandığını* duyurmak için kullandığı." Safi bu kelimeyi ağzından çıkarmakta zorlanmıştı. "Ayrıca bu duyuru Eron amcanın planının altüst olmasına neden oldu," dedi.

Iseult ağırlığını diğer ayağının üstüne verirken pelerini hışırdadı. "Hımm. Marstok'lar senin Prens Merik'le beraber olduğunu bildiklerine göre, İmparator Henrick'in de bilmesi gerekir. Sanırım bu da iki imparatorluğun ânında buraya çöreklenmesine neden olur."

Safi'nin kollarındaki tüyler diken diken oldu. "İyi noktaya değindin," diye mırıldandı Iseult'a. Etrafını saran kumtaşı rengi korkuyu ve Cartorra'lılar ve Marstok'ların *buraya gelme* ihtimallerini göz ardı edemezdi.

Mesele bir Doğruluk Cadısı'nı birilerinin elinden kapmak olduğu zaman ateşkes hiç kimsenin umurunda olmazdı.

Safi elindeki Yüz Ada haritasını inceleyen Merik'e, "Acele etmeliyiz," dedi. Merik'in Jana'daki kamarasına benzeyen pencereli bir odada birbirlerine birkaç adım uzakta duruyorlardı ve odanın Merik'in kamarasından tek farkı ters durmasıydı. Duvarlar dışarıya doğru eğilmek yerine içeriye kıvrılmışlardı. Kapı da yerden bir ayak yüksekteydi, tırmanabilmek için yüksek bir merdivene neredeyse zıplamak gerekiyordu.

Safi, Merik'in halkı daha sonra da selamlayabileceğini söyleyerek Merik ile Yoris'i Noden'in Hediyesi'nden çabucak ayrılmaya ikna ettikten sonra, Yoris herkesi Safi'nin görür görmez kahkaha attığı büyük bir savaş gemisine toplamıştı.

Gemi kıç güvertesinin üzerinde duruyordu, ayrıca düz durabilmesi için baş kasaradan da desteklenmişti. Ortasında açık bir koridor vardı ve ana güverte şimdi tavanın yerini almıştı. Ambara rahat çıkılabilsin diye ek merdivenler de koyulmuştu. Ayrıca bir zamanlar kaptan köşkü olan yere de sağlam merdivenler yapılmıştı.

Yoris, Evrane ve Iseult'la beraber yiyecek getirmeye giderken, Safi de Merik'i ortasında tıpkı Jana'daki gibi üzeri harita-

larla dolu bir masanın bulunduğu kaptan köşküne doğru takip ediyordu. Pencerelerde cam yoktu, fakat açık kalaslar dışarının gündelik gürültüsünü içeri davet ediyor, esintiyi de esirgemiyordu. Geminin duvarları inceydi, öğle üzeri sıcağı bunaltıcıydı ve Safi içerideyken, dışarıda olduğundan çok daha fazla terlediğini fark etti. Müşkülpesent Merik bile ceketini çıkarıp gömleğinin kollarını katlamıştı.

"Cartorra'lılar muhtemelen beni arıyorlar," diye konuşmaya başladı Safi. Merik, transa girmiş gibi odaklandığı haritalardan kafasını kaldırma gereği duymadı. "En kısa zamanda Lejna'ya doğru yola çıkmalıyız, Prens. Ne kadar sürer?"

"Gece mola verirsek tam bir gün."

"O zaman hiç durmayalım."

Merik dişlerini sıktı, sonra gözlerini Safi'ye çevirdi. "Öyle bir şansımız yok, *domna*. Yoris bize ancak iki at verebilir, bu da demek oluyor ki Iseult da gelirse ..."

"Elbette gelecek!"

"Bir de Evrane gelirse, ki eminim gelecektir, her iki kişiye bir at düşer ve bu durumda gece atların dinlenmesi için durmak zorunda kalırız. Ayrıca Nihar mağarasını kimse bulamaz, kimse kıyıyı geçip yanımıza yaklaşamaz," dedi. Merik yanındaki sandalyenin üzerinde duran ceketine eğildi ve ceplerini biraz karıştırdıktan sonra tanıdık, buruşmuş bir kâğıt çıkardı.

Sinir bozacak kadar yavaş hareketlerle kâğıdı haritanın yanına bıraktı. Sonra masanın ortasında duran bir kaptan bir parça kuru ekmek alıp ağzına attı.

Safi'nin içi doldu. "Sanırım bana hâlâ kızgınsın," dedi.

Merik cevap vermedi, sadece ekmeği daha hızlı çiğnemeye ve önündeki haritaya bakmaya devam etti.

Safi, Merik'e doğru bir adım yaklaştı ve kendini kontrol etmeye çalışarak, "Hak ediyorum," diye devam etti. Sonunda Merik'le baş başa konuşma ve *her şey için* özür dileme fırsatı doğmuştu. Bu sefer kaçamazdı, etraflarında rahatsızlık verecek hiç kimse yoktu. "Bir hata yaptım," diye ekledi. Samimiyetini göstermek istiyordu.

Merik bir bardak su içtikten sonra kendisine hiç yakışmayacak şekilde ağzını sildi. Sonra gözlerini Safi'ye dikti. "Bir hata deyince kulağa kazara yapılmış gibi geliyor, *domna*. Mürettebatıma ve ikinci kaptanıma yaptığın şeyin kasıtlı garez olduğuna karar verildi," dedi.

"Kasıtlı *ne*?" Safi'nin yüzüne bir tiksinti ve şaşkınlık ifadesi yayıldı. "Bu doğru değil, Prens. Kullen'i ya da adamlarını tehlikeye atmak istemiyordum ve güçlerim bana söylediğin şeye aslında senin de inanmadığını söylüyor," dedi.

Bu son söylediği söz Merik'i susturdu ama Merik'in burun delikleri hâlâ açıktı ve kesik kesik solumayı sürdürüyordu. *Su içiyor olsaydı muhtemelen tıkanırdı*, diye düşündü Safi.

Safi, Merik'in ceketinin bulunduğu sandalyenin etrafından dolandı.

Merik hemen birkaç adım geriledi. Haritayla antlaşma metni, masanın üstünde duruyorlardı.

Safi yüzünü ekşiterek Merik'e doğru üç adım daha attı.

Merik çabucak masanın karşı tarafına geçti.

Safi öfkelenmişti. "Gerçekten, etrafında olmam seni bu kadar mı rahatsız ediyor?"

"Evet."

"Sadece anlaşmayı görmek istiyorum," deyip ellerini kaldırdı. "Amcamın senden ve *benden* ne istediğini bilmem gerekmiyor mu?"

Merik'in yüzü bir duvar gibi hissizdi ama aynı zamanda bir kabullenmişlik ifadesi de vardı. Safi tekrar masanın etrafından dolanırken bu sefer yerinden kıpırdamadı. Sadece omuzları kulaklarına kadar yükseldi, nefes alış verişleri Safi'nin hayal edemeyeceği kadar hızlandı.

"Sakin ol," dedi anlaşmaya göz atarken. "Isırmam."

"O halde vahşi aslanımız evcilleşmiş diyebiliriz, değil mi?"

Safi aniden, "Şuna bak," diye bağırdı. Kedi gibi gülümsüyordu. "Çok da komikmiş küçük beyimiz."

Merik de, "Şuna bak! Konuyu nasıl da değiştirmeye çalışıyor," diye cevap verdi. Parmağıyla anlaşmayı işaret edip, "Şu lanetli anlaşmayı oku ve buradan git, *domna*," dedi.

Gülümsemesi yerini dik dik bakan gözlere bırakırken öne doğru eğildi ve dirseklerini masaya dayayıp anlaşmayı hayatında ilk defa okuyormuş gibi davranmaya çalıştı.

Ancak bu seferki *farklı* bir okumaydı. Kontratın dili değiştirilmemişti ama Safi'nin okurken hissettikleri, boğazının düğümlenmesi tam tersini söylüyordu.

Merik Nihar, yolcuyu Lejna'ya getirmekte başarısız olursa yolcunun burnu bile kanasa ya da yolcu ölürse anlaşmanın ikinci sayfasındaki bütün maddeler feshedilecektir.

Dizleri titremeye başladı. Deniz tilkileriyle savaşırken az

kalsın "burnu kanıyordu" ve hatta az kalsın ölüyordu. Yine de Iseult için aynısını tekrar yapardı. Elbette başka türlü *davranabilirdi*. Kendisini düşünüp riskleri hesaplayıp o işe kalkışmaktan vazgeçebilirdi ama yapmamıştı.

Safi'yi *en çok* kızdıran şey, amcasının anlaşmaya bu maddeyi koymuş olmasıydı ki kendisini kılıç çekip büyü yapmaya iten şey de buydu.

Yutkundu, gırtlağına kadar öfkeyle doldu. "Amcam tam bir düzenbaz. Burnu bile kanarsa ne demek? Çok basit bir şeyden dolayı bile burun kanayabilir. O da bunu biliyor, eminim ki bu maddeyi kasten yazdı. Özür dilerim."

Odanın bunaltıcı sıcaklığı daha da artmıştı. Safi özür diledikten sonra Merik birkaç uzun kalp atışı süresi boyunca kendisine dikkatle baktı.

Sonra dudaklarına bir gülümseme yayıldı. "Amcan adına özür dilediğini sanmıyorum. En azından sadece onun için değil bu özür."

Safi dudaklarını ısırıp Merik'in bakışlarına karşılık verdi. Neler hissettiğini göstermek istiyordu. Gözlerindeki pişmanlığı okumasını istiyordu.

Merik'in gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı ve kafasını Safi'nin özrünü kabul etmiş *gibi* eğerek kontrata baktı. "Amcan kısaca zarar görmemeni istiyor. Bu noktayı özellikle vurguladı ve aslına bakarsan yeğeninin sağlığını önemsemesi kadar doğal bir şey yok."

Safi elini umursamaz bir biçimde sallayarak, "Amcam dört yerimden bıçaklanmış olsam ve vücuduma yüzlerce ok saplanmış

olsa bile beni sağlıklı sayardı. Beni sakatlayabilirdin, Prens ve amcam, muhtemelen kılını bile kıpırdatmazdı," dedi.

Merik kahkaha atıp, "Yine de bunu denemeyelim, tamam mı?" dedi. İç geçirerek öne eğildi ve elini Safi'nin sol eline yaklaştırdı. Elleri neredeyse birbirine değiyordu. Kokusu Safi'nin burun deliklerine doldu. *Tuzlu su, ter ve sandal ağacı kokusu...*

O kadar da kötü bir koku değildi. Safi gözlerini, Merik'in neredeyse kendi bileğinin iki katı kadar kalın olan bileklerinden ve dirseğiyle bileği arasında düzgünce uzamış olan tüylerden alamıyordu.

Merik sakin ve dikkatli bir dille, "Peki, ya nişanlın? Yüzlerce okla delik deşik olsaydın İmparator Henrick ne hissederdi sence?" diye sordu.

Safi'nin kanı bir anda kaynadı ve sıcaklığı kulaklarına kadar ulaştı. Merik neden Henrick'i soruyordu? Neden Safi, dünyanın geleceği sanki vereceği cevapta gizliymiş gibi hissediyordu?

Sonunda konuşmaya çalıştığı zaman sesi bir yay teli kadar gergin çıktı. "Henrick benim nişanlım değil. Bunu yapamam. *Yapmayacağım.* Bir dakika, baloda seninle dans ediyordum, sonra..." Sert bir kahkaha patlattı. "Sonra İmparator Henrick gelecekteki karısı olacağımı açıkladı," dedi.

Merik'in soluk alış verişleri hızlandı. "Önceden bundan haberin olmadığını mı söylemek istiyorsun?"

Safi kafasını salladı. Merik'le göz göze gelmemeye çalışıyordu. "Bu şekilde vahşi bir kaçış planı olduğundan da haberim yoktu. Büyük planlardan bahsetmişti bana ama milyonlarca kere düşünsem Veñaza'dan kaçırılacağımı, bir Kan Cadısı tarafından

tuzağa düşürüleceğimi ve senin gemine binmek zorunda kalacağımı tahmin edemezdim. Geniş, sonsuz bir şaşkınlıklar silsilesiydi bütün yaşadıklarım. En azından beni Henrick'in pençesinden uzak tuttu," dedi. Bir kahkaha daha atıp haritalara bakmak için öne eğildi. Odanın enerjisi ellerinden kayıp Merik'in ellerine doğru akıyor gibiydi.

Derken Merik'in eli haritanın üst taraflarında yılan gibi kıvrılan mavi bir çizgiye doğru gitti. Sonra Safi'nin eline değdi.

Sözde kazayla olmuştu ama Safi, Merik'in hareketlerini dikkatle izlemişti; kazara olmadığını biliyordu.

"Kampı burada kuracağız," dedi. "Yoris, nehrin bu kısmında suyun temiz olduğunu söyledi."

Safi başıyla onayladı. Kalbi boğazında atıyordu, hareketleri dengesizleşmişti. Ateşlendi, Merik'le göz göze gelmekten kaçınıyordu. Aslında gözleri hariç yüzünün her tarafına bakıyordu.

Yanağında ve dudak çukurlarında iki günlük sakal vardı. Kaşlarının arası kırışıktı ama kaş çattığından değil, ciddiyettendi. Safi'nin dikkatini en çok çeken şey Merik'in boğazındaki oyuktu, daha doğrusu orada atan nabzıydı.

Sonunda kaçamak bir bakış atmaya cesaret etti ve Merik'in de kendisine baktığını, gözlerini dudaklarıyla boynu arasında gezdirdiğini gördü.

Kapı açıldı. Ayağa fırladılar.

Evrane içeri girdi ama geriye doğru çabuk bir adım attı. "Ben, yanlış zamanda mı geldim?"

Aynı anda, "*Hayır,*" diye cevap verdiler ve birbirlerinden iki adım uzaklaştılar. Sonra bir adım daha.

Evrane'nin arkasından Iseult geldi. Yüzü bembeyazdı, Carawen başlığı arkasından sarkıyordu. Kusacakmış veya bayılmak üzereymiş gibi duruyordu ya da sanki her ikisi aynı anda olacaktı.

Safi, Iseult'un yanına koşup elini tuttu, onu sandalyeye doğru götürdü. Başlığını çıkarıp Evrane'ye uzattı. "Çok terliyorsun. Rahatsız mısın?" diye sordu.

"Sadece biraz dinlenmem lazım," diye cevap verdi Iseult. Sonra kendisine bir bardak su uzatan Merik'e başını sallayarak teşekkür etti.

"Dinlenmekten daha fazlasına ihtiyacı var," dedi Evrane, "Şifaya ihtiyacı var."

Safi korkuyla ürperdi. "Ateş Cadısı şifası mı?"

Evrane, Safi'yi rahatlatmak için, "Ateş Cadısı şifası değil," diye çabucak cevap verdi, "Ama benim yapabileceğimden daha fazlası gerekiyor. Günlerdir gücüm tükeniyor, bitkinim," diye devam etti. Sonra bakışlarını Merik'e çevirerek, "Şifa Pınarı'na gidersek, bir şeyler yapabilirim." dedi.

Merik kaskatı kesilirken kaşlarının arasındaki kırışıklıklar daha da derinleşti. "Pınar yüzyıllardır kimseyi tedavi etmedi," dedi.

"Belki büyü gücümü artırabilir," diye ısrar etti Evrane. "En azından suyun temiz olduğu yerde Iseult'un yarasını yıkarız."

"Çok uzak değil," diye araya girdi yeni bir ses. Yoris gelmişti. Diz hizasındaki eşikten atlayıp eliyle dizini ovaladı. "Nehir boyunca ilerleyen bir yol var. On dakika içinde yetişebiliriz," dedi.

Merik, "Adamların ne durumda," diye sorarken kaşları çatıktı. "Nehirde devriyeye çıkıyorlar mı?"

"Tabii ki. Nihar topraklarının ucuna kadar."

Bir sessizlik oldu. Sonra Merik kafasını salladı. Sakinleşmişti. "Hala," dedi Evrane'ye dönerek, "Iseult'u Şifa Pınarı'na götürebilirsin. İyileştirebilirsen iyileştir, daha sonra yanınıza geleceğim."

Evrane rahat bir nefes verdi. "Teşekkürler, Merik." Elini Iseult'un sırtına attı. "Hadi. Yavaş yavaş gidelim." Safi, Iseult'un peşinden gitmek için ayağa kalktı, sonra durdu.

Kendisine bakan Merik'e döndü. "Ben de onlarla gitmek istiyorum ama anlaşma açısından bir sorun teşkil ediyorsa gitmem."

Merik duruşunu hafifçe dikleştirdi, Safi'nin anlaşmayı ve *kendisini* umursadığına şaşırmıştı. "Hayır, sorun olmaz." Safi'ye doğru bir adım attı, yavaşça sol bileğini parmaklarının arasına aldı. Safi'nin itiraz etmediğini görünce de onun elini kaldırıp, avucunu yukarı çevirdi.

"Fakat kaçarsan..." Sesi Safi'nin göğsünde hafifçe titreşti. "Peşini asla bırakmam ve seni mutlaka yakalarım."

Safi, "Ha?" diyerek kaşlarından birini çattı. Merik'in içini ürperttiğini sezdirmemeye çalışıyordu. Sesinin karnını gıdıkladığını ve heyecanlandırdığını belli etmemeye uğraştı. "Bu bir söz mü, Prens?" diye sordu.

Merik hafifçe güldü, sonra parmakları Safi'nin bileğinin üstüne kaydı. Başparmağı Safi'nin avuç içinde bir ateş yaktı. Derken elini hiç tutmamış gibi bir tavırla bıraktı.

"Evet, *Domna* Safiya, söz."

"Safi," diye karşılı verdi. Sesinin düzgün çıkması ve Merik'in gülümsemesi hoşuna gitti. "Bana Safi diyebilirsin."

Sonra dönüp Iseult ve Evrane'yle birlikte Nubrevna'nın Büyük Şifa Pınarı'na doğru yürümeye başladı.

Büyük Şifa Pınarı'na giden yol zorluydu ve daha Noden'in Hediyesi görüş açılarından çıkmadan Iseult kolunu kaldıramayacak hale gelmişti. Aslında Evrane'nin doğru yolu seçtiğinden bile şüpheliydi. Dik, devasa ısırganlarla dolu bir yoldu, böcek ve kuş sesleri çok yüksek bir uğultu yaratıyordu. Iseult'a bu titreşimler yüzünden kaburgası parçalanacakmış gibi geliyordu.

İşin en zor kısmı Büyük Şifa Pınarı'nın bulunduğu zirveye giden dik yokuşu tırmanmaktı. Tamamen nefes nefese kalmış olsa da Evrane ile Safi'nin yardımıyla sonunda kara kayanın bulunduğu zirveye çıkabildi ve şaşkınlıkla yutkundu.

Artık Büyük Şifa Pınarı'nın yanındaydı. Cadı Toprakları'nın *Büyük* Şifa Pınarı. Carawen kitabında okuduklarından aklında hayal meyal bir şeyler kalmıştı ama şu an bulunduğu yer, gerçekti.

Kitaptakinden çok *daha fazlasıydı*. Hiçbir ressam bu köşeleri, gölgeleri, canlılığı resmedemezdi.

Yapraksız kalmış gövdeleriyle altı servi ağacının etrafını düzgünce çevrelediği daracık haznenin içinde, keskin taşlı dibini dolduracak kadar su vardı. Şifa Pınarı'nın çevresini saran yol, kitapta gri görünüyordu ama Iseult şimdi yolun antik beyazın milyonlarca tonunu içerdiğini görüyordu. Pınar'ın taş sırtının ötesinde sonsuz ve mavi, fakat tuhaf bir biçimde sakin Jadansi Denizi uzanıyordu. Pınar'ın yüzeyinde yalnızca hafif, tuzlu bir rüzgâr esintisinin yarattığı dalgalanma vardı.

"Toprak Şifa Pınarı'na hiç benzemiyor," dedi Safi. Yüz ifadesi ve Bağları, Iseult'un tahmin ettiği gibi hürmetle ışıldıyordu.

Evrane,"Her Şifa Pınarı farklıdır. Carawen Manastırı'ndaki pınar Sirmaya Dağları'nın yüksek bir zirvesinde ve tamamen karla kaplıdır. Yanında çam ağaçları vardır, ölü serviler değil," diye açıkladı. Soru soran gözlerle Safi'ye baktı. "Toprak Şifa Pınarı nasıldı?"

"Bir kayanın altındaydı." Anılarını kurcalarken bakışlarını uzaklara çevirdi. "Yanında altı kayın ağacı ile ayrıca Şifa Pınarı'nı besleyen bir şelale vardı ama sadece yağmur yağdığı zaman akıyordu."

Evrane bildiğini belirtmek için kafasını salladı. "Aynısı burada da var," dedi. Taşın doğu sırtındaki minik göleti işaret etti. "Eskiden nehre doğru akardı ama şimdi yalnızca fırtınada akıyor."

Kanyonun nasıl bir şey olduğunu merak eden Iseult, "Bakabilir miyiz?" diye sordu. Kitapta ondan bahsetmemişlerdi.

"Öncesinde biraz dinlenmek istemez misin?" diye sordu Safi kaşlarını çatarak. Bağları endişeyle ışıldıyordu. "Yoksa tedavi olmak mı istersin?"

"Evet," diye mırıldandı Evrane. Elini Iseult'un sırtına atarak, suya doğru giden yolda bulunan bir rampanın üzerinden geçmesine yardım etti. "Hadi, kıyafetlerini çıkaralım ve sonra da Şifa Pınarı'na girelim," dedi.

"Çıplak mı?" Kanının yüzünden çekildiğini hissetti. Topuklarını yassı döşeme taşlarına sıkıca bastırdı.

Evrane, Iseult'u ileriye doğru iterken, "Yaralarından fazlasını temizlememek zorundayız," diye ısrar etti. "Ayrıca bu Şifa

Pınarı'nda işine yarayacak bir büyü kalmışsa, derinin suya olabildiğince temas etmesi gerekiyor," dedi ve aklına sonradan gelmiş gibi, "İstersen iç çamaşırlarını çıkarmayabilirsin," diye ekledi.

Safi gömleğinin eteğini tutup, "Ben de seninle soyunacağım," dedi. Gömleği yüzünün önünden kayarken, "Birileri gelirse etraflarında dans edip dikkatlerini dağıtırım," diye devam etti.

Iseult kendini zorlayarak gülümsedi. "Peki. Sen kazandın. Her zamanki gibi."

Safi, gömleğini yerdeki taşların üzerine bıraktıktan sonra Iseult da kendi gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Kısa süre sonra kızların ikisi de iç çamaşırlarıyla kalmışlardı, Bağları boyunlarında parlıyordu. Su buz gibiydi, Safi, Iseult'a rampaya oturması için yardım ederken Evrane de soyundu.

Keşiş, Şifa Pınarı'nın içine süzüldüğünde, ürperen teninin etrafında hafif bir hale oluştu. "Elini ver bana, Iseult. Acını donduracağım, böylece yüzebilirsin."

Safi, "Yüzmek mi?" diye ileri atıldı. "Neden yüzmesi gerekiyor ki?"

"Şifa Pınarı'nın iyileştirme konusunda en güçlü yeri ortasıdır. Suyun kaynağına dokunabilirse tamamen iyileşir."

Safi, Iseult'un sol elini tuttu. "Suyun dibine ulaşmana yardım edeceğim. Onca deniz tilkisiyle sığ suda boğulmak için dövüşmedim," dedi.

Iseult yüzmeye pek niyetli olmasa da elini Evrane'ye uzattı. Kısa süre sonra o tanıdık sıcaklığın kollarını, omuzlarını ve parmaklarını sardığını, yüz çizgilerinin gittikçe gerildiğini hissetti. Ciğerleri birkaç saat öncesine oranla havayı daha rahat çekiyordu.

Omzunu kaldırdı, elini düzleştirdi. Sonra derin bir üzüntüyle iç geçirdi. "Keşke acıyı bu kadar çabuk geçiren taşlar yapsalardı," dedi.

Evrane alnını kırıştırdı. "Yapıyorlar. Sen bir tanesini kullandın, ah, şakaydı."

Iseult hafifçe gülümsedi. Evrane de Iseult'un yaptığı şakayı anlamaya başlamıştı. Safi kahkahalarla gülüyordu. Sonra Iseult'u da çekerek Şifa Pınarı'nın ortasına doğru yüzmeye başladı.

Kuyunun ortasına kadar kurbağa gibi yüzerek suyu püskürte püskürte gittiler. "Sadece suyun üstünde dur," dedi Safi. "Ben seni dibe çekeceğim."

"Tek başıma halledebilirim."

"Umurumda değil. Acıyı hissetmiyor olman orada olmadığı anlamına gelmiyor. Şimdi nefesini tut."

Iseult derin bir nefes aldı, göğsü büyüdü...

Safi suya daldı ve çıkardığı baloncuklar eşliğinde Iseult'u aşağı çekmeye başladı. Iseult gözlerini açtı. Ayağını hafifçe oynatıp aşağıya doğru gitmeye başladı.

Iseult suyun kaynağını nasıl bulabileceklerini bilmiyordu. Şifa Pınarı'nın her tarafında kayalar vardı; kayalar, taşlar ve kayalar... Fakat içinde bir şeylerin kıpırdandığını hissetti. Tek bir yöne, doğru yöne, gittikçe sertleşerek kıvrılan bir sicimdi.

Basınç kulağını uğuldatıyor, gözlerine vuruyordu. Her kulaçta su daha da soğuyor, Iseult'un Safi'ye tutunması zorlaşıyordu. Henüz yolun yarısındayken Iseult'un ciğerleri yanmaya başladı.

Sonra dibe vardılar. Taşlara önce Safi dokundu, sonra da Iseult...

Parmakları bir şeylere çarptı. Ne olduğunu göremedi ama dokunduğu şey vücuduna durağan bir enerji yaydı.

Kırmızı bir ışık yanıp söndü. Sonra tekrar yanıp söndü, bu sefer daha parlaktı. İkisinin de Bağları ışıldayıp sönmeye başladı.

İşte tam o sırada olan oldu. *Bom!* Bir patlama Iseult'u çekmeye, akciğerlerini sıkıştırmaya başladı ama Iseult, Safi'yi bırakmadı. Safi de onu tutuyordu. Bir anda, suyun kendilerini yukarı doğru itmesiyle beraber yüzeye çıkmaya başladılar.

Suyun üstündeydiler. Kıyıya sürekli dalgalar vuruyordu. Safi sürekli öksürüyordu. Şifa Pınarı'nın suyunun soğukluğundan ve şaşkınlıktan afallamıştı. Bir de vücudunda dolaşan elektrikten dolayı titriyordu.

Aniden yanında gri saçlı bir baş belirdi. "Hadi!" Evrane, Iseult'u elinden tutup rampaya taşıdı.

"Neler oluyor?" diye bağıran Safi, arkadan gelmeye çalışıyordu.

"Deprem," diye cevap verdi Evrane. Iseult ayağıyla bir taşı kendisine doğru çekti. Evrane'yle Safi de aynı şeyi yaptılar. Şifa Pınarı yanlarında hâlâ köpürüyor, sularını püskürtüyor, dalgalanıyordu.

Evrane, nefes nefeseydi. "Sizi uyarmam gerekirdi," dedi. "Ara ara sarsıntılar olur." Su sakinleşmeye başlamıştı, toprak bir kere daha eski haline dönüyordu. Fakat Iseult gözlerini Evrane'nin Bağlarına dikmişti. Kızların güvenliği ya da deprem yüzünden korkmamıştı, korku rengiyle ışıldamıyorlardı.

Evrane'nin Bağları göz kamaştırıcı bir günbatımı pembesiyle ışıldıyorlardı.

Hayretler içinde bu düşüncelere dalmışken Evrane'nin koyu renk gözlerinden yaşların aktığını gördü.

Safi, Iseult'u omzundan tutup Evrane'den uzaklaştırırken, "İyi misin?" diye sordu.

"Oh! Hımm..." Elini uzatıp kaslarını ve eklemlerini kontrol etti, "Evet. Daha iyiyim," dedi. Aslında tüm vücudu daha iyiydi. Binlerce kilometre koşabilecekmiş ya da Habim'in en güç talimlerini bile rahatça halledebilecekmiş gibi hissediyordu.

Baldırlarına çarpan her su damlasıyla içinin garip, sonsuz bir neşeyle dolup taştığını hissetti. Kuyunun üstünden hafif bir yel esiyor, Evrane'nin Bağları mutlulukla ışıldıyordu.

32

*

"Sahile gitti," dedi Aeduan. Leopold'un kapısında bekliyordu. Kamaranın, kendi kamarasından büyük olmamasına şaşırmıştı. Aksine daha küçüktü, prensin sandıkları dizilmişti ve düzinelerce rengârenk ciltli destanlar her yeri kaplıyordu.

Leopold'un sersemlemiş bir halde uzandığı ufak karyolanın üzerine güneş ışığı vuruyordu. "Kim ne yaptı, keşiş?" diye sordu.

"Safiya denen kız sahile gitti ve şu an gemin uzaklarda, doğuya doğru yelken..."

Leopold yataktan fırlarken, yorgan havaya uçtu. "Bunu neden bana söylüyorsun? Kaptanına söyle! Ya da dur... Kaptana ben söyleyeyim!" diye bağırdı. Geceliğini bulmak için etrafa bakınırken, "Gidip söylemeden öne giyinmeliyim tabii ki," dedi.

"Ben söylerim," diye cevap verdi Aeduan. Prensin bu saate kadar neden uyuduğunu anlayamamıştı. Adamın giyim kuşamına bu kadar özenmesine hiç anlam veremiyordu.

Aeduan çabucak dümen yekesine çıktı. Onu gören denizci-

ler geri çekilirken bozuk bir Cartorra lisanıyla konuşuyor, parmakları şeytanı işaret eder gibi uzanıyordu. Aeduan hiçbirini umursamıyordu. *Domna* kuzeye doğru gidiyordu, kuzey demek kara demekti.

Kara demek de zaman tükeniyor demekti.

Kaptan, "Kıyıya gitmemi istiyorsun da *nereye?*" diye öfkeli bir sesle sordu. Aeduan sağırmış gibi yüksek sesle konuşuyordu. Eline bir dürbün alıp gemiye baktı. "Burada demir atabileceğimiz bir yer yok."

"İleri." Aeduan dalgaların arasından görünen keskin bir kayayı işaret etti. "Nubrevna'lılar bunun ardına gitti. Bizim de gitmemiz gerekiyor."

"İmkânsız," diye karşı çıktı kaptan. "Çarpıp birkaç dakika içinde batarız."

Aeduan dürbünü kaptanın elinden aldıktan sonra azgın dalgalarla çevrilmiş olan kaya parçasına odaklandı. Cartorran gemileri hızla ilerliyordu ve kısa süre sonra görüş mesafelerinden çıkacaklardı. Kaptan da burada demirlemenin imkânsız olduğunu söylerken haklı gibiydi...

Fakat göründüğü kadar imkânsız da olmayabilirdi.

Gemi yanından geçerken Aeduan, kayanın arkasını görebilmişti. Kayanın ilerisinde bir boşluk vardı. Bir koya benziyordu.

Aeduan dürbünü kaptana uzattı ama kaptan almadı. Dürbün yere düşünce kaptan bir küfür savurdu.

Aeduan, aptalın teki olduğunu düşündüğü kaptana aldırmıyordu. Göğsü şişebildiği kadar şişinceye kadar derin bir nefes aldı ve büyüsü, Safiya'nın kanının buzdan gerçekliğine saplandı.

Körfezi geçip karaya çıkmış, sonra da doğuya yönelmiş ama uzaklaşmamıştı. Kokusu hâlâ tazeydi.

Vücudunu bir heyecan dalgası sardı. Kanı kaynıyordu. Yeterince hızlı hareket ederse Doğruluk Cadısı'nı bugün yakalayabilirdi.

Tabii Nomatsi kızını da.

"Bir Rüzgâr Cadısı'na ihtiyacım var," dedi kaptana dönerek. Aynı zamanda büyü gücünü de ayık tutmayı çalışıyordu. Taleplerini söyler söylemez gözleri kırmızıya kesti. "Bir ya da birkaç Rüzgâr Cadısı. Yanımdakilerle beraber beni kaç tanesi uçurabilecekse o kadarı." *Yanımdaki paralarla beraber.*

Kaptan kaskatı kesildi, gözlerini kıstı. Fakat sonra arkalarından bir ses duydular.

"Keşişin dediğini yap, Kaptan. Bizi en kısa zamanda kıyıya çıkar."

Yavaşça döndü. Karşısındaki, şimdi hiç de pratik bir tercih sayılmayacak deri bir elbise giyinmiş olan Prens Leopold'du.

"Biz mi?" diye sordu Aeduan. "Sekiz Cehennem Ozanı'na yetecek yerimiz yok ..."

"Cehennem Ozanları yok, keşiş." Elini saçlarına atıp Nubrevna'nın dağlarına baktı. "Safiya, amcamın nişanlısı, o yüzden geliyorum sizinle. Tek başıma."

Aeduan'ın boynu hayal kırıklığıyla büküldü. "Beni yavaşlatırsın," dedi sonunda. Resmi konuşmaktan bıkmıştı.

Leopold sahte bir gülümsemeyle yüzüne baktı. "Belki de seni şaşırtırım," dedi.

Aeduan, prens yüzünden altından daha değerli, bir sürü za-

man kaybetti. En başta, bir omuz çantasını hazırlamak asırlarını almıştı, kılıcını bağlamasıysa bir ömür sürmüştü. Sonra da Cehennem Ozanları'nın komutanıyla, sadece tanrıların anlayacağı saçma sapan şeyleri konuşup durmuşlardı.

Bütün bunlar olurken Aeduan kıç güvertede durmuş, yumruklarını sıkmış, prensin yavaşlığına sövüp durmuştu.

Rüzgâr Cadıları sonunda herkesi kotradan uçurduğu zaman Aeduan hızlarının nihayet artacağını düşünmüştü ama öyle olmadı. En yakın kayalık zirveye ayakları değdiği zaman, Leopold daha önce prense de anlattığı emirleri Rüzgâr Cadılarına anlatmaktan bıkıp usanmıştı. Leopold'un ve onun amcasının nişanlısını nerede ve ne zaman ele geçireceği konusunda Cehennem Ozanlarını harekete geçirmeye yarayacak, Söz Büyüsü'yle efsunlanmış bir parşömenle ilgili emirlerdi.

Aeduan bu yüzden prensi birkaç dakikalığına bırakıp ağarmış çam dallarıyla dolu bir dünyaya daldı. Gümüş *taler*'lerin olduğu demir sandık çok ağırdı, Aeduan'ı yavaşlatıyorlardı. O yüzden, boşa geçen bu süreyi kasayı saklamak için kullanabilirdi.

Burada ne koku ne de ses vardı. Denizde olmak gibiydi; yalnız başına, burnuna gelen yalnızca tuz kokusu ve duyduğunun da yalnızca kulakları tırmalayan bir rüzgâr sesi olduğu bir yerde olmak gibi.

Bu boşluk Aeduan'ı rahatsız etti. Kendini cellat kütüğünün üzerinde savunmasız kalmış gibi hissetti. Manastırda hatta dağın en yüksek yerinde, gökyüzünde şekiller çizerek uçan kuşlar vardı. Hâlâ yaşam izi vardı.

Birden eski akıl hocasının anlattığı bir hikâyeyi hatırladı.

Bir zehir, büyü ve savaş hikâyesiydi. Oysa Aeduan'ın hayalinde canlandırdığı şey bu değildi. Hayat dolu, olabildiğince geniş bir alan düşlemişti. Çocukluğundakiler gibi. Marstok hanedanından kalanlar gibi.

Nedense bu sessiz çöl, için için yanan evlerden de kötüydü. En azından köyler yıkılıp ortalık mahvolurken ortada insan yapımı bir şeyler vardı. Oysa Nubrevna, tanrıların terk ettiği bir yer gibiydi. Bu toprakların kaybedecekleri zamana değmeyeceğini düşünüp terk etmişlerdi.

Tanrıların olmadığı bir yerde, hiç kimse Aeduan'ın *taler*'lerini sakladığı yeri göremezdi.

İçi oyuk bir ağaç kökü buldu ve demir kutuyu onun içine koydu. Birileri tesadüfen bu ağaç köküne çarpacak kadar yakınından geçmediği sürece kutuyu görmek imkânsızdı.

Bıçağını bileğinin karşısında salladı, sonra sol elini açıp bıçakla kesti. Kan aktı, avucuna ulaştı ve sonunda demire damladı.

Paranın olduğu yeri işaretlemişti. Artık nereye sakladığını unutsa bile sandığı bulabilecekti. Ya da daha kötüsü olur da biri parayı çalarsa yine bulurdu.

Rüzgâr şiddetlendi. Rüzgâr Cadıları ağaçlarının üzerinden uçuyorlardı.

Leopold, boran rüzgârının içinden, "Keşiş Aeduan?" diye seslendi. "Neredesin?"

Aeduan'da ayak parmaklarından başlayarak bir öfke dalgası yükseldi. Damarları yandı. Bu toprakları mahveden Leopold'un imparatorluğuydu. Sadece insanları öldürmekle kalmamış, toprağı da harap etmişlerdi. Şimdi de prens, bu toprakların üzerinde saygısızca, umarsızca tepiniyordu.

Prense dişlerini göstererek, "Sessiz," diye fısıldadı. "Yolculuğumuz boyunca artık konuşmak yok."

Leopold, ülkesinin insanlarının bu topraklarda yaptıklarını *biliyordu* ve bunlardan dolayı utanıyordu. Daha da önemlisi, bunu Aeduan'dan gizleme ihtiyacı da duymuyordu.

Oysa Aeduan'ın bunlarla uğraşacak zamanı yoktu. Leopold'un çantasına uzanırken, "Birileri yaklaşıyor," dedi alçak sesle. "Asker gibi kokuyorlar, o yüzden yakın durun ve sessiz olun."

Bir süre yerde sürünerek ilerlediler. İlerledikçe toprak canlanıyordu. Haşereler etraflarını sarıyor, kuşlar ötüyor, Jadansi rüzgârı bodur ağaçların yapraklarını hışırdatıyordu. Deniz kıyısındaki falezler daha da yükseliyordu ve Safiya'nın kokusu karanın iç taraflarına, bir çukura doğru çekiliyordu.

Askerler devriyeye çıktılar. Aeduan onlardan rahatça kaçabilirdi. Leopold'a ve kendisine ulaşmalarına fırsat kalmadan onların kokusunu alırdı. Fakat yan yollar hızlarını yavaşlatıyordu ve yerleşim birimlerinin daha ilk işaretlerini görmeye başladıkları zaman güneş bir hayli yükselmişti.

Önce çeşitli duman kokuları geldi, sonra birkaç patika belirdi. Sonra çoğunluğu kadın ve çocuklara ait sesler duyuldu. Bir nehre yaklaştıkları ve yol sürekli kullanılıyormuş gibi göründüğü için artık daha dikkatli gizlenmeleri gerekiyordu. Aeduan, prensi arkasında bırakıp *tek başına* keşif yapmaya gitmek zorunda kalacaktı.

Birkaç dakika içerisinde, Aeduan yoldan görünmeyen ve üzerine devriye gezen askerlerin kokusunun sinmediği devrilmiş bir meşe ağacı buldu. Ağaç daha yeni devrilmişti, o yüzden de ne-

redeyse hiç bozulmamıştı, üzerinde yosun da yoktu ama Aeduan prensin hayıflanacağından emindi.

Fakat prense aşağıya inmesini söylediği zaman Leopold hiç itiraz etmeden söyleneni yaptı. Aksine kütüğün altına kendisinden beklenmeyecek bir kıvraklıkla girdi.

İzlerken Aeduan'm başından aşağı bir endişe dalgası yayıldı. Prens beklediğinin aksine bu yolculukta bayağı atik ve iş bilir şekilde hareket ediyordu.

Prens gözden kaybolur kaybolmaz Aeduan onu düşünmeyi bırakıp Safi'ye odaklandı. Şu an ilgilenmesi gereken şey oydu.

Gürül gürül akan nehrin kenarında sürünürken bir sürü koku aldı. Köy çok kalabalıktı ve Leopold ile Aeduan'ın içeri sızabilecekleri hiçbir yol yoktu. Nehir de başka bir sorun teşkil ediyordu. Aeduan rahatça yüzüp karşıya geçebilirdi ama prensi taşıyamazdı.

Başka bir yoldan geçip Safiya'nın izini yeniden bulmaları gerekiyordu.

Prensin yanma dönerken gidebilecekleri en uygun yolu belirleyebilmek için etrafını gözlemledi. Tabii bu, aynı zamanda prensin de hızlı yürüyebilmesi için uygun bir yol olmalıydı.

Kütüğün yanına geldiği zaman diz çöküp prense yardım etmek için elini uzattı.

Leopold orada değildi.

Prensin kanının kokusunu almak için yeni kıyafetlerinden bir parçayı kavradı ve duman tüten ocakları kokladı.

İki çabası da boşa çıktı. Leopold'un belli belirsiz kokusundan başka hiçbir şey yoktu. Dizlerinin üzerine çöktü, ellerini yere

dayadı ve bir Cazibe Cadısı'nın prensi kandırıp kandırmadığını ya da kütüğün altında kaçmak için bir tünel olup olmadığını görmek için devrilmiş ağacın altına baktı.

İkisi de değildi, prens gitmişti.

Doğrulup ayağa kalktı, nabzı çok hızlı atıyordu, vücudu korkuyla kasılmıştı. Prensi aramalı mıydı yoksa bırakmalı mıydı?

Ağaçların arasından gelen sert bir rüzgârla düşüncelerinden sıyrıldı. Burada ikinci bir kan kokusu vardı. Bu kokuyu daha önce almıştı.

Temiz göl suyu ve buzlu kışlar...

Eli hızla kılıcının kabzasına gitti. Gözleri ormanı taradı, büyüsüyle bu kokuyu hatırlamaya ve tanımaya çalıştı.

Hatırladığı zaman adeta taş kesildi. Aynı kokuyu Veñaza şehrindeki iskelede almıştı.

Bu da birilerinin onu Nubrevna'ya kadar takip ettiğini ve bu kişilerin prensi kaçırdığı anlamına geliyordu.

33

*

Merik, at sürmenin bu kadar keyifli ve gizemli olduğunu hiç bilmiyordu.

Öğle sonrası güneşi ölü meşe ağacının dalları arasından geçiyor, tozlu yolun üzerine gölgeden bir dantel düşürüyordu. Noden'in Hediyesi'nin otuz kilometre kadar doğusundaydı ve hayat tekrar kaybolmuştu. Topraklarda sessiz bir mezarlık hüküm sürüyordu. Etraftaki tek ses Merik'in, ayaklarını hatır hutur yere vuran atının ve yirmi adım geriden gelen Iseult ile Evrane'nin sesleriydi.

Yoris, Merik'e olabilecek en iyi atları ayırmıştı. Ayrıca Merik'le ekibine bolca yiyecek, su, yer yatağı ve bir alarm taşı vermişti. Bu, herhangi bir tehlike durumunda canlanacak bir Gökyüzü Büyüsü kristaliydi. Böylelikle geceleyin gözcülere ihtiyaç duymadan uyuyabileceklerdi.

Merik uyuyacağı için mutluydu. Uyumayalı bir hayli zaman olmuştu.

Serin bir rüzgârın taşıdığı tuzun keskin kokusu Merik'in burnuna doldu. Jadansi, güneşin toprağa erişemediği sık bir ormanda bulunmasına rağmen, yol boyunca rüzgâr neredeyse hiç kesilmemişti.

Fakat bu rüzgâr ne Merik'i ne de önündeki Safiya'yı rahatlatıyordu.

Safi'nin vücudunun bütün kıvrımlarını hissetmek, dizginleri tutarken Safi'yi kollarının arasına almak haklı olarak Merik'in yüzünün kızarmasına neden oluyordu. Ayrıca bu yüzden dizini rahatça kıramıyor, bacakları iğne gibi dümdüz durmak zorunda kalıyordu. Yolculukları bittiği zaman Hermin gibi topallayacağını düşündü.

Yine de geçtikleri kurak topraklardan aşağıya doğru yol alırken düşündüğü son şey kaslarıydı. Atın attığı her adımda dar pantolonu vücuduna sürtünüyor, uylukları ve karnı Safi'ye çarpıyordu. O yüzden her ne kadar Noden'in Hediyesi'ni düşünmeye çalışsa da kafasında başka bir sürü fikir dönüp duruyordu.

Safi'nin kalçaları. Omzunun boynuyla birleştiği kıvrım. Kaptan kamarasında kendisine meydan okuyuşu... Gözleriyle, söyledikleri ve dokunurken yaşattığı duygularla dört dörtlüktü.

O andan beri Merik'in hiç de öfkeli sayılmayacak büyüsünün baskısı derisinin altında kıvranıyordu. Çok keskindi. Çok sertti.

En azından artık araları daha iyiydi, adamakıllı konuşabiliyorlardı. Safi sürekli soru soruyordu. "*Lovats'ta kaç kişi yaşıyor? Noden her şeyin tanrısı mı yoksa sadece suyun tanrısı mı? Kaç dil konuşabiliyorsun?*"

Merik bütün soruları olduğu gibi cevaplıyordu. "*Lovats'ta*

yüz elli bin civarında insan yaşıyor ama savaş zamanında bu sayı düşebiliyor. O, her şeyin tanrısıdır. Az biraz Cartorra, iyi derece Marstok ve kusursuz Dalmotti lisanı biliyorum." Nihayetinde kendisinin de sormak istediği bir soru vardı.

"Cartorra'lılar mı daha yakın yoksa Marstok'lar mı? Sihirli gücün buna cevap verebilir mi?"

Hafifçe başını salladı. "İnsanların doğru söyleyip söylemediklerini anlayabilirim. Bir adama baktığım zaman onun kalbini görür, niyetini anlarım ama gerçeklikleri veya varsayımları doğrulayamam."

"Hımm! İnsanın kalbini görüyorsun demek?" Safi'ye su uzattı. Safi suyu dikkatle içerken Merik konuşmaya devam etti, "Peki o zaman bana baktığında ne görüyorsun?" diye sordu.

Safi onun kollarının arasında kaskatı kesildi. Merik'in göğsü keskin, statik bir enerjiyle doldu. Sonra Safi gevşedi. "Büyü gücümün kafasını karıştırma." Matarayı geri uzattı. "Tam şu an sana güvenebileceğimi söylüyor."

Merik kibarca eğilerek güneşte kalmaktan ısınmış matarayı aldı ve iki yudum su içip durdu.

Safi, "Sana *güvenebilir miyim?*" diye sorup omzunun üstünden Merik'e baktı.

Merik gülümsedi. "Emirlere uyduğun sürece," dedi.

Bu cevabı verdikten sonra biraz havalara girdi.

"Sahip olduğun güç biraz tehlikeli," dedi Safi önüne dönünce. "İnsanların bu güç yüzünden birilerini öldürmelerini anlayabiliyorum."

"Evet, *güçlü*", diye cevap verdi Safi. "Ama insanların dü-

şündüğü kadar güçlü değil ve son zamanlarda benim de sandığım kadar güçlü olmadığım anlıyorum. Araya inanç girdiği zaman kafam karışıyor. İnsanlar söyledikleri şeye gerçekten inandıkları zaman, büyü gücüm bana durumun daha farklı olduğunu söylemiyor. Birileri yalan söylüyorsa anlayabiliyorum ama söyledikleri şeyin doğru olduğuna inanıyorlarsa o zaman olduğu gibi kabul ediyorum." Bir süre düşündü, sonra istemeye istemeye, "Nubreva'nın ticaret anlaşması istediğini söylediğin zaman sana inanmama sebebim buydu. Büyü gücüm bana doğru söylediğini söyledi ama aynı zamanda okuduğum tarih kitaplarındaki yalanlara da inandı," dedi.

"Ah," diyerek derin bir nefes aldı Merik. Safi'nin sesindeki acıyı ve bu söylediklerinin büyü gücünü harekete geçirdiğini göz ardı edemezdi. Atın dizginlerini daha sıkı kavradı. Cadılık mührü elinin tendonlarında dalgalandı.

Yarım kalp atımı süre geçtikten sonra Merik, kendini Safi'nin *domna* ve kendisinin de prens olmadığını hayal ederken buldu. Bu kurak arazide yol alan iki yolcuydular. Yalnızca atın toynaklarından çıkan sesin rüzgârın ıslığına karıştığı, arada bir Evrane ile Iseult'un gülüşmelerinin arkadan bu sese eşlik ettiği bir düştü...

Fakat toprağın çıplaklığı, dizginleyemediği kaygılarıyla beraber Merik'i çabucak kendine getirdi. Kullen. Vivia. Kral Serafin.

Safi aklından geçenleri okumuş gibi, "Üzerinde çok yük var, Prens." dedi. Merik'in göğsüne dayanmak için biraz daha geri geldi. "Hayatımda tanıdığım herkesten çok."

Merik, Safi'yi kendisine doğru çekerken, "Görevim için

doğdum," diye cevap verdi. Safi'nin söylediği şeyi doğruladı. Birbirlerine daha yakın temas ediyorlardı. "Bunu ciddiye alıyorum, hiç kimse ciddiye almamı istemese de."

Safi meydan okurcasına, "Sadece bu görevi değil mi?" diye sordu. "Birilerinin sana ihtiyacının olduğunu hissetmeyi seviyorsun. Bu sana bir amaç veriyor."

"Muhtemelen," diye mırıldandı. Safi'nin kendisine bu kadar yakın olmasından ve nefesinin rüzgâra karışarak Safi'nin dağınık saçlarını okşamasından dolayı kendinden geçmişti. "Nubrevna lisanını anadilin gibi konuşuyorsun," dedi sonunda. Konuyu değiştirmek için beynini zorluyordu. Safi'nin yakınlığından çok sözlerine odaklanmaya çalışıyordu. "Aksanın neredeyse kusursuz," diye ekledi.

Safi itiraf edercesine, "Yıllar süren bir eğitimin sonucu. Çoğu şeyi akıl hocamdan öğrendim. Bir Söz Cadısı'ydı, büyüsü aksanını düzeltiyordu. Iz'le bana her gün saatlerce pratik yaptırırdı."

"Bütün bu eğitim, bütün bu fiziksel eğitim ve bir insanın uğruna adam öldüreceği bir büyücülük gücü. Yapabileceklerini düşün, Safi. Nasıl biri olabileceğini düşün."

Safi'nin içine hafif bir ürperti yayılırken bacağı titredi. "Güçlü olabilirdim, bir sürü şeyi değiştirebilirdim ve hatta senin iyi yaptığını düşündüğün ne varsa hepsini yapabilirdim, Prens ama baştan kaybedilmiş bir şey için savaşmış olurdum. İnsanları yönetmek istemiyorum. *Önderlik etmek* de istemiyorum. Ben çok tez canlıyımdır. Olduğum yerde durmayı *sevmem* ve Iseult hariç hayatımda şimdiye kadar hiçbir şey kalıcı olmadı," dedi.

"O halde hep bir kaçak hayatı mı süreceksin? Biri seni istese

ve..." Cümlesini bitirmedi. Son kelimeler ağzından çıkmadı.

Fakat söyledikleri, ikisinin arasındaki boşlukta bir süre asılı kaldı. Safi bakışlarını yere indirirken yüzünü ona doğru çevirdi. Sonra gözlerini kaldırdı, Merik'in gözlerinden birkaç santim aşağıdalardı ve çok daha maviydiler.

Aralarındaki mesafe bir anda kayboldu. Irmak artık Merik'in kontrolünden çıkmış, göl kıyısında yalpalanmaya başlamıştı ve düşünebildiği tek şey atı durdurup Safi'yi kucaklamak ve...

Hayır. Zihninin kontrolden çıkmasına izin vermeyecekti. *Veremezdi.* Flört etmek bir yere kadar ama dokunmak... Yol açabileceği sonuçların riskini göze alamazdı. Cartorra'nın *domna*'sıyla olmazdı. Bir imparatorun nişanlısıyla olmazdı.

Bu yüzden akşamın kazasız belasız çökmesi için çaresizce Noden'e dua etti.

34

*

Iseult ve grup seçtikleri kamp yerine yetiştikleri zaman pembe güneş, Jadansi'nin ardında batıyordu. Iseult uyluğunun iç kısımlarının iyice zarar gördüğünden emindi.

Yoris'in söylediği gibi su tertemizdi ve içinden küçük bir orman fışkırmıştı. Akıntı da epeyce yükselmişti, yağmur yağsa yatağından taşacak gibiydi. O yüzden önce atlar, ardından da kendileri su içtikten sonra Merik, meşe ağaçlarıyla ve aşınmış büyük kayalarla gölgelenmiş bir tepede kamp kurmayı teklif etti.

Ancak bu karara varması biraz zaman aldı. Evrane'yle en az on beş dakika boyunca ağaçları gözlemiş, kurbağaların söyledikleri şarkıları dinlemişlerdi. Bağları o kadar büyük bir mutluluk ve zafer edasıyla ışıldıyordu ki Iseult, Safi'ye onları kendi hallerine bırakmasını söylemişti.

Nihayet kestane rengi kısrak beklemekten sıkıldı. Merik'in omzunu yalayıp onu düşüncelerinden uyandırdı. Iseult ile Evrane, ateş yakmak için odun toplarlarken Safi ile Merik de atları tımarladılar.

Etrafta kılıç kırlangıçları cıvıldıyor, yolcuların varlığından memnun görünüyorlardı. Iseult da kuş seslerinden memnundu. Kendisini Safi ile Merik'in üzerinde yanıp sönen Bağlarından uzaklaştıran her şeyden memnundu. Atın üzerinde beraberlerken Bağları, Iseult'un başını ağrıtacak kadar çok parlamıştı.

Evrane'nin Bağları da göz kamaştırıyordu. Noden'in Hediyesi'ni terk ettiklerinden beri baş döndürücü pembe renklerle ve kendinden emin olmanın yeşilliğiyle sürekli parlamışlardı.

Üç kişinin aynı anda bu kadar yoğun duygular hissetmesi Iseult'u hem şaşırtmış hem de yormuştu.

Birden öne eğilip devrilmiş bir daldaki kurumuş ağustosböceğine bir fiske vurdu. Merik ateşin çok fazla büyümemesi gerektiği konusunda ısrar ediyordu, zaten gereğinden fazla odun toplamışlardı. Fakat Iseult, ekibe tekrar katılmaya hazır olmadığını hissediyordu. Kafasını toparlamak ve Bağ Büyüsü'nü sakinleştirmek için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Nihayet aralarına katılıp yatakları devasa bir kaya çıkıntısının altına seren Evrane'ye yardım etti. Kayanın üzerinde, günbatımında kızılımsı mor renkle parlayan bir alarm taşı vardı.

Sonunda her şey hazırdı, sıcak yulaf lapasını da iştahla yedikten sonra Iseult, yatağına girip ağrıyan gözlerini kapattı. Büyük Şifa Pınarı'nın serin, rahatlatıcı kıyısında olduğunu hayal etmeye çalışıyordu ama hissettiklerini hatırlamaya çalışsa da o duyguyu bir kez daha içinde hissedemiyordu.

Orada uzanıp düşüncelere daldı, sonuçlara ulaştı, çıkarımlar yaptı ve uyuyakaldı.

Gölge onu bekliyordu.

"Buradasın! *İyileşmişsin.*" Gölge buna sevinmiş görünüyordu. Iseult gerçek dünyaya, gerçekten var olduğu bir âleme döndüğünü sandı. Bu ses sadece ruhunun en derinliklerinde gizlenen korkunun dışavurumundan ibaret değildi.

"Haklısın," dedi gölge. "Senin kadar gerçeğim ama şimdi beni iyi dinle. İkna olman için bir anlığına her şeyi benim gözümden görmene izin vereceğim."

Çok derinlerden geliyordu. Iseult'un gözünün önünden bir ışık geçti, bunu gri ve yeşil renkler, biçimsiz şekiller takip etti ve sanki gölge uzunca bir süreden beri gözlerini kapalı tutuyormuş gibi karanlık bir anda açıldı, dünya gözlerinin önüne serildi. Iseult'un gözüne ufak ve yıpranmış, gri taşlar çarptı. Hayır, bunlar *gölgenin* gözleriydi, Iseult onun gözlerinden bakıyordu.

Veñaza'nın yakınındaki yıkık dökük bir deniz feneri görüyordu ama dalgaların vurduğu bir sahilin aksine, etraf yeşilin zengin tonlarıyla ışıldıyordu. Sarmaşık dalları duvarların arasından kıvrılarak çıkıyordu. Binanın temeli otlarla kaplanmıştı.

Gölge, "Peşimden gel, gel peşimden," diye şarkı söylüyordu ama Iseult hareket edip edemediğinden emin değildi. Gölgenin içine girdiğini ve her şeyi onu gözünden gördüğünü biliyordu.

"Neredeyiz?" diye sordu. Gölgenin kafasını önünden çekip sadece kemerli girişini gördüğü yuvarlak odaya bakmayı çok istiyordu.

Nubrevna'dakinden daha parlak akşam güneşi kırık camlı pencerelerden içeri sızıyordu. Gölge, odanın arka taraflarında bulunan döner merdivenlere doğru ilerledi. Yürüyüşü tuhaftı, topuklarının üzerinde koşar gibiydi. Her an zıplamaya hazırdı.

Köhne merdivenlere ulaştığı zaman sıçrayarak basamakları çıkmaya başladı. Döne döne yukarı çıkarken gözleri basamaklardaydı, hiçbir şey düşünmüyordu. İkinci kata çıktığında, demir parmaklıklardan sarkan ve kırıkları hâlâ üzerinde duran bir pencereye doğru ayaklarını sürüyerek yürüdü.

"Poznin'deyiz," diye cevap verdi sonunda gölge. "Burayı biliyor musun? Bir zamanların büyük Aritvanya Cumhuriyeti'nin başkenti. Fakat her ulus yükselir ve çöker, Iseult. Sonra, yani en sonunda hepsi tekrar yükselir. Kısa süre sonra bu yıkıntıların altından şehirler doğacak ve ölüm sırası diğer milletlere geçecek." Gölge konuşurken pencerenin eşiğine uzandı. Önünde bir yol manzarası vardı ve yüzlerce insan.

Iseult nefes nefese kalmıştı. Erkeklerle kadınlar sıraya girmişlerdi. Günbatımının yaydığı kasvete rağmen, yanık tenlerinin rengine hiçbir değişiklik yoktu. Gözleri simsiyahtı.

Ya da üç tane Parçalanmış Bağ başlarının üstünde geziniyordu.

Iseult, "Kuklacı," diyerek derin bir nefes aldı.

Gölge kız sakinleşti. Sanki nefesini tutmuştu. Sonra kafasını salladı ve manzara da onunla birlikte sallandı. "Bana Kuklacı diyorlar, doğru, ama benim hoşuma gitmiyor. *Senin* hoşuna gidiyor mu, Iseult? Kulağa çok; bilemiyorum. Çok anlamsız geliyor. Yaptığım şey çocuk oyuncağıymış gibi ama hiç de öyle değil." Daha vurgulu konuşmaya başladı. "Bu bir sanat. Dokuma sanatının başyapıtlarından biri. Fakat kimse bana Dokuma Cadısı demiyor. Kral bile! Bana Dokuma Cadısı olduğumu söyleyen ilk kişiydi ama şimdi bana doğru ismimle seslenmeyi *reddediyor*," dedi.

Iseult, kızın şikâyetlerini sıkıntıyla dinlerken, "Hımm," dedi. Parçalanmış'a doğru bakan Kuklacı'nın gözlerinde çevreyi inceleyebildiği kadar incelemesi gerekiyordu. Ayrıca kız kendi derdine o kadar odaklanmıştı ki Iseult'un düşüncelerini okuyamıyor gibiydi.

Her sırada on kişi vardı. Kadınlar, erkekler, hatta ara ara küçük veya yaşça büyük çocuklar. Oysa Kuklacı'nın gözü insanlara hiç takılmıyordu, Iseult ise yakalayabildiği kadar detay yakalayabilmek için bu insan ordusunu tüm dikkatiyle inceliyordu.

Kuklacının sözleri onu düşüncelerinden uyandırdığı zaman Iseult elliye yakın sıra saymış ama daha yolun yarısına bile varamamıştı. "Sen de bir Dokuma Cadısı'sın, Iseult. Dokumacılığı öğrenirsen, adımızı beraber değiştiririz."

"Beraber mi?"

Kuklacı özenli bir sesle, "Sen öteki Bağ Cadıları gibi değilsin. Bir şeyleri değiştirme ihtiyacı duyuyorsun ama içinde buna karşı bir nefret de var. Dünyayı sarsabilecek bir öfke. En kısa zamanda sen de göreceksin. Aslında olduğun şeyi kabul edeceksin ve bunu yaptığın zaman doğruca Poznin'e, yani bana geleceksin," dedi.

Iseult'un içi tiksintiyle karışık, berbat ve gizleyemeyeceği bir sıcaklıkla bulandı. O yüzden söyleyebileceği en güzel yalanı attı. "Yo-yorgun görünüyorsun. Çok özür dilerim. Dokumacılık çok mu yorucu?"

Kuklacı gülümsedi. "Biliyorsun," dedi yumuşak bir sesle. "Bana bunu soran ilk kişi sensin. Bağları parçalamak beni yoruyor ama beni asıl güçsüz kılan şey seninle konuşmak. Ama..."

Düşünmeye daldı, gözleri kapandı, başı öne eğilirken yorgunluğu büsbütün açığa çıktı. Alnını göz hizasındaki bir demir çubuğa dayadı. İçini çekti. "Seninle konuşmaya değiyor. Kral, her ne kadar bütün isteklerini yerine getiriyor olsam da son zamanlarda bana çok öfkeli. Hayatımı güzel kılan tek şey seninle konuşmak. Daha önce hiç arkadaşım olmamıştı," dedi.

Iseult cevap vermedi. Herhangi bir düşünce ya da hareket ruhunun en derinliklerinde gizlenen şeyi, yani korkuyu açığa vurabilirdi.

Daha da kötüsü, içindeki bir nebze acıma duygusu ortaya çıkabilirdi.

Neyse ki, gölge kız onun suskunluğunu fark etmemişti, sürekli konuşuyordu.

"Birkaç gün gelemeyeceğim, Iseult. Kralım bana bütün gücümü tüketecek bir görev verdi. Sanırım bu görevden sonra seni bulabilecek enerjim kalmayacak ama..." Ses tonuna umut dolu bir vaat duygusu kattı. "Tekrar kendime geldiğim zaman, seni bulacağım."

Çenesi kırılırcasına esnedi. "Gitmeden önce sana teşekkür etmem gerekiyor. Beyninde oluşan planlar ve tasarılar, Yağmacı Kral'ın çok hoşuna gitti. Yarınki büyük görevi bana vermesinin sebebi de bu. O yüzden, büyü gücünle bunları sağladığın için sana minnettarım. Şimdi, emredildiği üzere bütün bu adamları bölmek için dinlenmem gerekiyor."

Ne adamları? Ne planı, ne yeri, diye sormak istedi Iseult. *Beynimden neler aldın?*

Fakat kelimeler dudağından dökülmedi. Sadece zihnimden

çıkmış, kanını beynine sıçratan hummalı bir duygu vücudunu şimşek gibi sardı ve beyninden diline, dilinden akciğerlerine aktı.

Derken Poznin manzarası tıpkı belirdiği gibi aniden ve bir fenerin ışığı gibi çatırdayarak dağılınca, Iseult kendiyle baş başa kaldı. Kendi rüyalarına ve korkularına sıkışıp kalmıştı.

Aeduan hayatı boyunca, birilerini takip ederken daha önce hiç bu kadar enerji harcamamıştı. Safiya'yı takip etmek kolaydı, kokusunu tanımak işten değildi ama *yanındaki kişinin* gevrek göl suyu ve kar rayihasıyla karışık kan kokusu anlaşılması güç bir kokuydu. Burnuna geliyor, yirmi adım sonra tekrar kayboluyor, sonra ormanda ilerleyince tekrar ortaya çıkıyordu.

Çok garipti; Aeduan kokuyu kim bilir kaçıncı kez kaybedip tekrar bulduğu zaman, prensi bulmaya dair umudunu iyice kesti. Görevi zaten adamı tuzağa düşürmek ve Doğruluk Cadısı'nı babasına götürmekti. Fakat Aeduan ne zaman prensi görünmez bir düşmanın eline bırakmayı düşünse omuzlarında garip bir yük hissediyordu. Oradan boynuna doğru çöken garip bir yüktü bu. Sanki...

Sanki prense bir can borcu vardı ve bu borcu ödemek zorundaydı.

İzler soğuduğu zaman, güneş ufukta neredeyse tamamen kaybolmuştu. Aeduan zirveye doğru giden dik merdivenli, siyah, gölgeli bir kayanın önünde duruyordu. Nehir bölgenin bu kısmında sağır edici bir gürültüyle akıyor, Aeduan'ın kafasının üzerinden besili yarasalar uçuşuyordu.

Doğruluk Cadısı buradan geçmişti, Aeduan kokusunun izlerini yakalamıştı ama burada durmamıştı. Demek ki Aeduan'ın da

burada durmaması gerekiyordu. Prens Leopold umurunda değildi; Safiya daha önemliydi. Prensi bulmaktan tamamen vazgeçmenin zaman gelmişti.

Ancak tam da önemli gördüğü bu şeye odaklanmaya çalışırken, dağdan esen rüzgâr burnuna bir kan kokusu daha taşıdı *Leopold.*

Kendini yıpranmış merdivenlere attı. İki, sonra üç basamak çıktı ve tepeye ulaşıncaya kadar uçarcasına tırmandı. Dalgalı suyun üzerinde pembe güneşin yansımaları oynaşıyordu. Rüzgâr, suyun içinde bulunan altı kayın ağacının yapraklarını hışırdatıyordu ve uzaklardan bir fırtına yaklaşıyordu.

Aeduan Büyük Şifa Pınarı'ndaydı. Cadı Toprakları'nın *Büyük Şifa Pınarı.* Bunu tahmin etmesi, burarın Şifa Pınarı olduğunu anlaması gerekirdi. Küçükken öğretmeni buradan çok bahsetmişti.

Fakat anlatılanlara hiç benzemiyordu. Burada yaşam vardı. Ağaçlar yeşildi, su dalgalıydı. Şifa Pınarı canlı gibiydi ama bu imkânsızdı.

Kafasından bu düşünceleri attı. Etrafı inceleyecek ne zamanı ne de isteği vardı.

Burnunu havaya kaldırıp pınarın sağına doğru gitti. Koku yerini düşmanın kanının kokusuna bırakıncaya kadar on iki adım attı ve bir alkış sesi duydu.

Leopold en yakın kayın ağacının arkasından çıktı, alkışlıyordu. "Beni buldun, keşiş." Onursuzca gülerek. "Beklediğimden de hızlısın," dedi.

Aeduan'ın burun delikleri açıldı. Eline fırlatmak için bir bıçak aldı. "Bunu sen planladın!"

Leopold iç çekti. "Evet. Tabii sen beni kazıklamadan önce

seni öldürmeyi seçebilirdim ama öldürmediğime dikkatini çekmek isterim."

"Öldür o zaman," diye cevap verdi Aeduan. Bir kalp atış süresi geçtikten sonra bıçağını yerine koyup elini indirdi. "Kimin emrindesin?" diye sordu.

Leopold gülümsemekle yetindi. Aeduan'ın nefret ettiği şu boş, anlamsız gülümseme...

Sol elini kaldırdı.

Leopold'un kanını kontrolü altına aldı.

İs kokulu deri ceketini kokladı. Soğuk bir sesle, "Cevabı boğazından söke söke alabilirim. O yüzden, sana emri kimin verdiğini söyle," dedi.

Ufka düşen yıldırımın ardından gelen, tuz kokulu bir rüzgâr Leopold'un saçını okşadı.

"Kimseden emir almıyorum," diye cevap verdi Leopold. "Yanımda kimse yok." Aeduan, Leopold'un kanını daha sıkı tuttu. Prensin gözbebekleri büyüdü, büyüdü, büyüdü... Yeterince büyümemişlerdi. Leopold rahatsız görünüyordu ama korkmuyordu.

Aeduan sonunda Leopold'un tam da bunu istediğini anladı. Aeduan'ın kendisinden gerçeği işkence ederek öğrenmesini istiyordu.

Çünkü bu zamanını alacaktı.

Prens bütün gün bilerek oyalanmıştı. Amacı Veñaza'dan çıktıklarından beri Aeduan'ı oyalamaktı.

"Olayı çözdün," dedi Leopold. "Gözlerinde görebiliyorum bunu, keşiş."

"Bana herkes gibi şeytan de," diye cevap verdi Aeduan ve prensin kanını acı çekmesi için daha çok sıktı.

Leopold boğuk bir sesle konuşmaya başlamadan önce gözlerini onun üzerinden ayırmadı. "Safiya, Lejna'ya varmadan onu bulmana izin veremem. Şimdi varmak üzeredir. Yakında ona ulaşma şansın kalmayacak."

"Nereden biliyorsun bunu? Kim yönetiyor seni?" Soru dudaklarından dökülür dökülmez cevabı anlamıştı. Şifa Pınarı'nın yanına geldiği zaman büyük bir aptallık ettiğini anlamıştı.

Leopold, Safiya'nın kaçırılma olayının bir parçasıydı.

Vücudu çok büyük bir öfke ve kinle ürperdi. Boynu, omuzları kasıldı. Leopold'dan nefret ediyordu, onu kandırmıştı. Kandırıldığını anlamadığı için kendisine daha çok kızıyordu.

Olayın mantıklı bir yanı da yok gibiydi. Prensin Nubrevna'lılarla, Marstok Ateş Cadısı'yla ve Cazibe Cadısı'yla işbirliği yaptığı çok açıktı. Acaba yanında başka kimler vardı? Doğruluk Cadısı'nı kaçırma planı çok geniş çaplıydı ve Aeduan, bu işi anlayabilecek kapasitede değildi.

Fakat Safiya, Leopold'un söylediği gibi Lejna'ya varmak üzereyse ve oradan sonra ona ulaşma ihtimali kalmayacaksa bu işle zaman kaybetmenin bir anlamı yoktu.

Leopold'un akciğeriyle boğazını bıraktı ama ileri gitmedi. Prensten kendisini yakalayamayacağı kadar uzaklaşmadan kontrolü elinden bırakmayacaktı.

Aeduan hızla koşmaya başlar başlamaz Leopold arkasından, "Şeytanlığın babanın istediği seviyede değil," diye bağırdı.

Bu söz Aeduan'ı olduğu yerde durdurmuştu. Yavaşça arkasına döndü. "Ne dedin?"

"Şeytanlığın..."

"Sonrasını da söyle!" Leopold'a yaklaşıp yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı. "Babam yok benim."

"Var," diye karşı çıktı Leopold. "Adı da..."

Aeduan bu sefer Leopold'un tüm kanına asıldı. Prensin bütün hayat belirtilerini, kanının akmasını, nefes almasını, görmesini engelledi.

Sadece duyma ve düşünme yetilerini serbest bıraktı.

"Ben," diye fısıldadı, "olduğumu düşündükleri şeytanım. Sen ise Majesteleri, eline fırsat geçtiği zaman beni öldürmeliydin."

Prensi sıktı. Daha çok sıktı. Leopold'un bilincini yitirdiğini hissedinceye kadar sıktı.

Sonra bıraktı. Leopold döşeme taşlarının üzerine yığıldığında ölü gibiydi. Buz gibi fırtına bile Leopold'a dokunmuyordu artık.

Burnunda yoğun bir tuz kokusuyla, uzunca bir süre prensi seyretti. Leopold'u bulmuştu ama diğer kokunun sahibini bulamamıştı. Adam kaçmıştı. Her kimse, Leopold'la beraber çalışıyordu ve muhtemelen babasının düşüncelerinden haberdardı.

Aeduan'ın prensi öldürmesi gerekiyordu. Babası öldürmesini isterdi ama öldürürse öteki adamın kim olduğunu asla öğrenemezdi. Leopold'a kendisini öldürmesi için emir verenin kim olduğunu ve sebebini bilemezdi.

Aeduan, babasına yalan söyleyip araştırmayı kendi başına sürdürebileceğini umuyordu.

Kafasını salladı, düşündüğü gibi yapacaktı. Leopold'u salacak, sonra tekrar yakalayacaktı. Cevapları almak için.

Cartorra'nın imparatorluk prensini ve Şifa Pınarı'nı ardında bırakıp koşmaya başladı. Güneş sırtına vuruyor, rüzgâr daha hızlı koşmasına yardımcı oluyordu.

35

*

Merik uzaktan gelen gök gürültüsünün sesiyle ve aynı anda göğsüne dokunan parmaklarla uyandı. O kadar ağır uyumuyor olsaydı kendisine bu kadar yaklaşan kişinin kim olduğunu elbette tahmin edebilirdi.

Ne var ki, Merik derin bir uyuya dalmıştı. Zihni, olanı ancak içgüdülerinden sonra idrak edebildi.

Göğsündeki parmaklara dokundu, tek ayağıyla yorganı üzerinden attı, gözbebekleri büyüdü. Soluk alış verişi yerindeydi ama vücudunun her hücresi ürpermişti.

Bulutlu gecenin ortasında siyaha kesmiş mavi gözlerle karşılaştı. "*Domna.*" Ellerinden biri Safi'nin saçına takılmış çerçöplerden birine çarptı. Öteki eliyle de bileğini tutuyordu.

Safi'yse parmaklarını sıkıyordu. Merik, Safi'nin kalp atışlarını göğsünde hissediyordu. Fırtınanın taşıdığı rüzgârla ormanın emsalsiz şarkısını dinliyormuş gibi dinledi. O ses kendi kalbinin sesi de olabilirdi.

Safi dudaklarını ıslattıktan sonra, "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı. Nefesi Merik'in çenesini ve boynunu okşadı.

Merik, "*Asıl* sen ne yapıyorsun?" diye cevap verdi. "Yankesicilige mi başladın?"

"Horluyordun."

"Senin de salyaların akıyordu." Gereğinden hızlı tepki vermişti çünkü horladığı herkesçe bilinirdi.

Boştaki elini Safi'nin saçlarına götürdü ve kafasını yüzüne vuran ay ışığından uzaklaştırıp, masmavi parlayan gözlerinden başka bir şey görünmeye kadar kendisine doğru çekti.

"Bana doğruyu söyle, *domna*. Burada ne yapıyordun? Uyuyorken fırsat bu fırsat diyerek benden yararlanmaya mı çalışıyordun?"

Safi çenesini öne çıkararak, "Hayır," diye hırladı. "Sadece seni uyandırmaya çalışıyordum. Horlamayı bırakman için." Safi eğildi, vücudu Merik'in vücuduna yaslandı. Merik çabucak hareket etmezse Safi'nin bacakları kendisininkilerin arasında oynaşacak, parmakları vücudunda gezecek ve gözleri alevlenip büyüsünün gücünü kaybetmesine sebep olacaktı.

Bileğini sıkmayı bıraktı, elini kafasından çekti ve göğsünü Safi'nin göğsünden uzaklaştırmak için dizlerini kullandı.

Safi'nin sırtı eğildi.

Merik donakaldı.

Göğüskafesinden dirseğinin yarısına kadar bir ip uzandı ve önce onun sonra da Safi'nin vücuduna dolandı. İp sanki göğüslerini birleştirmişti, sanki bundan sonraki her hareketi Safi'yle uyum içinde olacaktı.

Göz göze geldiler. Kendi ülkesinin kadınlarından çok fark-

lıydı. Saçları kumların, gözleri de denizin rengindeydi. Sert bir şekilde nefes aldı. Dudakları ve parmakları onu ne kadar arzulasa da kendisini bu ihtirasa kaptırmayacaktı.

Safi'den uzaklaşıp sırtüstü uzandı. Gökyüzünü görmemek, Safi'nin yanında olmasının verdiği sıcak duyguyu unutmak için elleriyle gözlerini kapadı ama ne kadar çabalarsa çabalasın büyü gücünün her damlası ve vücudunun her hücresi Safi'yi arzuluyordu.

"Bunu yapamam," diye itiraf etti sonunda Safi'ye. Kendisine de. Sonra ayağa kalktı ve yatağın üstünden ceketini alıp ormana, denize doğru yürüdü.

Yürürken ceketini iyice vücuduna sardı. Onu giyince kendini bir şekilde güvende hissediyordu. Sorumluluk sahibiydi. Fakat, elbette, *elbette* Safi onu takip ediyordu..

Kaya çıkıntısının olduğu yerden ormana dönerken. "Burada ne işin var?" diye sordu. Safi birkaç adım gerideydi.

"Uyuyamıyorum."

"Uyumayı denemedin."

"Uyumama gerek yok."

İç geçirdi. Bunu neden tartışıyorlardı ki? Zaten uğraşacağı bir sürü şey vardı, bir de Safi'yi bunların arasına ekleyemezdi. Yürürken elini çam yapraklarına değdirdi. Onlara dokunmak gerçekten güzeldi. Yaşam doluydular...

Denize vardığı zaman, uzaklarda patlak vermiş olan fırtınanın parıltısını ve beyaz köpüklü dalgaları gördüğünde içi açıldı. Rahatladı. Safi solda duran büyük kireçtaşı kayaya yönelince Merik de onu takip etti. Aralarında en az iki adım mesafe olmasına dikkat ediyordu. Kayanın karşısına uzanıp bir süre sessizce denizi, ayı ve şimşekleri seyrettiler.

Huzur dolu bir andı. Merik rahatlamaya başlamıştı. Kendini dalgaların ritmine ve böcek vızıltılarına bıraktı.

Ne var ki, kısa süre sonra huzuru kaçtı. Bir yerden sonra gecenin nabzı içine akmaya başladı. Tutkuları baskılarını yeniden artırmaya başlamışlardı. Tıpkı ufuktaki yıldırımlar gibi sıcak ve şiddetliydiler... Safi duruşunu değiştirdi. Merik, Safi'ye baktı. Kireçtaşından yansıyan ışık, Safi'yi durgun bir ay parıltısına çevirmişti.

Safi kaşlarını çattı. "Bana böyle bakma, Prens."

"Nasıl bakmayayım?"

"Saldıracakmış gibi."

Merik içten bir kahkaha attı ama hâlâ Safi'ye bakıyordu. Özellikle boynuna. Gırtlağındaki oyuğun gölgesine... Daha önce hayatında bu kadar zarif bir boyun gördüğünü hatırlamıyordu. "Özür dilerim," dedi sonunda. "Sana saldırmak yapacağım son şey olurdu."

Safi'nin yüzü ay ışığında parlayan pembe bir utanç rengine büründü. Neden sonra kendine kızmış gibi ağzını açtı, "Eğer çok *samimi* bir ilişki arzuluyorsanız, Prens, size o türden bir kız olmadığımı bildirmeliyim." Tam bir *domna* gibi konuşmuştu ve tam bir *domna* gibi bakıyordu.

"Asla öyle biri olduğunu düşünmedim." Bu sefer kızarma sırası Merik'teydi, ama utançtan değil, kızgınlıktan ve biraz da öfkeden kızarmıştı. "Ayrıca seni arzuladığımı da düşünmemelisin, *domna*. Gündelik bir ilişki peşinde olsaydım peşine düşeceğim son kişi sen olurdun."

"Iyi," diye cevap verdi Safi. "Çünkü benim de seçeceğim son kişi sen olurdun."

"Sen kaybedersin."

"Çok yetenekliymiş gibi konuşuyorsun, Prens."

"Öyle olduğumu biliyorsun."

Bakışları Merik'e döndü. Göğsü kabardı. Öylece kaldı.

Merik kendisine bir adım yaklaştı. Sonra bir adım daha atıp, yanına iyice sokuldu. "*O türden* bir kız olsaydın, o zaman..." Çenesine dokundu, başta çekingendi ama Safi'nin itiraz etmediğini görünce kendine güveni geldi. "O zaman şuradan başlayıp boynuna inerdim," dedi. Parmakları boynuna, ardından da köprücükkemiğine kaydı. Gittikçe daha derin nefes alması hoşuna gitti. Dudaklarının titremesi de...

"Sonra," diye fısıldadı. Sesi boğazının derinliklerinden geliyordu. "Dolaşıp arkana geçerdim." Saçını eliyle bir kenara itti.

"Dur!" diye fısıldadı Safi.

Merik istemeye istemeye durdu.

Safi aniden döndü, birden dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırdı. Daha doğrusu dudakları Merik'in dudaklarının *üstünde* durdu. Durdu. Yaptığı şeye şaşırmış ve ne yapacağını bilemiyormuş gibi bekledi.

Merik'in soluğu da göğsüne takıldı, bir süre düşünceleriyle beraber orada bekledi. Sanki bedenlerinin arasında kilometrelerce uzaklık vardı. Dudaklarının arasındaki mesafeyse aşılamaz gibi duruyordu.

Safi'nin nefesi Merik'in çenesini okşadı. Belki de rüzgârdı. Belki de kendi nefesiydi. Hiçbir şeyden emin olamıyordu. Yanı başında ışıldayan masmavi gözlere bakmaktan başka bir şey gelmiyordu aklına.

Safi'nin gözleri aşağıya kaydı. Gözleri ateşli bakıyordu, daha fazlasını istiyor gibiydi. Derken elleri Merik'in kalçasına kaydı. Parmakları derisini bastırdı.

Merik'in büyü gücü tutuştu.

Rüzgâr, Safi'nin saçlarını yüzünden çekti, neredeyse Safi'yi de uçuruyordu. Merik ona biraz daha sokularak kayaya doğru itti, sıcaklığın ve rüzgârın gümbürtüsü altında onu öptü.

Günün açlığı artık kendini açığa vuracak yeri bulmuş, Safi de itiraz etmemişti. Hatta tutkusunu parmaklarıyla kazıyarak açığa çıkarmış, kalçalarının ritmiyle özgür bırakmıştı.

Safi şimdi yırtıcı bir hayvan gibiydi. Merik de kendisini Safi'yi ısırırken, çekerken, iterken buldu. Tırnaklar, dişler ve acımasız rüzgârlar...

Fakat ona yeterince yaklaşamıyordu. Her ne kadar dudakları birbirine kenetlense ve Safi'nin parmakları ceketini yırtarcasına çekse de... gömleğinin içinde ...

Kahretsin, parmakları derisine değmişti sonunda.

Vücudu taze bir ateşle ürperdi. Dizleri takatsizlikten bükülürken, soluğu ileri atıldı. Safi'yi kaldırıp alçak bir çıkıntıya yasladı, parmakları gömleğinin köşesini arıyordu. Ağzı sözünü verdiği her şeyin tadına varıyordu. Kulağı... Safi inledi. Boynu... kıvrandı. Köprücükkemiği...

Safi'nin eli aralarına girdi ve Merik'i itti.

Merik tökezledi, şaşırdı. Safi'nin göğsü kabarmış, gözleri büyümüştü. Merik, Safi'nin bu ânı neden bozduğuna anlam veremedi. Yanlış bir şey mi yapmıştı?

"Sen," dedi sonunda Safi. "Sen de duyuyor musun?"

Merik kafasını salladı, hâlâ kendine gelememişti. Sonra derin bir nefes aldı.

Derken sesi duydu. Denizin üzerinden gelen düzenli bir sesti. Bir *Rüzgâr davulu* sesiydi.

Etrafına bakındı.

Jana'nın *Rüzgâr davulu*...

Çabucak geldikleri yöne koştu, Safi de peşinden gitti. Geçtikleri yol bodurağaçlarla ve çakıltaşlarıyla doluydu ama Merik fark etmiyordu bile. Rüzgâr davulunun sesi daha gür çıkmaya başladı. Jana birazdan ufukta görünecekti. Merik neler olduğunu ve geminin kıyıya ne kadar uzak olduğunu anlamak zorundaydı. Adamlarının yanına uçabilirdi, keşke görme yeteneği olsaydı.

Safi, Merik'in omzuna dokundu ve durması için biraz çaba harcadı. "Orada." Güneyde, Merik'in yalnızca gri bulutların gri dalgalarını görebildiği bir yeri işaret etti.

Dürbününü çıkardı ve birkaç ışık görünceye kadar suyu taradı. Önce bunu fırtınanın bir parçası sanmıştı ama hayır şekil gittikçe bir Nubrevna savaş gemisi halini aldı. Bu Jana'ydı, fenerleri ve aynalarıyla suya yansıyordu. Beyaz yelkenleri Kullen'in Rüzgâr Büyüsü'yle kabarmıştı.

Rüzgâr davulu durmaksızın çalıyordu, özellikle de aralarındaki mesafeye göre sesi fazla yüksekti. Demek ki Ryber, davulun sesini kıyıya yöneltmek için büyülü tokmağı kullanıyordu. Merik'in duymasını istiyordu.

Kullen, Merik'i çağırıyordu.

Merik derin bir nefes alıp rüzgârını toplayıp aldı. Rüzgâr yüzünden derisi elektriklendi ve bedeni ısındı. Safi'yi, "Geri çekil,"

diye uyardı. Bu rüzgâr serpintisini kusursuz bir şekilde hedefine göndermeliydi. Adamlarının kendisini bulabilmeleri için rüzgârın ufuktaki küçük beneğe çarpması gerekiyordu.

İki elini arkaya attıktan sonra nefesi verdi. Dalgaların arasında rüzgârdan devasa bir huni oluştu.

Merik bir süre bekledi. Dönüp yanında duran Safi'ye baktı. Orada olduğu için şükran doluydu. Dimdik omuzları ve korkusuzca bakan gözleri, Merik'i olumsuz düşünceler kapılmaktan ve havalanıp Bağkardeşi'nin yanına uçmaktan alıkoyuyordu.

Rüzgâr davulu sustuğunda, Merik durup Kullen'in vereceği mesajı beklemeye başladı. Davul vuruşları ve duraksamaların bir birleşimi olan mesaj kulaklarına dolduktan sonra Merik dişlerini öfkeyle gıcırdattı.

"Mesele neymiş?" diye sordu Safi, onun elini tutarken.

"Kan Cadısı peşlerindeymiş," diye cevap verdi Merik.

Safi, Merik'in elini daha çok sıktı. "Noden'in Hediyesi'ne geri döneceğiz."

"Arkamızdan geliyor olmasaydı giderdin. Marstok'lar da Lejna'ya gidiyorlar, *önümüzdeler*." Merik'in öfkesi bu sözlerle beraber iyice kabardı. Safi'ye doğru iki adım attı.

Öfkesini kontrol etmek zorundaydı ama kızdığı şey Safi değildi. Sorun kendi lanet olası kontrolünün dışında gerçekleşen olaylardı. Marstok'lar, Merik'in Lejna'ya gittiğini nereden biliyorlardı?

"Jana'ya *uçarak gideceğim*," dedi. Göğsü kaynıyordu. "Sen, Evrane ve Iseult doğuya, Lejna'ya gideceksiniz. Sürebildiğiniz kadar hızlı at sürün."

"Neden seninle beraber Jana'ya uçup gemiyle gitmiyoruz?"

"Çünkü Lejna'ya önce Marstok'lar varacaklar. Kullen onlarla savaşabilecek durumda değil. Gemiye bile binmemesi gerekiyordu." Korku dolu gözlerle denize doğru baktı. Jana'ya.

Bağkardeşi'nin aptallığına lanet okudu.

"Yapabileceğimiz en iyi şey Marstok'lara yetişmek olur," diye devam etti. "Kullen'le beraber en azından dikkatlerini dağıtmayı başarabilirsek sizin karadan gidip onlardan önce varma şansınız artar. Yedinci iskeleye gidin, oradan da nereye olursa."

"Peki, bizi nasıl bulacaksın?"

"Alarm taşı. Evrane onu tutuşturabilir, ben de ışığını denizden görebilirim." Safi'ye doğru iki büyük adım daha attı. "Doğuya at sürün, sizi bulacağım. En kısa zamanda," dedi.

Safi kafasını salladı, halsizdi. "Bunu yapmak istemiyorum."

"Lütfen," dedi Merik. "Lütfen, tartışma. Bu en iyi plan ve..."

"Hayır," diye araya girdi Safi. "Ben sadece, içimde seni bir daha göremeyeceğime dair bir his var."

Merik, göğsünde bir boşluk hissetti ve bir an için ne söyleyeceğini bilemedi. Sonra Safi'ye biraz daha yaklaşıp onu öptü. Yumuşak, kısa ve basitti.

Öpüşmeyi önce Safi bıraktı. Dudağını ısırıp, ellerini gömleğinin eteğine attı. Merik'in gömleğini içine soktu, pamuklu ön kısmını düzeltti. "Sana yalan söyledim, biliyorsun. Seçeceğim son insan sen değilsin."

"Değil miyim?"

Afacan bir çocuk gibi, "Hayır," diye sırıttı. "Sondan ikinci ya da sondan üçüncü olurdun."

Merik karnını şişirip güldü ama daha okkalı bir yanıt bulamadan, Safi arkaya doğru bir adım atıp, "Güvenli yolculuklar, Merik," dedi.

Merik Nihar, tepeye tırmanmadan önce, "Güvenli yolculuklar," diye aynı şekilde cevap vererek kayanın kenarına yaklaştı ve *havalandı.*

Safi, Merik'in arkasından bakmadı. Kan Cadısı'yla yaşadıkları aklına geldikçe acele etmeleri gerektiğini hatırladı. Onu olduğu yerde hareketsiz kılmıştı. Gözlerinin kan kırmızı parıltısı hâlâ aklındaydı.

Tüyleri diken diken oldu. Başından aşağı kaynar sular döküldü.

Ormana doğru hızla koştu, adımları hızlandı, hızlandı ve hafif tempo koşudan çılgınca bir yarış halini aldı. Eğreltiotları ellerini dövüyor, tohumları etrafa saçılıyordu. Merik'le beraber daha kısa bir süre önce buradan beraber geçtiklerini düşündü.

Kampa yetiştiği zaman etrafın toparlanmış ve atların eyerlenmiş olduğunu gördü. Evrane yer yataklarını eyer çantasına yerleştiriyor, Iseult da kır atın kayışını düzeltiyordu. Atlar başlarını dimdik kaldırmışlardı, önceki günün yorgunluğuna rağmen, yolculuğa hazırlardı.

Safi'nın ayakkabılarından çıkan çatırtı, Iseult'un dönüp Safi'ye bakmasına neden oldu.

"Bensiz mi gidiyordunuz?" diye sordu Safi.

Iseult kayışı sıkarken, "Davulun sesini duyduk," diye cevap verdi. "Evrane, mesajın ne olduğunu söyledi bana."

"Merik nerede?" diye araya girdi Evrane. Eyer çantasının yanından uzaklaştı. Pelerini elindeydi, kılıç kayışını sımsıkı bağlamıştı.

"Jana'ya uçtu," diye cevap verdi Safi. "Marstok'ların önünü kesmeye çalışacak."

Iseult kaşlarını çattı. "O zaman kuzeye gitmiyor muyuz? Kaçmayacak mıyız?"

Safi çabucak kafasını sallayıp kamp ateşindeki közlerin üzerine ayağıyla toz toprak attı. "Hâlâ Lejna'ya Marstok'lardan önce yetişme şansımız var. *Oradan* kuzeye kaçabiliriz," dedi.

"O zaman hadi, atlara," dedi Evrane.

"Safi, benimle binebilirsin."

"Hayır. Her biriniz bir at alın." Evrane pelerinini giydi, kemerini mekanik bir hareketle çabucak çözdü. "Burada durup Aeduan'ı bekleyeceğim."

Bir anlık suskunluktan sonra Iseult, "Lütfen bunu yapma, Keşiş Evrane," dedi.

"Lütfen," diye katıldı Safi. "Ondan daha hızlı gidebiliriz..."

"Belki de gidemezsiniz," diye itiraz etti Evrane. "Aeduan en az bir at kadar hızlıdır ve nereye giderseniz gidin sizi yakalar. Yolun kendimi savunabileceğim bir kısmında pusu kurar, onu yavaşlatmak için de elimden geleni yaparım."

Iseult fısıldayarak, "Yavaşlatmak mı?" diye tekrar etti. "Durdurmak değil yani?"

"Aeduan durdurulamaz ama biraz alıkonulabilir. Hem, bunlar da..." Elinde kalan son iki bıçağı göstererek saplarını şakırdattı. "...süs eşyası değil."

"Kendini öldürteceksin," diye karşı çıktı Safi. Acele etmek zorunda olmaları kendisini harekete geçmeye itiyordu ama Evrane'nin bu kadar açık bir saçmalığa sürüklenmesini de istemiyordu. "Lütfen, sadece Merik'in emrini dinle ve bizimle gel."

Evrane'nin yüzü ifadesizdi ve konuşmaya başladığı zaman sesi sabırsızlıkla çıktı. Öfkelenmişti. "Merik benim savaşmak için eğitilmiş bir keşiş olduğumu unutuyor. Ben Aeduan'ı karşılayacağım, siz de Lejna'ya at süreceksiniz. Şimdi, atlara binin." Elini Safi'ye uzattı. Safi de yardıma ihtiyacı olmamasına rağmen, kabul etti.

Iseult'un da binmesine yardım ettikten sonra Evrane eyer çantasına doğru gidip alarm taşını çıkardı. Rengi yukarıda dönen gökyüzü gibi griydi. Evrane, "Alarm," diye fısıldadığı zaman içinde parlak mavi bir ışık alazlandı.

"Artık Merik sizi bulabilir," diyerek taşı Safi'ye uzattı. "Deniz kenarında olduğunuz sürece açıkta tutun."

Safi, Evrane'ye baktı. Gümüş rengi saçları şafak rüzgârıyla hafifçe dalgalanıyor, taşın ışığında safir gibi parlıyordu. Safi taşı almak için parmaklarını açtı.

Evrane güven veren bir şekilde kafasını salladı. Sonra kılıcın kınını söktü. "Iseult, Merik'in palasını al. Eyerdeki meşinine asılı. Safi, sen de bunu al." Kendi palasının kınını Safi'ye uzatırken, "Carawen çeliği. En kalitelisinden," dedi.

Safi yutkundu. Bu küçük şaka kendisini yaşadıkları ânın gerçekliğine geri getirmişti. Safi'nin Lejna'ya güvenle ulaşması ve Merik'in anlaşması için bir sürü insanın kendi hayatlarını riske attığı gerçeği...

Safi onları yarı yolda *bırakmayacaktı.*

"Iseult," dedi. Kelimeleri ruhunun en derin yerlerinden seçiyordu; büyüsünün çekirdeğinden. "Şimdi Lejna'ya gidiyoruz. Hiç durmadan, hiç yavaşlamadan."

Iseult ile Safi göz göze geldiler. Iseult'un açık kestane rengi gözleri alarm taşının ışığıyla parlak yeşil bir hal aldı. Safi ağzını açıp konuşmaya başlarken, Iseult'un bakışları sertleşti. Bu bakışlar Safi'nin kendini her zaman daha güçlü hissetmesini sağlamıştı. "Önden git, Safi. Seni hep takip edeceğimi biliyorsun."

Bu sözler Evrane'nin hoşuna gitti. "Bunu duymayı ne kadar zamandır beklediğimi bilemezsiniz. İkinizi böyle güçlü görmeyi. *Canlı,*" dedi. Gözlerinde garip bir parıltı vardı. "Sözlerimin şimdilik sizin için bir şey ifade etmediğini biliyorum ama yakında anlayacaksınız."

"Aeduan'la karşılaşıp, ona kendisini neyin beklediğini gösterdikten sonra Lejna'da sizi bulacağım. Teşekkürler..." Bir an durdu, yüzündeki gülümseme daha da arttı. "Bana umut verdiğiniz için gerçekten çok teşekkür ediyorum, kızlar. Yüzyıllar sonra Eridysi'nin Ağıdı gerçekleşiyor. Ben Cahr Perisi'ni buldum, siz de Şifa Pınarı'nı uyandırdınız. O yüzden şimdi, andımın gerektirdiği üzere, kanımın son damlasına kadar sizi koruyacağım." Kafasını salladı ve Safi'nin büyü gücünün ardında sakladığı gerçekliği şakımaya başladı.

Evrane Nihar, arkasını dönüp yürümeye başladı.

"Ay Ana bizi korusun," diye fısıldadı Iseult. "Bu-Bu... bu *neydi*?"

Safi gözlerini Bağ maskesini yeniden giyen Iseult'a çevirdi.

"Bilmiyorum, Iz. Bizim şey olduğumuzu mu düşünüyor?"

"Cahr Perisi." dedi Iseult. "Sanırım... Sanırım öyle düşünüyor."

"Tanrılar aşkına, bugün daha fazla sürpriz kaldıramam." Safi, atını gün doğumuna doğru sürerken şaşkınlığının ve şüphelerinin derin dehlizleri arasına daldı. Derin, ulaşılmaz dehlizler...

Atını sürdükçe toynaklarının çıkardığı sesten daha çok hoşlanıyordu. Atlar hızlanmaya hazırdı, Iseult da hazırdı. Öyleyse Safi, gerekeni yapacaktı.

Ayaklarını atın kaburgalarına vurdu ve Yüz Ada'daki Lejna'ya doğru uçarcasına yol almaya başladılar.

36

*

Merik ana güverteye konduğu zaman Jana'da tam bir karmaşa hüküm sürüyordu. Batıya doğru yol alıyorlardı ve arkalarındaki güneş, kızgın bir boğayı andırıyordu.

Merik gözlerini kısıp güneşin olduğu tarafta bulunan dümen yekesine bakınca Kullen'i gördü. Yelkenleri yedekleyen kambur bir gölge gibi duruyordu. *Kullen.* Merik güvertede ilerledi. Rüzgâr davulunun sesiyle birlikte fırtına da gümbürdüyordu.

Arkasında biri vardı.

"Amiral," diye seslendi Ryber.

Merik el salladı. "Hermin." Nefes nefese kalmıştı. Aynı anda hem konuşmaya, hem yürümeye hem de nefesini kontrol etmeye çalışıyordu. Kendisinin bunca yorgunluğunu düşününce Kullen'in ne kadar bitkin olabileceğini tahmin edebiliyordu. "Ne oluyor?"

Hermin topallayarak yanına geldi. "Yoris, Prens Leopold'u

Şifa Pınarı'nın yanında baygın halde bulmuş. Belli ki Kan Cadısı ona saldırıp ihanet etmiş," dedi.

Merik sendeledi. Leopold da burada mıydı? Şu lanet olası yanık prensle ne yapacaktı?

Bunu sonra düşünecekti.

"Amiral!" diye seslendi Ryber. "Önemli bir şey var, efendim."

"Şimdi olmaz." Rüzgârın daha şiddetli estiği kıç güverteye yürüdü. Dümen yekesine yaslanmış Kullen'e yaklaşınca Ryber'in Kalpbağı'nın bu kadar şiddetli çarpmasına neden izin verdiğini düşündü.

"Sandalı durdur!" diye bağırdı. "Rüzgârını kes!" Kullen'i ceketinden sertçe çekip ayağa kaldırdı.

Kullen'in yüzü solmuştu ama rüzgâr gözlüğünün arkasındaki gözleri capcanlıydı. "Duramam," diye cevap verdi. "Marstok'lara yetişmemiz lazım."

"Yetişeceğiz zaten, bu kadar hızlı gitmemize gerek yok."

"Hayır, mesele de bu," diye araya girdi Ryber. "Çünkü Kan Cadısı burada."

Merik bir an yalnızca Ryber'e bakmakla yetindi. Büyülü rüzgâr gözlerine giriyor, kulaklarında yankılanıyordu. Çabucak dürbününü çıkardı.

"Nerede?" diye sordu. Yüreği ağzına gelmişti.

Ryber, "Daha doğuda," diye cevap verip dürbünü nazikçe sağa çevirince Merik kıyıda tek başına koşan beyaz lekeyi gördü.

Dürbünü biraz daha doğuya çevirdi. Oradaydı. Biri siyah-

lara biri de beyazlara bürünmüş iki figür, at sırtındaydılar. Onlar da aynı yoldan ilerliyorlardı ve Kan Cadısı onlara bir fersahtan daha yakındı. Merik daha kıyıya uçmadan Safi ile Iseult'a yetişmiş olurdu.

Merik dürbünü indirip burnundan nefes almaya çalıştı. *Yaklaşan yağmurun ağır kokusu.* Nefesini gıcırdayan dişlerinin arasından geri çıktı.

Hiçbir işe yaramadı. Çok öfkelenmişti. "Lanet olası canavar herif buraya nasıl bu kadar hızlı yetişti?"

"Kutsal tanrılar aşkına," diye araya girdi Hermin. "Şu beyaz benek o mu?"

"Güçlerinin hepsi Hükümsüz'den geliyor," diye cevap verdi Ryber usulca. Sonra, "Kullen!" diye bağırıp olduğu küpeşteden fırladı.

Merik de peşinden koştu. Ryber'in de yardımıyla, Kullen'in dümeni sımsıkı tutmaktan kanı çekilmiş parmaklarını gevşetti. Sonra da elini Bağkardeşi'nin sırtına attı.

Kullen'in vücudu buz kesmişti, elbiseleri terden sırılsıklamdı. "Durman gerekiyor!" diye bağırdı Merik. "Rüzgârını kes, Kullen!"

"Kesersem," diye cevap verdi şaşırtıcı bir kuvvetle. "anlaşmayı yitiririz."

"Hayatın bir kontrat parçasından çok daha değerli," dedi Merik ama bunu söyler söylemez Kullen kahkaha atmaya başladı ve eliyle güneyi gösterdi.

"Bir fikrim var."

Merik, Kullen'in işaret ettiği yere baksa da kasvetli gökyüzünü ve uzaklardan gelen şimşek parıltılarından başka bir şey göremedi.

Ryber derin bir nefes alıp, "Hayır," derken Merik'in midesi altüst oldu.

Merik de, "Hayır," diye karşı çıkarak Kullen'in yüzünü görebilmek için onu kendine doğru çevirdi. En yakın dostunun saçları terden o kadar ıslanmışlardı ki rüzgârda bile sallanmıyorlardı. "Bu bir *seçenek değil*, Kullen. Sakın yapma."

"Hayır, bu tek seçenek. Nubrevna'nın buna, bu ticaret anlaşmasına ihtiyacı var."

"Ayakta bile duramıyorsun."

Gülümseyerek, "Rüzgâra bindiğim sürece ayakta durmama gerek yok," dedi.

Merik kafasını salladı, zıvanadan çıkmıştı. Ryber arka arkaya, "Lütfen yapma, lütfen yapma, lütfen yapma," diye fısıldarken Merik iyice panikledi.

"En son fırtına çağırdığında neler olduğunu unuttun mu?" Merik kendisini desteklemesini isteyen gözlerle Ryber'e baktı ama kız çoktan ağlamaya başlamıştı. Merik, kızın bu an için çoktan hazırlandığını anladı.

Nasıl olurdu? Ryber nasıl bu kadar kolay pes edip böyle bir şeye izin verebilirdi?

"Ticaret anlaşmasına ihtiyacımız yok," diye ısrar etti Merik. "Nihar toprakları tekrar yeşeriyor. *Büyüyor*, Kullen. Ayrıca ben

hem amiralin hem de prensin olarak sana hemen durmanı emrediyorum!"

Kullen'in öksürüğü hafifledi. Kılıçlar ve ateşler gibi şiddetli, derin bir nefes aldı.

Sonra gülümsedi. Tüyler ürpertici bir gülümsemeydi. "Ben de Bağkardeşin olarak emri uygulamamayı seçiyorum," dedi. Büyü gücü bir anda canlandı, gözleri titreşti. Seğirdi. Gözbebekleri küçüldü kayboldu...

Güverteye dolan rüzgâr, Merik ile Ryber'e çarptı, ikisini de neredeyse yere çalıyordu. Merik'in başka şansı kalmamıştı.

Ceketini çıkardığında Ryber ceketi almak için uzandı. Rüzgâr kendilerini hırpalıyordu ama ikisi de fırtınanın merkezinde kaldılar. Merik'in ceketini alan Ryber alt güverteye inerken Merik de dümene ulaşmaya çalıştı.

Babasının savaş gemisinin başına geçince Noden'e bir kere daha dua etti ama bu sefer, Kullen dahil gemideki herkesin akşama sağ çıkmalarını istedi.

Safi hayatında hiçbir atı bu kadar zorlamamıştı. Sağrısından akan ter Iseult'un kıratını köpürtüyordu. Her an nalları çıkabilir, ayakları burkulabilirdi ama Safi'nin bu kayalık yol boyunca son hız gitmekten başka çaresi yoktu.

Kızların gölgeleri arkalarından dörtnala koşuyor, şafak güneşi Jadansi'nin üzerinde çıplak bir meşale gibi yükseliyor. Safi

denizin sonunu göremiyordu. Her boyda ve şekilde kayadan oluşan küçük adacıklar denizi lekeliyordu.

Yüz Ada.

Yol yavaş yavaş aşağı doğru eğim almaya başlayıp sonunda deniz seviyesine varıyor, ardından da bu şekilde ilerleyip Lejna'ya ulaşıyordu. Yaklaşık sekiz yüz metre boyunca yeşilliklerin arasında ilerledikten sonra kendilerini tekrar kurak bir arazide buldular. Her taraf sessizdi. Yaşam belirtisi yoktu. Safi, ışığı güneşten alıp eyere yansıtan alarm taşından rahatsız oluyordu. *Açık açık* nerede olduklarını söylüyorlardı.

Dörtnala giden atların gürültüsünün üzerinden, "Orada kimse var mı?" diye bağırdı var gücüyle.

Iseult gözlerini neredeyse kapanana kadar kıstı. Sonra tekrar açtı. "Kimse yok. Henüz."

Safi atların eyerini sıktı. Bir eliyle kılıcının kabzasına uzandı. *Bir an evvel iskeleye ulaşmak.* İstediği tek şey buydu.

"Tabela!" diye bağırdı Iseult.

Safi gözlerini kısıp ileri baktı. Bir zamanlar özenle işlenmiş olan tabela şimdi demir bir çubuğun üzerinde çaresizce sallanıyordu.

LEJNA: 1 FERSAH

Bir fersah mesafeyi dakikalar içinde alabilirlerdi. Gözlerinin tozdan ve rüzgârdan yaşarmasına, kalbinin korkudan yerinden

fırlayacakmış gibi atmasına ve her an bir Kan Cadısı tarafından öldürülme ihtimalleri bulunmasına rağmen Safi pis pis sırıttı.

Bağkardeşi yanındaydı. Önemli olan da buydu, sadece bu.

Atı bir virajı döndü. Hayalet orman yerini bir şehir manzarasına bıraktı. Lejna kıyıyı bir hilal gibi sarmıştı. Caddeleri saran evler bir zamanlar renkli ve capcanlı olmalıydı. Şimdi yıkık dökük lerdi ve çatıları çökmüştü. Sadece üç rıhtım ayaktaydı; geri kalan her şey kaderine ve dalgaların insafına terk edilmişti.

Safi atını daha hızlı sürdü. Daha hızlı. Merik'in üç kez lanetli anlaşmasını alacaktı.

Tam o anda, "Merik mi bu?" diye seslenen Iseult, onu düşüncelerinden uyandırdı.

Safi denize baktı, göğüskafesi umutla şişti... ta ki Nubrevna savaş gemisinin Lejna'nm hilal şeklindeki limanına yaklaştığını görünceye kadar. Gemi güneşin altında, etrafına turuncu köpükler saçarak hızla ilerliyordu.

Yeşil üniformalı gemiciler güvertede koşturuyorlardı.

Safi'nin umutları kayboldu. Iseult'a durması için bağırdı ve kendi kısrağını durdurmak için yuları çekti.

Iseult'un dizginleri kısa düştü, atının ayaklarının altından ince bir toz bulutu havalandı. İkisi de atlarını tepe boyunca yürütüp gözlerini kısarak güneşe doğru baktılar. Atlar yorgunluklarını belli ediyorlardı ama kulakları hâlâ dikti.

Iseult'a dönüp, "Sanırım bu Marstok'lara bıraktığımız gemi," dedi. "Prenses Vivia'mn gemisi."

"Giydikleri üniforma da onların üniformasına benziyor. Bu da Ateş Cadıları'yla uğraşmak zorunda kalacağımız anlamına geliyor."

Safi bir küfür savurdu. Tozla kirlenmiş yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Her tarafı tozlanmıştı; gırtlağı, gözleri, beyni bile toz soluyordu. "Tek bir gemide neden bu kadar asker var? Yalnızca benim için *gelmediklerine* eminim."

Güneyden sert ve iç tüketen bir gök gürültüsü sesi geldi. Safi başını gök gürültüsünün duyulduğu yöne çevirirken dudaklarından yeni lanet sözcükleri döküldü.

Fırtına taşıyan bulutlar gökyüzünde hızla akarken, koyun ağzında bulunan gemilerin sayısı da arttı. Marstok savaş gemileri sanki Yüz Ada'yı korumaya gelmişlerdi.

Ya da Jana'yı içeri sokmayacaklardı.

"Merik içeri giremeyecek." Safi kısrağını hafif tırısa kaldırdı. Yol, karanın içlerine doğru uzanıyordu. Belki ölü çam ormanı onları Marstok denizcilerinin gözlerinden ve hızlanan rüzgârdan koruyabilirdi.

Iseult atının temposunu artırırken, "Sorunlarımızın en büyüyü bu değil," diye cevap verdi, "İlk gemi iskeleye girdi girecek. Pusu kuruyorlar." Serin, sert bir rüzgârın kendisine ve Safi'ye çarpmasıyla sözü yarım kaldı.

İkisi de yüzlerini çevirip elleriyle ağızlarını ve gözlerini kapadılar. Rüzgâr kıyafetlerini ve saçlarını uçuşturuyor, atların bacaklarına çarpıyor, sonra ilerideki çıplak, kuru dallara vuruyordu.

Rüzgârın gücü karşısında boynunu bükmeyen tek şey alanın taşı ve ışığıydı. Safi o an taşı saklaması gerektiğini anladı. Marstok'ların *dikkatini çekmemeleri* gerekiyordu.

Iseult, taşı eyer çantasından çıkarırken, "Hangi iskeleye gitmen gerekiyor?" diye sordu.

İyi bir soruydu. Safi Yedi Numaralı İskele'nin hangisi olduğunu bilmiyordu. Çok fazla boş yer vardı, anlamak zordu. "Üçünü de denemem lazım," dedi. Hâlâ ter içinde olan ama yürümek istermiş gibi görünen atını okşadı. Sonra ölü çam ormanına yöneldi. "Herhangi bir planın var mı?"

Iseult yavaşça, "Aslında olabilir," diye cevap verdi. "Veñaza'da yaptığımız şeyi hatırlıyor musun? Birbirimizin kıyafetlerini giymiştik."

"Nommy düşmanı serserilerin tavernada bizi neredeyse öldürecekleri günden mi bahsediyorsun?"

"Üstüne bastın!" Atını Safi'nin atının yanına çekti, onu bu plana ikna etmeyi umuyordu. Saçı uçuşup yüzüne düştü. "Adamlara görmek istedikleri şeyi göstermiştik, hatırlıyor musun? Sonra kaptıklarını düşündükleri Nomatsi kızı sen çıkmıştın."

Safi, "En iyi hilelerimizden biriydi," diye gülümseyerek saçını gözlerinin önünden çekti.

"Neden bir kere daha işe yaramasın ki?" diye sordu Iseult, "Hâlâ Lejna'ya bu gemiden önce varma şansımız var ama bu işe yaramazsa..."

"Bence yaramayacak gibi duruyor."

"O zaman atları salıp alarm taşını saklarız, sonra da ayrı yönlere kaçarız. Ben av olup onları şehrin içine doğru çekerim. Sen de iskelelerin yanına gidersin. Gideceğin yere vardıktan sonra da alarm taşının yanına dönersin. Taşı yaktığında, ben de seni bulurum."

"*Kesinlikle* hayır!" diye itiraz etti Safi. "Bu şimdiye kadar aklına gelen en berbat teklif. Neden kendini tehlikeye atacaksın?"

Iseult, "Mesele şu," dedi, "Ateşkes, yabancı topraklarda birini öldürmelerini yasaklıyor, değil mi?"

"Aynı ateşkes onların buraya demir atamayacaklarını da söylüyor ama umurlarında değil."

"Ateşkes, *yabancı gemilerin* buraya demirleyemeyeceğini söylüyor. Onların gemileri yabancı değil."

"Benim de sana söylemeye çalıştığım şey bu, Iz! Anlaşmanın bu maddesi üzerinde hile yapıyorlar, başka meselelerde neden yapmasınlar? İkimiz de Ateşkes'i pek umursamadıklarını biliyoruz."

Bu söylediği Iseult'u susturdu ama Safi atını harekete geçmeye hazırlarken Iseult tekrar konuştu.

"Bağtaşları," dedi soğuk bir sesle. "Tehlikede olduğumu Bağtaşı'ndan anlayabilirsin. Yanarsa, beni kurtarmaya gelirsin."

"Hayır..."

"Evet." Iseult, Bağtaşı'nı çıkarıp elinde sıkarken dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. "Bu planın tutma ihtimali var, biliyorsun. Aklıma daha mantıklı bir şey de gelmiyor. Lej-

na'nın bir hayalet kent olması da bizim için büyük bir fırsat. Etrafta yaralanabilecek hiç kimse yok."

"Bizden *başka*."

"Tartışmayı bırak da anlamaya çalış," dedi. Aşağı inip atını çam ağaçlarından birine bağladı. Sonra gömleğinin düğmelerini sökmeye başladı. "Fırtına geliyor. Saf, sen de onun tam merkezindesin. Ben sağ el olurum, sen de sol."

Mathew hep, *sol el her zaman sağ ele güvenir,* derdi. *Sol el cüzdanı aşırıncaya kadar dönüp ardına bakmaz.*

Iseult her zaman sol el olmuştu, Safi'ye her zaman inanmıştı. Şimdi sol el olma sırası Safi'deydi.

Ormanın içerisinden güçlü bir esinti geldi. Safi'yi okşayıp etrafını sardıktan sonra arkasında toplandı. Arkasına baktı, gözleri doldu. Kapkara fırtına bulutları ağaçların üzerinden geçiyordu.

"Bu hoşuma gitmedi," dedi. Bağırmak istiyordu. "Aslında, bundan, hem fırtınadan hem de senin planından *nefret* ediyorum. Neden hep *bizim* başımıza kötü şeyler geliyor? Neden sadece *benim* başıma gelmiyor?"

"Çünkü *sadece ben* demek *biz* demek değil," diye cevap verdi Iseult. "Her zaman arkandayım Safi, sen de benim arkamdasın. Sonsuza kadar Bağkardeşi'yiz."

Bu sözcükler Safi'nin içinde bir alev yaktı. Iseult'a hissettiği her şeyi, şükranlarını, sevgisini, korkusunu, inancını anlatmak istedi ama hiçbir şey söyleyemedi. Onun yerine gülümsedi. "Sonsuza kadar Bağkardeşi'yiz."

Sonra Iseult'un söylediğini yaptı ve atından inip kıyafetlerini çıkardı.

Aeduan eski öğretmeninin kokusunu bir kilometre öteden almıştı. Kokusu, tuzlu zirvelerin ve bahar yağmurunun kokusu, asla unutulmayacak türdendi. Aeduan bu kokuyu her zaman adı gibi hatırlardı.

Aeduan yoldan ayrılmaktan veya onu olduğu yerde öldürmekten vazgeçmediği sürece ölüm kadar da kaçınılmazdı.

Ona doğru giden yol, sarı bir kaya ve yeşil ormanla kaplıydı, şafak öncesi ışıkla aydınlanmıştı ve denizden gelen bir rüzgâr esiyordu. Yolun en dar kısmında, bir tarafta kayalar ve diğer tarafta dalgaların dövdüğü bir kayalık vardı. Aeduan kanını serbest bırakarak sinirlerinin ve kaslarının gücünü bedenine yaydı.

Keşiş Evrane, karşısına heykel gibi dikildi. Etrafta hareket eden tek şey Evrane'nin rüzgârla uçuşan saçları ve Carawen pelerıniydi. Kınında sadece iki kılıç vardı.

Yaşlı keşiş, Aeduan iki yıl önce manastırı terk ettiğinden beri hiç değişmemişti. Sadece yüzü biraz daha kararmıştı.

Yorulmuştu, günlerdir hatta haftalardır uyumuyormuş gibi görünüyordu ama saçları hâlâ gümüş gibi parlıyordu.

Yüz ifadesi de Aeduan'ın her zaman hatırladığı gibi düşünceli ve nazikti.

Bu da Aeduan'ı sinirlendirdi. Bu kadının hiçbir zaman Aeduan'ı umursamaya hakkı yoktu, şimdi de olamazdı.

Evrane, "Uzun zaman oldu," dedi gırtlaktan çıkan bir sesle. "Büyümüşsün."

Aeduan çenesini sıktı. Gözleri döndü. "Olduğun yerde kal."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun, Aeduan."

Kılıcını çekti. Denizden dalgaların fısıltıları geliyordu. "Seni parçalara ayıracağım."

"O kadar da kolay değil." Evrane bileğini şaklattı. Eline korkunç bir pala düştü. Ayaklarından birini arkaya atıp savunma pozisyonuna geçti. "Seni kimin eğittiğini unutmuşsun."

"Sen de benim büyü gücümü unutmuşsun, Keşiş Evrane." Savunma bıçağını kalçasından çıkarıp dizlerini bükerek duran Evrane'ye fırlattı.

Evrane beyaz pelerinini havalandırarak döndü ve uzaklaştı. Aeduan, gözünü Evrane'nin eline dikmişti. Nihayetinde Aeduan'a bıçak kavgasının püf noktasının bıçağı tutan eli kontrol etmek olduğunu Evrane öğretmişti.

Evrane dönerek ona yaklaştı. Aeduan onu karşılamak için eğildi.

Fakat karşıladığı kılıcı olmadı. Boynunda Evrane'nin çizmesinin topuğunu hissetti. Sonra göğsünde bir hançer.

Geri kaçtı ama istediği kadar hızlı davranamamıştı. Başkasıyla kavga etse elbette yapabilirdi ama Evrane farklıydı.

Büyü gücünün yardımıyla on adım uzaklaştı. Evrane'nin yakalayamayacağı kadar hızlı kaçmıştı. Başını aşağı eğdi.

Evrane'nin bıçağı onu yaralamıştı. Derin olmayan dört kesiği istese de istemese de büyü gücüyle iyileştiriyordu. Yüzeysel yaralara güç harcamak zorunda kalacaktı.

"Kim olduklarını biliyorsun," dedi Evrane. Aeduan'a doğru yürüdü. "Onları korumak için yemin ettin."

Aeduan, Evrane'ye gözucuyla baktı. "Dedikoduları duymuşsun herhalde. Seni temin ederim ki, Keşiş Evrane, onlar Cahr Perileri değiller. İkisi de Gökyüzü Cadısı."

"Bu o kadar da önemli değil," diye gülümsedi Evrane. Öfkesi sevincine karışıyordu. "Kayıtları yanlış yorumlamış olmalıyız. Hükümsüz Cadı'ya ihtiyacımız yokmuş. Aeduan, bu kızlar Büyük Nubrevna Şifa Pınarı'nı uyandırdılar, gözümle gördüm."

Bu sözün üzerine Aeduan kılıcını çekip saldırdı ama yine yeterince hızlı davranamamıştı. Son anda yön değiştirmediği gibi, bıçaklarını da hızla fırlatamadı. Sadece kılıcını salladı ve tam da beklediği gibi Evrane sola kayıp rahatça kurtuldu.

"Kızlar pınarın merkezine kadar yüzdüler," dedi Evrane.

"İmkânsız." Aeduan kılıcını sola salladı.

"Gözlerimle gördüm. Büyünün tekrardan alevlendiğini ve toprağın sarsıldığını gördüm."

Bıçaklarıyla Aeduan'a doğru zıplayarak topuğuyla onun dizine vurdu.

Altında bir bıçak bulunan topuğuyla.

Aeduan'ın bacağı yandı ve kanamaya başladı. Acıyla bağırdıktan sonra tekrar yaralanmamak için kenara kaydı.

Evrane kendisini alt etmeye, küçük yaralar açıp yavaşlatmaya uğraşıyordu.

Fakat Evrane'nin de nefesi ağırlaşmaya başlamıştı. İki sene önce böyle bir şey söz konusu bile olmazdı. Yorgundu; hızlı, beklenmedik hamleleriyle Aeduan'ı, hatta kımıldamadan yerinde duran Merik'i bile yenemezdi.

Aeduan, geriye doğru bir adım atarken, "Gördüğün şey, görmek istediğin şeydi. Şifa Pınarı onların içine girmelerine asla izin vermez," dedi.

"*Ama verdi.*" Elleri ve kılıcı her an saldırıya hazırdı, gözü Aeduan'ın üzerindeydi. "Bu kızlar Pınar'ın kaynağına dokundular ve pınar uyandı. Suları da Iseult'u iyileştirdi."

Iseult. Kan kokusu olmayan Nomatsi kızı.

Kutsal Cahr Perisi *değildi*, Aeduan buna inanmayı reddediyordu. Çok sıradandı. Çok kasvetliydi.

Doğruluk Cadısı, Cahr Perisi'nin diğer yarısı olsaydı, onu babasına geri vermek Carawen andını bozmak anlamına gelecekti. Bu düşünce Aeduan'ın damarlarında bir öfke patlamasına neden oldu. Sırf Keşiş Evrane iğrenç, çaresiz yaşlı bir aptal olduğu için bütün servetini kaybedemezdi.

Sonra hızlı bir hamleyle bıçaklardan birini havaya uçurdu.

Evrane bıçağa havada vurup hızla dönerken, üzerindeki bıçaklardan birini daha çıkardı.

Aeduan sola kaydı. Bıçağı yakalayıp geri attı.

Evrane kayanın üzerinde dans ediyor, bölgenin yapısını kendi avantajı için kullanıyordu. Kayadan hızlıca kayıp son silahı olan küçük hançerini kınından çıkararak Aeduan'a fırlattı.

Aeduan öne doğru pike yaparak Evrane'nin altına yuvarlandı. Sonra da ayağa kalkıp kılıcını savurdu.

Kılıç, Evrane'nin hançerine isabet etti ve hançerin sivri ucunu kilitledi. Evrane'nin eli titredi. Küçücük hançerinin kılıç karşısında bir şansı yoktu. Aeduan karşısında kendi gücü de yetersiz kalıyordu..

"Kim olduğunu unutma," diye fısıldadı. Aeduan'ın kılıcının çeliği kaydı, kaydı, yaklaştı. Her an ölebilirdi. Her an dirseğindeki gücü tükenebilirdi. "Cahr Perisi bizi korumaya geldi, Aeduan. Onlara karşı sorumluğunu unutma."

Hançeri elinden kaydı.

Aeduan'ın kılıcı aşağıya doğru indi. Boynuna değdi.

Aeduan aniden durdu. Son anda kılıcı çekti. Kılıcın üzerinde kan vardı. Evrane'nin gözleri açıldı.

"Burada işimiz bitti," dedi Aeduan. Kılıcı kınına soktu. Evrane'nin yüzüne ve Aeduan'ın gömleğine kan fışkırıyordu.

Evrane'nin yüzü düştü. Aeduan'm gözlerinin önünde yorgun, yaşlı bir kadın haline geldi.

Bu, Aeduan'ın görmeye katlanabileceği bir şey değildi. Tek kelime etmeden kılıcını saklayıp yoldan aşağı koşmaya başladı.

Fırtına çok yaklaşmıştı. Tam ormanın içindeki virajı döner-

ken sırtına saplanan bir çelik, kaburgalarına kadar girerek sağ akciğerini deldi.

Hangi bıçak olduğunu çeliğini hissedince anlamıştı. Daha birkaç dakika önce Evrane'ye fırlattığı Carawen bıçağıydı.

Canı yandı. Boğazına dolup nefes almasını zorlaştıran kandan bahsetmeye bile gerek yoktu. Güldü. Evrane her zamanki kadar merhametsizdi. En azından bu özelliği değişmemişti.

37

*

Bu, Iseult'un şimdiye kadar yaptığı en aptalca plan olabilirdi ama Safi, *Ay Ana aşkına, en azından Merik'in anlaşmasına değsin,* diye düşünüyordu.

Iseult, Lejna'nın ana limanına doğru koşturan gemicileri izlerken kendi kendine, s*eksen adım*, dedi. Gemilerinin demir attığı ilk iskeleye doğru on iki adam daha atladı.

Marstok'lar kente Safi ve Iseult'la aynı anda varmışlardı. Şimdi, bazılarının Ateş Cadısı olduğu gayet açık olan askerler korkunç bir edayla ona doğru yürüyorlardı.

Iseult yerinden kımıldamadı. Kaçmadı. Şehrin tepesinde bekledi. Denizciler yirmi adım yakınına geldikleri zaman kaçacaktı. Avantajlı bir mesafeydi; en azından yakalanıncaya kadar Safi şehre girmiş olurdu.

Safi atını sürerken etrafı iyi gözlemlemişti ama planının

büyük bir bölümü varsayımlardan oluşuyordu. Lejna'nın parke taşlarıyla döşeli caddelerine ve ara yollarına dair hatırladıklarının çoğu yanlış olabilirdi. Bu çatıların arasındaki boşluklar yol, ortadaki büyük boşluk ise merkezi mahkeme binası değilse, başı beladaydı.

Rüzgâr estiği sürece Iseult'un saçını gizlemek için başörtüsü niyetine kullandığı Safi'nin gömleğinin uçma ihtimali gibi planında başka boşluklar da vardı. Ya da sıra sıra dizilmiş evlerin arasından doğru sokağa sapma meselesi, gerçekten zor olacaktı.

Ellerini havada, palasını kınında tutmak da bir o kadar zordu.

Altmış adım. Denizcilerin gözlerini ve gizlemeye gerek duymadıkları kana susamış pırıltıyı görebiliyor, Bağları da arzunun pembesiyle ışıldıyordu.

Seni öldürmeyecekler, diye tekrarladı kendine. *Sakinleş. El ve ayak parmaklarının ucunda yavaşça yürü.*

Iseult ormanın kuytuluğuna doğru sürünerek kaçarken Safi'nin hazır olduğunu gösteren koyu yeşil, parıltılı Bağlarını arkasında hissetti. Safi de hazırsa Iseult koşacaktı. Harekete geçme vakti gelmişti.

Otuz adım.

Iseult topuklarının üzerinde durup derin bir nefes aldı.

Yirmi adım.

Koşmaya başladı.

Tamamen gölgede kalmıştı ama ileride gri güneş ışığı parlıyor, yoldaki taşlara ve dükkânların vitrinlerine vuruyordu.

Arkasından ayak sesleri geldi. Yumuşak çizmelerine ve gittikçe yaklaşan şimşeğe rağmen, bir Marstok ayağının yere vururken çıkardığı sesi ayırt etmemek mümkün değildi.

Safi caddenin sonuna varıp sağa döndü. Geniş bir caddeydi ve tahmin ettiği gibi dümdüz tepeye, büyük bir ihtimalle mahkeme binasına doğru gidiyordu.

Mahkeme binası olursa iyi olurdu.

Gözüne sağda solda kırık kapılar ve harap olmuş camlar çarpıyordu. Rüzgâr hâlâ arkasından esiyor, onu ileri itiyordu. Yağmur da yağmaya başlamıştı. Caddeyi ıslatıyor, parkeleri kaygan laştırıyordu.

Iseult, aklının bir köşesinde, mahkeme binasına varıncaya kadar yağmurla nasıl başa çıkabileceğini hesaplıyordu. Savunma gücünü etkileyecekti...

Belki de etki etmezdi; zira önündeki sokakta koşturan bir sürü adam vardı. Onu öldürmek için tepeye koşturuyorlardı.

Iseult kendisini bir köşeye attı ve planı daha başlamadan bitti.

Hayır hayır. Paniğin kendisini alt etmesine izin *vermeyecekti*. Ayağı kayınca öne doğru sendeledi ve son anda bir tabelaya tutundu. Bunu yaparken çok zaman kaybetti ama hayıflanacak zaman değildi. Tekrar derin bir nefes alıp hızla koşmaya başladı. Bu sokak muhtemelen kendisini bir başka anacaddeye götürecekti. Ayrıca düşünmeye vakit bulacağı bir an da mutlaka gelecekti.

Iseult yerdeki kaldırım taşlarına odaklandı. Topuklarının bi-

rinin üzerinde durup bir kere daha soluklanmak istiyordu. Biraz daha, bir tane daha. *Sakin ol. Sakin ol.* Bunu yapabilirdi.

Bir başka geniş sokağa saptı.

Öteki yoldan gelen başka Marstok var mıydı acaba? Önce biri, sonra diğeri kendisine doğru koşuyordu. Tuzağa düşmüştü. Ya da ...

Sola dönüp kırık bir kapıdan geçti.

Omzu yaralandı. İçine dolan korku ve acıyla dilini ısırdı. Sonra biraz sakinleşince etrafını incelemeye başladı: tek köşeli bir dükkân ve bir arka kapı.

Iseult kendini köşeye attı. Pencere patladı, fırtına kükreyerek içeri doldu.

Askerler de peşinden geldiler. Ancak Iseult çoktan kapıyı kırıp caddeye çıkmıştı. Çabucak sağa saptı. Kafasının üzerinde şimşekler çakıyor, rüzgâr saçlarını savuruyordu ama binalar kendisini koruyordu.

Iseult bir evin köşesine çarptı, kendi etrafında döndü ve arkasındaki duvara zehirli oklar saplandı. Demek ki listede Zehir Cadıları, yani Marstok Engerekleri de vardı.

Aniden yayılan ışık etrafı aydınlattı. Rüzgâr hafifledi ve Iseult kendini bir avluda buldu. Aradığı avlu buydu. Merkezinde lekeli, eski bir çeşme yer alıyordu. Oymalı çeşmedeki Nubrevna tanrısı Noden'di. Mercandan yapılma tahtında kaslı vücudu ve burgulu saçlarıyla bekliyordu.

Iseult, çeşmenin dizine kadar gelen çıkıntısına zıpladı, ıslak kuş pisliği ve yosunlarla kaplıydı. Marstok'lara doğru rahatça dönmesini sağlıyordu ama yeterince dengeli değildi.

Bütün bunlar olurken, denizciler Iseult'a yaklaştılar. Dikkatle işıldayan Bağları ve yağmurdan sırılsıklam olmuş üniformalarıyla bir tabur gemici vardı. Devasa cüsselerine rağmen, kıvrak, gerçek olamayacak kadar kadınsıydılar.

Sert esen rüzgâr, bardaktan boşalırcasına yağan yağmur ve kafasının üzerinde dönen kara bulutların altında kulakları duymaz oldu. Derisi artık ıslaklığı hissetmiyordu.

Derken ilk asker avluya vardı ve yavaşladı. Dikkatli adımlarla yürüyorlardı. Sonra bir kadın sesi yükseldi. "Aradığımız bu değil!"

Kadın, "Gerçek *domna*'yı bulun!" diye emretti. "Doğruca kıyıya!"

Iseult'un karnındaki soğukluk bütün vücuduna dağıldı. Derin bir nefes aldı. Böyle çabucak gidecekler miydi?

"*Bekleyin!*" diye bağırdı çeşmeden inerken. Birkaç tanesini burada oyalayabilirse, Safi'nin başarma şansı olabilirdi.

Iseult geri dönen askerlerin peşinden ok gibi fırladı. Çoğu durmuştu, arkalarına bakıyorlardı. Yavaş, yavaş. Palasına uzanıp saldırıya hazırlandı.

Tam o sırada Ateş Büyüsü onu vurdu. Sonra Bağları, o kadar şiddetli kıvrıldı ki neredeyse dizlerinin üzerine çöküyordu.

Çok kısa bir sürede, etrafında sayısız Bağ gördü. Kırılmışlardı.

Parçalanmışlardı.

En yakınındaki asker kendisine doğru geldi; gözleri kapkaraydı. Derisi haşlanıyordu.

Asker, gömleğini ve derisini parçalamaya başladı. Sonra arkasındakiler de yalpalaya yalpalaya Iseult'a doğru yürümeye başladılar.

Parçalanıyorlardı.

38

*

Safi, beyazlamış bir kızılağacın arkasından, iskeleye doğru uzanan yıkık dökük caddeye baktı. Topuklarını telaşla yere vuruyor, tırnaklarıyla ağacın sert kabuklarını tırmalıyor, Iseult'a yardım etme isteği içini kemiriyordu.

Yine de plana sadık kalarak Marstok'ların her birinin Iseult'un peşinden gitmesini bekledi. Sonra Lejna'ya doğru koşmaya başladı.

Gözleri birinci iskelede şiddetle sallanan gemideydi. Üzerinde çok sayıda denizci vardı ama fırtınayla o kadar meşgullerdi ki Safi'nin olduğu tarafa bakmak akıllarına bile gelmezdi. Carawen çeliğinden yapılma kılıcını tedbir olsun diye yavaşça kınından çıkardı.

Gözleri önündeki yol ve ilk iskele arasında gidip geliyordu. Boş, bomboştu... Hiçbirinde hayat belirtisi yoktu. Bunlardan biri Eron amcanın anlaşmada bahsettiği Yedinci İskele olmalıydı.

Her ne kadar Safi aslında Yedinci İskele diye bir şey olmayabileceğini ve Eron amcasının anlaşmayı yerine getirmeme ihtimali olduğunu bilse de sonuna kadar gidecekti.

Günahı amcasının boynuna, cehennem alevleri ve balık asalakları pahasına da olsa Safi, Merik'in anlaşmasını yerine getirecekti.

İlk kaldırım taşına adımını atar atmaz başına kocaman bir yağmur damlası düştü. Fırtına neredeyse Lejna'ya varmıştı ve bütün bu kara bulutlarıyla hiç de normal bir fırtına değildi...

Ne yapıyorsun, Prens?

Yağmur hızlanırken Safi de adımlarını hızlandırdı. Sonra koşmaya başladı. Fırtına bu hızıyla ilerlerse birkaç dakika içerisinde iskelelerin üçünü de yutacaktı.

Safi ilk tahta iskeleye vardı. Tahtalar su yosunlarıyla kaplanmışlardı, topuklarının altında tehlikeli bir biçimde çatırdıyorlardı. Öne doğru dört adım attı. Son iskelede bulunan savaş gemisinden gözlerini ayırmıyordu. Geri döndü. Sıra bir sonraki iskeledeydi.

Tahtalar çürüktü, rüzgâr hızını artırmış, yağmur da şiddetlenmişti. Ayağını koyacağı yerlere ve dalgalardan kaçmak için ne zaman, nasıl hareket etmesi gerektiğine o kadar dikkat kesilmişti ki, yanına yaklaşan karanlık gövdeyi fark etmedi.

Sokağa daha adımını atmadan sonraki iskeleyle kendi iskelesi arasında, yaklaşık otuz adım ötede duran Marstok Engereği'ni gördü.

"Benimle gelirsen hiç kimsenin canı yanmaz," diye konuş-

maya başladı Engerek. Sesinden ve görünüşünden kadın olduğu anlaşılıyordu.

Safi, *istemez, kalsın,* diye aklından geçirip kılıcını çekti. Kadın silahsızdı, Safi'ninse silahı vardı. Kılıcını kaldırdı.

"Sana tek bir şans veriyorum, Doğruluk Cadısı! Ya Marstok'ların dostu olursun ya da düşmanımız olarak ölürsün."

Safi buna kahkahalarla güldü. Karanlık, öfkeli bir kahkahaydı. Hayatı boyunca beklediği an *gelmişti*: Büyü gücü onu hedef tahtası haline getirmiş ve askerler de peşine düşmüşlerdi.

Açıkçası bugüne kadar hep Cehennem Ozanları'nı beklemişti ama Engerekler de fena sayılmazdı doğrusu.

Safi saldırı pozisyonu aldığında şimşek çaktı. Elinde olmadan gözlerini kapattı ve açıncaya kadar rüzgâr onu hırpaladı. Yağmur vücudunu delercesine yağıyordu. Üstelik karşısındaki kadın da artık silahsız değildi. Daha birkaç saniye önce elleri boşken şimdi elinde Safi'nin kafası kadar büyük bir topuz vardı.

"Bu da nereden geldi?" diye sordu. "Şu üzerindeki çiviler olan demir mi?" Geriye kaydı. Rüzgâr hareket etmesini zorlaştırıyor, Carawen çeliğinin şu topuzu yarıp yaramayacağını merak ediyordu.

Yaramayacağına karar verdi ve o an hayatı gözlerinin önünden geçti.

Kenara kaydı. Topuz alnını sıyırdı. Derisine bir topuz çivisi batmıştı. Gözlerinin önünden kan damladı ve aklına hemen kontrattaki sözler geldi. *Yolcunun burnu bile kanarsa, anlaşma iptal olur.*

Derken Engerek'in çizmeleri, Safi'nin yüzünü tekmelemeye başladı. Artık düşünecek vakti kalmamıştı.

Safi dirseğiyle ayağına vurup Engerek'in dengesini bozdu ve elindeki topuzu yere düşürmesini sağladı.

Kılıcıyla topuzun zincirine uzandı. Fakat tam zinciri kılıcının etrafına sarıp Engerek'in elinden kurtaracağını sandığı sırada eriyen topuz, kılıcın üzerinden kaydı ve başka bir tarafta tekrar eski şeklini aldı.

Safi'nin gözlerinden kan ve yağmur damladığı için yanlış görmüş olabileceğini düşündü ama hayır. Kadın zincirleri ardı ardına topuza yediriyor, topuz da gittikçe büyüyordu.

Hay aksi! Karşısındaki bir Demir Cadısı'ydı. *Lanet, lanet, lanet!* Rakibini çok çok fazla hafife almıştı. Bu kadınla tek başına dövüşemezdi. Tek şansı kılıcı atıp bir şekilde Demir Cadısı'nın arkasına geçip uçarcasına koşmaktı.

Bu yüzden ilk fırsatta yaptığı şey de bu oldu. Evrane'den binlerce kez özür dileyerek kılıcı kenara attı ve Engerek gülleyi Safi'nin kalçasına doğru fırlattığı zaman zıplayabildiği kadar havaya zıpladı.

Yeterince yükseğe zıplayamamıştı. Demir ayak bileğine çarptı, çivileri kemiğine saplandı.

İçgüdüleriyle hareket etmeye başladı ve tekrar zıplayarak sağ topuğunu Engerek'in boğazına savurdu.

Sonrasında ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadı. Hemen

arkasında fırtına patlak verdi. Görebildiği ilk şey Engerek'in üzerinden uçtuğu oldu; kasırga ikisini de havaya uçurmuştu. Sonra yüzüne doğru hızla gelen parke taşlarını gördü ve yere düştü. Canı çok yanıyordu.

Yağmur hâlâ devam ediyor, kasırganın sürüklediği bulutlarda şimşekler çakıyordu.

Ayağa kalkmaya çalıştı. Ağrıdan dişleri birbirine çarpıyordu. İkinci iskeleye doğru yürümeye başladı. Bir önceki iskelede yaptığı gibi, rıhtıma dönmeden önce tahtaların üzerinde dört adım attı.

Geri döndüğü zaman Engerek kendisini yakaladı.

Safi de yapabileceği tek şeyi yaptı. Ellerini havaya kaldırarak, "Beni alabilirsin." diye fısıldadı.

Engerek elindekini indirmedi. "İzin ver de seni kelepçeleyeyim, Doğruluk Cadısı. Ancak öyle inandırıcı olabilirsin."

Safi şaşırmış gibi yaparak, "Doğruluk Cadısı mı?" diye sordu. Sesine masum bir ifade vermeye çalıştı. "Sanırım yanlış kişiyi yakaladınız." Hata! Büyü gücü karşısındakinin inanmadığını anladı. "Ben basit bir *domna*'yım, büyük bir kavimden de gelmiyorum."

"Beni kandıramazsın," diye gürledi kadın. Üniforması rüzgârda dalgalanıyordu. Üzerindeki siyah bayrak atkısıysa rüzgârdan hiç etkilenmiyordu.

Safi bu siyah bez parçasına bakmaktan kendini alıkoyamıyor, bu yüzden büyü gücünün ötesine de geçemiyordu. *Yanlış, yanlış, yanlış* diye tekrar ediyordu büyüsü. *Hata, hata, hata!* Basit bir yalan için gereksiz bir tepkiydi.

O an ne olduğunu anladı.

Parçalanma.

Bu söz aklına gelir gelmez gökyüzü bomba gibi patladı.

Bulutların arasından gelen bir parça güneş ışığıyla sıcaklık yayıldı. Bütün görüntüyü süpürüp götürdü, bütün sesleri yuttu ve bütün duyguları maskeledi.

Safi'nin dizleri çözüldü. Öne doğru bir adım attı, nerede olduğunu görebilmek ve Engerek'in de nerede olduğunu *anlayabilmek* için gözlerini kırpıyordu...

Her şeyden önce kimin parçalanmakta olduğunu merak ediyordu.

Derken bulanık görüntü birleşti; Engerek. Dizlerinin üzerine çökmüştü. Büyük bir korkuyla ellerine bakıyordu. Safi'nin gördüğü kadarıyla gömleğinin kollarını katlamıştı.

Kadın parçalanıyor muydu?

Safi büyük bir çaba sarf ederek doğruldu. Kadının ruhundaki karanlığın veya yağın işaretlerini anlayabilmek için rüzgârla ve statik enerjiyle mücadele etmesi gerekiyordu.

Derken Engerek'in eşarbının kaybolduğunu fark etti. Yara tamamen kapandı ve kadının siyah saçları her tarafa savrulup gümüşsü, narin ve güzel bir yüzü açığa çıkardı.

Karşısındaki Marstok imparatoriçesiydi.

Hava Büyüsü'nün etkisindeki rüzgâr, Aeduan'ın büyüsünü

olumsuz etkiliyor, Safiya'nın kokusunu almasını engelliyordu. Belki de Safiya, üzerine daha kalın bir semender lifi kıyafet gitmişti. Her koşulda büyü gücünü devre dışı bırakması ve kendisini Safiya'ya götürmeleri umuduyla Lejna'da koşturan Marstok'ları takip ederek yolunu bulması gerekiyordu. Gemicilerin bir avluya toplandıklarını fark ettiği zaman daha iyi görebilmek ve daha hızlı hareket edebilmek için çatılara tırmandı.

Fakat Aeduan avluya vardığı zaman, gemicilerin denize geri koştuklarını fark etti. Kan kokusu olmayan Nomatsi kızı da bir Nubrevna Tanrısı heykelinin yanında duruyordu. Herkesi kandırmıştı. Herkese tuzak kurmuştu.

Lanet okudu ve Doğruluk Cadısı'nın nerede olduğunu öğrenmek için yine büyü gücüne başvurdu. Nomatsi kızıyla sonra hesaplaşacaktı. Aniden burnuna tanıdık bir koku geldi: *Kara yara, yıkılan ölüm. Acı, pislik ve sonsuz açlık.*

Parçalanma.

Aeduan'ın büyü gücü şaşkınlıktan donakaldı. Marstok'ların üniformalarını yırtıp atmaları onu hayrete düşürmüştü. Nomatsi kızı kendileriyle savaşmak için hamle yaptıkça derilerinin altından kara bir yağ çıkıyordu.

Aeduan hemen oradan uzaklaşması gerektiğini anladı ama kaçmadı. Bekledi. İzledi. Sonra da kararını verdi.

Dudaklarından bir hırıltı çıktı. Bu Kuklacı'nın işiydi. Aeduan ne olduğunu şimdi anladı. Doğruluk Cadısı'nın nerede olduğunu biliyor ve Aeduan'ı ona doğru götürmek istiyordu.

Iseult burada ölürse sorumlusu Aeduan olacak ve can borcunu ödeyemeyecekti.

Aeduan çatının tepesine koşup zıpladı. Çeşmenin üç kat üstüne çıktı. Kulakları rüzgârla doldu. Gürültülü, kulakları sağır eden bir rüzgârdı. Sağ ayağı zemine değdi. Enerjisini sağ ayağına aktardı ve Doğruluk Cadısı'nın üzerine düşmekten son anda kurtuldu.

Doğruluk Cadısı da palasını Aeduan'ın kafasına doğru fırlatmıştı. Aeduan kafasını eğince kılıç vınlayarak yanından geçti.

Kılıcını en yakınındaki Parçalanmış'a saplamadan önce, "Hayır!" diye bağırdı. Adam bir Engerek'ti, siyah başlığı sıyrılmıştı, yağlı derisi kıvranıyordu. Havada döndü. kanım dökmeye değecek birini aradı.

Kılıcını Engerek'in omzuna dayayıp geri çekti. Aeduan'ın pelerinine sıcak asit fışkırdı. Bir damlası da açıkta kalan yüzüne geldi, yanağına doğru kaydı.

Demek ki kanları gerçekten zehirliydi.

Bu yeni bilgiyle kaybedecek zamanı yoktu. Parçalanmış çoktan kendini öne doğru çekmeye başlamıştı. Asitli kanı pelerinini eritiyor, göğsündeki, ellerindeki çıbanları açığa çıkıyordu.

"Kafa!" diye bağırdı bir kadın elindeki kılıcı geniş bir açıyla döndürürken.

Çelik, ete saplandı. Daha doğrusu sinirlere ve kemiklere kadar girdi. Engerek'in kafası havaya uçtu, asit avluya fıskiyeden

çıkan bir su gibi saçılırken vücudu titredi. Kan kızın kıyafetlerine de sıçradı ve dokunduğu yeri eritti. Geriye doğru bir adım attı... başsız ceset de öne doğru eğildi. Yere yığıldı.

Kız gömleğinin kollarına baktı, üzerindeki deliklerden dolayı şaşkına dönmüştü. *Aptal.* Asidin yaptıklarını görmemiş miydi? Olayın ortasına böyle dalmak kendi hatasıydı ama Aeduan dudaklarından, "Arkamda dur," diye bir söz çıkmasını engelleyemedi.

Sonra bir sürü Marstok'un bulunduğu tarafa döndü. Aeduan'a saldırdılar. Tabii aptal Bağ Cadısı, Aeduan'ın arkasında durmak yerine yana fırlayıp kılıcını çekti.

Iskaladı; Parçalanmışlardan biri yanlarından inanılmaz bir hızla geçti. Aeduan, adamın kılıcını görünce aklından *Rüzgâr Cadısı* diye geçirdi. Adam tekrar geri döndü, simsiyahtı.

Şiddetli bir rüzgâr, Aeduan'ın içine doğru patladı ve onu çeşmeye itti. Bağ Cadısı da sarsıldı ama dengesini Aeduan'dan daha iyi koruyordu.

Aeduan'ın arkasından kulakları sağır edici bir çatırtı sesi geldi. Bağ Cadısı pelerininden tutup kendisini çekmeden önce son anda dönüp çeşmenin çatladığını gördü.

Çeşme patlayınca, ortaya antik taşlarla beraber su saçıldı ama Aeduan ile Iseult isimli Nubrevna'lı kız çoktan köşeyi dönüp yeni bir caddeye çıkmışlardı. Marstok'ların arasında kesin bir Gelgit Cadısı vardı ve şimdi yeterli kaynağı olduğuna göre Aeduan'ı kolayca alt edebilirdi.

Büyülü bir rüzgâr Aeduan'ın sırtına sert bir darbe indirdi. Kılıç gibi keskindi. Derisini yüzmeye çalışmıştı ama pelerini onu ve yanındaki kızı korudu.

Aeduan, adımlarını hızlandırdı, kızı da iterek koşturdu. "Sağdan!" diye seslendi. Kız da hızla eğilip kendini geçide attı.

Yağmur daha da hızlanmıştı. Isırırcasına yağıyor ve Gelgit Cadısı'nın gücüne parçalanma gücü ekliyordu. Kana susamış bir ciyaklama caddelerin üzerinde asılı kaldı. En az on çığlık da bunu takip etti.

Aeduan gölgelerin içindeki en yakın kavşağı gösterip, "Soldan!" diye bağırdı. Nereye gittiğine dair hiçbir fikri yoktu, sadece Parçalanmışlarla arasındaki mesafeyi açması gerektiğini biliyordu. Bütün bunlar bitinceye kadar Nomatsi kızını da saklayabilirdi.

Evet, Aeduan böylece Iseult'a can borcunu ödeyecekti, sonra da onu bir daha aklının köşesine bile getirmeyecekti. Kız, Cahr Perisi olmadığı için Aeduan'ın sorunu değildi.

Aeduan yolun sonunda bir kapı aralığı gördü. Kirişlerinden gevşemişti. "İleri!" diye bağırdı. "İçeri gir!"

Bağ Cadısı yavaşladı. Büyük, siyah gözleri arkasına baktı.

"Hadi! Dediğimi yap!" Elini sıkıca tutup büyüsünü kanına karıştırdı. Hızı iki katına çıkarken, cadde bulanık görünmeye başladı. Kız da çığlık çığlığaydı, hızlı koşamıyordu ve Aeduan da büyüsüyle onu hızlandıramıyordu.

Derken kapının önüne vardılar. Aeduan, Iseult'u içeriye itekledi ve bir mutfaktan içeri sürükleyip evin arkasına götürdü.

Kiler. Aeduan odanın arka köşesinde yüksekçe bir dolap gördü. Camları kırılmış bir pencereye tehlikeli derece yakındı ama kızı saklayabileceği tek yer de orasıydı. Kızı oraya doğru götürdü. "İçine gir."

Iseult, "Hayır." diye itiraz ederken arkasını dönüp Aeduan'ın yüzüne baktı. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Can borcumu ödemeye. Sen beni öldürmedin, şimdi de ben seni öldürmüyorum." Elinin bir hareketiyle pelerinini çıkarıp, Iseult'a uzattı. "Bunu giy, kokunu alamazlar."

"Hayır."

"Sağır mısın yoksa aptal mı? Parçalanmışlar birkaç saniye sonra gelirler. Bana güven."

"Hayır." Ela gözleri seğiriyordu ama korkudan değil, inadından.

"Bana. Güven." Bu sefer daha kibarca konuştu, kulakları ve büyü gücü Parçalanmışlardaydı. Her an yanlarına varabilirlerdi ve bu Nomatsi kızı hâlâ inat ediyordu.

Kız saklanmazsa, Aeduan can borcunu ödeyememiş olacaktı.

İkna etmek için bir şeyler söylemeye çalıştığında, dudaklarından sadece şunlar döküldü: "*Mhe verujta, Mhe verujta.*"

Iseult kaşlarını çattı. "Nasıl? Bu kelimeleri nereden biliyorsun?"

"Senin bildiğin gibi. Şimdi içeri gir." Kızı dolabın içine itti. Sabrı tükenmişti, Parçalanmışlar da gittikçe yaklaşıyorlardı. *Kan lekeli sırlar ve kabuk tutmuş kirli yalanlar.*

Kız söyleneni yaptı. Aeduan'a garip garip bakarak dolabın içine girdi. Aeduan pelerinini attı. Iseult pelerini havada tuttu.

"Ne zamana kadar beklemem gerekiyor?" diye sordu. Sonra gözlerini Aeduan'ın vücudunda gezdirerek, "Kanıyorsun," dedi.

Aeduan vücudunu süzdüğünde, eski yaraları ve Evrane'nin yeni açtığı yaradan damlayan kanın çizdiği yolları gördü. "Bunlar hiçbir şey değil," diye mırıldandı dolabın kapısını kapatmadan önce. Kızın yüzüne bir gölge düşünce tam kapıyı kapatırken bekledi. "Can borcumu ödemiş oldum, Bağ Cadısı. Yollarımız bir daha kesişirse, sakın bir hata yapma! Seni *öldürürüm*."

Iseult, "Hayır, öldürmezsin," dediği gibi kapı kapandı.

Aeduan konuşmamak için kendini sıkmıştı. Canını bağışlayacağını düşünmesi kendi hatasıydı, cevap vermesine gerek yoktu.

Büyü gücünü tekrar canlandırmak için burnunu oynatarak dışarı fırladı, yağmurun, fırtınanın ve ölümün içine daldı.

Merik kör bir korkuyla uçuyordu. Kullen neredeyse Lejna'ya varmak üzereydi, ilk iskeleye doğru iniyordu ama ters giden bir şeyler vardı. Merik'in uçabileceğinden daha hızlı yelken açmıştı ve hayatında daha önce hiç görmediği kontrolsüz bir şiddetle ilerliyordu. Ardında yalnızca kasırga değil, inanılmaz bir dengesizlik de yaratıyordu.

Merik sonunda şehre vardığı zaman, Kullen'i karaya çıkar-

ken gördüğü birinci iskeleye indi. Fakat kasırga yüzünden hiçbir şey göremedi. Daha da kötüsü, büyüsü kendi içine yönelmişti. Neredeyse kendi derisini yırtıyordu. İçinde, etrafta parçalananlar varmış gibi bir his oluştu. Kısa süre sonra Merik'i havaya uçuracakmış gibiydi.

İskeleden sıçraya sıçraya kıyıya gitti. Vitrinlerin önünde şimşekler çakıyordu. Kullen'i gördü. Bir sokağın başında diz çökmüştü, vücudu çok şiddetli biçimde elektriklenmişti. Şimşekler durdu, Kullen deniz suyu, yosun ve kumların arasında kalmıştı.

Merik caddeye vardı. Kafasını öne atıp rüzgâr ve şimşeklerden oluşan fırtınanın içine daldı.

Kasırganın içinde daha fazlası vardı. Cam ve parçalanmış tahtalar etrafta uçuşuyordu. Kullen bütün binaları yıkıyordu.

Merik bir yıldırımın kükremesi, gürültü ve statik elektrikten oluşan bu fırtınaya bir anda çarpmış, kasırga da onu yutmuştu. Rüzgâr kendisini şekilden şekilde sokuyor, sular sağına soluna vuruyor, büyü onu girdabına çekiyordu.

Merik karşı koyamıyordu. Kullen'in yarısı kadar bile güçlü değildi ve büyü gücü ona her an parçalanabileceği duygusu verdiğinden kendini akışa bırakmaktan başka çaresi kalmamıştı.

Kasırga kendisini o kadar hızlı havalandırmıştı ki midesini aşağıda bir yerlerde bırakmış gibi hissediyordu. Yukarı, yukarı, gittikçe yukarı doğru uçuyordu. Gözleri sıkı sıkıya kapalıydı. Sağına soluna enkaz yığınlarından uçan taşlar çarpıyor, camlar derisini kesiyordu.

Derken, fırtınadan aynen yakalandığı gibi aniden kurtuldu. Hortum durmuştu ama fırtınanın sürdüğünü duyuyordu, hissediyordu.

Düşmeye başladı.

Aşağıda neler olduğunu görebilecek kadar havada asılı kalabilmek için büyü gücünü zorladı.

Kullen'in fırtınasının üzerinde, bulutların içindeydi. Fırtına hâlâ yükseliyor, etrafındaki bulutları çekiyordu. Birazdan, Merik'i tekrar içine alacaktı.

Yaklaşık yüz ayak aşağıda, kasırganın ortasında siyah bir benek vardı: Kullen.

Merik hiç düşünmeden büyüsünü kullanarak kendini ileri attı. Sonra büyü gücünü serbest bırakıp düşmeye başladı. Fırtınayla yükseldiğinden daha hızlı bir şekilde caddeye doğru dimdik düşüyor, düşüyordu. Cehennem gibi bir yerde olmasına ve bir büyü fırtınasının içinde uçmasına rağmen, gözlerini Bağkardeşi'nin üzerinden hiç ayırmıyordu.

Kullen onu gördü. Harabeye dönmüş daha doğrusu, harabeye dönmek üzere olan bir evin yanındaki kaldırım taşlarına çömeldi ve göğsünü eliyle kavrayıp başını arkaya attı. Merik de Kullen'in kendisini gördüğünü anladı.

Kullen, ellerini yukarı itince tam yere düşmek üzere olan Merik'e bir rüzgâr çarptı. Caddeye, Kullen'in fırtınasının merkezine inişi kolaylaştı.

Merik çizmeleri caddeye değer değmez, Bağkardeşi'ne doğru koştu. Kullen dizinin üzerine çökmüş, başını yere eğmişti.

Merik, fırtınanın çıkardığı sesi bastırmak için gırtlağı yırtılırcasına, "Kullen!" diye bağırdı. Caddeye düştü. Camlar dizlerini kesti. "Kullen! Fırtınayı durdur! Rahatlayıp şu fırtınayı *durdurman lazım*!"

Kullen'in cevabı sırtındaki titremeyi göstermek oldu. Bu, Merik'in çok iyi bildiği, hayatı boyunca her zaman gördüğü titremeydi.

Merik Bağkardeşi'ni doğrultup, "Nefes al," diye bağırdı. *"Nefes al!"*

Kullen yüzünü Merik'e çevirdi. Dudakları şuursuz bir şekilde titriyordu, yüzünün rengi solmuştu, ağzından kabarcıklar çıkıyordu.

Gözleri Noden'in deniz cehennemi gibi kararmıştı.

Nefes almak Kullen'i böyle bir saldırıdan sağ kurtarmaya yetmeyecekti. Merik'in Bağkardeşi parçalanıyordu.

Bir an, acı dolu bir an, Merik en yakın dostunun yüzüne baktı. Yüzünde her zaman tanıdığı adama dair bir iz aradı.

Kullen ağzını kocaman açtı. Fırtınanın hortumu, öfkesiyle beraber *çığlık atıyor*, uğursuz büyü Merik'in vücuduna yayılıyor ve onu parçalamakla tehdit ediyordu.

Fakat Merik geri çekilmedi ve Kullen'in yanından ayrılmadı. Dışarıdaki fırtına, içinde kopanların yanında hiçbir şey ifade etmiyordu.

Kullen'in parmaklarından, patlamış tırnaklarından fışkıran

siyah kan Merik'in gömleğine damlıyordu. Boğuk bir sesle, "Öldür beni," dedi.

"Hayır." Söyleyebildiği tek şey bu oldu. Başka hiçbir kelime o an hissettiklerini anlatamazdı.

Kullen, Merik'i bıraktı. Kullen'in gözündeki karalık, siyah kalp atışından bile daha kısa bir süre içinde küçüldü. Kulen üzgün, kırgın bir şekilde gülümseyerek, "Hoşça kal, Kralım. Hoşça kal dostum," dedi.

Derken hız ve kuvvet dolu bir karmaşayla, Kullen ileri atılıp iskeleden hızla uçtu. Merik'e rüzgâr ve birkaç enkaz parçası çarptı, onu caddeye savurdu, bütün duyularını yok etti. Merik'in bütün hissettikleri ve varlığı, Kullen'in kasırgası olacaktı.

Kulakları sağır edecek bir çatırtıyla kaos sona erdi, tahtalar ve acı yere kapaklandı.

Merik'in dünyası karardı.

39

*

Iseult dolabın içinde oturuyordu. Gözlerini sıkıca kapatmış, duyularını bütünüyle dışarı açmıştı. Büyü gücüyle bir yaşam izi bulmaya çalışıyor. Bölünmüş'ün izini arıyordu.

Aeduan adındaki Kan Cadısı'nın Bağlarını yine göremiyordu. Sadece onun yüzüne bakarak onun neler hissettiğini anlamıştı ve görebildiği kadarıyla onda duygudan eser yoktu. Iseult, Kan Cadısı'nın onu öldürmeyeceğine ve Parçalanmışlara yem olarak vermeyeceğine inandığı halde, içinde bir güvensizlik vardı. Bunda söz konusu olan bir *verujta* yoktu.

Mhe verujta. Nomatsi dilinde, *ruhum bir zamanlar sana aitmişçesine güven bana,* anlamına gelen bu söz çok kutsaldı. Bu sözü Ay Ana, Nomatsi halkını savaşla dolu uzak doğudan çıkarırken söylemişti. Nomatsi halkı için tıpkı anne-babaların çocuklarını yatırmadan önce onlara iyi geceler öpücüğü kondururken söyledikleri sözler ya da evlenirken kalplerindeki büyülü bağların

sıkıca düğümlendiği evlilik yemini kadar değerliydi.

Aeduan'ın bu kutsal sözleri bilmesi, onun ya Nomatsi kavminde bir süre yaşamış olduğunun ya da Nomatsi *olduğunun* işaretiydi.

Iseult'un düşünceleri nereye dayanırsa dayansın, pek bir önemi yoktu. Aeduan, Iseult'a yardım etmiş ve gitmişti.

Iseult'un büyü gücü uyandı ve bölünmüş bir Marstok'un kırık pencereden onu sinsice izlediğini sezdi. Ölümün üç farklı kıpırtısı da onunla birlikte hareket ediyordu; Veñaza'daki cesette ya da Kuklacı'nın gözlerinde gördüğü şeye benziyordu.

Gerçi bu Büyü Bağları daha büyüktü. Daha şişman ve tuhaf bir şekilde, daha uzundu. Sahnedeki bir kukla misali, ufacık asma filizinden başlıyor, gökyüzünün derinliklerinde kayboluncaya dek uzanıyordu.

Iseult'un nefesi tıkandı. *Kuklacı.* Kuklacı'nın oyununa bakıyordu. Bu Bölünmüş Bağları, Poznin yolu boyunca uzanıyorlardı. Iseult, Kuklacı'nın uzaktan gelen bütün bu insanları bir şekilde böldüğünden emindi.

Hayır aslında bir şekilde değil, Kuklacı bunu Iseult'un yardımıyla yapıyordu.

Zihninde gizlenmiş bütün planlar ve yerler senin zihninde gizli. Yağmacı Kralı mutlu etti, dedi Kuklacı. *İşte bu yüzden yarınki o büyük görevi bana verdi, sana bütün bunları mümkün kıldığın için teşekkür ediyorum.*

Kuklacı, Iseult ve Safi'nin Lejna'ya ulaşmaya çalıştıklarını

anlamıştı, avuçlarına alabildiği herkesi bölüyordu.

Iseult'un içinde kabaran hatta pelerininin bile örtemediği bir kızgınlık, üzerinde oturduğu sandığın boğuculuğuyla birlikte her yanını sarmıştı. Kafasının içi alev alevdi şimdi. Kuklacı'yla daha sert savaşması gerekirdi. Hiç uykuya dalmaması, bu kadının karanlık pençesinden uzak durması gerekirdi.

Iseult kusacaktı...

Hayır, olamaz kusuyordu. Kuru bir öğürtü ve tıkanıklık hissediyordu çünkü Parçalanmışlar artık onun ruhunu ele geçirmeye çalışıyordu. Kuklacı onları zayıflıkları yüzünden öldürmeyi başarmıştı.

Yeni bir Bağ ordusu, Iseult'un bilincine doğru yol alıyordu. Işık dolu ve canlı bu ordu, Iseult'un hastalığını kazarak en derinlere iniyorlardı. Iseult bu Bağları, kararlı yeşil ve endişeli bej renklerini tanıyordu.

Evrane. Keşiş, pencerenin önünde duruyordu.

Iseult bir kalp atışı sürede dolaptan çıktı. Evrane'nin de ölmesine izin veremezdi. Kırık pencereye doğru sıçradığında cam parçacıkları pelerinine döküldü ama pelerin yırtılmadı. Evrane'nin Bağlarının yerini bulabilmek için sezgilerinin onu yanıltmamasını umarak dar sokak boyunca ağır adımlarla ilerdi.

Yağmur damlaları yüzünü jilet gibi parçalıyordu. Gökyüzü de uyanıp ayaklanmıştı, fırtına gittikçe daha kötü bir hal alıyordu. Her şey tek bir yöne doğru köpürüyordu: Rıhtım.

Iseult yağmura rağmen beyazlığı gördü ve adımlarını daha da hızlandırarak, *"Evrane!"* diye haykırdı.

Beyazlık durakladı, Evrane'nin suretinde ve ağarmış saçlarında somutlaştı. Geriye doğru bir bakış attı. Yüzü şaşkın bir maskeye bürünmüştü ama Bağları rahatlatıcı bir maviyle parlıyordu.

Gölge bina çatısının tepesinden mağaza vitrininin önüne hızla geçti.

Parçalanmışlar.

Iseult, *"Arkanda!"* diye bağırarak elindeki kılıcını çıkardı.

Ne yazık ki geç kalmıştı. Parçalanmışlar, farklı noktalardan gelip Evrane'nin bedeninde birleşmişler, keşiş de ölüm kalabalığının içinde yok olup gitmişti.

Iseult, çığlıklar atıp önüne geleni doğrayarak var gücüyle koştu. Kılıçlarıyla kafaları kesiyor, bacakları dilimliyordu. Kabarcıklar patladı, fışkıran asit cızırdayarak duvara ve Iseult'un pelerinine sıçradı.

Fakat Iseult, Evrane'nin adını acı acı haykırarak, sağa sola yalpalayarak, eline geçenleri fırlatıyor, parçalıyordu.

Sonunda öldürecek kimse kalmadı. Parçalanmışlar kaçtılar. Evrane'nin düştüğü yerde kocaman, kırmızı bir lekeden başka hiçbir şey yoktu.

Iseult döndü ve çılgınca kapı aralıklarını, karanlık yerleri aradı fakat keşiş de Parçalanmışlar gibi kaybolmuştu.

Bunun üzerine Parçalanmışların izini sürebilmek için bir kez daha gözlerini fırtınaya karşı kıstı. *Oradaydılar.* En dar patikanın diğer tarafında bir grup korkmuş Bağ vardı. Acının grisiyle fırıl fırıl dönüyorlardı. Dayanılmayacak derecede gri bir acıydı.

Iseult rüzgâra daha da sokularak, Aeduan'ın pelerinini üs-

tüne sarmaladı. Aeduan ona doğruyu söylemişti. Parçalanmışlar onun kokusunu alamıyorlardı.

Dar sokak boyunca dizilmiş sıra evlerin sonundaki dört yol ağzına geldi. Kan, yol boyunca yere damlamıştı ve yağmurla beraber her yere yayılıyordu.

Iseult, adımlarını hızlandırdı. Elinden geldiğince Evrane'nin izini sürmeye çalışıyordu ama ne yazık ki şiddetli yağmur kan izlerini hemen yok ediyordu. Keşişin Bağlarının yerini algılamaya çalıştı fakat artık görünürde onlar da yoktu. Bağları, Iseult'un aksine fırtınada oldukça hızlı ilerliyorlardı.

Iseult tanıdık dar sokağa girdiğinde, birkaç sokak ötede dalgaların dövdüğü liman gözüne ilişti. Şehrin batı tarafındaydı, burası onun bu şehirde bulunduğu ilk yerdi. Denizin sıçrattığı kum ve su damlacıkları üzerine dökülüyor, fırtına da gittikçe artıyordu. Ağaçlar köklerinden kopuyor, binalar ise çöküyordu.

Kolunu siper ederek yüzünü korumaya çalışan Iseult çılgın bir çabayla Evrane'nin izini bulmaya çalışıyordu. Fırtına da beyaz bir ışık ya da Keşişin Bağlarının izini aradı. Fakat hiçbir şey göremedi. Fırtına her şeyi bir çırpıda ortadan kaldırıvermişti. Iseult, Parçalanmışların yerini de hissedemiyordu. Anlaşılan o ki, şehri terk etmişlerdi ve hızla kuzeye doğru ilerliyorlardı.

Şimşek gürültüyle çaktı. Iseult'un gözleri ışık ve sıcaktan kamaştı. Sihir üzerine çarpıp tenini ve ciğerlerini ürpertti. En yakın duvara doğru yuvarlanıp pelerininin içinde büzüldü.

Sonsuza dek sürecekmiş gibi hissettiği birkaç saniye boyun-

ca, kendinden, büyü gücünden ve Kuklacı'dan ne denli nefret ettiğini düşünerek suçluluk duygusuyla, ruhunda hiç iyileşmeyecek bir burukluk oluştu.

Nedense bir süre sonra fırtına kesildi, sesler ve yağmurun hırpalamaları ve ağırlığı geri çekildi.

Bağlar, Iseult'un bilincini kemirmeye başladı. *Canlı* Bağlar yanı başındaydı. Yalpalayarak ayağa kalktı. Uzaklaşan hortumu bulma düşüncesiyle sırtındaki pelerini fırlattığında, pelerin denizin üstünde kıvrılan siyah bir yılan gibi döndü.

Iseult, canlı Bağları aramak için aksak adımlar atarak altüst olmuş sokağa girdi. Cam parçaları her adımda ayaklarının altında çatırdayarak eziliyordu. En sonunda yaralı Nubrevna prensini yıkılmış bir binanın altında, kanlar içinde buldu.

Evet, prens hâlâ yaşıyordu. Iseult da hâlâ canlıydı ve onu kurtarabilirdi.

Safi, Vaness'e bitkin gözlerle bakarken boğazına acı bir kahkaha takıldı. *Elbette* Marstok imparatoriçesi olabilirdi. Başka kim topuzla savaşacak kadar cesur olabilirdi? Ondan başka kim Safi'nin peşinden gidecek kadar aklını kaçırmış olabilirdi ki?

Yağmur başladı. Boğa kadar kuvvetli rüzgâr, gittikçe kuvvetlendi. Dalgalar bütün sokağı su altında bırakmakla tehdit ediyorlardı. Şehrin diğer ucunda kasırga kükredi ama Safi, İmparatoriçe Vaness'ten gözlerini ayırmadı. Eğer bu kadın da parçalanmışsa...

Yeryüzündeki Tanrılar aşkına, gerçekten bir imparatoriçeyi öldürebilir miydi?

Safi gözlerini imparatoriçenin bir kol uzağında duran ve tamamen unutulmuş topuza çevirdi. İmparatoriçe parçalanırsa, bu silah Safi için tek seçenek olacaktı...

Vaness hareketsiz duruyordu. Kollarım kaşımayı ve hareket etmeyi bıraktı. Bakışları Safi'nin arkasında takılıp kaldı.

"On İkiler beni korusun," dedi.

Konuşabiliyorsa parçalanmıyordur, diye düşündü Safi. Üzerine yapılan büyü ne kadar kötü olsa da İmparatoriçe Vaness yenilmemişti.

Fakat Safi, hatayı imparatoriçenin bakışlarını takip etmekle yapmıştı. Fırtına çekiliyordu, ortasında bir karaltı vardı. Şimşek bu siyah şekli yok etti, döndü ve denize yöneldi.

Kullen.

Tanrılar aşkına. Safi derinden sarsıldı ama sokağı görebilmek için kafasını elinden geldiğince dik tutmaya çalıştı. Merik'ten hiçbir iz yoktu. Ölmüş olamazdı. Kendini o yöne sürmeden önce Vaness, "Vazgeç, Doğruluk Cadısı," diye bağırdı.

Kahretsin. Elinde topuzuyla bekleyen Vaness'e doğru yavaşça döndü.

Dudaklarını ıslattı, kan ve tuz tadı vardı. Vaness'in dikkatini dağıtabilirse belki ondan kaçabilirdi. "Neden sen? Neden beni öldürmeleri için askerlerim göndermedin? Söylesene neden hayatını riske atıyorsun?" dedi.

"Çünkü ben halkımın hizmetkârıyım. Birinin elini kirletmesi gerekiyorsa o eller bana ait olmalı."

Safi gözlerini kırpıştırdı. Sonra kırgın ve şaşkın bir sesle kahkaha attı. Bu haliyle Vaness tam da Merik'e benziyordu. Yine de...

"Bu iş, ellerini *kirletmekten* çok daha fazlası, imparatoriçe. Nerdeyse fırtınaya kapılıp ölüyordun, üstelik parçalanabilirdin."

"Düşmanlarım seni ele geçirmiş olsalardı beni tahtımdan edebilirdin ama şimdi benim ellerimdeyken bir krallığı kurtaracaksın. Benim krallığımı. Bunun uğrunda ölmeye hazırım."

Ah! Safi bu sözler karşısında iç çekti, yüreğinde derin ve eskiden kalma bir şeyler alevlenip canlandı. Tüyleri ürpermişti. *Çoğunluğun uğruna bir kişi.* Şimdi daha iyi anlıyordu.

"Teslim ol." Vaness, parmaklarını şıklattı ve elindeki topuzu yukarı doğru sallarken, "Artık hiçbir şey yapamazsın," dedi.

Yanlış. Safi'nin büyü gücü canlandı, bu gücün getirdiği karıncalanmayla birlikte son birkaç gün boyunca yaşadıkları gözünün önünden geçti. İnsanların kendisi hakkında inandığı dedikodular ve yalanlar tufanı...

...Her zaman zevk aldığın amaçsız hayatı sonuna kadar yaşa... Bu artık seninle ilgili değil... Sen sadece umursamaz olabilirsin... Elinden bir şey gelmez.

Daha sonra aklına parlak bir fikir geldi. *İstersen Safiya, dünyayı eline alıp şekillendirebilirsin.*

Eron amca da bunu söylemişti. Onun haklı olduğunu anlayınca her zamanki gibi güleceği tuttu. Hiçbir zaman kendi içine ya da hatalarına hapsolmamış, kişiliğini değiştirmeye gerek görmemişti. İhtiyacı olan her şey içindeydi. Habim ve Mathew'dan hatta Eron amcadan öğrendikleri, Bağkardeşi'nin sonsuz sevgisi...

Safi dünyayı istediği gibi *şekillendirebilir ve değiştirebilirdi.*

Zamanı gelmişti.

Safi tek ve akıcı bir hamleyle Vaness'in bileğinin arkasına topuğunu taktı ve burnuna bir darbe indirdi. İmparatoriçe sırtüstü sokağa düştü.

Safi hiç düşünmeden ve arkasına bile bakmadan tüm gücüyle üçüncü iskeleye doğru *koştu.* İşte bu gerçek ve olmak istediği Safi'ydi. Ayak tabanıyla düşünmüş, avuç içiyle hissetmişti. Kasları ve kuvveti, sevdiği insanlar ve inandığı değerler uğruna savaşmayı özlemişti. Hayatı, Veñaza'nın ya da balodan kaçışışının kapısını açmamıştı. Son iskeleye yaptığı bu koşunun kapısını aralıyordu.

İstediği özgürlük değildi. Uğrunda mücadele edeceği, savaş vereceği ve bedeli ne olursa olsun *ulaşmak* için çabalayacağı kadar büyük bir şeye olan inançtı.

Şimdi ödülü elindeydi. Nubrevna için koşuyordu. Merik için koşuyordu. Iseult, Kullen, Ryber, Mathew ve Habim için koşu-

yordu. Hepsinden önemlisi *kendisi için* koşuyordu.

Görüş alanının bir ucunda askerler belirdi. Soluk, yeşil üniformalı askerler Lejna'nın ara sokaklarından akın akın geliyorlardı. Safi'yi yakalayabilecek kadar hızlı değillerdi, en azından ulaşması gereken yere ondan önce varamazlardı.

Bunu büyü gücünün en derininde, göğsünde yanarak *doğru, doğru, doğru* diyen çığlıklarda hissediyordu. Adımlarını sıklaştırdı.

İskeleden on adım uzaktı şimdi.

Beş.

Topuzun sapma benzeyen küçük, güçlü bir şey dizine saplandı. Düştü ama içgüdüleri onu hemen toparladı. Sarsılarak ve biraz yalpalayarak ayağa kalksa da çabucak eski hızına kavuştu.

Derken iskelenin ilk kalasına çarptı ve acı bütün vücuduna yayıldı.

O kadar kızgındı ki, siniri her şeyi örtüyordu.

Öfkesi bütün sesleri yutacak kadar kabarmıştı.

Safi haykırdı. İleri atıldı. Kolları bedeninin altında katlanıp kaldı.

Topuzun iğneli ucu sol ayağına vurmuştu. Kemikleri ezilmişti. Kanlar fışkırıyordu.

Fakat her şeye rağmen, iskeledeydi, kanı akıyordu ama bunun bir önemi yoktu, anlaşma tamamlanmalıydı. Tamamlanmak *zorundaydı.*

Safi siyah çizmelilerin dört bir yandan akın ettiğini gördü. İki

Engerek, Safi'yi saniyeler içinde ayağa kaldırıp ve kelepçelediler.

İmparatoriçe, Safi'nin anlamakta *fazlasıyla zorlandığı* Marstok dilinde emirler yağdırarak yaklaştı. İmparatoriçenin gözünün üstüne çiçek gibi açan morluğu gören Safi sevindi. Üstelik burnu da kan içindeydi.

İki Engerek istediği kadar uğraşsa bile kaçmak bir yana yürüyemeyecek haldeki Safi'nin omuzlarını sıkıca kavradılar. Aslında bu eller, omuzlarını bu kadar sıkı kavramamış olsa kendisine doğru yaklaşan Vaness gibi ayakta durabileceğinden bile emin değildi.

Safi gözlerini kapatmak, haykırmak ve ayağını iyileştirmeleri için *yalvarmak* istemesine rağmen, başını başka yöne çevirmedi ve Vaness'in gözlerinin içine baktı.

Vaness gülümsedi. Dişlerinin arasından damlayan kanla gülüşünü *korkunç* bir hale sokuyordu. "Şimdi kapana kısıldın," dedi.

Safi çığlık atmayı çok istemesine karşın, boğuk bir sesle, "Ben zaten kaçmaya uğraşmıyordum ki," diye cevap verdi. Bunu söylerken haykırmak istemişti aslında. Boğuk bir kahkaha atmak için kendini zorladı. "İstediğin büyü gücümse, imparatoriçe... Çok güçlü olduğumu düşünüyorsan büyük bir yanılgıya düşmüşsün. Ben gerçekleri yalanlar sayesinde anlarım, hepsi bu... *Gerçekleri* bilmem bunu her zaman *söyleyeceğim* anlamına gelmez," dedi Safi.

Vaness'in çenesi gerildi, gözlerindeki sırrı çözüyormuş gibi Safi'ye yaklaştı. "Sadakatini kazanmak için ne yapmalıyım o zaman?

Bana yardım edecek, imparatorluğumu kurtaracak gerçekler karşılığında ne istiyorsun?" dedi.

Safi, imparatoriçenin şişmiş ve morarmış suratına baktı. Kadının içinde samimiyet olup olmadığını anlamak için Doğruluk Cadılığı'nı uyandırdı. Görünüşe göre Vaness'in bu kadar büyük bir şeyler teklif etmesi olanaksızdı. Fakat Safi'nin alev alev acısının ötesinde, cadılığı onun samimiyetinin doğruluğunu onaylıyordu.

Dudakları muzaffer bir gülümsemeyle kıvrıldı ama bu mağlubiyetin acı dolu dudak büküşü de vardı. O an için bunu ayırt etmek zordu.

"Ben Nubrevna'yla anlaşma yapmak istiyorum. Lovats'a bir elçi göndermeni, yiyecek ihracatı için müzakere yapmanı ve Nubrevna her ne önerirse onunla değiştirilmesini talep ediyorum."

Vaness kan revan içindeki kaşlarını kaldırdı, hafif bir esintiyle ıslak saçları yüzüne çarptı. "Neden bunu istiyorsun?" diye sordu.

"Sen neden istiyorsan o yüzden," dedi ve kafasını geriye atıp şehri gösterdi. Kafasını böyle oynatmaktan pişman oldu çünkü bu gibi ani hareketlere izin vermeyecek kadar fazla kan kaybediyordu. Hatta *hiç hareket etmemesi* gerekiyordu. "Benim için değerli olan bütün herkesin uğruna elimi kana bulayacağım. Mecbur olduğum sürece koşacak ve elimden geldiğince savaşacağım. Onlara yardım etmek bunu gerektiriyorsa yapacağım."

Vaness, Safi'yi şaşırtan *içten* bir gülümsemeyle karşılık verdi. "O halde anlaştık, Doğruluk Cadısı."

"O zaman büyülerimi kullanabilirsin." Safi'yı ürpertiyle ka-

rışık bir rahatlama sardı. Belki de bu his, aşırı kan kaybı yüzünden vücudunun kendisine verdiği bir mesajdı.

Puslu gözlerini Merik'in çoktan yok olduğunu düşündüğü yola doğru çevirdi. Iseult'u da en son o civarda görmüştü. Uzun bir süre rıhtımdaki su sesinden başka hiçbir şey duymadı. Bütün hissettiği yanaklarına düşen yumuşak ve berrak yağmur damlalarıydı. Düşündüğü tek şey ailesiydi.

Başını arkadaşlarının bulunduğu yöne doğru sallayarak onlarla sessizce vedalaştı. İyi olmalarını diledi, onun için buraya geleceklerini de biliyordu.

Daha sonra bir sürü *ayak sesi*, Safi'nin düşüncelerini delip geçti ve peşinden *dayanılmaz* bir acı getirdi.

Vaness, kalabalıktaki en kısa boylu ve üzerinde Rüzgâr Cadısı dövmesi taşıyan denizciyi işaret ederek, "Şimdi uçacağız," dedi. "Donanmamız çok uzak değil. Dayanabilecek misin, Doğruluk Cadısı?"

Safi nefes alıp, "Evet," diye karşılık verdi. Onu tutan adamlardan birine doğru eğildi. Adam Safi'ye sırıtarak bir baktı. "Ben Safiya fon Hasstrel'im ve *her şeyi* yapabilirim."

Bu sözler ağzından dökülürken büyü gücü canlandı ve güneşlenen bir aslan gibi mırıldandı.

Gerçek, dedi. *Daima gerçek.*

40

*

Aeduan, eski öğretmenine Bölünmüş'ün saldırdığını görüce hiç düşünmeden o tarafa atılarak yaralı bedenini geri döndürmeye çalıştı. Önüne çıkan *herkesi* biçiyor, deviriyor, ezip geçiyordu.

Evrane'ye yetişip hamura dönmüş vücudunu kollarına aldığında, kanını durdurmak için yaranın üzerine elini bastırdı.

Sonra büyü gücünün sınırlarını zorlayarak elinden geldiğince hızlı bir şekilde Lejna'dan çıktı. Evrane'yi Büyük Şifa Pınarı'na götürecekti çünkü aklına gelen tek yer orasıydı. Suları gerçekten tekrar canlanmışsa, Evrane'nin hayatı kurtulabilirdi.

Hızlı koşamamaya başladığı zaman, adımlarını hızlandırarak yoluna devam etti.

Bunu yapamadığında da adımlarını yavaşlattı ve büyü gücünü Evrane'nin kanından bir an bile ayırmadı. Doğruluk Cadısı'nı ele geçirme şansının kalmadığını biliyordu ama umurunda değildi.

Aeduan, Evrane'yi fersah fersah taşıdı, dağları tepeleri aştı, adım adım yürüdü. Yıllardan sonra ilk defa içinde korku hissediyordu.

Duygularını anlaması yarım gününü almıştı. Göğsündeki

boşluk, düşüncelerin sonsuz döngüsü hep aynı şeyi söylüyordu. *Ölme, ölme.*

Bunun can borçlarının ötesine geçtiğini biliyordu. Aeduan olmak istediği, olduğuna *inandığı* her şeye rağmen, korkuyordu.

Irmağı görmeden evvel, etrafında öğleden sonraları ortaya çıkan böceklerin vızıltısını ve kuşların da şakımalarını duymaya başladı. Nehrin hızlı aktığı yerlerde oluşturduğu günün nemiyle kaynaşan sisi hissetti. Büyük Şifa Pınarı'na giden merdivenlerde bekleyen sekiz askerin kokusunu aldı. Birileri Prens Leopold'u bulmuş olmalıydı ve Aeduan'ın da dönmesini bekliyorlardı.

Geriye kalan bir parça gücünü de askerlerin nefesini kesmek için kullandı. Çok uzun sürdü. Aeduan zayıftı ama sekiz adam güçlüydü. Rüzgârda sallandı, ağaçlar gibi şiddetle savruldu. Biraz daha devam ederse Evrane'yi düşürecekti.

Askerler sonunda yere yığıldılar, Aeduan da sendeledi. Büyük Şifa Pınarı'na giden eski merdivenleri yavaş yavaş ama sağlam adımlarla tırmandı. Yokuşa giden taşları tırmandı. Evrane'yi sırtüstü suya yatırdı.

Evrane iyileşmeye başladı.

Aeduan onun şifa bulduğunu, görmekten ziyade hissederek anlamıştı. Bu suyun gücü her neyse o kadar yavaş hareket ediyordu ki, iyileşmesi günler sürecek gibiydi. Ancak Aeduan, Evrane'nin kanının kendiliğinden akmaya başladığını hissetti. Boğazının kesildiği yerde etin yeniden oluştuğunu gördü.

Yine de boğazı nefes almasına izin verecek kadar iyileşinceye dek elini kanının üstünde tutmaya devam etti. Kalbi sorunsuzca kan pompalayıncaya kadar bekledi.

Sonra Evrane'yi dikkatle Şifa Pınarı'nın yokuşuna doğru

çekip taşların üzerine yatırdı. İyileşmesi devam etsin diye, ayaklarını suyun içinde batırdıktan sonra pınardan çıktı ve üzerinden dökülen sular taşları ıslattı. Kıyafetlerinin ağırlığına rağmen, omurgasının dikleşmesine şaşırdı. Aeduan'ın büyü gücü eski kuvvetine kavuşmuştu...

Zihni de şu an gözleriyle gördüğü olayı reddedemiyordu: Büyük Şifa Pınarı tekrar canlanmıştı. Büyünün gerçekleştiğini gözleriyle görmemiş olsa bile suda durduğu sırada o duyguyu hissetmişti.

Teklik.

Tamamlanma.

Bu Şifa Pınarı yavaş yavaş gözünü açıyordu, kısa bir süre sonra tamamen uyanacaktı.

Her ne kadar Aeduan'ın kabul edemediği kadar imkânsız görünse de Doğruluk Cadısı, Cahr Perisi'nin bir yarısıydı ve Iseult...

Kan kokusu olmayan Nomatsi Bağ Cadısı da başka Gökyüzü Cadısı'ydı.

O, diğer yarısıydı. Aeduan'ın hayatlarını korumaya ant içtiği çift bunlardı. On üç yaşındayken, daha babası hayatına bir kez daha girmeden önce içtiği ant, şimdi su yüzüne çıkmıştı ama Aeduan yeminine sadık kalıp kalmayacağından emin değildi.

Bugünün yani bütün eğitimini ve geleceğini bir mit olan antik Cahr Perisi'ne adayacağı gün geleceğini asla düşünmemişti.

Evrane'nin işi kolaydı. Hayatı boyunca buna inanarak yaşamıştı. Cahr Perisi'nin geri dönmesiyle kendini *tamamlamıştı*.

Oysa Aeduan için bu bir engeldi. Manastıra elinde olmayan koşullardan dolayı girmişti ve gidebilecek daha iyi bir yeri olmadığı için orada kalmıştı. Bir Kan Cadısı'nın görüldüğü anda öldü-

rülmeyeceği tek yer orasıydı. Fakat şimdi planları vardı. Kendisi için planları. Babası için planları.

Kime sadık olması gerektiğini kestiremiyordu; içtiği antlara mı, yoksa ailesine mi? Fakat bir şeyden emindi. Keşiş Evrane'yi kurtardığı için Şifa Pınarı'na şükran borçluydu.

Muhtemelen Aeduan'ın ayaklarının onu en yakınındaki kayın ağacına sürüklemesinin sebebi buydu. Ağacın gövdesi tan vaktinin parlak ışığı altında kırmızıya bürünmüştü; yeşil, canlı yaprakları nemli rüzgârla oynaşıyorlardı.

Dünden bugüne daha fazla yaprak açmıştı.

Aeduan taşların üzerine diz çöktü. Elbisesinden sular damladı, damladı, damladı. Elbisesinden, saçından, çıkarmayı unuttuğu kılıcının kayışından bile su damlıyordu. Bunu fark etmedi, yere kıvrıldı, ayaklarını ve avuçlarının içini kayın ağacının gövdesine dayadı. Sonra Cahr Perisi duasını okumaya başladı.

Tam da Evrane'nin kendisine öğrettiği gibi.

Işığı getireni korurum,
Karanlığı vereni de
Dünyayı yaratan için yaşarım,
Karanlığı sonlandıran için ölürüm.
Feda ederim kanımı,
Bütün Bağlarımı.
Sonsuz ruhum yalnızca benimdir,
Sahip çık Gökyüzüm,
Kılıcıma yol göster,
Şimdiden sonsuza dek.

Ezberlediği sözleri bitirdiği zaman, eskisi kadar yavan olduklarını gördüğü için sevindi. Ayrıca bir yapılacaklar listesinin hâlâ aklında kaldığını görmekten de memnun oldu. *Kılıçlarım ıslak; yağlamam lazım. Yeni bir semender pelerini istiyorum. Bir de kısrak. En hızlısından.*

Arkasında duran Büyük Şifa Pınarı'na rağmen, Carawen yeminini bozabilecek olduğunu düşünmek özgür hissetmesini sağlıyordu. Halihazırda elinde babasına vereceği içi gümüş dolu bir sandık vardı, önemli olan da buydu.

Aeduan eski akıl hocası Evrane isimli keşişe son kez baktı. Yanaklarına renk gelmişti.

İyi. Aeduan ona olan can borçlarından birini nihayet ödemişti.

Esneyen parmakları ve kıvrılan bilekleriyle, Aeduan isimli Kan Cadısı'nın babasına yani Aritvanya'nın yağmacı kralına katılma zamanı gelmişti.

Iseult müthiş bir çaba ve bedeninde kalan *son güçle* Merik Nihar'ın üstündeki tahtaları kaldırdı, yuvarladı, sağa sola fırlattı. Gri bulutların arasından sabah güneşinin ışıkları sızıyordu. Birinci iskele ve sokaktaki binaların hepsi yerle bir olmuştu. Kullen'in kasırgasıyla paramparça olmuşlardı. Aynı kasırga ikinci kaptanı da götürmüş olmalıydı. Sakinleşmiş dalgaların karşısında ne canlı ruhlardan, ne de Bağlarından eser vardı. Kuşlar uçmuyor, böceklerin sesi çıkmıyordu; hayata dair bütün izler silinmişti.

Ufka doğru yol alan yeşil sürü dışında. Iseult sürünün kalbinde titreşen Bağlarını hemen hissetti.

Safi.

Safi gitmişti. Gitmişti. Iseult onu kaybetmişti ve ruhundaki hatalara bir yenisini daha eklenmişti.

Fakat bu düşüncelerin ötesine geçip binanın iskeletine karşı verdiği zorlu mücadeleye devam etti. Bütün bu sesler ve gürültüler sonra Merik'in bilincini yerine getirdi. Bağları aniden yaşama döndü. Demir rengi acı ve mavi keder...

Sırtüstü uzanmıştı. Derisi sıyrıklara dolmuş, etine cam parçaları saplanmıştı.

Iseult yanına çökerken, "Canını yakan ne?" diye sordu. Kekelemeden sormuştu. Neredeyse hiçbir duygu belirtisi üzerinde hâkim olmamıştı.

Merik gözlerini açarken, "Her şey," diye cevap verdi.

"Kırılmış kemiklerine bir bakayım," dedi Iseult. *Ya da daha kötüsüne.* Merik itiraz etmeyince vücudunu kafasından ayak topuklarına doğru hafifçe yoğurmaya başladı. Bunu Safi'ye yüzlerce kere yapmıştı, Habim öğretmişti. Kendini metodik, soğuk hareketlerin bağışlayıcılığına bıraktı.

Yavaş. Rüzgâr bir başkasının ıslak elbiselerinden fırlayıp diğerinin vücudunu öpmüştü. Merik'in yaraları bir başkası için kanıyordu. Iseult, Kuklacı'yı düşünmemeye çalıştı. Parçalanmışları, Evrane'yi, Safi'yi aklından atmaya çalışıyordu. *Yavaş.*

Muayene boyunca gözlerini Merik'in Bağlarından ayırmadı. Işık parlaması veya acıyla yanan bir ışıltı olup olmadığını kontrol ediyordu. Çıkardığı her cam parçası parlamalarına sebep olmuştu ama Iseult, Merik'in kaburgalarına değdiğinde çok daha büyük bir acıyla alevlendiler. Merik inledi. Kaburgaları kırılmıştı; daha kötüsü de olabilirdi.

Sonraki aşamada Merik'in derisini incelemeye başladı, çı-

kardığı tahtaların ve camların tehlikeli bir yara açıp açmadığını kontrol etti. Merik'in vücudundan sızan kan sokağa akıyordu. Iseult gömleğinden kopardığı bir parçayla onun bileğini sararken Merik, "Safi nerede?" diye sordu.

"Marstok'lar onu yakaladılar."

"Onu geri getirebilecek misin?"

Iseult hafifçe içini çekti ve ciğerlerinin ne kadar ağrıdığını o an fark etti. Safi'yi geri *getirebilecek miydi?*

Panikledi, aceleyle pansumanı bitirip Bağtaşı'nı çıkardı. Parıldamıyordu. Demek ki Safi güvendeydi. Yaralanmamıştı.

Fakat bu aynı zamanda Iseult'un Bağkardeşi'ni takip etme imkânı olmadığı anlamına da geliyordu. Oysa Safi ne demişti? Eron amcasının adamlarından biri, buradaki bir kafeye gelecekti. Iseult bu adamı bekleyecekti, beklemek zorundaydı. Bu adam her kimse, Safi'yi bulmasına yardım edecekti.

Bağtaşı elinden kaydı, göğüskafesinin üzerine düştü. Sonra Merik'e dönüp, "Bir şifacıya ihtiyacın var," dedi. Bu kelimeler ağzından dökülür dökülmez, söylediğine pişman oldu. Merik pürüzlü bir sesle, "Halam nerede?" diye sordu.

Yalan söyleme arzusunu bastıramıyordu. Sadece Merik'e değil, Safi'ye de yutturabileceği bir yalan bulması lazımdı.

Benim hatam değildi, diye bağırmak istedi. *Parçalanmışlar onu yakaladılar, benim hatam değildi.*

Fakat Iseult kendi hatası olduğunu biliyordu.

"Evrane'ye Parçalanmışlar saldırdı," dedi renksiz bir sesle. Sanki bu sözler binlerce fersah ötelerden, başka birinin ağzından çıkmışlardı. "Kurtulup kurtulmadığını bilmiyorum ama şehirden çıktı."

Merik'in Bağları kendilerini koyuvererek, kederin mavisiyle

ışıldamaya başladılar. Merik gözyaşlarını tuttu, ağzından çıkan nefes, kaburgalarındaki acıyla beraber ruhunun acısını da dışarıya taşıyordu.

İşte o zaman Iseult'un içindeki buzlar kırıldı ve Iseult gözyaşlarını saldı. Merik'in yanına diz çöktü. Iseult det Midenzi hayatında ikinci defa ağladı.

Bugün bir sürü insan öldürmüştü. Bilerek yapmamıştı, isteğiyle de olmamıştı ama sırtına binen yük çok ağırdı. Kendini sorumlu görüyordu.

Neredeyse... Neredeyse Corlant lanetinin kendisini de öldürmüş olmasını dileyecekti. O zaman belki bu ruhlar şimdi hayatta olurdu.

Merik de göz ardı edemeyeceği kadar yaralıydı. Rengi solmuştu, titriyordu ve Bağları hızla soluyordu.

Bu yüzden Iseult duygularını bir kenara bırakıp Merik'e yaklaşarak, "Jana nerede?" diye sordu. Tayfasının, Merik'i şifacıya götürebileceğini düşünüyordu. Safi'yle beraber atları bırakmışlardı ve Iseult en yakın şehrin nerede olduğunu bilmiyordu. "Majesteleri, Jana'nın nerede olduğunu bilmem lazım." Yüzüne baktı. "Jana'ya nasıl ulaşabilirim?"

Merik titremeye başladı, elleri göğsünde kenetlenmişti. Bağları soldukça soluyordu...

Iseult onun da ölmesine izin verirse kendini affetmeyecekti. Daha çok yaklaştı. Gözlerine bakmasını sağladı. "Jana'yla nasıl iletişim kurabilirim, Majesteleri?"

"Lejna'nın rüzgâr davulu," diye fısıldadı. "Ona vur."

Iseult, Merik'i bırakarak etrafına baktı. Oradaydı. Kasabanın doğusunda, birkaç blok ötede, Jana'dakine çok benzeyen bir davul vardı.

Yürümeye başladı. Her adımında kaslarına kırık camlar batıyormuş gibi hissediyordu ama davula ulaşıncaya kadar kendini bırakmadı.

Tokmağı kaldırdı. Sadece bir tokmak vardı; büyülenmiş olması ve rüzgârı doğru yere ulaştırabilmesi için dua etti. Tokmağı davulun üzerine hızla indirdi. Tekrar tekrar defalarca vurdu.

Davula vururken ruhunu ve hatalarının *hıncını* davuldan çıkarıyor ve plan yapıyordu. Çünkü hâlâ düşünebiliyordu. Hâlâ etrafını ve düşmanlarını inceleme yetisi çalışıyordu. En iyi savaş alanını seçme içgüdüleri hâlâ canlıydı.

Bu sefer daha geniş bir şeyler kurguladı: Marstok'lar tarafından kaçırılmak büyük bir olaydı ama ne olursa olsun Iseult buna bir çare bulacaktı.

Merik'i bir şifacıya götürecekti.

Kuklacı'yı durdurmak için elinden geleni yapacak ve o gölge kızın bir kişiyi daha parçalamasına izin vermeyecekti.

Corlant lanetiyle ilgili sorularına cevap alacaktı ve muhtemelen Gretchya ile Alma'yı da tekrar bulacaktı.

Her şeyden önce de Safi'nin peşinden gidecekti. Rüzgâr davuluna vurduğu, ellerindeki ve ayaklarındaki acıyı ve bitkinliği hissetmediği gibi Safi'nin peşinden koşacak ve onu kurtaracaktı.

Sonsuza kadar Bağkardeşiydiler.

Mhe verujta.

Jana geldiği zaman Merik bilincini yitirmişti. Noden'in Hediyesi'ne ve Büyük Şifa Pınarı'na vardığı zaman ölmek üzereydi. Yaralarında tuzlu su vardı, büyü gücü çok ötelere gitmişti,

kaburgaları iyileşmeyi reddediyorlardı.

Sonunda Noden'in Hediyesi'ndeki tersyüz olmuş küçük kamarada bulunan yer yatağında gözlerini açtı ve halasını gördü. Gümüş saçları her zamanki gibi parıldıyordu. Yüzündeki sıcak gülümseme iç huzuruyla titreşiyordu.

"Sana güzel haberlerim var," dedi. Gülümsemesi yerini ciddi bir ifadeye bırakırken Merik'in elini tuttu, yüzüne dokundu, sonra tekrar ellerine... "Lovats'daki Ses Büyücüleri durmadan Hermin'i çağırıyorlar. Görünen o ki Marstok'lar, Lejna'ya saldırmalarına rağmen, açık ticaret anlaşması istiyorlar. Fakat sadece *seninle* görüşmek istiyorlar, Merik. Galiba Vivia sinirinden köpürüyor."

Merik, "Ah," diyerek öksürdü, mutlu olması gerektiği biliyordu. Hayatı boyunca en çok istediği şey ticaretti ve şimdi bunu Nubrevna'ya geri getirmeyi başarabilecekti.

Ne var ki, bu zaferin kül gibi bir tadı vardı, kaybettiği şeylere değip değmediğinden emin olamıyordu.

"Iseult nerede?" diye sordu. Sesi çok zayıftı.

Evrane'nin yüzü ekşidi. "Adamların onu Lejna'da bıraktılar. Hermin'i iyi olduğuna ikna etmiş ve kahvehanede biriyle buluşacağını söylemiş."

Merik, Iseult'un kiminle buluşacağını düşünürken Evrane de Prens Leopold'un Noden'in Hediyesi'nden nasıl kaçtığını anlattı. "Hapishanede sıkı gözetim altındaydı ama bir anda yerinde yeller esti. Aklıma bir tek Cazibe Cadısı'nın onu kaçırmış olabileceği geliyor," dedi.

Bu kadarı da Merik'in acıyla dolu zihnine fazlaydı. Kafasını salladı, bu işi düşünmeyi sonraya ertelemek istiyordu. Büyülü bir uykuya dalmaya çalıştı.

İki gün yani Kullen'i kaybettikten üç gün sonra, Merik nihayet Noden'in Hediyesi'nden Nihar Koyu'na yürüdü. Evrane, Carawen Manastırı'na gideceğini söyleyip ayrılmıştı, Merik de gururunu çiğneyip kalmasını isteyememişti.

Çocukluğundan beri gelip gidiyordu, şimdi neden değişsindi?

Hermin'le birlikte dalların ve yaprakların arasından yürüdüler. Likenler, böcekler, yeşil, yeşil, yeşil... Etraf, göz alabildiğince yeşil renklerle, taptaze bir yaşamın coşkusuyla dolmuştu. Merik bunu açıklayamıyor, *keşke Kullen da burada olup bunları görseydi*, demekten kendini alamıyordu.

Aslında Merik, Kullen'i bir türlü unutamıyordu. Anılar gözbebeklerinin arkasında alevleniyor, yaşadığı kayıp içini kemiriyordu. Hermin onu sandalla savaş gemisine geri götürürken, koyun üzerinde uçan kuşları ve balıklarla dolup taşan denizin dalgalarını seyredip bütün bu güzelliğe bakmasına rağmen, ağzında hep bir kül tadı vardı.

Kendini Jana'ya attığı zaman bütün tayfası güverteye toplanmıştı. Her biri pazılarının etrafına doladıkları iris mavisi ketenleriyle ölen yoldaşlarının yasını tutuyorlardı. Merik yanlarından geçerken onu buruk bir gülümsemeyle selamladılar.

Fakat o bunu fark etmedi bile. Gemide neler hissettiğini anlayabilecek tek bir kişi vardı.

Hermin'e baktı. "Ryber'i bana getirebilir misin?"

Hermin irkildi. "Ryber gitti, efendim."

"Gitti mi?" Öfkelendi. Kabul edilemez bir şeydi bu. "Ne demek gitti? Nereye?"

"Bilmiyoruz, efendim. Lejna'ya sizin yanına geldiğimiz zaman bizimle gemideydi, Nihar Koyu'na varana kadar da orada olduğunu sandık ama emin değiliz. Bildiğimiz tek şey şimdi

gemide olmadığı."

Merik çok ötkeliydi. Ryber nereye gidebilirdi? Nereye giderdi?

"Bir not bırakmış ama nereye gittiğini yazmamış... Yatağınızın üstünde, efendim."

Merik bunu duyar duymaz kaptan kamarasına koştu ve kaburgaları, bu ani harekete hemen acı dolu bir tepki verdiler. Kamaradan içeri girdiği zaman yavaşladı, üzerinde buruşuk ceketinin bulunduğu yatağa kadar gitmesi biraz zaman aldı. Ceketin üzerinde de bir kâğıt parçası vardı.

Kâğıdı eline aldı, Ryber'in anlaşılması neredeyse imkânsız denecek kadar kötü yazısını okumaya başladı.

Amiralim, Prensim,

Sizi terk ettiğim için çok üzgünüm, ama sizi bir gün bulacağım. Ben buralarda yokken, Kullen'in size inandığı gibi bir kral olun.

Lütfen... Nubrevna'nın size ihtiyacı var.

Ryber.

(Ayrıca, ceketinizin cebini kontrol edin.)

Son kelimeleri okuduğu zaman alnı gerildi. Ceketinin cebi de neyin nesiydi? *Ticaret anlaşması.*

Ceketini tuttu, elleri titriyordu, çabucak kontratı çıkardı. Son sayfasında kül rengi parmak izleriyle birlikte eğri büğrü bir yazı vardı.

Amca,

Bu ticaret anlaşması meselesinde sakın bir aptallık yapma. Prens Merik Nihar beni Lejna'ya güvenle getirebilmek için elinden geleni yaptı. Bu yüzden...

Merik bir sonraki sayfaya geçti.

Yaralanırsam ya da rasgele seçtiğin iskeleye varamazsam onu suçlayamazsın. Prens Merik ve Nubrevna halkı Hasstrel ailesiyle bir ticaret anlaşmasını sonuna kadar hak ediyorlar. Seni uyarıyorum, amca. Anlaşmayı gerçekleştirmez ve Nubrevna'ya ticareti açmazsan kendi ellerimle bir anlaşma metni yazıp imzalayacağım ve benim yapacağım anlaşma bütün paravı ve avantajları Nubrevna'lılara verecek.

Unutma: Adım güç taşır ve benim için düşündüklerinin aksine, girişkenliği tamamen çöpe atmış değilim.

En altta da bir imza vardı:

Safiya fon Hasstrel

Cartorra Domnası

Merik'in boğazı düğümlendi. Merik kontratı sertçe salladı ve kendi imzasıyla Dom Eron'un imzalarının hâlâ durduğunu gördü. Kan dökülmesiyle ilgili kısım silinmişti.

Gözlerine inanamadı. Beyni uyuştu, kanı dondu. Safi'nin parmaklarının dokunuşuyla uyandığı gece, kız kontratı çalmıştı. Anlaşma metnini çalıp ateşin külleriyle yeniden yazmıştı.

Artık elinde hem Hasstrel ailesiyle hem de Marstok'larla yapılmış bir ticaret anlaşması vardı.

Boğazından sessiz, histerik bir kahkaha çıktı. Düşünebileceğinden çok daha fazlasını kaybetmişti ama şimdi biraz olsun iyi hissetmeye başlamıştı.

Yavaşça, neredeyse ağır çekimdeymiş gibi yatağın ucuna

oturdu. Anlaşma kâğıdını düzeltirken parmakları siyaha boyandı, sonra kâğıdı yanına bıraktı.

Ardından, Nubrevna Prensi Merik Nihar, kafasını kaldırıp dua etti.

Sevdikleri için, kaybettikleri için ve hem kendisinin hem de halkının tekrar kazanabilecekleri için...

Safiya fon Hasstrel, Marstok imparatoriçesinin kalyonundaydı. Elinde bastonuyla küpeşteye yaslanmıştı. Karşılarından Dalmotti'nin hak iddia ettiği yeşil kıyıların manzarası geçiyordu ve Safi öğle güneşinin sıcağından bunaldığını *belli etmemeye* çalışıyordu.

Bu bölge ormanlıktı, palmiye ağaçlarıyla ve balıkçı köyleriyle doluydu ve kıyıda içinde yüzülebilecek kadar kalın bir nem tabakası vardı. Sıcaktan bunalmak değil, bütün bu manzaranın keyfini çıkarmak istiyordu.

Bu topraklar, yüzlerce yıl önce BilJana adındaki bir millete aitti. Ya da Safi eğitimlerden gördüğü kadarıyla öyle hatırlıyordu. Tarih kitaplarına çok da inanmamak gerektiğini artık öğrenmişti.

Sıcağa rağmen, en azından beyaz pamuklu elbisesi serinleticiydi; tabii belini sıkan demir kemeri hariç. Demir, Azmir'in tek modasıydı ve bu modayı *başlatan* Vaness'den başkası değildi. Böylece demir takan herkesi kontrol edebiliyordu.

Vaness, Safi'ye kemerle beraber demir bir kolye takması için de ısrar etmişti. Zarif, ince bir zincirdi ama ne başı vardı ne sonu. İmparatoriçe zinciri Safi'nin boynuna bizzat dolamış ve bütün çabasına rağmen, Safi bu kolyeyi çıkaramamıştı.

Tanrılara şükür ki Vaness, Safi'nin Bağtaşı'na dokunmamıştı.

Manzarayı yüzünde buruk bir gülümsemeyle izlerken ağırlığını bastona verdi. Sol ayağına sargı yapılmıştı ve Vaness'in ordusundaki altı şifacı cadının bakımı sayesinde iyileşiyordu. Belli ki imparatoriçe, Safi'ye bu kadar zarar vermek istememişti. Safi "kabaca taşınmayacak" kadar çok değerliydi. Vaness böyle söylemişti; her türlü mücadeleye değerdi. O yüzden *Lejna*'da hayatını hiç tehlikeye atmamışlardı.

Safi'nin Doğruluk Cadılığı, bütün bunların yalan olduğunu söylemesine karşın o yalanların akmasına ses çıkarmamıştı.

Arkasından ayak sesleri yaklaştı. Marstok imparatoriçesi geliyordu. Pamuklu siyah elbisesi rüzgârla savruluyordu. Lejna'da parçalanan on sekiz Engerek'in ve denizcilerin yasını tutuyordu. Azmir'e varıncaya kadar yas tutacaklardı.

Marstok lisanıyla, "Sana yeni haberlerim var," dedi. "Yirmi Yıllık Ateşkes sona erdi." Ses tonunu hiç değiştirmeden devam etti. "Cartorra seni geri alabilmek için ilk saldırısını yapmaya hazırlanıyor. O yüzden," bir kaşını kaldırdı, "buna değeceğini umuyoruz, Doğruluk Cadısı."

Duygusuz ve esrarengiz bir şekilde gülümsedi. Sonra hiçbir şey söylemeden geldiği gibi geri gitti.

Safi bastonuna çöktü, şaşırmıştı. Kafası karışmıştı. Kahkaha mı atmalıydı yoksa oturup ağlaması mı gerekiyordu, kestiremedi. Bu savaş Eron amca dahil herkesin önlemeye çalıştığı şey değil miydi? Ateşkes erken bitmişti; artık barış olamazdı.

Safi, Vaness'le ve dolayısıyla bütün Marstok'larla ittifak yaparak Eron'un planlarına destek olmuyordu. Fakat son yaptığı seçimlerden dolayı pişman olmayı da reddediyordu. Hayatında

ilk defa kendi yolunu çizmişti. Kendi kartlarını oynamıştı ve elini kendisinden başka koruyacak hiç kimse yoktu.

İmparatoriçenin ve Cadı'nın olduğu bir el, diye tuhaf bir düşünceye kapıldı. Taro oyunu düşünmek aklına yakışıklı dolandırıcıyı getiriyor ve bundan tiksiniyordu. O heriften parasını bir gün geri alacaktı.

Alnı kırıştı, Bağtaşı'nı çıkardı. Güneş ışığı altında parlıyordu. Taşın etrafına sarılı mercan liflerini görmek kendisini yalnız hissetmesine neden oldu. Iseult'un da kendi Bağtaşı'm elinde tuttuğunu hayal etmeyi seviyordu.

Şimdi Bağkardeşi'nin yanında olmayabilirdi, Veñaza'da bir ev almıyor olabilirdi. Teknik olarak bir tutsaktı ama geleceğe dair hiçbir şeyden korkmuyordu.

Bütün bu beden eğitimi, demişti Merik *ve uğruna adam öldürmeye değecek bir büyü gücü. Yapabileceklerini düşün. Nasıl biri olabileceğini düşün.*

İçini çekti. Nefesini verirken göğsündeki gerginlik biraz olsun gevşedi, kalbini daha önce hiç hissetmediği bir şekilde ferahlattı, bacaklarının titremesini yavaşlattı ve tamamen durdurdu.

Artık neler yapabileceğini, kim *olacağını* biliyordu. Merik'in anlaşmasını yerine getirmiş ve Marstok'larla da bir anlaşma sağlamıştı. Dünyayı eline alıp şekillendirmiş, daha iyi bir yer yapmıştı.

Bu düşüncenin doğruluğuyla beraber büyü gücüne bir sıcaklık yayıldı ve Bağtaşı'nı gömleğinin altına bıraktıktan sonra ellerini açtı. Kafası arkaya attı.

Safiya fon Hasstrel yanaklarındaki, kollarındaki güneşin ve Azmir'de kendisini bekleyen geleceğin tadını çıkardı.

TEŞEKKÜR

Her şeyden önce Bağkardeşim Sarah J. Maas'a teşekkür etmek istiyorum. *Mhe verujta, braj.* Sensiz yaşayamayacağım ruh ikizimsin; sayfalar dolusu taslakları okuyan en iyi dostumsun. Kurabiye tıkınma, video oyunu âlemleri alışkanlığım yüzünden beni azarlayan amigosun ve bütün serinin arkasındaki ilham perisisin. Dostluklar da en az romantik öyküler kadar şiirsel, hatta ondan bile güzel olabilir. Dünyanın bunu bilmesini isterim. Ayrıca, Cadı Toprakları'nda yaşıyor olsaydık bizler de *kesinlikle* Cahr Perisi olurduk, değil mi? En azından bize yan bakmaya kalkan herkesi kıtır kıtır yiyen deniz tilkileri olurduk ("Yolumuzdan çekilin!").

Amity Thompson: Bu kitabın tekrarlarını defalarca okudun ve bunu da ilgilenmek gereken kitapların ve bebeklerin olduğu halde yaptın. İçinden çıkamadığım bir olay akışını çözmem, karamsarlığımı hafifletmem veya Ejderhalar Çağı'yla ilgili abartılı heyecanımı dile getirmek zorunda kaldığımda hep yanımdaydın. Bu yüzden sana da teşekkür ederim.

Erin Bowman: sonsuz teşekkürlerimi sunmak isterim. Hayat

boyu Kahraman Kurtarıcı kız kardeş olduğu için, ihtiyacım olduğunda beni dinlediği, gerektiğinde eleştirdiği ve yanımda oluğu için. Her zaman.

Ashley Hubert: Büyüleyicisin. *En çok* ihtiyaç duyduğum anda *Doğruluk Cadısı*'nı okuyup bana fikir verdiğin (ve ego patlaması yaşattığın) için teşekkür ederim. Arkadaş olduğumuz için o kadar mutluyum ki.

Cadı Toprakları'nın sokak ekibinin arkasındaki beyinlere ve Nicola Wilksinson'a teşekkür ederim. Merik, Özel Bebek K.ya da karakterlerin hepsi sizindir, ciddiyim çünkü bu kitabın ve serinin çok üzerine çıktınız. Yaptığınız her şey için minnettarlığımı ifade edecek kelime bulamıyorum.

Meddi Taylor: En başından beri yanımdaydın ve nedense hâlâ benden bıkmadın. Bütün okumaların, coşkunlukların ve hepsinden öte varlığın için teşekkür ederim.

Rosanna Silverlight: Karanlık zamanlarımı yok eden dostum. Moral verici sözlerinle ilham perimi tek başına korudun. Üstelik desteğin tam da ihtiyaç duyduğum zamanlarda hep yanımdaydı.

Bağ-Ailemin diğer üyeleri Dan Krokos, Derek Molata, Bil-Jana Likic, Alexandra Bracken, Vanessa Campbell, Sarah Jae-Jones, Jodi Meadows, ve Amie Kaufman: Destekleriniz, dertlerimi dinlediğiniz, çok ihtiyaç duyduğum beta-okumaları ve sayısız gülüşmelerimiz için teşekkür ederim.

Atlarla ilgili sorularıma cevap veren Lori Tincher'e ve denizcilikle ilgili karmaşık sözcüklerde bana yardım eden Cindy

Vallar'a teşekkür ederim.

Ünlülere olan budalaca hayranlığıma tahammül eden Jacqueline Carey' teşekkür ederim.

Kitaplarımı satmak için sürekli çaba harcayan, saçmalıklarımı okunabilir hale getiren, *Doğruluk Cadısı* dünyasının ambalajını ve dizaynını hazırlayan Tor ve New Leaf ekiplerine teşekkür ederim. Siz olmasaydınız başaramazdım. Üç Bağ kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim (bu senin içindi, Jo). Whitney: "Süt ürünleriyle aranda, anlayamadığım bir ilişki var."
Misfit&Daydreamers'a (ve bütün okuyuculara, blog yazarlarına ve gelecek vaat eden yazara): Minnettarlığımı ifade edecek sözcük bulamıyorum. Beni dinleyip destek oluyor ve bunu yapma sebebimi bana her gün hatırlatıyorsunuz.

Anneme, babama, David ve Jen'e. Üç yıldan beri süren çılgın gündüz düşüme katlandığınız (ve sık sık beslediğiniz) için teşekkür ederim. Markette benden böbürlenerek bahsettiğiniz için teşekkür ederim. Kendimi ayrıcalıklı hissetmemi sağlıyor.

Son olarak –ama her şeyden öncelikli olarak– eşim Sébastien'e teşekkür ederim. Bunu veya başka kitapları sen ve koşulsuz desteğin olmadan yazamazdım. Seni sonsuza hatta onun da ötesine dek seveceğim.